NORA ROBERTS

J. D. ROBB

WRITING AS

AGENȚIA FERICIRII

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(**Nora Roberts**)

AGENȚIA FERICIRII

[**In the Death #7**]

Traducerea de
CLAUDIA ASĂNĂCHESCU

Editura ORIZONTURI
București, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Agenția fericirii / Nora Roberts; trad.: Claudia Asănăchescu.
București: Orizonturi, 2011

ISBN 978-973-736-118-9

I. Asănăchescu, Claudia (trad.)

821.111(73) 31=135.1

CIP nr. 08901/13.04.2011

Corectura: Otilia Lupu
Coperta: Paul Coman
Tehnoredactor: Maria Vizi

HOLIDAY IN DEATH
Copyright © 1998 by J.D. ROBB (Nora Roberts)

© Toate drepturile aparțin în exdusivitate Editurii Orizonturi.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării sub orice formă,
fără permisiunea scrisă a Editurii Orizonturi

Și ce monstru, a cărui oră a venit în sfârșit,
Merge gârbovit către Bethlehem ca să se nască?

YEATS

Nimeni nu trage în Moș Crăciun…

ALFRED EMANUEL SMITH

1

Visase despre moarte. Lumina roșie și murdară a reclamei cu neon se oglindea în fereastra soioasă, zvâcnind ca o inimă mânioasă.

Intermitențele luminoase prefăceau bălțile de sânge care scânteiau pe podea din întunecate în aprinse, întunecate, aprinse, spintecând încăperea mică și slinoasă cu reliefuri precise, pentru ca apoi să o condamne la întunecime.

Se ghemui într-un colț; era numai o fetiță osoasă, cu părul negru și încâlcit, și ochi imenși, de culoarea whisky-ului pe care îl bea el când avea bani de băutură. Șocul și durerea transformaseră acei ochi, și acum păreau sticloși și orbi, iar tenul avea paloarea gri-cadaverică a leșurilor. Rămăsese cu privirea ațintită, hipnotizată de lumina care clipea, de felul în care clipocea pe pereți și pe podea. Și pe el, făcut grămadă pe podeaua stricată, înecat în propriu-i sânge.

În gâtlejul fetei hârâiau abia auzit niște sunete sălbatice, iar în mâna fetei cuțitul era plin până la prăsele de sânge închegat.

Iar el era mort. Știa că era mort.

Simțea duhoarea fierbinte care năvălea dinspre el, 'infectând aerul. Era o copilă, doar o copilă, însă fiara din ea recunoscu mirosul de care se temea, dar de care se bucura în același timp.

Brațul îi urla de durere, acolo unde el făcuse osul să plesnească. Locul acela dintre picioare o ardea și mustea de la ultimul viol. Sângele cu care era împroșcată nu era numai al lui.

Însă era mort. Se terminase. Acum era în siguranță.

Apoi el întoarse capul încetișor, ca o marionetă pe sfoară, iar durerea se transformă în groază.

Ochii lui priviră țintă într-ai ei, în timp ce fetița bolborosea și se dădea de-a bușilea înapoi, mai adânc spre colțul în care se târâse ca să scape de el. Gura moartă rânji.

„N-ai să scapi nicicând de mine, fetițo. Sunt parte din tine. Mereu. Înăuntrul tău. Pentru totdeauna. Acum tăticul va trebui iarăși să te pedepsească."

Bărbatul se ridică, sprijinindu-se în mâini și în genunchi. Sângele îi picura, în stropi mari și zgomotoși de pe față și de pe spate, și se scurgea într-un fel obscen din tăieturile de pe brațe. Când își recăpătă echilibrul și începu să-și târșâie picioarele prin tot sângele acela, fata scoase un țipăt.

Și se trezi din somn țipând. Eve își acoperi fața cu mâinile, iar pe una dintre ele o ținu strâns peste gură, ca să oprească țipetele înnebunite care îi stăteau în gât precum cioburile de sticlă încinsă. Respirația îi apăsa dureros pieptul în așa măsură, încât se crispa de suferință la fiecare expirație.

Teama o urmă și îi suflă fiori reci pe șira spinării, însă reuși să o învingă. Nu mai era o copilă neajutorată, era o femeie în toată firea, un polițist care știa cum să protejeze și să apere. Chiar și atunci când victima era chiar ea.

Nu mai era singură într-o cămăruță oribilă de hotel, ci în propria ei casă. În casa lui Roarke. Roarke.

Și începu să se calmeze concentrându-se asupra lui, doar asupra numelui său.

Alesese fotoliul pentru dormit din biroul de acasă, deoarece el era plecat de pe planetă. Nu reușise niciodată să se odihnească în patul lor, dacă nu era și el cu ea. Când dormeau împreună avea foarte rar coșmaruri, aproape deloc, însă atunci când dormea singură o

urmăreau aproape întotdeauna în somn. Ura zona aceea de slăbiciune, de dependență, aproape la fel de mult pe cât îl iubea.

Se întoarse în fotoliu și se alină, strângând în brațe pisica mare și gri, care se făcuse ghem lângă ea și o urmărea prin pupilele înguste, ceacâre.

Galahad era obișnuit cu coșmarurile ei, însă nu-i convenea să fie trezit la patru dimineața din pricina asta.

— Scuze, mormăi ea în timp ce-și alinta fața în blana lui. E al naibii de stupid. E mort, și nu o să se mai întoarcă. Morții nu se întorc. Oftă și își ațintи privirea prin întuneric.

— Ar trebui să știu, completă ea.

Trăia cu morții, lucra cu ei, se opintea să-și facă drum printre ei zi de zi, noapte de noapte. În ultimele săptămâni ale anului 2058, armele fuseseră interzise, iar știința medicală aflase cum să prelungească viața cu mult dincolo de pragul unui secol.

Numai oamenii nu se opriseră încă de la a mai omorî alți oameni.

Iar slujba ei era să facă dreptate celor morți.

Decât să riște un nou voiaj în lumea coșmarurilor, preferă să comande să se aprindă luminile și se dădu jos din fotoliu. Picioarele nu-i mai tremurau, iar pulsul aproape că-i revenise la normal, își reaminti sieși că durerea groaznică de cap care urma coșmarurilor, precum o pulpană care atârna în urma hainei, urma să dispară încetul cu încetul.

Sperând la un mic dejun decalat, Galahad sări în urma ei și începu să facă niște opturi precum o fundă printre picioarele ei, în timp ce ea se mișca prin bucătărie.

— Mai întâi eu, amice.

Programă Robotul multifuncțional pentru o cafea, apoi așeză pe podea un bol cu mâncare pentru pisici. Motanul se apucă de mâncat de parcă ar fi servit ultima lui masă, lăsând-o pe Eve să mediteze în dreptul ferestrei. Priveliștea părea mai degrabă o întindere

nesfârșită de peluze decât de străzi, iar pe cer nu trecea niciun vehicul. Putea fi chiar singură în oraș. Intimitatea și liniștea erau daruri pe care un om cu averea lui Roarke le putea cumpăra cu ușurință. Dar ea știa că dincolo de pământurile frumoase, peste peretele înalt din piatră, viața mergea înainte. Iar moartea o urma cu lăcomie.

Aceea era lumea ei, se gândea ea în acele momente, în timp ce-și sorbea cafeaua tare și încerca să îndepărteze înțepeneala dintr-o rană de la umăr care nu se vindecase încă de tot.

Crime mărunte, mari scheme, afaceri murdare io și disperarea care urla.

Știa mai multe despre lucrurile de felul ăsta decât despre spirala colorată de bani și putere care- I înconjura pe soțul ei.

Când era singură, ca acum, sau când era cu moralul la pământ, se întreba cum de reușiseră ei doi să ajungă împreună - polițista cu o atitudine ireproșabilă, care credea fără clintire în litera legii, și irlandezul fățarnic, care toată viața lui amestecase și încercase să șteargă această literă.

Crima îi adusese pe ei doi împreună, două suflete pierdute care o apucaseră pe căi de salvare diferite pentru a supraviețui și se regăsiseră unul pe altul împotriva oricărei logici sau sens.

— Dumnezeule, mi-e dor de el! Ce ridicol!

Se întoarse, enervată pe sine însăși, cu intenția de a-și face duș și de a se îmbrăca. Lumina care clipea pe video telefon îi semnaliza un apel primit fără sonor. Fără să se îndoiască o clipă cine-l transmitea, se avântă către el și deblocă codul pentru modul silențios.

Pe ecran apăru chipul lui Roarke. Și ce chip, își spuse ea în gând, în timp ce-l privea cum ridica dintr-o sprânceană neagră. Era atrăgător într-un fel poetic, încadrat de părul negru, lung și des. Cu gura perfect sculptată, oase puternice și ochi albaștri, de o incredibilă intensitate.

După mai puțin de un an, sângele începea să îi fiarbă numai la văzul acelui chip.

— Draga mea, Eve.

Vocea îi era precum lichiorul dintr-un whisky-ul tare, irlandez:

— De ce nu dormi?

— Pentru că sunt trează.

Știa că, pe măsură ce o studia, își va da seama. Nu putea ascunde mare lucru în fața lui. Avea să vadă um brele unei nopți proaste înconjurându-i ochii, precum și paloarea pielii. Jenată, își trecu o mână prin părul scurt și în dezordine și răspunse:

— Mă duc devreme la sediul central. Mai trebuie să rezolv niște hârțogăraie.

El văzuse mai multe decât își putea ea da seama. Când se uită la ea văzu putere, curaj, durere. Și o frumusețe - în oasele acelea puternice, în gura aceea plină, în ochii aceia fermi, de culoarea coniacului - pe care ea, în mod cu totul încântător, nici nu o conștientiza. Dar pentru că văzu acolo și oboseală, își schimbă planurile:

— Diseară voi fi acasă.

— Credeam că mai e nevoie să stai câteva zile pe acolo.

— Diseară voi fi acasă, repetă el zâmbindu-i. Mi-e dor de tine, doamnă locotenent.

— Nu zău.

Îi zâmbi, cu toate că i se păru absolut prostesc fiorul cald care o trecu, apoi continuă:

— Presupun că va trebui să-mi fac timp pentru tine, când ai să ajungi.

— Așa să faci.

— Pentru asta ai sunat - ca să mă anunți că te întorci mai devreme?

De fapt, sunase să spună că va mai întârzia o zi sau două - și să încerce să o convingă să i se alăture la sfârșit de săptămână în stațiunea Olimp. Nu făcu însă altceva decât să-i zâmbească:

— Nu voiam decât să-mi informez soția despre planurile mele de călătorie. Mergi la loc, la culcare, Eve.

— Mda, poate.

Dar știau amândoi că nu avea de gând să facă acest lucru.

— Ne vedem diseară. Hei, Roarke!

— Da?-

Încă trebuia să tragă tare aer în piept înainte de a o spune:

— Și mie mi-e dor de tine.

Întrerupse transmisia chiar în timp ce el îi zâmbea. Mai sigură pe ea, își luă cafeaua și merse să se pregătească pentru noua zi.

Nu se strecură la propriu din casă, însă păstră liniștea. Abia dacă era cinci dimineața, dar fără îndoială că Summerset era pe undeva prin apropiere. Prefera, pe cât posibil, să-l evite pe sergentul major al lui Roarke - sau oricum l-ai fi numit pe un om care știa totul, făcea totul și-și vâra nasul său osos în ceea ce Eve considera cel mai adesea a fi în totalitate treaba ei.

De când ultimul ei caz îi adusese pe amândoi mai aproape unul de altul decât ar fi avut nevoie fiecare dintre ei ca să se simtă în largul său, Eve suspecta că și el o evita cu aceeași grijă cu care și ea îl evitase pe el în decursul ultimelor săptămâni.

Amintindu-și de acest lucru, se fricționă inconștient cu mâna chiar mai jos de umăr. Încă o mai jena puțin dimineața, sau la sfârșitul unei zile mai lungi. Să primească reculul propriei ei arme era o experiență pe care nu dorea să o mai repete nici în viața aceasta, nici în alta.

Cumva, răul se întâmplase după aceea, când se simțise prea slăbită ca să-i dea un șut în fund lui

Summerset, care îi turna medicamente cu găleata pe gât.

Închise ușa după ea, trase adânc în piept aerul rece de decembrie, apoi înjură cu nesaț.

Își lăsase vehiculul la baza scărilor deoarece asta îl înnebunea pe Summerset. Iar el îl mutase, pentru că asta o scotea pe ea din sărite. Bodogănind din pricina faptului că nu se obosise să aducă telecomanda de la ușa garajului în care stătea vehiculul ei, dădu ocol casei, tropăind și scrâșnindu-și cizmele pe iarba înghețată. Din pricina frigului, începură să o înțepe vârfurile urechilor și să-i curgă nasul. Își dezveli dinții și formă apăsat codul, cu degetele scoase din mănuși, apoi păși în garajul curat și încântător de cald.

Erau acolo două rânduri scânteietoare de mașini, biciclete, sky-scutere, chiar și un minicopter pentru două persoane. Vehiculul ei, ediție de oraș, de culoare verde ca bobul de mazăre, arăta ca un prostănac printre bestiile netede și lucioase. Dar era nou, își reaminti ea, în timp ce își lua locul în spatele volanului, și totul funcționa.

Porni ca un vis. Motorul torcea. La comanda ei, prin ventilele de aer începu să bată ușurel căldura. Carlinga strălucea de atâtea lumini, anunțând verificarea inițială de la pornire, iar apoi vocea binevoitoare a robotului o asigură că toate sistemele erau în stare bună de funcționare.

Ar fi trecut prin torturile iadului înainte de a recunoaște că-i lipseau toanele și defecțiunile neașteptate ale vechii ei mașini.

Porni cu o mișcare domoală și alunecă din garaj în jos, pe aleea șerpuită, către porțile de fier. Acestea se dădură la o parte dinaintea ei ușurel, fără zgomot.

Străzile din cartierul acela select erau liniștite și curate. Copacii de la marginea marelui parc erau glazurați cu un luciu subțire de gheață scânteietoare, ca un costum din praf de diamant.

Cel mai probabil că, în umbrele sale adânci, dependenții de substanțe chimice și mardeiașii își terminau treaba începută peste

noapte, însă aici erau numai clădiri finisate, din piatră, bulevarde largi și întunericul liniștit dinaintea zorilor.

Primul panou se ivi pe când Eve se afla la câteva blocuri depărtare și împroșcă noaptea cu mișcare și cu o lumină care-ți lua ochii. Moș Crăciun, roșu în obraji și cu un rânjet maniac întipărit pe chip, care o duse cu gândul la un elf supradimensionat, drogat cu Zeus, străbătu cerul în urma flotei sale de reni, urlând „ho-ho-ho" și înștiințând populația despre câte zile de cumpărături îi mai rămăseseră până la Crăciun.

— Bine, bine, te-am auzit. Nenorocit gras ce ești!

Se încruntă, în timp ce frână și încercă să găsească o lumină. Înainte nu trebuia să-și facă niciun fel de griji cu privire la Crăciun. Trebuia numai să găsească ceva ridicol pentru Mavis, eventual ceva comestibil pentru Feeney.

Nu mai avusese pe nimeni în viața ei pentru care să împacheteze cadouri.

Și ce naiba era să cumpere pentru un om care nu numai că avea totul, dar mai era și stăpân peste cele mai multe dintre fabricile și uzinele producătoare?

Era o dilemă serioasă pentru o femeie care prefera o lovitură cu un obiect bont decât o dupăamiază întreagă de cumpărături.

Crăciunul, concise ea în timp ce Moșul începea să facă reclamă diferitelor magazine și sortimente din Big Apple Sky Mall, era o durere de cap.

Cu toate acestea, moralul i se mai ridică în timp ce o porni prin traficul ademenitor de pe Broadway. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, aici era câte o petrecere. Scările rulante erau pline până la refuz cu pietoni, dintre care majoritatea erau fie beți, fie drogați, fie ambele. Vânzătorii ambulanți rebegeau de frig, în timp ce grătarele sfârâiau. Orice

comerciant care avea un punct de vânzare pe strada asta ținea de el cu dinții ascuțiți și încleștați.

Deschise numai nițeluș fereastra și adulmecă mirosul de castane prăjite, crenvurști de soia, fum și umanitate. Cineva anunța sfârșitul lumii pe un ton strident și uniform. Un taxi claxonă mult mai tare decât i-ar fi permis legile împotriva poluării fonice, în timp ce pietonii invadau carosabilul în lumina farurilor sale. Pe deasupra, aerobuzele matinale pârâiau cu veselie, iar primele reclame publicitare începură să anunțe în gura mare vânzările pentru mărfurile orașului.

Asistă la izbucnirea unei bătăi cu pumnii între două femei. Prostituate autorizate, își spuse Eve în gând; femei și bărbați care, după legalizarea prostituției, câștigaseră permisiunea de a practica sexul, cu parteneri de ambele sexe, contra unei sume de bani. Prostituatele autorizate din zona aceasta trebuiau să-și păzească terenul cu aceeași înverșunare ca și vânzătorii de mâncare și băutură.

Se gândi să se dea jos și să le despartă, însă micuța blondă o puse la pământ pe roșcată, apoi țâșni ca un iepure și se pierdu în mulțime.

Bine gândit, cugetă Eve aprobator, în timp ce roșcata se ridicase deja în picioare, scuturând din cap și urlând niște obscenități nemaiauzite.

Acesta era New Yorkul ei, își spuse Eve în gând, cu afecțiune.

Acceleră și ajunse pe ceva mai liniștita Stradă șapte, apoi se îndreptă către centru, cu o urmă de regret. Trebuia să fie iarăși în mijlocul acțiunii, își spuse ea în gând. Săptămânile de recuperare o făcuseră să se simtă inutilă și iritată. Slabă. Renunțase la ultima săptămână recomandată și insistase să dea evaluarea performanțelor fizice.

Și îl trecuse la mustață, știa asta.

Dar îl trecuse, iar acum era înapoi la lucru. Acum nu mai avea decât să-l convingă pe comandant să o scape de munca de birou, și ar fi fost o femeie fericită.

Când porni stația, o ascultă într-o doară. Nu intra în tură decât peste trei ore.

„Toate unitățile din apropiere, un caz 1222 înregistrat pe Strada Șapte, la numărul 6843, apartamentul 18B. Nu a fost făcută nicio confirmare. Vizitați bărbatul din apartamentul 2A. Toate unitățile din apropiere…"

Eve apăsă butonul înainte ca dispecerul să apuce să repete anunțul.

— Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve. Ajung în două minute la locația de pe Strada șapte. Preiau cazul.

„Recepționat, locotenent Dallas, Eve. Rugăm să anunți situația la sosire."

— Afirmativ. Dallas, terminat.

Alunecă până la bordură și aruncă o privire rapidă la clădirea gri, ca de oțel. La ferestre licăreau câteva lumini, însă la etajul optsprezece era întuneric beznă. Un caz 1222 însemna că se primise un telefon anonim care reclama o ceartă domestică.

Eve se dădu jos din vehicul și trecu absentă mâna peste locul în care stătea bine mersi arma ei. Nu s-ar fi supărat dacă ar fi început ziua cu tot felul de încurcături, însă toți polițiștii, și vii, și morți, urau cazurile de certuri domestice.

Se părea că nu era plăcere mai mare pentru soți, soții sau soți de același sex, decât să se răzbune pe sărmanul nenorocit care ar fi încercat să-i despartă, ca să nu se omoare între ei pentru banii de chirie.

Faptul că acceptase un asemenea caz reflecta gradul ei de insatisfacție față de atribuțiile pe care le avea în acel moment.

Eve urcă ușurel cele câteva trepte și-l căută pe bărbatul de la apartamentul 2A.

Când îi vorbi prin vizorul de siguranță, Eve îi flutură insigna pe la nas, iar când acesta crăpă ușa cât să încapă un ac, i-o îndesă în ochii mici ca două mărgelușe.

— Aveți necazuri pe aici?

— Habar n-am. M-au sunat polițaii. Eu sunt administratorul. Nu știu nimic.

— Îmi dau seama.

Bărbatul mirosea a cearșafuri stătute și, în mod cu totul inexplicabil, a brânză.

— Nu vreți să mă lăsați să intru la 18B? continuă ea

— Ai și tu cardul tău, nu-i așa?

— Mda, bine.

Eve îl măsură cu privirea: scund, slab, împuțit și speriat.

— Ce-arfi să mă informați cu privire la locatari înainte să intru? mai întrebă ea.

— Nu e decât un singur locatar. O femeie, o femeie singură. Divorțată, sau ceva de genul ăsta. Nu vorbește despre asta.

— Așa fac toți, mormăi Eve. Știi cumva cum o cheamă?

— Hawley, Marianna. Are în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani. Arată binișor. Stă aici de vreo șase ani. Niciun necaz cu ea. Uite ce e, eu n-am auzit nimic, nu am văzut nimic. Nu știu nimic. Ce dracului, e cinci jumate dimineața! Dacă a făcut vreo boroboață în apartament, vreau să știu și eu. Altfel, nu-mi bag nasul.

— Bine, spuse Eve în timp ce ușa se închise cu un pocnet surd în nasul ei. Bagă-te înapoi în vizuina ta, nevăstuică ce ești, mai adăugă ea.

Își roti umerii o dată, apoi traversă palierul, către lift. În timp ce păși înăuntrul liftului, își scoase comunicatorul și raportă:

— Locotenent Dallas, Eve. Mă aflu la locația de pe Strada șapte. Administratorul e dus cu pluta. Raportez din nou după ce iau declarația Marianei Hawley, ocupanta apartamentului 18B.

„Ai nevoie de întăriri?"

— Deocamdată nu. Dallas, terminat.

În timp ce păși afară din lift, pe palierul de la etajul optsprezece, strecură comunicatorul la loc, în buzunar. Aruncă o privire scurtă în sus și văzu camerele de luat vederi la locul lor. Pe holul blocului era liniște ca într-o catedrală.

După adresă și după stilul imobilului, Eve etichetă majoritatea rezidenților drept niște gulere albe, de condiție medie. Majoritatea nici nu se clinteau din pat înainte de ora șapte. Își luau cafelele de dimineață și se grăbeau către stația de aerobuz sau metrou. Cei mai norocoși se înfundau în birou direct din stațiile lor de acasă.

Unii dintre ei aveau copii pe care îi conduceau la școală. Alții își luau la revedere de la soți și își așteptau amanții sau amantele.

Vieți ca oricare altele, într-un loc ca oricare altul.

Îi trecu prin minte ideea că poate nenorocita de clădire era a lui Roarke, însă își scoase acest gând din cap și o luă în sus, către apartamentul 18B.

Lumina de la aparatul de securitate clipea în verde. Fusese dezactivată. În timp ce apăsă soneria, păși instinctiv într-o parte a ușii. Cum nu auzi ecoul înfundat al soneriei, se convinse că apartamentul era izolat fonic. Orice s-ar fi petrecut înăuntru, rămânea înăuntru. Puțin enervată de acest gând, scoase card-ul și deschise încuietorile.

Înainte de a intra, strigă. Nu-i nimic mai rău, reflectă ea, decât să sperii niște bieți oameni din somnul lor și să sară la tine cu un pistol paralizant făcut în casă sau cu un cuțit de bucătărie.

— Doamnă Hawley? Poliția. Am primit o reclamație că ar fi ceva în neregulă în apartamentul dumneavoastră. Luminile, ordonă ea, și imediat se aprinseră becurile din tavanul sufrageriei.

Apartamentul era destul de drăguț, într-un fel liniștit. Nuanțe fine, linii simple. Monitorul era programat să ruleze un videoclip vechi.

Doi oameni incredibil de arătoși se rostogoleau nuzi printr-un pat presărat cu petale de trandafiri. Amândoi gemeau într-un mod teatral.

Pe masa din fața sofalei lungi, de un verde pal, se afla un bol cu bomboane. Era umplut până la refuz cu jeleuri învelite în zahăr. Alături erau așezate mai multe lumânări groase, roșii și argintii, arse artistic la diferite înălțimi.

Întreaga încăpere mirosea a pin și afine, își dădu seama de unde venea mirosul de pin. În fața ferestrei stătea un copăcel mic, cu o formă perfectă. Beculețele de brad și ornamentele în formă de îngerași cu fețe drăgălașe erau sparte, în timp ce crengile erau rupte.

Sub el era pe puțin o duzină de cutii învelite în hârtie de cadouri, strivite toate.

Întinse mâna după armă, o scoase din toc, și dădu roată încăperii.

Nu mai era nicio altă urmă evidentă de violență, cel puțin nu acolo. Cuplul de pe monitor ajunse la extaz, amândoi în același timp, scoțând gemete groase, animalice. Eve ocoli monitorul, pășind într-o parte. Asculta, asculta și iar asculta.

Auzi muzică. Liniștită, veselă, monotonă. Nu știa melodia, dar o recunoscu ca fiind unul dintre cântecelele insidioase de Crăciun, care se auzeau la tot pasul în acea perioadă a anului, săptămâni în ir

Își roti arma spre un coridor scurt. Două uși, deschise amândouă. Într-una dintre camere se puteau vedea o chiuvetă, o toaletă și marginea unei căzi, toate de un alb-strălucitor. Rămase cu spatele la

perete și păși în lateral spre cea de-a doua ușă, unde muzica cânta mai departe.

Simți mirosul proaspăt de moarte. Metalic, dar cu aromă de fructe deopotrivă. Împinse ușurel ușa până se deschise de tot, și o descoperi.

Intră în cameră, întorcându-se mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, cu privirea atentă și urechile ciulite.Știa însă că era singură în cameră cu ceea ce fusese odată Marianna Hawley. Cu toate acestea, verifică dulapul, se uită în spatele draperiilor, apoi ieși din cameră și cercetă restul apartamentului, înainte să renunțe la poziția de luptă și să se relaxeze.

Abia apoi se apropie de pat.

Tipul de la 2A avusese dreptate, își spuse ea în gând. Fusese o femeie atrăgătoare Nu fusese grozavă, nici nu atrăsese privirile, dar fusese o femeie drăguță, cu părul lins și castaniu și ochi verzi, adânci. Moartea nu apucase încă să-i ia toate astea.

Ochii îi erau larg deschiși și speriați, așa cum erau de cele mai multe ori ochii morților.

Peste paloarea searbădă a obrajilor fusese aplicat cu grijă un strat subtil de culoare. Genele îi erau înnegrite, iar buzele vopsite într-un roșu de sărbătoare. În păr îi fusese prins un ornament, chiar deasupra urechii drepte - un brăduț mic și scânteietor, cu o pasăre durdulie, aurită, pe una dintre crengile argintii.

În rest era despuiată, în afară de acel ornament și de ghirlanda care îi fusese înfășurată artistic în jurul corpului. În timp ce studia vânătăile proaspete din jurul gâtului, Eve se întrebă dacă nu cumva fusese folosită chiar acea ghirlandă pentru a o strangula.

Mai erau vânătăi și în jurul încheieturilor de la mâini și pe glezne, indicând faptul că victima fusese legată, și aparent avusese destul timp la dispoziție ca să se zbată.

Din aparatul pentru divertisment de lângă pat, cântărețul îi ura un Crăciun cât mai fericit cu putință. Eve oftă și scoase aparatul de transmisiune:

— Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve.

Am descoperit o crimă.

— Halal fel de a începe ziua.

Ofițerul Peabody își înăbuși un căscat și studie victima cu ochii săi negri, de polițist. În ciuda orei îngrozitor de matinală, uniforma lui Peabody era călcată și apretată, iar părul ei negru, tuns castron, fusese netezit fără milă.

Singurul lucru care indica faptul că fusese smulsă din pat fără nicio introducere era cuta de somn care-i brăzda obrazul stâng.

— Halal fel de a încheia o zi, mormăi Eve. Cercetările preliminare de la fața locului indică faptul că moartea a survenit la orele douăzeci și patru, aproape la fix.

Se dădu în lături pentru a lăsa echipa venită din partea biroului de medici legiști să verifice descoperirile ei.

— Există indicii conform cărora cauza morții este strangularea, continuă ea. Lipsa rănilor de apărare indică, de asemenea, faptul că victima nu s-a zbătut decât după ce a fost imobilizată.

Ușurel, Eve ridică glezna stângă a femeii și examină pielea rănită.

— Leziunile vaginale și anale indică faptul că a fost agresată sexual înainte de a fi omorâtă. Apartamentul este izolat fonic. Putea să-și scuipe plămânii țipând.

— Nu am găsit niciun semn de forțare la intrare, niciun semn de violență în spațiul sufrageriei, în afară de bradul de Crăciun. Acela mi s-a părut a fi un act deliberat.

Eve aprobă dând din cap și îi aruncă lui Peabody o privire piezișă.

— Ai ochi buni. Peabody, mergi la domnul de la apartamentul 2A și fă rost de discurile de la camerele de luat vederi de pe etajul ăsta. Să vedem cine a sunat la ușă.

— Imediat.

— Trimite câțiva polițiști să ia declarații de la vecini, adăugă Eve în timp ce se îndrepta către tele-nexul de la marginea patului.

— Și să oprească cineva blestemăția aia de muzică, mai spuse ea.

— Nu prea pari să fii în spirit de sărbătoare.

Peabody apăsă pe butonul de oprire al sistemului audio cu un deget ferm.

— Gata.

— Crăciunul e o adevărată bătaie de cap. Ați terminat aici? interogă ea echipa de medici legiști. Să o întoarcem înainte să fie băgată în sac.

Sângele își făcuse drum către cel mai jos nivel cu putință, stabilindu-se în fese, pe care le colorase într-un roșu bolnăvicios. Intestinele și vezica se goliseră, împrăștiind moartea. Prin stratul de izolare care îi acoperea mâinile, Eve simți textura ca de păpușă de ceară a pielii femeii.

— Pare proaspăt, murmură ea. Peabody, filmează asta înainte de a coborî.

Eve studie tatuajul strălucitor de pe omoplatul drept, în timp ce Peabody se apropia pentru a-l înregistra.

— ”Dragostea mea adevărată”, citi ea. Peabody strânse din buze la vederea literelor roșu-aprins întipărite pe carnea albă cu un font de modă veche.

— Mie mi se pare că e temporar.

Eve se aplecă și mai jos, până când nasul ei aproape că atinse curbura umărului, apoi adulmecă.

— A fost aplicat recent, continuă ea. O să verificăm, să vedem unde se ducea să-și aranjeze corpul.

— O potâmiche într-un păr.

Eve se îndreptă și ridică dintr-o sprânceană către ajutorul său.

— Poftim?

— În păr, acul din păr. În prima zi de Crăciun. Cum Eve rămăsese în continuare contrariată, Peabody dădu din cap și continuă:

— E un cântec vechi de Crăciun, locotenente. Se numește „Douăsprezece zile de Crăciun". Tipul îi oferă iubitei câte ceva în fiecare zi, începând cu o potârniche într-un păr, în prima zi.

— Și ce naiba poate face cineva cu o pasăre într-un copac? Ce cadou stupid!

În suflet însă i se insinuă o suspiciune obsedantă:

— Să sperăm că asta era singura lui dragoste adevărată. Fă-mi rost de discurile alea. Bag-o în sac, ordonă ea, apoi se întoarse încă o dată către video telefonul de lângă pat.

În timp ce cadavrul era dus de acolo, ceru să vadă toate transmisiunile către și dinspre exterior din ultimele douăzeci și patru de ore.

Prima fusese primită abia la ora 18:30 - o conversație veselă între victimă și mama acesteia.

În timp ce asculta și studia chipul mamei care râdea, Eve se gândi cum va arăta același chip când va suna ca să o anunțe că fata ei era moartă.

Mai era o singură transmisiune, de data asta către exterior. Un tip arătos, reflectă Eve în timp ce studia imaginea de pe ecran. Un tip pe la treizeci de ani, care arunca zâmbete rapide și avea ochi căprui și plini de viață. Victima îi spunea Jerry sau Jer. Erau multe aluzii sexuale și tachinări presărate în conversația lor. Însemna că era vorba despre un iubit. Poate era dragostea ei cea adevărată.

Eve scoase discul, îl sigilă și îl strecură în geantă. În sertarul de sub fereastră găsi jurnalul Marianei, porta-nexul și agenda. O singură privire fugară peste înregistrări scoase la iveală un anume Jeremy Vandoren.

Rămasă singură. Eve se întoarse către pat. Cearșafurile pătate erau căzute la pământ și amestecate. Hainele care fuseseră tăiate cu grijă de pe victimă fuseseră puse în pungi, drept dovezi. În apartament era liniște.

L-a lăsat să intre, cugetă Eve. l-a deschis ușa. O *fi intrat cu el aici de bunăvoie, sau el o fi fost mai întâi nevoit să o convingă?* Raportul toxicologic avea să-i spună dacă avea vreo substanță ilegală în sânge.

Odată ce o dusese în dormitor, o legase. De mâini și de picioare, cel mai probabil ancorând legăturile de stâlpii scurți, din lemn, ai patului, așezând-o ca pe un festin.

Apoi îi tăiase hainele. Cu grijă, fără nicio grabă. Nu fusese vorba de mânie dezlănțuită sau furie, nici măcar de vreo nevoie disperată.

Calculat, planificat, ordonat. Apoi o violase, o sodomizase, pentru că putea. Avea puterea de partea lui.

Femeia se zbătuse, strigase, probabil implorase. Iar lui îi plăcuse asta, se hrănise cu asta. Așa făceau violatorii, își spuse *ea* în gând, și trebui să tragă câteva guri adânci de aer în piept, căci mintea ei dorea să se întoarcă către tatăl ei.

După ce terminase, o strangulase și o privise în tot timpul acela, privise cum i se umflau ochii în cap. Apoi îi periase păml, îi vopsise fața și o înfășurase cu ghirlanda argintie, de sărbătoare. Oare adusese acul de păr cu el, sau fusese al femeii? Oare ea se amuzase făcându-și tatuajul, sau chiar el îi împodobise pielea?

Se mută în baia de alături. Plăcile albe de faianță sclipeau precum gheața și se simțea un miros ușor de dezinfectant.

El curățase locul, după ce terminase, hotărî Eve. Se spălase, chiar se și aranjase, și măturase camera și dăduse cu spray ca să șteargă orice urmă.

Ei bine, avea să pună criminaliștii pe urmele lui, în orice caz. Un singur fir de păr pubian l-ar fi putut înfunda.

Avea o mamă care o iubea, își spuse Eve în gând. Una care râdea alături de ea, cu care făcea planuri de vacanță și cu care vorbea despre prăjiturele cu zahăr.

— Doamnă? Locotenent?

Eve aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Peabody în mijlocul holului.

— Ce-i?

— Am adus discurile de la camerele de supraveghere. Doi polițiști încep să ia declarații de la vecini.

— În regulă, spuse Eve și-și frecă fața cu palmele. Hai să sigilăm locația, duceți totul la sediul central. Trebuie să-i anunț rudele apropiate.

Își puse geanta pe umăr și-și ridică trusa de teren.

— Ai dreptate, Peabody. Halal mod de a începe ziua!

2

— Ai accesat numărul iubitului de pe video telefon?

— A - *Da,* să trăiți! Jeremy Vandoren, domiciliat pe Bulevardul Doi, e director de cont la firma „Foster, Bride and Rumsey", de pe Wall Street.

Peabody aruncă o privire în caietul său, în timp ce recapitulé și restul informațiilor:

— Divorțat, actualmente singur, treizeci și șase de ani. Și un exemplar tare atractiv al speciei de masculi. Să trăiți!

— Hmm, replică Eve și strecură discul de la camerele de securitate în aparatul său de pe birou. Hai să vedem dacă specimenul extrem de atractiv a sunato aseară pe iubita sa.

— Aș putea servi niște cafea, doamnă locotenent?

— Poftim?

— Aș putea servi niște cafea?

Ochii Evei se micșorară în timp ce examina imaginile.

— Dacă vrei cafea, Peabody, spune așa. În spatele Evei, Peabody își dădu ochii peste cap.

— Vreau cafea!

— Atunci, servește-te… Și dă-mi și mie una, dacă tot torni. Victima ajunge acasă la ora 16:45. Oprește discul, ordonă Eve și se uită cu atenție la Marianna Hawley.

Îngrijită, drăguță, tânără, cu părul castaniu, strălucitor, acoperit cu o beretă de un roșu intens, asortată cu faldurile lungi ale hainei și cu strălucirea perfectă a cizmelor.

— Fusese la cumpărături, comentă Peabody, în timp ce așeză cana de cafea lângă cotul Evei.

— Mda. La Bloomingdale. Continuă examinarea, spuse Eve și urmări cum Marianna își mută pungile în cealaltă mână și scoase cardul de la intrare. I se mișcau buzele, notă Eve. Vorbea singură. Ba nu, observă ea, Marianna cânta. Femeia își scutură apoi părul pe spate, își mută iarăși pungile dintr-o mână în alta, păși înăuntrul apartamentului și închise ușa în urma ei.

Lumina roșie a încuietorii clipea mai departe.

În timp ce discul se derula în continuare, Eve văzu și alți locatari care veneau sau plecau, singuri sau câte doi. Vieți obișnuite, care mergeau mai departe.

— A cinat acasă, hotărî Eve, privind acum în apartament cu ochii minții, prin ușă.

O vedea pe Marianna plimbându-se prin camere, îmbrăcată în pantalonii bleumarin de casă și puloverul alb care urmau să fie tăiate de pe corpul ei. „Pornește monitorul ca să-i țină companie. Agață haina roșie în dulapul din față, așază pălăria pe raft și cizmele pe podea. Aruncă deoparte sacoșele de cumpărături."

Era o femeie curată, căreia îi plăceau lucrurile drăguțe, și care se pregătea pentru o seară liniștită, acasă la ea.

— Și-a gătit niște supă pe la șapte, conform robotului multifunctional din bucătăria ei.

În timp ce examina mai departe imaginile, Eve bătu darabana pe birou cu unghiile ei scurte și fără ojă:

— A sunat-o mama ei, apoi și-a sunat ea iubitul. În timp ce închidea linia temporală din mintea ei, văzu cum se deschiseră ușile

liftului. Sprâncenele i se arcuiră și dispărură sub șuvițele de breton de pe frunte.

— Ho, ho, ho, ce avem noi aici?

— Moș Crăciun, răspunse Peabody și se aplecă peste umărul Evei cu un zâmbet până la urechi. Cu daruri multe.

Bărbatul cu costum roșu și barba albă ca zăpada ducea în brațe o cutie împachetată în hârtie argintie și gătită cu o fundă complicată, verde cu auriu.

— Oprește. Pauză. Mărește sectorul zece cu cincizeci, treizeci la sută.

Monitorul se schimbă, secțiunea indicată de Eve se desprinse de ansamblu și apoi se mări. În mijlocul fundei elegante era cuibărit un copac argintiu cu o pasăre dolofană și aurie.

— Nenorocitul. Nenorocitul, chestia aia era în părul ei!

— Dar… ăla e Moș Crăciun.

— Revino-ți, Peabody. Continuă examinarea. Se duce la ușa ei, murmură Eve, în timp ce urmărea silueta vioaie care ducea povara lucitoare către ușa apartamentului Marianei. Apăsă soneria cu degetul înmănușat, așteptă o clipă, apoi dădu capul pe spate și râse. Aproape instantaneu, Marianna deschise ușa cu fața radiind și cu ochii sclipind de încântare.

Își adună părul pe spate cu o mână, apoi deschise ușa și mai larg, ca o invitație.

Moșul aruncă o privire rapidă peste umăr și se uită direct la cameră. Zâmbi și făcu cu ochiul.

— Oprește imaginea. Ticălosul! Ticălos impertinent. Imprimă copia imaginii de pe hard pe ecran, ordonă ea în timp ce studia chipul rotund, cu obraji bucălați și ochi albaștri, strălucitori. Știa că vom viziona discurile și-l vom vedea. Îi place.

— S-a îmbrăcat în Moș Crăciun.

Peabody continuă să caște ochii la ecran și spuse:

— E dezgustător. E… pur și simplu o greșeală.

— Poftim? și era mai potrivit să se fi îmbrăcat precum Satana?

— Da… nu.

Peabody își mișcă umerii și-și târșâi picioarele pe podea, apoi adăugă:

— Numai că… ei bine, e de-a dreptul bolnav.

— Dar e și foarte ingenios.

Eve așteptă cu privirea în gol până se imprimă imaginea, apoi continuă:

— Cine o să-i închidă Moșului ușa-n nas? Continuă examinarea!

Ușa se închise în urma lor, iar palierul rămase pustiu.

Cronometrul afișat în josul ecranului indica ora douăzeci și unu și treizeci și trei de minute.

Așadar, s-a lungit cât a avut chef, aproape două ore și jumătate, cugetă Eve. Sfoara pe care a folosit-o ca să o lege și orice altceva o mai fi avut nevoie trebuie să fi fost toate în cutia aceea mare și strălucitoare.

Un cuplu coborî din lift la ora 11:00; râdeau amândoi, un pic beți, și trecură braț la braț prin fața ușii Marianei. Habar nu aveau despre ce se petrecea de partea cealaltă a ușii.

Teamă și durere.

Crimă.

Ușa se deschise la o jumătate de oră după miezul nopți. Omul în costum roșu păși afară, cărând în continuare cutia argintie, cu un zâmbet larg, aproape sălbatic, întipărit pe chipul cu obrajii roșii. Se uită încă o dată direct în cameră, iar de data aceasta nebunia îi sclipea în ochi.

Dansa în timp ce se sui în lift.

— Copiază discul în directorul „Hawley". Cazul numărul 25176-H. Câte zile de Crăciun spuneai că sunt, Peabody? în cântec?

— Douăsprezece, răspunse Peabody și-și alină gâtul uscat cu puțină cafea. Douăsprezece zile.

— Ar fi bine să ne dăm seama dacă Hawley chiar era dragostea lui adevărată, sau dacă nu cumva mai are alte unsprezece.

Se ridică și continuă:

— Hai să vorbim cu iubitul ei!

Jeremy Vandoren lucra într-o cutie zgârcită, dintr-un stup întreg de cutiuțe. Cubiculul său amărât era înzestrat cu o stație de lucru suficient de mare să adăpostească computerul său, sistemul de telefonie și un scaun cu trei roți. De pereții șubrezi erau atârnate extrase din rapoarte de inventar, un program de teatru, un card pentru Crăciun pe care erau etalați nurii unei doamne bine dotate, acoperită strategic cu niște fulgi de zăpadă, și o poză cu Marianna Hawley.

Aproape că nici nu ridică ochii atunci când intră Eve; ridică o mână ca să o oprească din drum și continuă să opereze manual tastatura computerului său, în timp ce vorbea rapid într-o pereche de căști.

— Comtat e la cinci și o optime, Kenmart a scăzut cu trei și trei sferturi. Nu, Roarke Industries tocmai a urcat vertiginos cu șase puncte. Analiștii noștri preconizează că va mai crește cu încă două înainte de sfârșitul zilei.

Eve ridică dintr-o sprânceană și își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Ea stătea și aștepta să vorbească despre o crimă, în timp ce Roarke producea milioane.

Era cam ciudat.

— Am terminat.

Vandoren mai apăsă o tastă și provocă o întreagă încrengătură de siluete și simboluri misterioase să invadeze monitorul. Eve îl lăsă să

mai forfotească încă vreo treizeci de secunde, apoi își scoase insigna din buzunar și i-o propti în fața ochilor.

Bărbatul clipi de două ori, apoi se întoarse și își concentră privirea asupra ei.

— Am notat. Ești aranjat. Absolut. Mulțumesc.

Vandoren roti de o parte microfonul căștilor, cu un zâmbet încurcat - ușor nervos pe la colțurile gurii.

— Ăăă, cu ce vă pot fi de ajutor, doamnă locotenent?

— Sunteți Jeremy Vandoren?

— Da.

Privirea ochilor săi căprui alunecă pe deasupra ei, poposi scurt asupra lui Peabody, apoi alunecă înapoi și continuă:

— Am intrat în vreun bucluc?

— Ați comis vreo ilegalitate, domnule Vandoren?

— Nu îmi aduc aminte să fi făcut așa ceva. Încercă să mai zâmbească o dată și scoase la iveală o gropiță mică în colțul gurii.

— Numai dacă nu cumva s-a întors după mine batonul ăla de ciocolată pe care l-am furat când aveam opt ani, adăugă el.

— O cunoașteți pe Marianna Hawley?

— Marianna, desigur. Să nu-mi spuneți că Mari a șutit vreo bombonică!

Apoi zâmbetul i se șterse brusc de pe chip, ca și cum s-ar fi stins o lumină.

— Ce e? S-a întâmplat ceva? E bine, sănătoasă? întrebă el.

Se ridicase din scaun, iar ochii examinau pe deasupra marginilor cubiculului, ca și cum s-ar fi așteptat să apară și ea.

— Domnule Vandoren, îmi pare rău.

Eve nu descoperise niciodată maniera corectă de a anunța astfel de lucruri, așa că se hotărâse să le anunțe pur și simplu repede:

— Domnișoara Hawley este moartă.

— Nu, nu-i adevărat. Nu, repetă el, întorcându-și pri virea întunecată către Eve. Nu este. E ridicol ce spuneți. Doar am vorbit cu ea chiar aseară. Ne vedem azi la șapte să luăm cina împreună. E bine mersi. Ați făcut o greșeală.

— Nu e vorba de nicio greșeală. Îmi pare rău, repetă ea, în timp ce el nu făcea altceva decât să se holbeze la ea. Marianna Hawley a fost omorâtă aseară, în apartamentul său.

— Marianna? Omorâtă?

Bărbatul continuă să dea dezaprobator din cap, ca și cum cele două cuvinte ar fi fost rostite într-o limbă străină.

— Asta e cu siguranță o greșeală. E, pur și simplu, o greșeală.

Se învârti în loc și bâjbâi după video telefonul său de pe birou.

— Am să o sun chiar acum. E la muncă.

— Domnule Vandoren.

Eve îi puse o mână hotărâtă pe umăr și îl pironi în scaun. Nu era niciun pic de spațiu ca să se așeze, așa că se sprijini cu o coapsă de birou, astfel încât fața ei să fie mai aproape de fața lui, apoi continuă:

— A fost identificată cu ajutorul amprentelor și al probelor de ADN. Dacă sunteți în stare, aș dori să veniți cu mine și să ne dați o confirmare vizuală.

— O confirmare…

Sări iarăși ca ars din scaun și o înghionti pe Eve în umăr cu cotul, făcând să pulseze rana încă proaspătă.

— Da, am să vin cu dumneavoastră. Ba bine că n-am să vin! Pentru că nu e vorba de ea. Nu e Marianna.

Morga nu fusese niciodată un loc vesel. Faptul că cineva - într-o stare de spirit fie optimistă, fie macabră - aninase globulețe roșii și verzi de tavan și împodobise tocurile ușilor cu niște beteală aurie și urâtă nu făcea altceva decât să agațe un rânjet încrezut pe chipul morții.

Eve stătea în dreptul ferestrei de vizionare, așa cum mai stătuse de multe alte ori până atunci.

Și simți ceva ce mai simțise, poate deja de prea multe ori la fel, spasmul puternic provocat de șoc, care-l cuprinse pe bărbatul de lângă ea, atunci când o văzu pe Marianna Hawley întinsă de partea cealaltă a geamului.

Cearșaful care o acoperea până la bărbie fusese aranjat în grabă. Ca să ascundă de prieteni, de familie și de cei dragi goliciunea jalnică a morții, feliile de senate pe carnea ei de incizia în forma literei Y, și ștampila temporară de pe scobitura gleznei care dădea cadavrului un nume și un număr.

— Nu.

Vandoren apăsă fereastra cu ambele mâini, într-un gest neputincios:

— Nu, nu, nu, așa ceva nu poate fi corect! Marianna.

Mult mai atentă de acum, Eve își așeză o mână pe brațul lui. Tremura tare, iar mâinile de pe geam se strânseseră pumn și băteau cu lovituri scurte și ușoare.

— Dă doar din cap dacă o recunoști drept Marianna Hawley.

Bărbatul încuviință din cap. Apoi începu să plângă.

— Peabody, găsește-ne un birou gol. Și adu-i niște apă.

Chiar în timp ce spunea toate acestea, Eve se simți înghițită de el, de brațele care se încolăceau în jurul ei și de fața adâncită în umărul ei. Corpul i se aplecase sub greutatea durerii.

Îl lăsă să se sprijine de ea, făcându-i în același timp semn tehnicianului din spatele ferestrei să ridice scutul pentru intimitate.

— Haide Jerry, acum vino cu mine.

Îl susținea mai departe cu un braț protector, în timp ce se gândea că ar fi înfruntat mai degrabă cel mai uimitor lucru de pe planetă, decât un om în suferință. Nu era nimic de făcut pentru cei rămași în urmă. Niciun număr de magie, nicio izbăvire.

Însă vorbi pe ton șoptit tot timpul cât îl conduse de-a lungul coridorului de faianță, înspre ușa la care îi aștepta Peabody.

— Îl putem folosi pe acesta, spuse Peabody încet. Aduc apa.

— Să stăm jos.

După ce îl ajută să se așeze pe un scaun, Eve scoa se o batistă dintr-unul din buzunarele hainei lui și i-o așeză în palmă.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumitale, spuse ea, la fel cum spunea de fiecare dată. Și la fel ca de fiecare dată, simți cât de nepotrivite erau cuvintele.

— Marianna. Cine să-i facă rău Marianei? Și de ce?

— E treaba mea să descopăr asta. Și am să descopăr.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să-și îndrepte privirea către ea. Ochii bărbatului erau roșii și pustiiți. Inspiră adânc, cu un efort considerabil.

— Mă… Era o femeie cu totul deosebită, spuse el.

Bâjbâi o vreme prin buzunar și scoase la iveală o cutiuță din catifea.

— Urma să i-l ofer diseară. Plănuisem să aștept până în seara de Crăciun - Marianna adora Crăciunul - dar nu am putut. Pur și simplu, nu mai puteam aștepta.

Mâinile îi tremurau în timp ce deschise cutia și îi arătă Evei strălucirea orbitoare a diamantului de pe inelul de logodnă.

— Aveam de gând să-i cer să se căsătorească cu mine în seara asta. Ar fi fost de acord. Ne-am iubit. A fost vorba de…

Închise cutia la loc, cu grijă, o strecură înapoi în buzunar și continuă:

— A fost vorba de un jaf?

— Nu prea credem varianta asta. De cât timp o cu noșteați?

— De șase luni, aproape șapte.

O privi țintă pe Peabody, în timp ce aceasta intră și îi întinse un pahar cu apă.

— Mulțumesc.

Luă paharul, însă nu bău din el.

— Cele mai fericite șase luni din viața mea.

— Cum v-ați cunoscut?

— Prin „Confidențial". E un serviciu de matrimoniale.

— Dumneata folosești un serviciu de matrimoniale? veni replica de la Peabody, care era de-a dreptul uluită.

Bărbatul își aplecă umerii și oftă.

— A fost un impuls. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la serviciu și nu prea mai ieșeam deloc în oraș. Am divorțat acum câțiva ani, și cred că asta m-a făcut să fiu tare emotiv cu femeile. În orice caz, niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit… Nu s-a legat nimic. Într-una din nopți am văzut un anunț pe monitor și m-am gândit că, ce naiba! N-are ce strica.

Abia în acel moment luă o gură de apă, care îl făcu să înghită în mod vizibil cu greutate.

— Marianna a fost a treia dintre cele cinci perechi potrivite. Am ieșit cu primele două… am băut, atâta tot. Nu s-a legat nimic. Dar atunci când am întâlnit-o pe Marianna, am găsit totul la ea.

Închise ochii și se căzni să-și păstreze sângele rece.

— E atât de… minunată. Atâta energie, atâta entuziasm. Își iubea slujba, apartamentul, îi plăcea la nebunie grupul ei de teatru. Participă câteodată la teatrul comunitar.

Eve notă felul în care schimba mereu timpurile narațiunii, și trecea când la prezent, când la trecut. Mintea lui încerca deja să se adapteze la ceea ce se întâmplase, însă nu era încă pregătită.

— Ați început să vă întâlniți, îl îndemnă ea să continue.

— Da. Ne-am înțeles să ieșim să bem câte ceva. Doar să bem ceva… Ca să ne cunoaștem mai bine. Am ajuns să luăm cina împreună, apoi să ieșim la o cafea. Am vorbit ore în șir. Niciunul

dintre noi nu s-a mai văzut cu altcineva din noaptea aia. Pur și simplu, asta a fost, pentru amândoi.

— Și ea simțea la fel?

— Da. Am luat-o ușurel. Am cinat de câteva ori, am mers la teatru. Iubeam amândoi teatrul. Am în ce put să ne petrecem împreună sâmbetele, dupăamiază. Un matineu, o vizită la muzeu, sau doar o plimbare. Am fost în orașul ei natal ca să-i cunosc familia. Chiar pe patru iulie. Am dus-o și eu să-i cunoască pe ai mei. Mama mea a pregătit cina.

Privirea i se înceţoșă în timp ce se holba la ceva ce numai el vedea.

— Iar ea nu s-a mai văzut cu nimeni altcineva în toată perioadă aceasta?

— Nu. Ne tăcuserăm o promisiune.

— Nu știi cumva dacă o deranja cineva… vreun iubit mai vechi, vreun fost amant? Fostul ei soț?

— Nu, sunt sigur că mi-arfi spus. Vorbeam tot timpul. Ne spuneam totul unul altuia.

Privirea i se limpezi, iar căpruiul ochilor deveni dur precum cristalul:

— De ce întrebați așa ceva? Era - Marianna adică… El a… O, Doamne!

Mâna i se strânse pumn, pe genunchi.

— A violat-o mai întâi, nu-i așa? Al dracului nenorocit, a violat-o. Ar fi trebuit să fiu cu ea.

Aruncă paharul cu boltă, de-a latul încăperii, împroșcând peste tot cu apă, în timp ce se ridică cu greu în picioare.

— Ar fi trebuit să fiu cu ea. Nu s-ar fi întâmplat așa ceva niciodată, dacă aș fi fost cu ea.

— Unde erai, Jerry?

— Poftim?

— Unde erai noaptea trecută, între 9:30 și 12 noap tea?

— Credeți că eu am…

Se opri cu o mână în aer, închizând ochii. Inhala și expiră de trei ori. Apoi deschise din nou ochii, care-i rămaseră limpezi.

— Nu e nimic, continuă el. Trebuie să vă asigurați că nu am fost eu, ca să-l puteți prinde. Nu e nimic. O fac pentru ea.

— Exact.

Și Eve simți un nou val de milă în timp ce-l studia.

— O faci pentru ea.

— Eram acasă, în apartamentul meu. Am lucrat ceva, am dat câteva telefoane și am făcut niște cumpărături pe computer, pentru Crăciun. Am confirmat încă o dată rezervările pentru seara asta, pentru că eram emoționat. Voiam să… își drese glasul. Voiam să fie totul perfect. Apoi am sunat-o pe mama mea.

Își ridică palmele și își frecă fața cu putere, apoi continuă:

— Trebuia să spun cuiva. Era tulburată și agitată. Era înnebunită după Marianna. Cred că era în jur de zece jumate. Puteți verifica înregistrările de pe video telefonul meu, computerul meu, orice vreți.

— În regulă, Jerry.

— Ați… Familia ei a aflat?

— Da, am vorbit cu părinții ei.

— Trebuie să-i sun. Vor vrea să o ia acasă.

Ochii i se umplură iarăși de lacrimi și o privi în continuare pe Eve, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Am să o duc eu acasă.

— O să am grijă să i se dea drumul cât mai repede cu putință. Putem să dăm vreun telefon în locul tău?

— Nu, trebuie să merg și să le povestesc părinților mei. Trebuie să plec.

Se întoarse către ușă și vorbi fără să întoarcă capul:

— Voi aveți grijă să-l găsiți pe ăla care a făcut asta. Să-l găsiți pe cel care a făcut-o să sufere.

— Am să-l găsesc. Încă ceva, Jerry. Bărbatul își șterse lacrimile și se întoarse.

— Ce mai e?

— Marianna avea vreun tatuaj?

Izbucni în râs; un sunet scurt și gros, care părea să-i fi hârșâit gâtul.

— Marianna? Nu. Era o fată de modă veche, nici măcar unul temporar nu și-ar fi făcut.

— Ești sigur de asta?

— Eram amanți, doamnă locotenent. Eram în drăgostiți. Îi cunoșteam trupul, îi cunoșteam mintea, și la fel și sufletul.

— În regulă. Mulțumesc.

Așteptă până când bărbatul ieși, iar ușa se închise cu un declic în urma lui.

— Impresii, Peabody?

— Tipului ăstuia i-a fost, pur și simplu, smulsă inima din piept.

— De acord. Însă oamenii îi omoară adesea pe cei pe care îi iubesc. Chiar și cu înregistrările de pe video telefon, alibiul lui tot n-o să stea-n picioare.

— Dar nu aduce câtuși de puțin cu Moș Crăciun. Eve schiță un zâmbet.

— Pun pariu că nici cel care a omorât-o nu seamănă cu el. Altfel, nu ar fi fost așa de fericit să pozeze pentru camera de filmat. Se umflă cu vată, se schimbă culoarea ochilor, machiaj, barbă și perucă. Orice corp poate aduce cu cel al lui Moș Crăciun. Dar deocamdată trebuia să mizeze pe instinctul ei.

— Nu e el. Hai să vedem cum era la locul ei de muncă, să-i găsim amicii și inamicii.

Marianna părea să aibă numeroși prieteni, își spunea Eve în gând, ceva mai târziu. În schimb, nu părea să aibă niciun inamic.

Se contura portretul unei femei fericite, sociabile, căreia îi plăcea propria slujbă și era apropiată de familie, însă gusta ritmul și atracțiile orașului.

Avea un grup micuț și restrâns de prietene, o slăbiciune pentru cumpărături, o dragoste nețărmurită pentru teatru și, potrivit tuturor celor care o cunoșteau, fusese implicată într-o relație fericită, fără alte aventuri, cu Jeremy Vandoren. „Plutea de fericire.''

„Toți cei care o cunoșteau o iubeau."

„Avea o inimă deschisă și încrezătoare." în timp ce conducea spre casă, Eve derulă în minte afirmațiile făcute de prieteni și asociați. Nimeni nu-i găsea Marianei vreun defect. Nu auzise nici măcar o remarcă din acelea ironice, sau de preamărire de sine, pe care cei vii le fac adesea la adresa morților.

Dar mai era cineva de altă părere, cineva care o omorâse într-un fel calculat, cu grijă, și, în cazul în ca re privirea din ochi constituia un indiciu, cu nespusă bucurie.

„Dragostea mea adevărată."

Da, cineva o iubise îndeajuns de mult, încât să o omoare. Eve știa că un asemenea fel de dragoste exista, creștea și putrezea. Fusese și ea, la rându-i, destinatarul unei astfel de emoții pasionale și nelalocul ei. Și îi supraviețuise, își reaminti ea, apoi activă video telefonul.

— Dickie, e gata raportul toxicologic în cazul Hawley?

Chipul familiar și greu încercat al șefului laboratorului tehnic umplu monitorul.

— Știi doar cum se înfundă lucrurile aici în timpul sărbătorilor. Oamenii se hăcuiesc unii pe alții în stânga și-n dreapta, iar tehnicienii se prostesc, care mai de care, cu rahaturile de Crăciun și cu Hanukkah, în loc să-și facă treaba.

— O, da, inima mea plânge pentru tine Aș dori raportul toxicologic.

— Eu aș dori o vacanță.

Bombănind, începu să caute ceva în computerul său.

— Era tranchilizată. Chestii luate fără rețetă, destul de ușurele. Având în vedere greutatea ei, doza nu a făcut decât să o prostească timp de zece, cincisprezece minute.

— Timp destul, murmură Eve.

— Conform indiciilor, a fost vorba despre o injecție sub presiune, în brațul drept, sus. Probabil că s-a simțit ca și cum dăduse de dușcă, vreo douăsprezece cocktailuri din alea, Zombi. Efecte: amețeli, dezorientare, o posibilă pierdere a cunoștinței și slăbiciune musculară.

— În regulă. Vreo urmă de spermă?

— Nu, nici picior de soldățel. Ori a folosit vreun pre zervativ, ori i-au dat gata pastilele ei contraceptive. Mai trebuie să studiem acest aspect. A pulverizat dezinfectant peste cadavru. Sunt urme și în vagin, ceea ce ar mai fi omorât câțiva războinici. Nu am scos nimic din ea. Aa - și încă ceva. Cosmeticele folosite nu se potrivesc cu ce avea ea în casă. Nu am terminat încă cu ele, dar cercetările preliminare indică faptul că e vorba numai despre ingrediente naturale, care costă o grămadă de bani. Cel mai probabil că le-a adus cu el.

— Fă-mi rost de numele firmelor producătoare cât de repede poți. E o pistă bună. Frumos lucrat, Dickie.

— Bine, bine. Sărbători al dracului de fericite îți urez!

— La fel și ție, Dickhead, mormăi ea după ce deconectă legătura. Rotindu-și umerii ca să mai scape de presiunea acumulată, o porni prin poarta de fier direct spre-casă.

Se zăreau deja luminile de la ferestre, care aruncau raze prin întunericul iernii - ferestre înalte, ferestre arcuite în turnuri și turele - și pe lunga întindere a podelei sufrageriei.

Acasă, gândi ea. Devenise a ei datorită bărbatului căruia îi aparținea. A bărbatului care o iubea. Bărbatul care îi pusese un inel pe deget - așa cum dorise să facă și Jeremy pentru Marianna.

Își învârti verigheta pe inelar cu ajutorul degetului mare, în timp ce parcă mașina în fața intrării principale.

Ea fusese totul, așa spusese Jerry. Cu mai puțin de un an în urmă nu ar fi înțeles așa ceva. Acum înțelegea.

Rămase locului doar o secundă și își trecu ambele mâini prin freza ei dezordonată. Durerea acelui om se insinuase în sufletul ei. Și era o greșeală; nu ajuta la nimic, și se putea chiar să-i încurce investigația. Trebuia să nu lase asta la o parte, să nu lase să-i invadeze mintea acele emoții devestatoare pe care le simțise din partea lui, atunci când aproape că leșinase în brațele ei.

Dragostea nu învingea de fiecare dată, își reaminti ea. Însă dreptatea avea toate șansele să învingă, dacă ea se dovedea a fi destul de pricepută.

Coborî din mașină și o lăsă acolo unde era, apoi urcă scările către intrarea principală. De cum intră înăuntru, își dădu jos haina de piele și o lăsă să cadă neglijent pe stâlpul elegant care mărginea treptele în spirală.

De printre umbre se ivi Summerset, înalt, slab, cu ochi negri și dezaprobatori pe chipul palid.

— Doamnă locotenent.

— Să-mi lași vehiculul exact acolo unde este, îi spuse ea și își continuă mersul legănat către scară.

Bărbatul inspiră, cu un sunet clar de aer tras pe nas.

— Aveți mai multe mesaje

— Mai pot aștepta.

Urcă mai departe treptele și începu să aibă fantezii în care se amestecau un duș fierbinte, un pahar de vin și un somn de zece minute.

Summerset strigă în urma ei, însă încetase deja să-l mai asculte.

— Scuteste-mă, spuse pe un ton absent, apoi deschise ușa dormitorului.

Tot ce începuse să se veștejească în sufletul ei înflori pe dată.

Roarke stătea în fața dulapului, gol până la brâu, iar mușchii frumoși ai spatelui se unduiau pe sub piele în timp ce întindea mâna după o cămașă curată. Bărbatul întoarse capul, și o impresionă pe dată puterea acelui chip. Gura lui de poet se arcui, iar ochii săi albaștri îi zâmbiră, în timp ce-și scutura pe spate părul negru și aspru ca o încântătoare coamă de leu.

— Salutare, doamnă locotenent.

— Credeam că ai să te întorci abia peste câteva ore.

Lăsă deoparte cămașa. N-a dormit ea prea bine, își spuse el în gând. Îi putea citi istoveala și îi vedea cearcănele.

— Am ajuns foarte repede.

— Așa e.

Apoi se duse către el cu mișcări rapide, aproape prea rapide ca să mai observe scânteia de uimire și nespusa plăcere din privirea lui. Când ajunse lângă el, avea deja brațele desfăcute în așteptarea ei.

Se scufundă adânc în mirosul lui, își plimbă mâinile pe spatele lui, cu fermitate, apoi se întoarse cu fața în părul lui și oftă o dată.

— Și-a fost cu adevărat dor de mine, șopti el.

— Mai stai o secundă, bine?

— Cât vrei tu.

Corpul ei se potrivea cu al lui; pur și simplu, se potrivea, ca o piesă de puzzle care se intercala cu alta. Se gândi la felul în care Jeremy Vandoren îi arătase inelul și la promisiunea scânteietoare pe care o purta în el.

— Te iubesc.

Era frapant pentru el să-i simtă lacrimile care îi sugrumau glasul și efortul de a și le reține.

— Îmi pare rău că nu ți-o spun destul de des.

Auzise lacrimile. Mâna lui alunecă, îi cuprinse ceafa și începu să maseze nodul tensionat pe care îl simțea acumulat acolo.

— Ce s-a întâmplat, Eve?

— Nu acum.

Se retrase, mai sigură pe ea, și îi cuprinse chipul în palme.

— Sunt așa de bucuroasă că ești aici. Sunt așa de bucuroasă că ești acasă.

Buzele ei se arcuiră în timp ce se aplecă și le așeză pieziș peste ale lui.

Era cald, primitor și se simțea licărul de pasiune, care nu părea niciodată a fi pe deplin satisfăcută. Și atunci când apărea acel licăr, la adăpostul său, era în stare ca, pentru o perioadă de timp, să lase totul la o parte, mai puțin pasiunea însăși.

— Îți schimbai hainele? întrebă ea cu gura lipită de a lui.

— Asta făceam. Hmmm. Încă un pic, murmură el și îi strânse buza de sus până când o făcu să tremure.

— Ei bine, eu cred că e o pierdere de timp.

Și ca să-i demonstreze, își strecură mâinile între corpurile lor și îi desfăcu nasturii de la pantaloni.

— Ai perfectă dreptate, răspunse el și apăsă butonul care desfăcea tocul revolverului, făcându-i vânt la o parte. Îmi place la nebunie să te las fără armă, doamnă locotenent.

Eve se răsuci cu o mișcare bruscă, care îl făcu să-și ridice sprânceana de mirare, și îl pironi de ușa dulapului

— Nu am nevoie de armă ca să te înving, amice.

— Dovedește-mi.

Când mâna Evei se strânse în jurul lui, bărbatul era deja excitat. Albastrul ochilor se adâncise aproape de negru, și în el străluceau lumini care anunțau pericole.

— Iarăși nu ți-ai pus mănușile.

Eve zâmbi și își lăsă degetele înghețate să alunece în sus și-n jos.

— Te plângi?

— Chiar că nu.

Respirația i se sugruma. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, Eve era singura în stare să-l lase fără respirație, fără niciun pic de efort. Înainte de a-i desface nasturii de la cămașă, își strânse mâinile ca să-i cuprindă sânii și îi frecă ușurel sfârcurile cu degetele mari.

Voia să o domine.

— Vino în pat.

— Dar aici ce are? spuse ea și își lăsă capul mai jos, ca să-l muște de umăr. Acum ce are?

— Nu are absolut nimic.

De data asta se mișcă rapid și își înfășură piciorul peste al ei, făcând-o să-și piardă echilibrul, apoi se rostogoli cu ea pe podea.

— Însă am în minte să te domin eu pe tine, mai de grabă, decât invers.

Buzele lui se încleștară peste sânii ei, și supse cu putere. Cuvintele i se opriră în gât, în timp ce mintea îi explodă, plină de imagini, iar șoldurile i se arcuiră înspre el.

De multe ori era sigur că o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși. Avea nevoie de pasiune, de curgerea ei fierbinte, pentru a-și goli mintea de cele ce o tulburau. Și avea să-i ofere pasiune și o nețărmurită plăcere pentru amândoi.

Eve era slabă. Kilogramele pe care le pierduse în timpul convalescenței, care nu aveau voie să lipsească nicicând din conformația ei subțire, nu se așezaseră încă la loc. Dar știa că acum nu avea nevoie de mângâieri blânde. Așa că o epuiză fără milă, fără

îndurare, până când i se tăie respirația, iar inima îi zvâcnea cu putere, aproape de mâinile și de buzele lui, care o căutau necontenit. Se zvârcolea sub el, cu mâinile încleștate în părul lui, cu sânii dezveliți numai pentru el și cu diamantul în formă de lacrimă primit de la el cu mult timp în urmă, așezat în adâncitura de la mijloc.

Îi linse tot corpul, până jos, trecând pe deasupra coastelor, peste abdomenul plat și tare, și frecându-și dinții de șoldul subțire, în timp ce ea începu să juiseze. Îi lăsă pantalonii mai jos și scoase la iveală cârlionții dintre coapse.

Când își trecu limba peste ea și prin ea, orgasmul veni ca un fulger. Sângele care îi pulsa pe sub piele scoase la suprafață un lac de sudoare.

Era pe jumătate în dulap și pe jumătate afară, înconjurată de mirosul lui, prinsă în el și radioasă.

Îi simți degetele cum i se adânceau între coapse și o ridicau, o deschideau și o posedau îi ajunse la urechi propriul ei geamăt neajutorat, în timp ce el o forță încă o dată să se ridice. Și în timp ce zbura, nu mai rămăsese nimic în interiorul său, în afară de nevoia de a se împreuna.

Se întinse după el și-i strigă numele printre gâfâituri, mâinile îi alunecară de pe umeri pe spatele lui, iar picioarele i se ridicară pentru a se încolăci în jurul taliei lui.

Alunecă în ea, cu o mișcare blândă de întâmpinare. Corpul i se înfioră în timp ce ea se încolăci mai strâns în jurul său, pentru a-l ține captiv în captivita tea ei. Buzele lui le striviră pe ale ei, hrănindu-se din mișcarea lor.

Repede și tare, uitându-se fix unul în ochii celuilalt. Apăsare, retragere, și apoi o nouă apăsare, res-pirându-și unul altuia aerul. Mai aproape, și mai a proape, cu fiecare lovitură puternică și plăcută a cărnurilor.

Eve urmări cum privirea lui deveni opacă cu o secundă înainte de a plonja în ea, la final. Corpul ei explodă și se zdruncină sub al lui. Când își lăsă capul în jos și își îndesă fața la baza gâtului ei, îl întoarse încă o dată pe al ei în părul lui.

— Ce bine e să fii acasă, șopti el.

Își făcu duș, bău un pahar de vin, apoi urmă un gest cu totul decadent: luă cina în pat, alături de bărbatul său.

— Povestește-mi.

Așteptă ca ea să se relaxeze și să mănânce. Apoi îi mai turnă un pahar de vin și urmări umbrele care îi întunecară iarăși privirile.

— Nu vreau să aduc munca după mine, acasă.

— De ce nu? întrebă el cu un zâmbet, și își mai umplu paharul o dată. Eu o fac.

— E altceva.

— Eve.

Își trecu un deget peste gropița din bărbia ei.

— Pe noi doi ne definește foarte tare ceea ce facem. Așa că nu lași… nu poți să nu aduci munca cu tine acasă, la fel cum nici eu nu pot. E o parte din tine.

Eve se sprijini de perne și privi prin fereastra din tavan către cerul întunecat al iernii. Și îi povesti.

— A fost cinic, spuse ea în concluzie. Dar nu e vorba de asta. Am văzut chestii și mai cinice decât atât. Femeia asta era pură… era ceva legat de spațiul ei, de felul în care mergea, de chipul ei, habar nu am, dar avea un soi de inocență. Știu că nu-i vorba nici măcar de asta. Inocența se duce dracului foarte repede. Știu și eu cum e - să îți pierzi inocența, adi că, nu mai știu cum e să fii inocent, dar îmi aduc amin te cum e să o pierzi.

Blestemă printre dinți și puse deoparte paharul de vin.

— Eve, îi spuse el în timp ce-i luă mâna și aștepta ca ea să-și întoarcă privirea către el. S-ar putea să nu fie cea mai bună metodă să-ți reîncepi activitatea chiar cu cazul unui violator ucigaș.

— Aș fi putut refuza cazul.

O rușina să admită acest lucru, îndeajuns încât să-și întoarcă capul de la el.

— Dacă aș fi știut că așa va fi, nu știu dacă aș fi preluat apelul.

— Sunt sigur că încă îl mai poți da altcuiva din departamentul tău. Nu ți-ar purta nimeni pică dacă ai face așa ceva.

— Mi-aș purta eu singură pică. Am văzut-o deja. Am cunoscut-o.

Pentru un moment, Eve închise ochii, apoi continuă:

— Acum e a mea. Nu pot întoarce spatele la așa ceva.

Eve își aranja părul și își ordonă să se concentreze.

— Era așa surprinsă și fericită când a deschis ușa. Ca un copilaș. O, Doamne, un cadou! înțelegi?

— Da.

— Și felul în care a privit nenorocitul înspre camera de filmat înainte să intre. Zâmbetul ăla imens, și ocheada aia în trecere. Și apoi, a dansat dansul victoriei în lift.

În timp ce povestea, ochii i se aprinseseră și se împinse ca să stea mai dreaptă în pat. Acum nu mai erau ochii unui polițist, își spuse Roarke, ci ai unui înger al răzbunării.

— Nu a fost vorba de niciun pic de pasiune, ci pură plăcere.

Închise iarăși ochii, rememorând cu claritate imaginea, iar când îi deschise iarăși focul din ei se mai domolise și ardea adânc și mocnit.

— Mi s-a făcut greață când mi-am dat seama. Enervată pe ea însăși, ridică iarăși paharul cu vin și luă o înghițitură.

— A trebuit să le spun părinților. A trebuit să îi privesc în ochi atunci când le-am spus. Și pe Vandoren a trebuit să-l văd cum se prăbușește și cum încearcă să accepte faptul că lumea lui s-a prăbușit. Era o femeie drăguță, o femeie simplă și drăguță, care era

fericită cu viața ei, care urma să se logodească și care a deschis ușa cuiva care simbolizează inocența în persoană. Iar acum e moartă.

Îi luă mâna, deoarece o cunoștea pe Eve, și desfăcu pumnul care se strânsese.

— Nu ești un polițist mai puțin bun numai pentru că te lași impresionată, îi spuse el.

— Dacă te lași impresionat de prea multe, nu mai vezi lucrurile clar, îi răspunse ea. Te apropii tot mai tare de limită, până într-acolo, încât îți dai seama că nu ai să mai fii în stare să mai înfrunți altă moarte.

— Și-a trecut vreodată prin minte să iei o pauză? Zâmbi scurt când îi văzu sprâncenele apropiindu-se una de alta și continuă:

— Nu, sigur că nu. Ai să o înfrunți și pe următoarea, Eve, deoarece cu asta te ocupi. Asta ești.

— S-ar putea să trebuiască să o înfrunt pe următoarea mai devreme decât mi-ar plăcea.

Își petrecu degetele ei printre degetele mâinii care o ținea.

— Oare chiar era ea adevărata dragoste, Roarke? Sau vor mai fi și alte unsprezece?

3

Eve mai dădu o dată ocol punții pentru parcare din mall. Și scrâșni din dinți. - De ce nu sunt oamenii ăștia la muncă? De ce nu au și ei viețile lor?

— Pentru unii cumpărăturile sunt viața lor, spuse Peabody pe un ton solemn.

— Da, da.

Eve trecu pe lângă o porțiune în care mașinile erau așezate precum jetoanele de pocher, câte șase într-o grămadă.

— Să le ia naiba pe toate, exclamă ea.

Învârti volanul cu o mișcare iute și se strecură printre grămezile de mașini, ocolind la mustață barele de protecție, așa încât Peabody închisese un ochi.

— Știi că poți cumpăra orice direct de pe monitor, în intimitatea propriei tale case? Nu pricep ches tia asta.

— Cumpărăturile direct de pe monitor nu-ți dau așa de tare sentimentul că trăiești.

Peabody se prinse cu putere de bordul vehiculului în timp ce Eve opri brusc pe culoarul pentru incendiu, chiar în fața magazinului Bloomingdale.

Nu-ți poți folosi simțurile, continuă ea, și nici coatele, ca să-i înghiontești pe ceilalți să se dea la o parte din calea ta. Nu faci niciun pic de mișcare când faci cumpărăturile pe monitor.

Eve pufni în timp ce își activă semnul „în misiune” și ieși din mașină. În secunda următoare, urechile ei fură luate cu asalt de o muzică asurzitoare. Colindele de Crăciun inundau aerul, la volum maxim. Era convinsă că oamenii fugeau în magazin, hotărâți să cumpere orice, numai să scape de zgomot.

Cu toate că aerul din mediul controlat cu ajutorul computerelor avea o temperatură plăcută, în jur de douăzeci și două de grade, ningea ușor, cu fulgi artificiali, care se roteau prin domul imens.

Vitrinele magazinului erau pline cu droizi[1] costumați. Niște Moși Crăciuni munceau din greu într-un atelier, cot la cot cu niște elfi, pe acoperișuri zburau și dansau reni, iar băieței cu părul bălai și fețe angelice desfăceau cadouri strălucitoare.

Într-o altă vitrină, un adolescent gătit cu cele mai modeme țoale, un costum dintr-o bucată, negru, și o cămașă fosforescentă, de purtat pe deasupra, se rotea în cercuri și se dădea peste cap în noul său skateboard zburător model 6000 - articolul pe care îl puteai cumpăra anul acesta cu tichetul de reduceri. O singură apăsare pe butonul de lângă vitrină și se activa înregistrarea vocii sale pline de energie, care anunța pe un ton răcnit opțiunile și calitățile nemaipomenite ale skate-ului, precum și prețul și locul din magazin în care putea fi găsit.

— Aș vrea și eu să încerc una din astea, mormăi Peabody pe sub mustață, în timp ce o însoțea pe Eve către ușă.

— Nu ești un pic prea mare pentru jucării?

— Nu e o jucărie, e o aventură, răspunse Peabody, intonând titlul reclamei.

— Hai să terminăm odată treaba aici. Urăsc locurile astea.

---

[1] Droizii - personaje-robot, caracteristice seriei „…în moarte”; unii dintre ei au o înfățișare aproape umană, în timp ce alții arată ca niște adevărați roboți sau mașinării

Ușile alunecară ușurel în părți și le întâmpină cu o adevărată promisiune: „Bine ați venit la Bloomingdale. Sunteți cel mai important client al nostru!”

Muzica se auzea și în magazin, însă mai încet. În schimb crescuse zgomotul vocilor, căci duzini întregi de oameni vorbeau în același timp și creau o cacofonie sonoră, care se ridica din ce în ce mai sus și se lovea cu ecou de tavan, unde îngerii se avântau în zbor, făcând bucle grațioase.

Era un loc pentru a-ți cheltui banii, un loc în care mărfurile erau etalate în mod tentant, de-a lungul a douăsprezece etaje bibilite.

Printre cumpărători se fâțâiau de colo-colo droizi și alți membri ai personalului, care purtau modele de haine și accesorii de diferite feluri și mărimi, care puteau fi achiziționate din magazin. Harta electronică, amplasată chiar la intrare, era gata să-i ghideze pe cumpărători după dorința inimii.

Locurile special amenajate pentru copii, animale sau vârstnici erau și ele la îndemână, pe nivelul principal, asta pentru cei care nu doreau să meargă la cumpărături cu Junior, Fido sau cu bunicul după ei. Contra unei sume modice puteau fi închiriate minivehicule, care puteau transporta cumpărătorii, cumpărăturile, sau și una și alta.

Un droid cu părul legat cu funii încolăcite, roșii ca focul, se apropie de ei cu o sticlă micuță, de cristal, în mână.

— Să nu te apropii cu aia de mine, îi ordonă Eve.

— Aș vrea eu puțină.

Peabody își lăsă îngăduitoare capul pe spate pentru a permite droidului să-i pulverizeze puțin parfum pe gât.

— Se numește „Fă-mă”, spuse droidul pe un ton ca de pisică. Poartă-l și pregătește-te să fii încântată.

— Hmmm, exclamă Peabody și își întoarse puțin capul către Eve. Ce părere ai?

Eve adulmecă și dădu dezaprobator din cap:

— Nu ți se potrivește.

— Ba poate mi se potrivește, mormăi Peabody și își târî picioarele mai departe, în urma Evei.

— Hai să rămânem concentrate asupra ceea ce avem de făcut.

Eve o apucă pe Peabody de braț, căci ajutorul său se oprise în dreptul unui raion de cosmetice, unde unei femei i se aplica o vopsea aurie, strălucitoare, de la gât în sus.

— Hai să mergem la raionul de bărbați și să vedem dacă putem afla cine a servit-o pe Hawley cu o zi înainte. Și-a folosit cartea de credit, așa că au adresa ei.

— În douăzeci de minute mi-aș putea termina cumpărăturile de Crăciun.

— Să le termini?

Eve se întoarse înapoi în timp ce pășeau peste indicatorul pentru cumpărători care le indica să o ia în sus.

— Sigur că da, mai am câteva chestii de luat.

Peabody strânse din buze și își mușcă limba petru a-și reține un zâmbet larg:

— Tu nici nu ai început, așa-i?

— M-am tot gândit la asta.

— Ce-i cumperi lui Roarke?

— M-am tot gândit la asta, repetă Eve și-și înfundă mâinile în buzunare.

— Au aici niște haine minunate.

Peabody făcu un semn cu capul înspre droizii din vitrină și o luă la stânga pe banda rulantă, către raionul de haine pentru bărbați.

— Are deja un dulap mare cât întregul oraș Mâine, plin ochi cu haine.

— Dar tu i-ai cumpărat vreodată vreuna?

Eve simți cum i se strângeau umerii în semn de apărare și-și îndreptă spatele:

— Nu sunt maică-sa.

Peabody se opri în dreptul unui droid îmbrăcat într-o cămașă din mătase argintiu-deschis și pantaloni negri din piele.

— l-ar sta bine în așa ceva, spuse ea și pipăi materialul cu degetele. Dar sigur că lui Roarke i-ar sta bine în orice.

Îi făcu Evei un semn din sprâncene și continuă:

— Bărbaților chiar le plac femeile care le cumpără haine.

— Dar nu știu cum să cumpăr haine pentru altcineva. Abia dacă știu ce să cumpăr pentru mine.

Când se trezi imaginându-și chipul și corpul lui Roarke în locul droidului scoase un șuierat și adăugă:

— Și nici nu am venit aici la cumpărături.

Merse apoi cu pas apăsat până la prima casă de marcat și trânti insigna pe tejghea, sub nasul vânzătorului.

Acesta își drese glasul și-și dădu părul lung și negru peste umăr.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă ofițer?

— Locotenent. Ați avut acum câteva zile o cli en tă, pe nume Marianna Hawley. Aș dori să știu cine a servit-o.

— Sunt sigur că putem afla acest lucru pentru dumneavoastră.

Ochii vânzătorului, de un auriu de ultimă modă, priviră rapid în toate părțile:

— Doamnă locotenent, nu ați dori să vă luați dumneavoastră insigna și poate chiar să… ăăă… să vă încheiați haina ca să nu vi se vadă arma? Cred că în felul acesta clienții noștri ar fi mult mai mulțumiți.

Eve își vârî insigna la loc în buzunar, fără niciun cuvânt, apoi își trase cu o mișcare haina peste arma pe care o purta pe lângă corp.

— Hawley, deci, spuse el pe un ton vizibil ușurat. Știți cumva dacă a plătit în numerar, cu card sau direct în contul magazinului?

— Cu card. A cumpărat două cămăși bărbătești -una din mătase și alta din bumbac - un pulover de cașmirși o jachetă.

— Da. Opri căutarea de pe casa de marcat. Îmi amintesc. Am servit-o chiar eu. O doamnă brunetă și atrăgătoare, de vreo treizeci de ani. Alegea cadouri pentru partenerul dumneaei. Aaaa… închise ochii și continuă. Cămăși măsura cincisprezece și jumătate, cu șaptezeci și nouă de centimetri la mâneci. Iar puloverul și jacheta, măsura patruzeci și doi la piept.

— O memorie foarte bună, comentă Eve.

— E meseria mea, spuse el și deschise ochii ca să zâmbească. Să-mi amintesc clienții, gusturile și nevoile lor. Domnișoara Hawley avea gusturi excelente și în plus a fost destul de prevăzătoare, încât să aducă o hologramă a tânărului prieten al dumneaei, pentru a-i putea comanda o gamă de culori.

— A mai cumpărat și de la altcineva în afară de dumneavoastră?

— În raionul acesta, nu. l-am oferit tot timpul și atenția mea.

— Aveți înregistrată adresa dumneaei?

— Da, sigur. Îmi aduc aminte că m-am oferit să-i expediem cumpărăturile acasă, însă a spus că dorește să le ia cu dumneaei. A râs și a spus că e și mai distractiv astfel. Îi făceau mare plăcere cumpărăturile.

Ochii vânzătorului se întunecară.

— Are vreo plângere? întrebă el.

— Nu.

Eve îl privi drept în ochi și își dădu seama din instinct că-și pierdea vremea.

— Nu are nicio plângere. Ați observat pe cineva dând târcoale pe aici cât și-a făcut cumpărăturile, vorbind cu ea, urmărind-o?

— Nu. Dar eram destul de ocupați. O, sper că nu a fost acostată de cineva în parcare. Am avut foarte multe incidente în ultimele săptămâni. Nu știu ce i-a apucat pe oameni. Doare Crăciunul.

— Hmm. Vindeți și costume de Moș Crăciun?

— Dacă vindem costume de Moș Crăciun? întrebă vânzătorul retoric și clipi. Da, le găsiți la raionul de articole sezoniere și noutăți, la etajul șase.

— Mulțumesc. Peabody, vezi care-i treaba, îi ordonă Eve în timp ce se întoarse cu spatele, la numele și adresele tuturor celor care au cumpărat sau închiriat costume de Moș în ultima lună. Mă duc jos, să văd dacă poate face cineva acul de păr. Ne vedem acolo.

— Da, să trăiți!

Eve își cunoștea prea bine ajutorul, așa că puse o mână pe brațul ei, ca pentru avertizare:

— În cincisprezece minute. Dacă îți ia mai mult de atât, te dau pe mâna paznicilor.

În timp ce Eve se îndepărta, Peabody dădu din umeri:

— E așa de severă.

*

Ajunsă la etajul al treilea, Eve trebui să dea din coate pentru a ajunge la tejghea, ceea ce nu avu un efect benefic asupra dispoziției ei. Sub vitrină se întindea o mare de accesorii sclipitoare, de la cercei de purtat în urechi, până la cei pentru sfârcuri. Aur, argint, pietre colorate, forme elaborate, texturi diverse se întreceau care mai de care să capteze atenția de sub vitrină.

Roarke îi cumpăra mereu lucruri de agățat la gât sau de prins în urechi. Nu pricepea de ce. Își pipăi absentă diamantul de sub cămașă. Dar părea că-i făcea plăcere să o vadă purtând lucrurile pe care i le cumpăra.

Începuse deja să-și piardă răbdarea, și pentru că fusese ignorată în repetate rânduri de vânzătorii care serveau clienții, se aplecă pur și simplu peste tejghea și îl apucă pe unul dintre ei de guler.

— Doamnă, izbucni vânzătorul revoltat și îi aruncă o uitătură încruntată cu ochii săi albaștri.

— Locotenent, îl corectă ea, scoțându-și insigna cu mâna liberă. Acum aveți o clipă liberă și pentru mine?

— Desigur.

Vânzătorul se dădu ușurel înapoi și-și aranjă cravata argintie și subțire ca un pai.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Vindeți ceva asemănător?

Își deschise geanta și scoase acul de păr, cu tot cu punga de plastic în care se afla.

— Nu cred că este de la noi, spuse vânzătorul și se aplecă până când ajunse la același nivel cu acul de păr. Foarte frumos lucrat. Festiv.

Se dădu înapoi și apoi continuă:

— Nu vi-l putem primi înapoi, dacă nu aveți chitanța. Nu îl recunosc ca fiind de la noi.

— Nu vreau să îl dau înapoi. Aveți cumva idee de unde provine?

— Aș crede că de la un magazin specializat. Lucrătura pare să fie destul de fină. Sunt cinci bijutieri în mallul acesta. Poate că îl va recunoaște vreu nul dintre ei.

— Minunat.

Îl băgă la loc în geantă și lăsă să-i scape un oftat.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

Eve se întoarse pe călcâie și privi tejgheaua de sub nasul ei. Îi făcu cu ochiul un set de trei funii prinse într-un lanț, cu pietre colorate cam de mărimea degetului ei mare, care se ciocneau una de alta. Era foarte ostentativ, aproape grețos. Parcă scria „Mavis” pe el, cu litere imense.

— Aia, spuse ea și indică bijuteria cu degetul.

— Aaa, doriți să vă uitați la „Ornamentul erotic pentru gât”. Foarte original, foarte…

— Nu vreau să mă uit la el. Îl cumpăr. Împachetează, și încă foarte repede.

— Înțeleg.

Numai antrenamentul îl ajută să nu-și bulbuce ochii. În schimb adăugă:

— Și cum doriți să achitați?

Peabody apăru chiar în momentul în care Eve primea punga pentru cadouri cu roșu și cu alb.

— Ai fost la cumpărături, spuse ea pe un ton acuzator.

— Nu. Am cumpărat. E o diferență. Nu a cumpărat acul de păr de aici. Tipul părea că-și cunoaște meseria, și părea destul de sigur că nu-i de aici. Nu mai vreau să pierdem nicio secundă în locul ăsta.

— Mie mi se pare că n-ai pierdut nicio secundă, bombăni Peabody.

— O să analizăm acul de păr pe calculator. Să vedem dacă are Feeney timp să găsească ceva.

— Ce-ai cumpărat?

— l-am cumpărat ceva lui Mavis.

În timp ce ieșeau pe ușă, surprinse privirea îmbufnată a lui Peabody.

— Nu-ți face griji, Peabody, am să-ți iau și ție ceva.

— Chiar? se lumină ea. Eu ți-am luat deja cadou. E și împachetat, gata.

— Te dai mare.

Peabody sui sprintenă în mașină, mult mai veselă.

— Vrei să ghicești despre ce-i vorba?

— Nu.

— Îți dau un indiciu.

— Revino-ți. Începi și caută informații despre numele pe care le-ai notat, cu costumele de Moș, și vezi dacă dai peste vreunul cu cazier.

— Da, să trăiți! Unde mergem?

— La „Confidențial", spuse ea, aruncându-i lui Peabody o privire piezișă. Și nici acolo nu vei face niciun fel de cumpărături.

— Să trăiți, stricați toată plăcerea omului! adăugă ea ascultătoare, și începu să caute informații în aparatul ei portabil.

În inima orașului, înălțându-se deasupra Bulevardului Cinci, se afla un palat al plăcerii din marmură neagră, șlefuită. Exteriorul era o săgeată netedă și lucioasă, înconjurată la etajele superioare de balcoane aurite și glisoare argintii. Tuburi din sticlă curată ca lacrima se întindeau line, și în jos, și în sus, la toate cele patru colțuri ale clădirii.

Înăuntru erau saloane pentru modelarea corpului, îmbunătățirea stării de spirit și pentru orientare sexuală. Un client putea fi lustruit ca nounouț, netezit, fasonat, remodelat sau satisfăcut sexual, fără să fie nevoit să părăsească vreun moment spațiul clădirii.

Mai multe săli de antrenament erau dotate cu cele mai noi tipuri de aparate, pentru cei care preferau stilul „descurcă-te-singur". Iar pentru cei care alegeau o cale pasivă pentru a fi frumoși și în formă, niște consultanți acreditați stăteau pregătiți să mânuiască lasere și tuburi de tonifiere pentru a scăpa orice client de cele câteva nesuferite de kilograme sau centimetri în plus.

Unul dintre etaje era dedicat abordării holistice, care includea tot ce se putea, de la echilibrarea chackrelor până la spălături interne cu cafea.

Eve nu era sigură dacă ar fi trebuit să râdă sau să se cutremure în timp ce scruta cu privirea toate acele oferte.

Băi cu noroi, curățări în profunzime cu alge, injecții cu placentă de oi crescute pe Alfa Șase, ședințe pentru calmare, excursii în

realitatea virtuală, reglaj vizual, liftinguri faciale, împachetări și morfină - toate acestea puteau fi făcute chiar în acel loc, și se făceau oferte pentru diferite pachete.

Îndată ce mintea și trupul îți erau desăvârșite, erai invitat să explorezi posibilitatea de a găsi perechea potrivită pentru noul tău eu, cu ajutorul personalului calificat de la „Confidențial".

Firma ocupa trei etaje ale clădirii, iar personalul era îmbrăcat cu uniforme sub forma unor costume simple, negre, cu niște inimioare mici și roșii brodate pe piept. Cu calea frumuseții în pridvor, fețele și corpurile atractive erau și ele integrate în codul de îmbrăcăminte adecvată.

Antreul era realizat în stilul templelor grecești, cu mici helești muzicale, din care străfulgerau sclipirile peștișorilor aurii, și coloane de marmură pe care se împleteau plante cățărătoare, care separau diferite spații. Locurile în care se putea sta așezat erau amenajate jos, pe podeaua acoperită cu faianță, intime și pline cu perne. Recepția era încadrată discret între palmieri cu frunze late.

— Am nevoie de informații privitoare la unul dintre clienții dumneavoastră.

Eve ridică insigna și urmări cu atenție ochii recepționerei, care fură străbătuți de un tremur nervos.

— Nu avem dreptul de a da informații privitoare la clienții noștri.

Femeia își mușcă buza și își trecu degetele peste inimioara minusculă tatuată sub ochi, ca o lacrimă roșie și drăguță, apoi continuă:

— Toate serviciile pe care le oferim sunt strict confidențiale. Garantăm că vom păstra intimitatea clienților noștri.

— Una dintre clientele dumneavoastră nu-și mai face griji cu privire la confidențialitate. Acum este treaba poliției. Vă pot trimite un mandat cam în cinci minute, sau îmi puteți oferi informațiile de

care am nevoie, și astfel nici nu mai e nevoie să luăm la puricat toate dosarele.

— Dacă sunteți drăguță să așteptați numai un minut, spuse recepționera și îi indică cea mai apropiată zonă în care se putea sta jos, am să-l chem pe director să vorbească cu dumneavoastră.

— Foarte bine, răspunse și se întoarse cu spatele, în timp ce recepționera își trase iute pe urechi o pereche de căști.

— Miroase grozav aici, comentă Peabody. Întreaga clădire miroase minunat.

Trase adânc aer în piept și continuă:

— Cred că pompează vreo substanță prin instalația de ventilație. Drăguț și liniștitor.

Se instală pe una din pernele aurii de lângă o fântână cu clinchet.

— Aș vrea să trăiesc aici, adăugă ea.

— Ești exasperant de plină de vioiciune în perioada asta, Peabody.

— Din cauza sărbătorilor. Oau, ia uită-te la ăsta! exclamă Peabody și își roti capul, cu ochii lucind și plini de admirație în timp ce un bărbat cu părul valuri-valuri de șuvițe blonde trecu fălos prin dreptul lor. De ce oare ar avea nevoie de un serviciu matrimonial un bărbat care arată așa?

— De ce ar avea careva nevoie de așa ceva? E de-a dreptul înfiorător.

— Știu și eu? Poate câștigă timp, sau scapă de necazuri, chinuială și lacrimi.

Peabody se aplecă ca să se uite pe după Eve și să-l poată privi mai departe pe acel bărbat.

— Ar trebui să încerc și eu. Poate am noroc, zise ea.

— Nu e ăla genul tău.

Chipul lui Peabody se întunecă, la fel cum se întâmplase și atunci când Evei îi displăcuse parfumul.

— Cum se face că… îmi place să mă uit la genul ăla de bărbați.

— Sigur că da, dar încearcă numai să porți o conversație cu el, spuse Eve și-și îndesă mâinile în buzunare, în timp ce se balansă pe călcâie. Tipul ăla e îndrăgostit de el însuși și are senzația că orice femeie care are parte de el ar trebui să-și dea ochii peste cap, exact așa cum ai făcut tu. Te-ar plictisi în zece minute, pentru că nu știe să vorbească decât despre el - despre felul în care arată, despre ce face și ce-i place. N-ai fi decât cel mai nou accesoriu al lui.

Peabody rămase pe gânduri, privind la Adonisul poleit cu aur care poza afectat la ghișeul de control.

— Păi bine, spuse Peabody, în cazul ăsta nu ne-am mai căzni să facem conversație. Am face doar sex.

— Ar fi o partidă îngrozitoare - nici nu i-ar păsa dacă ai termina sau nu.

— Mă termină numai când mă uit la el, spuse Peabody, însă oftă când îl văzu cum își scoase o oglinjoară cu spatele argintiu și își examină chipul cu o admirație vizibilă. Uite, în momente ca astea te urăsc pentru că ai dreptate.

— la uită-te la chestia asta, spuse Eve încet. Ăștia doi sunt așa de lustruiți, că am nevoie de ochelarii de soare să mă pot uita la ei.

— Ken și Bărbie prin oraș.

Când văzu privirea goală a Evei, Peabody mai scoase un oftat.

— Doamne, Dumnezeule, nu ai avut păpuși Bărbie? Ce fel de copil ai fost?

— Nu am fost niciodată copil, răspunse Eve simplu și se întoarse cu spatele ca să salute cuplul magnific care aluneca pe nesimțite înspre ea.

Femeia avea șoldurile înguste și bustul generos, așa cum cereau ultimele tendințe ale modei. Părul ei blond platinat îi cădea drept peste umeri, ca o cascadă, și îi sălta ușor pe sânii frumoși, în timp ce mergea.

Chipul îi era neted și alb ca alabastrul, cu ochii adânci de un verde-intens, ca de smarald, adumbriți de gene lungi, rimelate în culori potrivite cu irișii săi ca două giuvaieruri. Avea buzele pline și roșii, curbate într-un zâmbet politicos, de salut.

Companionul ei era în aceeași măsură de orbitor, asortat cu ea la culori, cu părul ca lumina lunii, dat pe spate și prins într-o coadă lungă, împletită cu o panglică subțire, aurie. Avea umeri lați și picioarele lungi.

Spre deosebire de restul personalului, cei doi nu erau îmbrăcați în negru, ci purtau în schimb niște costume strânse pe corp, albe și ușoare. Femeia își petrecuse cu isteține o eșarfă roșie peste șolduri.

Ea vorbi cea dintâi, cu o voce moale și catifelată precum eșarfa.

— Eu sunt Piper, iar acesta este Rudy, asociatul meu. Cu ce vă putem ajuta?

— Avem nevoie de câteva informații în legătură cu o clientă de-a dumneavoastră.

Eve își scoase încă o dată insigna la vedere.

— Investighez o crimă, anunță ea.

— O crimă! exclamă femeia și își duse mâna în drep tul inimii. Una dintre clientele noastre? Rudy!

— Fiți sigură că vom coopera cum știm mai bine. Bărbatul vorbi pe un ton liniștit și alunecos, ca de bariton. Ar fi mai bine să purtăm această conversație sus, numai între noi.

Făcu un gest cu mâna înspre unul dintre tuburile din sticlă curată ca lacrima ale unui lift încadrat de niște azalee enorme, albe și înflorite.

— Sunteți sigură că victima era una dintre clientele noastre?

— Iubitul ei a cunoscut-o prin intermediul serviciului dumneavoastră.

Eve păși direct în mijlocul camerei de lift și rămase acolo, ignorând priveliștea care se desfășura în timp ce urcau ca săgeata. Nu-i plăcuseră niciodată înălțimile.

— Înțeleg, spuse Piper și oftă. Avem o rată de succes deosebit de mare în a găsi perechi potrivite. Sper că nu a fost vorba despre o ceartă între cei doi amanți care să fi dus la tragedie.

— Încă nu am tras concluziile.

— Nu cred să fie vorba despre așa ceva. Scanăm cu mare grijă lucrurile.

Când liftul se opri, Rudy făcu un gest cu mâna înspre ieșirea din tubul de sticlă.

— Cum?

— Suntem conectați la ComTrack.

În timp ce vorbea, le conduse de-a lungul unui coridor alb și liniștit ca un spital, cu rame aurii care încadrau culori de apă delicate, ca un vis, și un festin de flori proaspete în vaze curate.

— Fiecare cerere este înscrisă în sistem. Analizăm trecutul marital, câștigurile și, bine înțeles, cazierul. Cei care depun cereri la noi trebuie de asemenea să dea și testul standard de personalitate. Sunt respinși toți cei cu tendințe violente. Preferințele și dorințele sexuale sunt înregistrate, analizate și apoi este găsită perechea cea mai potrivită.

Deschise ușa către un birou încăpător, văruit în alb-orbitor și roșu-țipător. Peretele din sticlă filtra atât strălucirea soarelui, cât și zgomotul traficului din aer.

— Și care este procentul de personaje cu comportamente deviante?

Buzele perfecte ale lui Piper se, subțiară.

— Nu catalogăm preferințele sexuale ale clienților drept deviante decât atunci când partenerul, sau partenerii au nevoie de obiecte.

Eve ridică ușor din sprâncene.

— Haideți mai bine să folosim definiția mea. Constrângere, sado sau maso. Aveți vreun client pe aici care să vrea să-și spilcuiască partenerul după o partidă de sex?

Rudy își drese glasul și se mută în spatele unei console late și albe.

— Cu siguranță că unii dintre cei care își depun ce rerile caută ce noi am putea numi experiențe sexuale aventuroase. Cum spuneam, astfel de preferințe sunt potrivite cu altele asemănătoare, ale celorlalți clienți.

— Ce perechi potrivite ați găsit pentru Marianna Hawley?

— Marianna Hawley? întrebă el și-i aruncă o privire lui Piper.

— Mă pricep mai bine la chipuri decât la nume, spuse ea și se întoarse către monitorul din perete, în timp ce Rudy introducea numele în computer. Câteva secunde mai târziu, Marianna le zâmbi de pe monitor, cu ochii ei veseli și plini de viață.

— A, da. Îmi amintesc de ea. Era fermecătoare. Da, mi-a făcut într-adevăr plăcere să lucrez cu ea. Căuta un soț, cineva cu simțul umorului împreună cu care să poată aprecia arta… nu, nu, cred că teatrul, mai degrabă.

Bătu cu o unghie perfectă peste buza superioară, apoi continuă:

— Era o romantică, dulce și de modă veche. Piper păru că realiză dintr-odată ce se întâmplase, și mâna îi căzu inertă pe lângă corp.

— A fost omorâtă? Vai, Rudy!

— la un loc, draga mea. Bărbatul trecu cu grație în jurul consolei și îi luă mâna, ¡-o mângâie și o conduse către o sofa lungă, cu perne adânci, umplute cu aer.

— Piper se implică foarte mult personal în relația cu clienții noștri, îi spuse el Evei. De aceea este așa de nemaipomenită în ceea ce face. Îi pasă.

— La fel și mie, Rudy.

Cu toate că tonul vocii Evei era egal, bărbatul aruncă o privire asupra chipului ei, și ce văzu acolo îl făcu să încuviințeze din cap:

— Da, sunt sigur că așa faci. Și suspectezi că a omorât-o cineva din sistemul nostru, cineva pe care l-ar fi putut cunoaște prin serviciul nostru.

— Fac cercetări. Am nevoie de nume.

— Dă-i tot ce are nevoie, Rudy, spuse Piper și își tampona zona de sub ochi cu degetele, ca să-și usuce lacrimile.

— Aș fi tare bucuros să pot face asta, însă avem o responsabilitate față de clienții noștri. Garantăm intimitatea.

— Marianna Hawley avea dreptul la intimitate, spuse Eve pe un ton abrupt, cineva a violat-o, a sodomizat-o și apoi a strangulat-o. Aș spune că i-au cam încălcat intimitatea. Mă îndoiesc ca vreunul dintre clienții dumneavoastră s-ar bucura să pățească la fel.

Rudy trase adânc aer în piept. Chipul îi pălise și mai tare, dacă așa ceva mai era posibil, așa încât ochii păreau flăcări pe o câmpie albă și lucioasă.

— Am încredere în dumneata că vei păstra discreția.

— Puteti avea încredere în mine că voi fi bună, îi răspunse Eve și așteptă ca el să ceară lista cu numele perechilor potrivite Marianei Hawley.

4

Sarabeth Greenbalm avea o zi îngrozitoare. În primul rând, îi displăcea la culme să lucreze în tura de după-amiază de la „Punctul dulce". Clientela care frecventa locul, de la amiază până la ora cinci, era formată în mare majoritate din mici directorași care-și doreau un prânz cât mai lung și niște senzații ieftine. Cu accent pe ieftin. Cei din teapa în-urcare-pe-scara-ierarhică-a-companiei nu aveau prea mulți bani de aruncat pe o stripteusă.

Nu le plăcea decât să caște ochii și să urle ca niște apucați.

După cinci ore de muncă asiduă avea un câștig net de aproape o sută, în numerar și fise de credit, și o jumătate de duzină de fraze de-ale bețivanilor.

Dintre care niciuna nu amintea de căsătorie.

Căsătoria era Sfântul Graal al Sarabethei.

Nu avea să-și găsească un soț înstărit, lucrând în tura de după-amiază într-un bar de striptease. Nici chiar într-un local select, așa cum era „Punctul dulce". Mai erau ceva șanse în timpul orelor de noap te, atunci când intrau agale persoanele importante sau directorii generali ai diferitelor companii, aducând cu ei clienți importanți care doreau să fie excitați pentru câteva ore. Putea scoate ușor o mie, și dacă mai venea vorba și de un dans în poală, suma se dubla. Dar partea cea mai bună era că aduna cărți de vizită.

Mai devreme sau mai târziu, unul dintre tipii ăia în costume de director, cu zâmbetele lor mari și albe și cu mâini lacome, cu

manichiura perfectă, avea să-i pună un inel pe deget pentru a-și câștiga privilegiul de a o pipăi.

Toate astea erau parte a planului ei de carieră, pe care și-l alcătuise cu grijă încă de acum cinci ani, de când plecase din Allentown, statul Pennsylvania, și se mutase la New York. Cariera ei de stripteusă ajunsese într-un punct mort în Allentown și îi aducea un câștig net pe săptămână, care o ajuta să rămână pe linia de plutire și să nu ajungă și ea una dintre cei care dormeau pe străzi. Cu toate acestea, mutarea la New York fusese un pas îndrăzneț. Era și mai mare concurența pe fiecare dolar aruncat pentru distracții.

Iar concurența era mai tânără.

În primul an lucrase în două schimburi, chiar și trei, dacă mai avea energie să stea dreaptă. Muncise bătând cluburile ca o hoinară și plătind administratorilor cel mai dur comision, de 40 %. Fusese un an oribil, dar își câștigase locșorul ei.

În al doilea an căutase să-și găsească un loc stabil într-un club select, cu mulți clienți. Durase aproape toate cele douăsprezece luni ale anului, însă reușise să-și cioplească o nișă numai a ei la „Punctul dulce". În cel de-al treilea an se căznise să ajungă cap de afiș, în acel circ al foamei, și să se bucure de publicitate, și își investise pe ascuns profiturile.

În plus, irosise aproape șase luni - după spusele ei - cochetând cu ideea de a coabita cu mardeiașul de șef al clubului.

Și se prea poate să-i fi acceptat până la urmă oferta, dacă el nu s-ar fi băgat într-o bătaie, în care l-au tăiat în șase bucăți distincte, la o cârciumă de cartier unde-și luase o a doua slujbă, deoarece Sarabeth insistase ca el să aibă un cont mai gras, dacă voia să se culce tot timpul cu el.

Până la urmă socotise că lucrurile ieșiseră bine, cu puțin noroc. Acum, în cel de-al patrulea ei an la New York, avea patruzeci și trei de ani, și vremea ei era cam pe sfârșite.

Nu-i displăcea să danseze goală. Era o dansatoare a naibii de bună, iar corpul ei - pe care și-l studia în timp ce se învârtea în fața oglinzii din dormitor -era cuponul ei de masă.

Natura fusese generoasă, și o înzestrase cu sâni mari și ridicați, care nu avuseseră nevoie de augmentări. Până acum. Torsul lung, picioare lungi și un fund viguros. Da, avea toate armele de care avea nevoie.

Trebuise să cheltuiască ceva bani pentru a-și aranja fața, dar fusese o investiție bună. Se născuse cu buze subțiri, bărbia scurtă și fruntea îngustă. Însă rezolvase toate astea cu câteva drumuri la un centru de înfrumusețare. Acum avea o gură plină și roșie, o bărbie ascuțită cu neobrăzare și sprâncene arcuite și clare.

Sarabeth Greenbalm arăta, după propriile-i cuvinte, al naibii de bine.

Problema era că ajunsese la ultima bancnotă de cinci sute și mai avea încă de plătit chiria, plus că o gorilă peste măsură de însetată, din mulțimea de la prânz, îi rupsese cea mai bună pereche de chiloți, înainte să apuce să se strecoare afară.

O durea capul, o dureau picioarele, și rămăsese tot nemăritată.

Nu ar fi trebuit să arunce cei trei mii de dolari la „Confidențial". Privind retrospectiv la ceea ce păruse la început o investiție făcută cu cap, păreau acum mai degrabă bani serioși duși pe apa sâmbetei. Numai codașii apelau la servicii matrimoniale, își spuse ea în gând, în timp ce-și înfășură un halat roz și scurt în jurul corpului. Iar la codași trăgeau numai codașii.

După ce se întâlnise cu primii doi bărbați de pe lista ei de perechi potrivite, se dusese direct pe Bulevardul Cinci și-și ceruse banii înapoi. Regina de gheață cea blondă nu mai fusese la fel de prietenoasă, reflectă Sarabeth. Niciun ban înapoi, nici vorbă, nici pomeneală.

Ridicând din umeri precum un filosof, Sarabeth trecu din dormitor în bucătărie - o plimbare foarte scurtă într-un apartament cu puțin mai mare decât cabina de schimb comună de la „Punctul dulce”.

Banii se sfârșiseră, erau tăiați de pe listă. Și învățase o lecție: trebuia să se bazeze pe ea însăși, și nu mai pe ea.

Ciocănitul de la ușă o întrerupse să mai caute plină de speranțe cele câteva propuneri ale Robotul multifuncțional. Își strânse mai tare halatul în jurul corpului, cu un aer absent, apoi bătu cu pumnul în perete. Vecinii ei, soț și soție, se băteau ca pisicile și se cordeau ca nurcile, aproape noapte de noapte.

Nu atenua zgomotul nici măcar cu un decibel, atunci când bătea cu pumnul în pereți, dar se simțea mai bine dacă o făcea.

Își întoarse neîncrezătoare privirea căpruie și trase cu ochiul prin vizorul de siguranță, după care zâmbi larg, ca o fetișcană. Dezarmă în grabă încuietorile, și dădu ușa de perete:

— Salutare, Moșule!

Ochii lui străluciră, plini de voioșie:

— Crăciun fericit, Sarabeth!

Zornăi din cutia mare și argintie pe care o purta în brațe, îi făcu cu ochiul și adăugă:

— Ai fost cuminte?

Căpitanul Ryan Feeney se așeză la capătul biroului Evei, molfăind migdale glazurate. Avea chipul îm bătrânii și ursuz, ca al unui baset, și o claie de păr roșcat, des și sârmos, presărat cu multe fire de păr argintii, subțiri și metalice. Avea o pată ruginie pe cămașa boțită - amintirea supei de fasole pe care o servise la prânz - și o mică crestătură în barbă, semnul unde se tăiase dimineață, în timp ce se băr bierea.

Arăta inofensiv.

Eve ar fi trecut prin orice ușă alături de el. De altfel, o și făcuse.

El o antrenase și o învățase ce știa. Iar acum, în funcția lui de căpitan al diviziei detectivilor electronici, îi era indispensabil.

— Aș vrea să-ți pot spune că flecuștețul ăla de clamă era unicat, spuse el și-n același timp își mai aruncă o alună în gură. Cu toate astea, se vinde într-o duzină de prăvălii din oraș.

— Și câte mai aveți de cercetat?

— Patruzeci și nouă dintre ele au fost vândute în ultimele șapte săptămâni, spuse el și se scărpină în barbă, poposind în dreptul crestăturii. Acul de păr face în jur de cinci sute. Patruzeci și opt dintre clienți au plătit cu credite, și unul singur în numerar.

— Ăla trebuie să fie el.

— Mai mult ca sigur, spuse Feeney și își scoase carnețelul de notițe. Tranzacția în numerar a fost făcută pe Strada Patruzeci și nouă, la „Aur și argint la Sal".

— O să fac cercetări, mulțumesc.

— Pentru nimic. Mai e și altceva? McNab vrea și poate să facă treabă.

— McNab?

— l-a plăcut să lucreze alături de tine. E un băiat bun și isteț, și îi poți da să facă orice trebușoară mur dară.

Eve chibzui o clipă asupra tânărului detectiv cu uni formă colorată, cu mintea ascuțită și gura bogată.

— Îi tot dă târcoale lui Peabody.

— Și crezi că Peabody nu-i poate face față?

Eve se încruntă, bătu darabana cu degetele și ridică din umeri, apoi adăugă:

— Ba da, doar e fată mare, iar el mi-ar fi de folos. L- am contactat pe fostul soț al victimei. S-a mutat în Atlanta. Alibiul său pentru perioada de care vorbim pare solid, însă nu ar strica să cercetăm mai îndeaproape. Să vedem dacă nu cumva și-a făcut vreo rezervare

pentru vreun zbor spre New York, sau dacă nu a sunat-o cumva pe victimă.

— McNab poate face asta și în somn.

— Spune-i să stea treaz și să facă toate astea, spuse Eve și se întinse după un disc cu informațiile din dosar, pe care i-l dădu. Aici sunt toate informațiile pe care le am despre fostul soț. Am să cercetez și numele perechilor potrivite pe care le-am primit de la „Confidențial". Am să i le trimit și pe acelea, după ce arunc o privire peste ele.

— Nu înțeleg locurile de genul ăsta, spuse Feeney, scuturând din cap a dezaprobare. Pe vremea mea cunoșteai dame în stilul ăla clasic, de modă veche. Le agățai într-un bar.

Eve ridică din sprânceană.

— Așa ți-ai cunoscut nevasta?

Feeney afișă deodată un zâmbet până la urechi și spuse:

— A funcționat, nu-i așa? Am să-i dau asta lui McNab, spuse el și se ridică de pe birou. Nu s-au terminat orele de program, Dallas?

— Ba da, chiar acum. Cred că o să cercetez mai întâi numele alea și abia apoi am să plec spre casă.

— Cum vrei. Eu unul o șterg de-aici.

O porni către ușă, îndesându-și punga de migdale în buzunar, apoi adăugă:

— Aa, și abia așteptăm petrecerea de Crăciun. Eve era deja concentrată asupra monitorului de la calculator, și abia dacă-i aruncă o privire în timp ce întrebă:

— Ce petrecere?

— Petrecerea ta.

— Aa! exclamă Eve, căutând în zadar prin minte ceva despre vreo petrecere. Da, grozav!

— Nu știi nimic despre asta, nu?

— Ar trebui.

Și zâmbi, că doar stătea de vorbă cu Feeney. Apoi continuă:

— Dar e în alt colț de minte. Uite ce e, dacă o vezi pe Peabody prin biroul comun1, spune-i că…

— În regulă.

Petrecere, cugetă ea și oftă. Oriunde se întorcea, Roarke dădea câte o petrecere sau o țâra după el pe la vreuna. Și înainte să mai apuce să gândească ceva, avea să o ia Mavis în primire și să o bată la cap să se coafeze, să-și aranjeze fața și corpul, sau să în cerce noul model de rochie creat de iubitul ei, Leonardo.

Dacă tot trebuia să meargă la o nenorocită de petrecere, de ce nu putea merge așa cum era?

Pentru că era nevasta lui Roarke, își reaminti ea. Și în această calitate era de așteptat din partea ei să-și îndeplinească atribuțiile sociale cu o înfățișare ceva mai frumoasă decât cea a unei polițiste care nu se gândește decât la crime, cât e ziua de lungă.

Dar asta avea să fie… când avea să fie. Iar astălaltă era acum.

— Computer, listează numele perechilor potrivite găsite de „Confidențial" pentru Hawley, Marianna.

„Procesez… se auzi răspunsul computerului. Prima pereche potrivită din cele cinci… Dorian Marceli, celibatar, alb, sex masculin, vârsta treizeci și doi de ani."

În timp ce computerul lista datele statistice, Eve studie imaginea de pe monitor. Un chip plăcut la înfățișare - cu o privire timidă. Lui Dorian îi plăceau arta, teatrul și filmele vechi, și spunea despre el că e un romantic incurabil, care-și caută sufletul pereche. Pasiunile lui erau fotografia și snow-boardingul.

Dorian nu avea nimic special, își spuse Eve în gând, dar o să vadă ei ce pusese la cale în noaptea în care fosese omorâtă Marianna.

„A doua pereche potrivită din cele cinci, se porni computerul din nou… Charles Monroe, celibatar, alb, sex masculin…"

— Uau, uau, ia stai puțin. Oprește! exclamă Eve râzând și scrută chipul de pe monitor. Ei bine, Charles, încântată să te întâlnesc tocmai aici.

Își aminti cât de drăguț era chipul care-i întorcea acum zâmbetul. Îl întâlnise pe Charles Monroe cu aproape un an în urmă, în timp ce investiga o altă crimă - cazul care-i adusese împreună pe ea și Roarke. Charles era un prostituat licențiat, fermecă tor și priceput. Și ce Dumnezeului căuta un gigolo bine cotat, așa cum era Charles, într-o rețea de matrimoniale? se întrebă Eve.

— Dai raite prin oraș, Charlie? Se pare că o să avem o nouă discuție. Computer, treci la a treia pereche potrivită.

„A treia pereche potrivită din cele cinci, Jeremy Vandoren, divorțat…"

— Locotenent.

— Computer, pauză. Da? întrebă Eve și își aruncă privirea spre Peabody, care se codea să intre.

— Căpitanul Feeney zicea că ai terminat treaba cu mine pe ziua de azi.

— Exact. Mai verific câteva nume înainte să plec și eu.

— Și… ăăă… a mai zis că o să-l folosești pe McNab pentru o parte din investigațiile pe computer.

— Exact.

Eve își înclină capul și se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Peabody se căznea să-și mențină expresia feței.

— E vreo problemă? întrebă Eve.

— Nu - adică… Dallas, nu ai cu adevărat nevoie de el. Și în plus, scoate peri albi la toată lumea.

Eve zâmbi, bine dispusă.

— Mie nu-mi scoate peri albi. Cred că va trebui să înveți să-ți menții culoarea părului, Peabody. Dar nu-i sfârșitul lumii, cea mai

mare parte din munca pe care am să i-o dau de făcut o să o rezolve în Departamentul pentru Investigații Electronice.

— Nu o să stea prea mult pe aici.

— O să găsească el o cale, mormăi Peabody. Se dă așa mare.

— Dar face treabă bună. Și oricum… Eve își întrerupse un moment șirul vorbelor, căci comunicatorul ei scosese un sunet de avertizare. Fir-ar al naibii, ar fi trebuit să o șterg de aici din timp.

Scoase comunicatorul și răspunse:

— Dallas.

— Locotenente!

Chipul lat și aspru al comandantului Whitney umplu ecranul.

— Da, domnule!

— Avem un caz de crimă care pare a fi în legătură cu cazul Hawley. Polițiștii se află chiar acum la fața locului. Vreau să preiei tu cazul. Prezintă-te imediat pe Strada de Vest, 112, 23B, apartament 5D. Contactează-mă la biroul meu de acasă de îndată ce ai o confirmare a status-ului.

— Da, domnule. Am și pornit.

Îi aruncă lui Peabody o privire fugară, în timp ce se ridică și-și luă haina din cuier.

— Ești iarăși la datorie, îi spuse ea.

Polițistul care stătea de veghe la ușa Sarabethei avea o privire care-i spunea Evei că mai văzuse deja scene asemenea celei din spatele ușii, și că se aștepta să mai vadă încă și altele la fel.

— Ofițer Carmichael, începu Eve să vorbească, scrutând insigna cu numele. Despre ce-i vorba?

— O femeie albă, de circa patruzeci de ani, moartă la locul faptei. Apartamentul e pe numele Sarabeth Greenbalm. Nu sunt semne că ar fi intrat cu forța, și nici urme de violență. În clădirea aceasta nu e nicio cameră de securitate, în afară de cea de la intrarea în imobil. Eu și partenerul meu patrulam străzile când dispecerul a trimis

apelul, la orele 16:35. Un caz 1222, raportat de către un anonim, de la această adresă. Am răspuns la apel, și am ajuns la orele 16:42. Ușa de la intrarea în imobil, precum și cea de la intrarea în apartament nu mai erau securizate. Am intrat și am găsit cadavrul. Apoi am izolat zona și am alertat dispecerul cu privire la moartea curioasă de la această adresă.

— Unde ți-e partenerul, Carmichael?

— Să trăiți, încearcă să-l găsească pe administratorul imobilului.

— Foarte bine. Ai grijă să nu mai intre nimeni pe palierul ăsta. Stai de gardă până la noi ordine.

— Da, să trăiți, răspunse Carmichael și aruncă o privire către Peabody, care trecu chiar atunci pe lângă ea, alături de Eve.

Peabody era văzută de către ceilalți polițiști ca animalul de companie al locotenentului Dallas, și o tratau cu grade diferite de pizmă, indignare sau respect.

Cum Peabody simți câte puțin din toate trei venind din partea ofițerului Carmichael, smuci din umeri și o urmă pe Eve dincolo de ușă

— Reportofonul e pornit, Peabody?

— Da, să trăiți!

— Locotenent Dallas și ajutorul său, la locul crimei de pe Strada de Vest, 112, 23B, apartamentul Sarabethei Greenbalm.

În timp ce vorbea, Eve își scoase un spray de izolare din trusa sa de teren și își pulverizăă pe mâini și pe pantofi, apoi i-l dădu lui Peabody.

— Victima, care urmează a fi identificată, este o femeie albă.

Se apropie de cadavru. Zona dormitorului era doar un alcov care se făcea din camera mare, iar pa tul era îngust, în genul celor de campanie, și se putea ridica pentru a face mai mult spațiu. Era acoperit cu cearșafuri albe, simple, și o cuvertură maro, uzată la margini.

De data asta folosise o ghirlandă roșie, cu care îi înfășurase corpul ca un șarpe boa, de la gât până la glezne, așa că acum semăna cu o mumie decorată. Părul, de o nuanță de violet pe care Eve își închipui ca Mavis ar fi apreciat-o foarte tare, îi fusese pieptănat cu grijă și coafat într-un coc în vârful capului.

Buzele, care după moarte rămăseseră fără vlagă, fuseseră date cu un ruj violet-aprins, iar obrajii cu un roz pal. Pleoapele îi fuseseră fardate cu grijă, până la sprâncene, cu o umbră palidă de sclipici auriu.

De ghirlandă, chiar în dreptul gâtului, era prins un cerculeț verde și lucios. Iar în el stăteau două păsări, una aurie și cealaltă argintie, înghesuite una într-alta, cioc în cioc.

— Turturele, nu-i așa?

Eve studie cu atenție broșa.

— Am căutat cântecul, continuă ea. În cea de-a doua zi, dragostea lui cea mare îi oferă două turturele.

Eve apăsă ușor cu mâna peste obrazul ei fardat.

— E moartă recent. Pun pariu că n-a trecut nicio oră de când a terminat treaba.

Se dădu înapoi și-și scoase telefonul ca să-l contacteze pe Whitney și să ceară o „Echipă de investigație la locul crimei".

Ajunse acasă aproape de miezul nopții. Umărul îi pulsa ușor, dar îl putea ignora. Ce o enerva cel mai tare era starea de sfârșeală. În ultima vreme apărea prea repede și prea puternică.

Știa prea bine care ar fi fost părerea cicălitorului-șef al departamentului despre asta. Recuperarea fusese prea scurtă. Mai avea dreptul la o permisie de zece zile, din pricina rănii. Se întorsese prea repede la datorie.

Apoi încetă să se mai gândească la asta, pentru că se amăra prea tare.

Uitase să mănânce, așa că primele ghiorăituri de foame apărură de cum păși în intimitatea căminului său. Am nevoie doar de o acadea, gândi ea și-și frecă fața cu mâinile, apoi se întoarse către scanerul de lângă ușă.

— Unde-i Roarke?

„Roarke este în biroul său de acasă", veni răspunsul.

Normal că acolo e, își dădu ea seama, și începu să urce scările. Omul ăsta nu părea să aibă nevoie de somn, ca orice altă ființă normală. Își imagina că arăta la fel de proaspăt cum îl lăsase de dimineață.

Lăsase ușa deschisă, așa că fu de ajuns să arunce o privire scurtă în birou, pentru ca ipoteza ei să fie confirmată. Stătea în fața consolei mari și lucioase și scana de zor monitoarele, dădea în același timp ordine prin video telefonul său, iar în spatele lui zumzăia faxul cu laser.

Și era senzual ca un păcat.

Eve calculă că, dacă ar face rost de acadeaua aia pe care o avea în minte, ar putea câștiga destulă energie cât să sară pe el.

— Tu nu termini niciodată? spuse ea pe un ton de comandă, în timp ce păși în încăpere.

El îi întoarse privirea, îi zâmbi, apoi se întoarse iarăși către video telefon.

— În regulă, John, ai grijă să se producă schimbările de care am vorbit. O să le parcurgem pe îndelete mâine.

Întrerupse transmisia.

— Nu trebuia să te oprești, începu ea. Voiam doar să te anunț că am sosit acasă.

— M-am distrat nițel, cât te-am așteptat.

Își lăsă capul într-o parte și îi studie chipul cu atenție.

— Ai uitat să mănânci, așa-i?

— Speram să găsesc o acadea. Ai vreuna?

Se ridică în picioare și traversă podeaua lustruită până la robotul multifunctional. Câteva momente mai târziu ridică un bol cu pereți groși și verzi, plin cu supă aburindă.

— Asta nu e o acadea.

— O să hrănim copilul după ce avem grijă de femeie.

Așeză bolul cu supă pe masă și își turnă un pahar de coniac.

Eve se duse lângă masă și adulmecă supa. Aproape că-i curseră balele.

— Tu ai mâncat? îl întrebă ea cu gura plină, și aproape că gemu de plăcere în timp ce el așeză pe masă o farfurie cu pâine fierbinte. Trebuie să te oprești și să nu mai ai atâta grijă de mine.

— E una din micile mele plăceri.

Se așeză lângă ea, sorbi din coniac și privi cum mâncarea caldă îi readucea Evei culoarea în obraji.

— Și da, am mâncat, dar nu aș refuza o bucățică de pâine.

— Îhî.

Amabilă, Eve rupse o bucată mare în două și îi dădu jumătate. Era destul de plăcut, constată ea.

Să stea amândoi și să împartă supă și pâine după o zi lungă de muncă.

Ca doi oameni normali, cum ar veni.

— Deci… Roarke Industries a crescut cu cât, opt procente ieri?

Roarke ridică o sprânceană.

— Opt și trei sferturi. Ați devenit brusc interesată de piața bursei, doamnă locotenent?

— Sau poate sunt doar cu ochii pe tine. Dacă acțiunile tale o iau în jos, aș putea fi nevoită să te părăsesc.

— Am să ridic această problemă la următoarea ședință cu acționarii. Vrei niște vin?

— Poate. Îl aduc eu.

— Stai jos și mănâncă. Nu am terminat încă cu grija pentru tine.

Se ridică și aduse o sticlă deja desfăcută și pusă la răcit în dulapul în care se afla cutia frigorifică.

În timp ce el turna, Eve râcâia ultimele înghițituri de supă din bol, abia rezistând tentației de a-l linge până se făcea lună. Simțea că s-a încălzit și se liniștea. Ca acasă

— Roarke, dăm o petrecere?

— Cred că da. Când?

— Nu știu când.

În timp ce-și ridică privirea către el, între sprâncene îi apăru o cută.

— Te-aș mai întreba dacă aș ști când e? adăugă ea. Feeney a spus ceva despre petrecerea noastră de Crăciun.

— Pe douăzeci și trei decembrie. Da, dăm o petrecere.

— De ce?

— Draga mea Eve, începu Roarke și se aplecă să o sărute pe frunte, înainte de a se așeza la loc pe scaun. Pentru că vin sărbătorile.

— Și cum se face că nu mi-ai spus și mie?

— Cred că ți-am spus.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai cumva carnețelul de notițe la îndemână?

Bombănind în continuare, Eve își scoase carnețelul din buzunar și introduse data. Și acolo, limpede precum cristalul, era afișată informația, urmată de inițialele ei, semn că o introdusese chiar ea.

— Ah.

— Mâine aduc brazii.

— Brazii?

— Da. O să avem unul mai sobru în salon și alți câțiva în sala de recepții de sus. Dar m-am gândit să avem unul mai mic și mai intim la noi în dormitor. Și pe ăla îl putem împodobi chiar noi.

Ochii Evei se făcură mari.

— Vrei să împodobim un brad?

— Da, vreau.

— Habar nu am cum se face asta. Nu am mai împodobit niciun brad de Crăciun până acum.

— Nici eu, sau cel puțin nu am mai împodobit unul de ani de zile. O să fie primul nostru brad.

Căldura care îi traversă corpul nu mai avea nimic de-a face cu mâncarea caldă sau cu vinul de colecție. Buzele i se lăsară în jos.

— Probabil c-o să-l facem harcea-parcea. Roarke îi luă mâna pe care ea o întinsese către el.

— Fără îndoială. Te simți mai bine?

— Da, mult mai bine.

— Vrei să-mi povestești cum a fost în seara asta?

Degetele ei se strânseră peste ale lui.

— Da, vreau.

Îi dădu drumul la mână și se ridică în picioare, deoarece gândea mai clar dacă se mișca în același timp.

— A mai comis o crimă, începu ea. Același fel de a acționa. L-au surprins camerele de supraveghere de afară. Costumul de Moș Crăciun, cutia mare, argintie, cu fundă bogată, l-a lăsat un ac de păr cu două păsări într-un inel.

— Turturele.

— Exact - sau pe acolo, în orice caz. Habar nu am cum arată o nenorocită de turturea. Niciun semn de forță la intrare, nicio urmă de violență. Îmi imaginez că din raportul toxicologic o să reiasă că a fost tranchilizată. A fost legată, probabil că i-a pus și căuș, pentru că apartamentul nu era izolat fonic. Avea niște fibre pe limbă și pe buze, dar nu a lăsat în urmă obiectul pe care l-a folosit pe post de căuș.

— Abuzată sexual?

— Da, la fel ca și prima. Și pe sânul drept era un tatuaj temporar, proaspăt făcut. Dragostea mea adevărată. Și a înfășurat-o într-o ghirlandă roșie, i-a fardat fața, i-a coafat părul. Baia era cea mai curată încăpere din tot apartamentul. Presupun că a dereticat-o chiar el după ce a terminat să se curețe.

Murise numai de o oră când am ajuns eu Telefonul anonim a fost dat de la un aparat cu fise, la un bloc distanță de cel în care locuia ea.

Roarke vedea cum i se întorcea toată frustrarea. Se ridică și luă amândouă paharele.

— Cine era femeia?

— O stripteusă care lucra la „Punctul dulce" - un club select din Vest.

— Da, știu unde este, spuse Roarke și îi întinse paharul cu vin când ea se întoarse către el cu ochii micșorați. Și da, întâmplarea face să fie în proprietatea mea.

— Urăsc cu adevărat situațiile în care se dovedește a fi așa.

Cum Roarke nu făcu altceva decât să zâmbească larg, Eve scoase un oftat.

— În orice caz, continuă ea, a lucrat în tura de după-amiază și a terminat chiar înainte să se facă ora cinci. Din cercetări rezultă că s-a dus direct acasă - s-a uitat peste AutoBucătar pe la șase, chiar în momentul în care camerele de supraveghere de afară l-au înregistrat pe nemernicul care intra în clădire.

Eve rămase cu privirea țintă în paharul cu vin:

— Cred că nici nu a apucat să-și servească cina.

— Se mișcă repede.

— Și se distrează de minune. Mi se pare că vrea săși termine norma până de Anul Nou. Trebuie să mă uit peste legăturile ei cu exteriorul, peste câștiguri și peste însemnările personale. Trebuie să fac cercetări cu privire la acul de păr. Cu costumul de Moș sau cu

ghirlanda nu ajung nicăieri. Ce naiba de legătură poate fi între o secretară administrativă dulce foc și o stripteusă?

— Cunosc tonul ăsta, spuse el și se întoarse cu spa tele, pornind către consola de lucru Hai să vedem ce putem face.

— Nu am spus că trebuie să te apuci tu să cauți informații.

Roarke îi aruncă o privire rapidă.

— Era de la sine înțeles. Cum ziceai că o chema?

— Nu era deloc de la sine înțeles. Sarabeth - într-un singur cuvânt și fără „h" - Greenbalm.

Traversă încăperea și se opri lângă el, în spatele consolei.

— Îmi spuneam doar gândurile cu voce tare, mai spuse ea. Adresa e Strada de Vest, 112, 23B.

— Am găsit. Ce vrei mai întâi?

— Legăturile cu exteriorul le pot cerceta eu dimineață. Mergi fie la „finanțe", fie la „date personale".

— "Finanțele" ți-ar lua mai mult, hai să începem cu ele.

— Dar să nu te dai mare, îl avertiză Eve, și pufni în râs când el își strecură mâna în jurul taliei și o trase mai aproape.

— Sigur că nu am de gând să mă dau mare. Subiectul: Sarabeth Greenbalm, începu el, apoi își înfundă nasul în gâtul Evei. Domiciliată în Strada de Vest, 112.

Mâna îi alunecă și îi cuprinse un sân.

— Toate înregistrările financiare, începând cu ultimele tranzacții, comandă el.

„În curs de procesare…"

— Și acum, spuse el șoptit în timp ce o întoarse pe Eve până când trupurile lor se lipiră unul de altul. Ar trebui să am destul timp să…

Gura lui alunecă repede în jos și apăsă cu putere peste a ei, dându-i capul pe spate, către tavanul elegant.

„Informațiile sunt complete."

— Ei bine.

Îi mușcă ușor buza de sus.

— Se pare că nu am destul timp. Informațiile dumneavoastră, doamnă locotenent.

Eve își drese glasul și dădu drumul aerului din piept.

— Te pricepi, spuse ea și mai respiră o dată. Vreau să spun că te pricepi foarte bine.

— Știu.

Și pentru că Eve nu-și recăpătase încă pe deplin echilibrul, se așeză și o trase până se rostogoli în brațele lui.

— Hei, încerc să lucrez.

— Și eu la fel, răspunse el în timp ce o întoarse cu fața înainte și începu să o muște ușor de ceafă. Eu lucrez aici, iar tu vezi-ți de lucrul tău acolo.

— Nu pot lucra în timp ce tu…

Eve își arcui umerii, își înăbuși un chicot și încercă să se concentreze asupra informațiilor de pe monitor.

— Cele mai mari cheltuieli le are cu chiria, și apoi cu hainele. Cele mai multe sunt costume marcate, fără taxă… încetează! exclamă ea și îl plesni peste degetele îndemânatice care-i descheiaseră deja bluza până în dreptul buricului.

— Nu ai nevoie de cămașă ca să citești niște informații, spuse el pe un ton împăciuitor și începu să-i dea cămașa jos de pe umeri.

— Uite ce e, amice, încă mai am arma lângă corp, așa că… Sări în picioare, făcându-l pe Roarke să scape un blestem printre dinți.

— La dracu', la dracu'! Uite! Nenorocitul. Uite legătura!

Resemnat, renunță la orice gând de a o mai seduce și își îndreptă atenția către monitor.

— Unde?

— Acolo. Trei mii către „Confidențial", prin tranzacție electronică, acum șase săptămâni.

I se aprinseră ochii, de data asta din pricina puterii și nu a pasiunii, în timp ce se întoarse și îl privi drept în ochi:

— Și ea, și Hawely au folosit același serviciu matrimonial. Asta nu mai e o coincidență. Asta e o le gă -tură. Am nevoie de perechile ei potrivite, murmură ea, apoi dădu dezaprobator din cap când întâlni privirea întrebătoare a lui Roarke. Nu, mai bine o facem corect. Ca la carte. Mâine merg peste ei și îi prind.

— Nu mi-ar lua mult timp să accesez datele.

— N-ar fi legal.

Se căzni să-și păstreze privirea imperturbabilă când văzu zâmbetul până la urechi cu care o privea.

— Și nici nu e treaba ta, continuă ea. Apreciez însă ce-ai făcut.

— Cât de mult?

Eve se dădu înapoi, se strecură între picioarele lui și se uită în jos, către el.

— Destul de mult cât să te las să ai grijă de mine până la capăt.

Se așeză și îl încălecă.

— Asta după ce am eu grijă de tine.

— Ce-ar fi să… începu el și-și încleștă degetele în părul ei, trăgând-o aproape, până când gura îi ajunse lângă a lui… să avem grijă unul de celălalt?

— Ne-am înțeles.

5

Eve își organiza informațiile, instalată comod în biroul ei de acasă, în timp ce soarele anemic, de iarnă, se strecura prin peretele de sticlă din spatele ei. Intenționa să termine de completat un raport pentru comandantul ei înainte de amiază, dar mai avea și alte informații pe care trebuia să le adune mai întâi.

Computer, începem procedura. Detaliază informațiile despre serviciul matrimonial cunoscut sub numele de „Confidențial", situat pe Bulevardul Cinci, din New York.

„Se procesează informațiile… «Confidențial», înființat în anul 2052, în locația de pe Bulevardul Cinci, și administrat de Rudy și Piper Hoffman."

— Oprește-te. Confirmă. Afacerea în cauză se află în posesia lui Rudy și Piper Hoffman?

„Afirmativ. Rudy și Piper Hoffman, frați gemeni, în vârstă de douăzeci și opt de ani. Domiciliați pe Bulevardul Cinci, la numărul 500. Continuăm cercetările despre «Confidențial»?"

— Nu, cercetează și relatează toate informațiile despre proprietari.

„Căutare…"

În timp ce calculatorul jongla cu cipurile sale, Eve se ridică să-și ia o cană de cafea. Frați gemeni, își spuse ea în gând, în timp ce Robotul multifuncțional îi îndeplinea dorința.

Frate și soră. Ea îi catalogase drept iubiți. Iar acum, reflectând la momentele acelea, amintindu-și de felul în care se atingeau, în care se mișcau, cum schimbau priviri de la unul la altul, se întreba dacă nu cumva se înșelau amândoi, și ea, și computerul ei.

Era un gând care nu-i dădea pace.

Prinse cu coada ochiului o mișcare în dreptul ușii de lângă ea, cu numai o clipă înainte ca Roarke să pășească înăuntru, în toată splendoarea lui.

— Bună dimineața. Te-ai trezit destul de devreme azi.

— Vreau să completez cât se poate de repede raportul preliminar pentru Whitney.

Își luă cana de cafea de la AutoBucătar și își scutură părul spre ceafă.

— Vrei și tu o cană? îl întrebă ea pe Roarke.

— Da, vreau, răspunse el și o luă pe a ei, întorcându-i încruntătura cu un zâmbet. O să am ședințe mai toată ziua.

— De parcă ar fi vreo noutate, bombăni ea și programă aparatul să prepare o nouă cană de cafea.

— Dar mă poți suna, dacă ai nevoie de mine.

Eve scoase un mormăit, apoi își aruncă privirea asupra computerului care o anunța că terminase căutările.

— Bun. În regulă. Trebuie să…

Eve chiră, surprinsă, în momentul în care el o apucă de cămașă și o smuci către el.

— Hei, ce… Oprește informațiile, țipă ea și îl îmbrânci pe soțul ei cu umărul

Îmi place felul în care miroși dimineața.

Se aplecă și îi adulmecă părul în timp ce vorbea.

— Miros a săpun.

— Știu.

— Abține-te, spuse ea, dar, la naiba, îi agitase deja tot sângele care începuse să fiarbă în ea. Am treabă de făcut, bombăni ea, chiar în timp ce-și strângea brațele în jurul lui.

— Și eu la fel. Mi-e dor de tine, Eve.

Roarke își așeză cana alături, ca să o poată lua pe ea în brațe, doar ca să o ia în brațe.

— Cred că am fost amândoi foarte ocupați în ulti mele săptămâni.

Îi era așa de bine să se sprijine de el și să se lase în voia lui.

— Acum nu mai pot da înapoi de la cazul ăsta.

— Nici nu mă așteptam.

Roarke își frecă obrazul de al ei, din plăcere, apoi continuă:

— Nici nu aș vrea să faci așa ceva.

Însă amintirea ultimului ei caz, și ce pățise ea atunci, îi împovăra mintea și sufletul.

— Mă mulțumesc să mai ciupesc câte un moment, ici și colo, adăugă el.

Bărbatul se dădu ușurel înapoi și îi sărută buzele, apoi continuă:

— Întotdeauna m-am priceput să fur… orice.

— Nu mai trebuie să-mi aduci aminte.

Și îi încadră chipul în palmele ei, zâmbind. Peabody îi privea din pragul ușii. Era prea târziu să dea înapoi, și prea devreme ca să intre. Deși nu făceau altceva decât să stea în picioare, el cu mâinile pe umerii Evei, iar ea cu ale ei pe obrajii lui, Peabody avu impresia unui moment intim și emoționant, care îi îmbujoră obrajii și îi făcu sufletul să ofteze, plin de invidie.

Din lipsă de inspirație, făcu singurul lucru care-i trecu prin cap și apelă la tușitul fals și un pic rușinat al intrusului.

Roarke își lăsă mâinile în jos, peste brațele Evei, și zâmbi către ușă.

— Bună dimineața, Peabody. Cafea?

— Ăă, da. Mulțumesc. Îîî… e destul de frig afară.

— Chiar așa? întrebă Roarke în timp ce Eve se duse înapoi la birou.

— Da, cică nu o să coboare sub temperatura de în gheț. Poate avem parte de ceva fulgi mai pe după-a miază.

— Da' tu unde lucrezi, la Serviciul național de meteorologie? o întrebă Eve și se uită cu atenție la ajutorul său.

Fața îi era roșie toată, ochii i se umeziseră, iar mâinile ei trăgeau cu frenezie de nasturii de alamă.

— Ce-ai pățit? o întrebă ea.

— Nimic. Mulțumesc, mai spuse Peabody când Roarke îi aduse cana cu cafea.

— Cu plăcere. Vă las să vă vedeți de treabă.

Când trecu pragul ușii alăturate și o închise în urma lui, Peabody scoase un oftat de ușurare.

— Eu nu înțeleg cum de mai știi cum te cheamă, când se uită la tine în felul ăsta.

— Mi-l reamintește el dacă îl uit.

Cu toate că simțise ironia din tonul vocii Evei, Peabody se dădu mai aproape de ea și o întrebă:

— Cum e?

— Ce să fie? întrebă Eve la rândul ei, apoi își ridică privirea spre ajutorul său, însă intensitatea din privirea ei o făcu să ridice din umeri, încurcată. Peabody, avem de lucru.

— Dar nu despre asta e vorba? o întrerupse Peabody. Nu asta căutau cele două femei, ceva așa cum ai tu?

Eve rămase cu gura căscată, apoi o închise la loc. Aruncă o privire înspre ușile de legătură, și văzu că Roarke le închisese, dar nu acționase încuietorile din nicio parte.

— E mai mult decât poți crede că este, se auzi ea spunând. Schimbă totul și repară tot ce contează. Poate că nu ai să mai fii niciodată la fel, însă o parte din tine se va teme mereu de cum ar fi

dacă… dar va fi mereu lângă tine. Tot ce trebuie să faci e să întinzi mâna, iar el va fi lângă tine.

Luată prin surprindere de ea însăși, își înfundă mâinile în buzunare.

— Poți găsi așa ceva, introducând informații în sistemul computerului și lăsându-l pe el să facă teste de personalitate și stiluri de viață ca să-ți găsească partida? Nu știu. Dar avem două femei, amândouă moarte, care au crezut că merită să încerce, la-ți un scaun, Peabody, și hai să vedem despre ce e vorba.

— Da, să trăiți!

— O să căutăm tot ce putem despre Jeremy Van doren. Lăsând instinctele la o parte, trebuie să confirmăm sau să-l eliminăm de pe lista suspecților. O să mai facem o vizită la „Confidențial" de îndată ce o să avem toate informațiile despre toate cele cinci perechi potrivite de pe lista lui Hawley.

— Detectiv McNab, mă prezint la datorie.

Eve își ridică privirea și îl văzu pe lan McNab care intrase mândru în cameră.

Avea un zâmbet larg și satisfăcut pe chipul său drăguț, și era îmbrăcat cu un maieu lung până la genunchi, de un roșu-purpuriu care-ți lua ochii, peste costumul dintr-o bucată, verde, ca de Crăciun, iar o panglică în dungi de ambele culori îi lega la spate părul său lung, auriu și scânteietor.

Când o simți pe Peabody, care se îmbățoșă ca un catarg de steag lângă ea, Eve aproape că scoase un oftat.

— Cum îți mai merge, McNab?

— Îmi merge bine, doamnă locotenent. Hai, salut, Peabody, spuse el clipind șmecherește, și-și sprijini un șold de birou. Căpitanul Feeney mi-a spus că vaș putea fi de folos în cazul ăsta cu Moș Crăciun. Sunt aici să vă servesc. Aveți ceva de mâncare?

— Vezi și tu ce e prin Robotul multifuncțional.

— Super. Munca alături de dumneata, Dallas, are mega beneficii.

Ridică sugestiv din sprâncene în direcția lui Peabody, apoi se duse să scormonească după ceva pentru micul dejun.

— Dacă tot aveai de gând să-l folosești pe nărodul ăsta, mormăi Peabody în barbă, măcar de ce nu l-ai pus să lucreze direct de la Departamentul pentru Investigații Electronice?

— Pentru că țineam morțiș să te scot pe tine din sărite, Peabody. E țelul meu principal în viață. De vre me ce tot ești aici, McNab, continuă Eve, poți prelua tu cercetările. Eu și Peabody o să facem nițică muncă de teren.

— Lăsați-le pe toate în grija mea, spuse el, și-și umplu gura cu o plăcintă cu coacăze. Le dau eu de cap.

— După ce te îmbuibi bine, spuse Eve pe un ton cald, ocupă-te de numele din dosarul Hawley - toate informațiile.

— De fostul m-am ocupat azi-noapte, spuse el cu gura plină. Deocamdată nu găsesc nicio scăpare în alibiul său.

— În regulă.

Aprecie tare mult rezultatele obținute de el într-un timp atât de scurt, însă decise să nu-i facă niciun compliment, ca să nu o vadă apoi pe Peabody îmbufnată, toată ziua.

— Am să-ți trimit o listă nouă din teren - verifică numele acelea, apoi confruntă cele două liste. Uităte cu mare atenție la gemenii Hoffman, Rudy și Piper, și vreau să știu orice detaliu semnificativ. Și mai verifică și asta.

Se întoarse în fața computerului, comandă dosarul cu probe, și scoase la iveală o hologramă a celei de-a doua broșe.

— Vreau să știu fabricantul, câte au fost făcute în total, unde au fost vândute, câte au fost vândute, și cui. Și apoi confruntă rezultatele cu cele ale primului ac de păr, descoperit pe cadavrul lui Hawley. Ții minte toate astea, McNab?

— Da, să trăiți!

McNab răspunse în timp ce înghiți grăbit și își duse două degete în dreptul tâmplei, apoi adăugă:

— Fiecare cuvințel.

— Descoperă un nume care să se regăsească pe ambele liste cu perechi potrivite și cu broșa aia ieftină, și în schimb eu o să am grijă să ai toată viața la dispoziție, dimineața, plăcinte proaspete cu coacăze.

— E un stimulent grozav! răspunse McNab și le făcu semn fluturându-și degetele. Las' pe mine!

— Hai să mergem, Peabody, spuse Eve, apoi se ridică și-și luă geanta. Să nu-l deranjezi pe Roarke, McNab, îl avertiză ea și se îndreptă către ușă.

— Arăți bine, corp-femeiesc, spuse McNab tocmai în momentul în care Peabody dădu să iasă pe ușă. În schimb, ea mârâi, scuipă ca o pisică, bătu din picioare, și îl lăsă singur și mulțumit.

— Să știi că-i plin Departamentul pentru investigații electronice de detectivi eleganți, spuse Peabody în timp ce coborau scările în grabă. Cum de noi ne-am pricopsit cu singurul dobitoc din întreaga divizie?

— Probabil că așa suntem noi, mai norocoase, răspunse Eve, și-și luă jacheta de pe stâlpul din capul scării și și-o aruncă pe umeri în timp ce ieșiră afară. Dumnezeule, e al dracului de frig afară, adăugă ea.

— E cazul să-ți iei o haină mai groasă, locotenent.

— Sunt obișnuită cu asta, răspunse ea, dar intră grăbită în mașină. Căldură, pentru numele lui Dumnezeu - dădu ea comanda - șaptezeci și cinci de grade.

— Ador mașina asta, spuse Peabody și se așeză confortabil în scaun. Totul în ea funcționează.

— Da, dar nu are personalitate.

Cu toate astea, Eve privi cu plăcere în jos spre video telefonul său care lumina, semn că primea un apel.

— la fii atentă la faza asta, îi spuse ea lui Peabody. Afișează apelantul pe ecran, dădu ea comanda în timp ce mașina trecea de porțile casei.

— Dallas? Dallas? Fir-ar să fie!

Pe ecran apăru chipul frumos, dar enervat la culme, al celei mai bune reporterițe de știri, Nadine Furst.

— Am ajuns la tine acasă, dar tocmai plecasei, continuă ea. Summerset mi-a spus că ești ieșită pe undeva. Răspunde la afurisitul ăsta de video telefon, nu vrei?

— Nu prea cred.

— La naiba, mașinile alea de poliție pentru oraș, pe care le conduceți voi, nu sunt niciodată bune de nimic.

Peabody și Eve se uitară una la alta cu bucurie și cu niște zâmbete largi întipărite pe chipuri, în timp ce Nadine continua să bombăne:

— Presupun că a dat de vreo pistă nouă.

— Sigur că am dat de o pistă, confirmă Eve. Și acum vrea să dea de mine pentru că are nevoie de informații pentru jurnalul de dimineață, și apoi o să mă hăituiască până când o să fiu de acord să dau o declarație în exclusivitate și pentru jurnalul de după-amiază.

— Dallas, am nevoie de mai multe informații despre femeile astea două care au fost omorâte. E vreo legătură între cele două cazuri? Haide, Dallas, fii o prietenă drăguță! îmi trebuie ceva să bag în jurnalul de dimineață.

— Și-am zis eu că așa face, spuse Eve pe un ton plin de mulțumire, în timp ce-și făcea loc prin trafic.

— Să-mi dai un semn, bine? Poate stabilim să dai o declarație în exclusivitate. Să știi că sunt contra cronometru.

— Sufletul meu suferă pentru tine, spuse Eve și căscă, în timp ce Nadine întrerupse legătura.

— Îmi place de ea, comentă Peabody.

— Și mie la fel. E corectă, relatează lucrurile în tocmai, și e tare bună în meseria ei. Dar asta nu înseamnă că o să mă opresc din ce am de făcut, ca să-i cresc ei audiența. Dacă am să o evit câteva zile, o să facă săpături pe cont propriu. Hai să vedem ce are *ea* să ne spună nouă de data asta.

— Ești foarte vicleană, doamnă locotenent. Asta îmi place mie la dumneata. Dar în ce-l privește pe

McNab…

— Obișnuiește-te cu ideea, Peabody, îi sugeră Eve și acceleră până la o fantă pentru parcare la nivelul doi, lângă bordura de pe Bulevardul Cinci.

După ce intră înăuntru, merse direct la unul dintre lifturi, păși înăuntru, își înfipse degetele mari în buzunare și aștepta cuminte să urce până la nivelul la care se aflau birourile serviciului „Confidențial".

La recepție servea un tânăr zeu cu umerii cât munții, cu pielea de culoarea ciocolatei elvețiene, și cu ochii ca niște monede antice din aur.

— Nu mai fremăta atâta, șopti Eve printre dinți, iar Peabody scoase un mormăit pe post de răspuns.

— Spune-le lui Rudy și lui Piper că au sosit locotenentul Dallas, împreună cu ajutorul său.

— Doamnă locotenent, spuse tânărul, cu un zâmbet visător și domol, îmi pare cât se poate de rău, însă Rudy și Piper dau consultații unui client.

— Spune-le că am sosit, repetă Eve. Și că au mai pierdut un client.

— Sigur că da.

Tânărul le făcu semn cu mâna înspre zona de așteptare din stânga sa, apoi continuă:

— Faceti-vă comode. Nu ezitati să comandați ceva i » 1

răcoritor de băut, cât așteptați.

— Să nu mă faci să aștept prea mult.

Nu a fost cazul. Și Piper, și Rudy intrară în zona de așteptare în mai puțin de cinci minute, mai precis înainte ca Peabody să se înmoaie de tot și să comande ceva pe nume „spumă-cremă de zmeură".

Erau iarăși îmbrăcați în alb, dar de data asta purtau amândoi trenduri până la glezne, iar Piper îl înveselise pe al ei, purtându-l cu o eșarfă albastră din mătase.

Amândoi purtau câte un singur cercel rotund în urechea dreaptă - fiecare perechea celuilalt.

Evei i se făcu pielea ca de găină.

— Doamnă locotenent.

Vorbise Rudy, cu o mână pe umărul Evei.

— Suntem un pic grăbiți în dimineața asta. Avem un program foarte încărcat.

— De aici înainte o să fie și mai încărcat. Doriți să discutăm aici, sau între patru ochi?

Ochii exotici ai lui Rudy fură străbătuți de o urmă aproape imperceptibilă de iritare, însă făcu un semn grațios cu mâna în direcția holului care ducea către birourile lor.

— Sarabeth Greenbalm, începu Eve de îndată ce ușa se închise în urma lor. A fost găsită moartă, ieri. Era una dintre clientele dumneavoastră.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Piper în timp ce se prăbuși într-un fotoliu mare și alb și-și acoperi fața cu mâinile.

— Liniștește-te, îi spuse Rudy, trecându-și mâna peste părul lui Piper și alintându-i ceafa. Sunteți sigură că este vorba de o clientă de-a noastră? întrebă el.

— Da. Vreau numele perechilor potrivite pe care le-ați găsit în cazul ei. Care dintre voi a lucrat cu ea?

— Probabil că eu am fost, răspunse Piper, și-și lăsă mâinile să-i cadă în poală.

Ochii ei verzi și adânci sclipiră din pricina lacrimilor ce amenințau să cadă, iar gura aurie și palidă îi tremura toată.

— Eu lucrez cu femeile care depun cereri la noi, continuă ea, iar Rudy cu bărbații, dacă nu ni se cere explicit altceva. În general, am descoperit că oamenii se simt mai în largul lor când împărtășesc problemele romantice sau nevoile sexuale cu membrii de același sex.

— În regulă.

Eve o privi în continuare pe Piper drept în ochi și încercă să se prefacă că nu remarcă mâna ei care se strecură în sus, încet, până când fu cu totul acoperită de cea a lui Rudy.

— Îmi amintesc de ea. Sarabeth. Îmi amintesc de ea, pentru că nu a fost mulțumită de primele două perechi potrivite. Își voia toți banii înapoi.

— Și i-ați dat?

— Avem o politică bine pusă la punct, care stipulează că banii nu mai pot fi primiți înapoi, odată ce clientul începe să se întâlnească cu partida sa.

Rudy strânse mâna surorii sale, pentru a o încuraja, apoi se îndreptă către consolă.

— Înțeleg. Niciunul dintre voi nu a suflat vreun cuvințel despre faptul că sunteți proprietarii companiei.

— Nu ați întrebat, răspunse Rudy simplu, și co mandă informațiile pe care le ceruse Eve.

— Cine ar mai putea avea acces la aceste informații, în afară de voi doi?

— Avem treizeci și șase de consultanți, începu Rudy. După scanarea inițială a datelor, de care ne ocupăm eu și Piper personal, celor care doresc să depună o cerere le este desemnat consultantul cel mai nimerit, în funcție de dorințele lor. Avem toate informațiile

despre consultanții noștri, care sunt pe deasupra calificați și licențiați în acest scop.

— Vreau numele lor, cu toate informațiile.

Ochii lui Rudy înghețară și încetară să mai exprime vreo emoție.

— Nu pot fi de acord cu așa ceva. O asemenea invadare a intimității personalului nostru e de-a dreptul revoltătoare.

Eve își înclină capul.

— Peabody, fă cerere pentru un mandat de blocare și cercetare a tuturor dosarelor, listelor de personal și clienți de la „Confidențial". Adaugă rapoartele despre Hawley și Greenbalm și cere ca mandatul să-mi fie trimis direct, prin comunicator. Și grăbește-te!

— Imediat, doamnă locotenent.

— Rudy, exclamă Piper și se ridică din fotoliu, fre cându-și mâinile. Chiar e nevoie de așa ceva? întrebă ea.

— Văd că este nevoie, spuse Rudy și întinse mâna și o apucă pe a ei, care traversă camera înspre el. Dacă e vorba ca dosarele noastre să facă obiectul anchetei poliției, vreau să oferim toate informațiile de care dispunem. Îmi cer scuze, doamnă locotenent Dallas, dacă purtarea mea ar putea fi luată drept lipsă de cooperare sau compasiune, dar sunt foarte mulți oameni la mijloc, pe care trebuie să-i protejez.

— Și eu la fel.

Când sună comunicatorul Evei, Piper avu un șoc.

— Mă scuzați, adăugă Eve și îl scoase din buzunar, în timp ce se întoarse cu spatele la ei.

— Locotenent Dallas.

— Am dat de urma machiajului folosit pentru Hawley, spuse Dickie afișând pe monitor o privire încruntată. Numele mărcii este „Perfecțiunea naturală". Scumpă ca dracu', așa cum îmi închipuiam.

— Ai făcut treabă bună, Dickie.

— Da, a trebuit să stau peste program, când eu am de făcut cumpărături de Crăciun. Cercetările pre liminare indică faptul că produsele cosmetice folosite pentru Greenbalm poartă numele aceleași mărci. Rahaturile de genul ăsta sunt cumpărate de la saloanele de înfrumusețare sau de la centrele de perfecționare. Nu se găsesc în magazinele obișnuite, nici chiar în cele cu pretenții.

— Foarte bine, înseamnă că o să fie mai ușor de găsit. Și numele producătorului?

Încruntătura lui Dickie se transformă într-un rânjet răutăcios, care i se întinse pe tot chipul:

— ”Frumusețe și sănătate Renascentistă”, o divizie a firmei „Kenbar”, care este o filială a „Roarke Industries”. Nu ești la curent cu afacerile bărbatului tău, Dallas?

— La dracu’! fu tot ce mai spuse Eve, și întrerupse transmisiunea înainte de a se întoarce iarăși cu fața către cei doi.

— Se vând produse marca „Perfecțiunea naturală” la vreunul dintre magazinele din clădirea asta?

— Da, răspunse Piper, și se sprijini de Rudy într-un fel care-i întoarse Evei stomacul pe dos. Linia de produse marca „Perfecțiunea naturală” este expusă spre vânzare la etajul zece, în cadrul secțiunii „Toate lucrurile frumoase”

— Aveți vreo legătură cu acest salon?

— Este o afacere separată, însă păstrăm relații cu toate saloanele și magazinele din această clădire, spuse Rudy și se îndreptă către consolă, unde deschise unul dintre sertare din care alese un catalog broșat, lucios, cu un disc atașat. Pachetele care includ tratamente la salon și cupoane pentru cadouri sunt valabile numai cu consultații din partea noastră, continuă el și trecu catalogul în mâinile

Evei.

— ”Toate lucrurile frumoase”, continuă el, este cel mai exclusivist salon din toată clădirea. De asemenea, oferă pachete care includ

consultații din partea noastră cu privire la planul lor „Ziua diamantină”.

— Bună treabă!

— E o afacere bună, veni răspunsul lui Rudy.

— Mandatul a fost aprobat, doamnă locotenent.

Peabody își puse iarăși comunicatorul deoparte și continuă:

— Chiar acum se transmit datele.

— Transmite-i toate informațiile lui McNab, îi ordonă Eve lui Peabody când se aflau amândouă din nou în lift.

— Chiar toate?

Eve nu dădu dovadă de prea multă înțelegere, în ciuda privirii mirate și în același timp șocate a lui Peabody:

— Toate, până la ultima. Începi cu perechile potrivite ale lui Greenbalm, apoi transmite-i datele despre personal. De acolo mergi la lista cu clienți și adună toate informațiile, până la cele vechi de un an. Am senzația că omul nostru trăiește foarte ancorat în prezent.

— Asta o să-mi ia cam douăzeci sau treizeci de minute.

— Atunci găsește-ți un colțișor mai liniștit și apucă-te de treabă. Eu cobor aici. Ne întâlnim la salon, după ce termini de transmis datele.

— Da, să trăiți!

— Și capul sus, Peabody. Nu-ți stă bine când ești îmbufnată.

— Nu sunt îmbufnată, răspunse Peabody, puțin înțepată. Scrâșnesc. Din dinți, adică, adăugă ea și pufni tare pe nas, în timp ce ușile liftului se închiseră cu un fâsâit.

Etajul la care se afla salonul mirosea a pădure și a pajiște. Din sistemul de sunet se revărsa o muzică dulce și un clinchet de lire și flaute. Pe jos era întins un covor de culoarea și consistența petalelor de trandafir zdrobite. Pereții erau argintiipal, și pe ei se prelingea un curs domol de apă, care se aduna într-un canal care ocolea apoi

întreaga podea. Pe su prafața apei alunecau lebede cât pumnul, în cu lori pastelate.

În total erau șase saloane, și toate aveau intrarea sub formă de arcadă din sticlă, garnisite cu soiuri exotice de plante agățătoare. Eve recunoscu o reproducere a florii de Immortela[2], care fusese crescută în așa fel, încât să se încolăcească în jurul unei bare arcuite, subțiri și aurite care încadra intrarea de la „Toate lucrurile frumoase".

Normal, își spuse Eve în gând. Cu ceva timp în urmă, acea floare îi dăduse multe bătăi de cap.

În timp ce se apropia de uși, acestea se dădură grațioase în lături. Înăuntru, zona de așteptare era largă și somptuoasă, cu niște scaune confortabile, adânci și căptușite cu perne de un verde-pal. Fie care era echipat cu propriul monitor micuț și sistem de comunicare. Sculpturile și statuile reprezentau nuduri din bronz.

Peste tot se învârteau droizi micuți și amabili, cărând de colo-colo tăvi pline cu răcoritoare, diverse materiale de citit, ochelari pentru lumea virtuală și orice mai comandau clienții ca să se amuze, cât timp erau înfrumusețați.

Două dintre scaune erau ocupate de niște femei care vorbeau între ele cu un aer absent și sorbeau ceva ce arăta ca spuma mării în timp ce așteptau să-și în ceapă tratamentele. Amândouă purtau niște halate pufoase, roz-perlate, cu numele salonului încrustat discret pe revere.

— Vă pot fi de folos, doamnă? întrebă femeia din spatele consolei curbate în forma literei „u" și o măsură pe Eve din cap până-n picioare, cu ochii ei argintii, privindu-i cu atenție blugii ponosiți,

---

Immortal Blossom - florile de Immortela sunt o specie de flori luxuriante, cu margini vălurite, a căror culoare variază de la albimaculat la mov-intens; create din speciile de pe Colonia Eden, sunt folosite la prepararea drogului „Imortaiitate".

cizmele scâlciate și părul răvășit. Ochii femeii se potriveau perfect cu șuvițele în formă de „s”, care se încolăceau în spirală prin părul ei purpuriu, fixat sub forma unui triunghi.

— Presupun că sunteți interesată de pachetul nostru complet pentru doamne?

Eve zâmbi cu îngăduință:

— E o glumă?

Femeia clipi și își flutură genele argintii.

— Poftim?

— Nu contează, surioară. Vreau să discutăm despre linia de produse „Perfecțiunea naturală”.

— Da, desigur. Este cea mai bună gamă de produse cosmetice și de înfrumusețare pe care o puteți găsi pe piață. Vă pot face cu plăcere aranjamentele de rigoare, ca să puteți sta de vorbă cu unul dintre consultanți. Vreți să vă faceți o programare?

— Da, spuse Eve și-și propti insigna de polițist pe consolă. Acum ar fi un moment perfect.

— Nu pricep.

— Văd și eu. Fă-mi legătura cu cel care conduce locul ăsta.

— Mă scuzați un moment, spuse femeia și se mută în scaunul ei înalt, de unde vorbi la video telefon cu un ton moale. Simon, poți veni puțin până la intrare, te rog?

Cu degetele mari înfipte în buzunare, Eve se balansă pe călcâie și se uită cu atenție la sticlele elegante și la tuburile aliniate în vitrina rotitoare din spatele consolei.

— Alea ce-s? întrebă ea.

— Arome personalizate. Încărcăm datele despre trăsăturile de caracter și cele fizice într-un program și creăm o aromă care să vă reprezinte în totalitate. Vă puteți alege recipientul. Fiecare este unicat și, odată ales, nu va mai fi creat a doua oară.

— Interesant!

— Sunt niște cadouri deosebite - spuse ea ridicând din sprânceana subțire ca un fir de ață - și sunt în același timp distinse și costisitoare.

— Nu mai spune!

Enervată de tonul sarcastic al femeii, Eve o pironi cu privirea ei aprigă și tăioasă.

— Vreau și eu unul, adăugă ea.

— În mod normal, achiziționarea produsului trebuie plătită în avans, înainte de a face programarea.

Exasperată la culme, Eve își imagină cum ar fi fost să o apuce de părul ei bățos și vărgat și să-i înfigă chipul desăvârșit și batjocoritor direct în consola din fața ei. Făcu un pas înainte, în timp ce în spatele ei răsună o pereche de pași grăbiți.

— Yvette, care este problema? Sunt ocupat până peste cap.

— Ea e problema, spuse Yvette și afișă un zâmbet abia schițat, iar Eve se întoarse și-l văzu în întregime pe magnificul Simon.

Mai înainte de toate o surprinseră ochii. Erau palizi, de un albastru aproape translucid, încadrați de gene groase și negre și de sprâncene subțiri și negre ca abanosul, și amândouă se arcuiau către un punct situat exact la mijloc. Părul era de un roșua prins, ca rubinul, ridicat mult de la frunte și de la tâmple în sus, și coafat astfel încât să se rostogolească până la jumătatea spatelui, în valuri jucăușe și cârlionțate.

Tenul avea luciul palid-auriu, semn al moștenirii sale interrasiale, sau poate era vorba de autobronzant Buzele îi erau vopsite cu bronzintens, iar pe umărul înalt al obrazului său stâng călătorea o licornă cu cornul și copitele de aur.

Își dădu deoparte mantaua de un albastru electrizant care îi înfășură umerii. Pe dedesubt purta un costum pe corp cu dungi argintii și verzi precum lichiorul Chartreuse, cu un colier cu încrustații adânci. Pe pieptul său larg scânteie o amestecătură de

șiraguri din aur. Își înclină capul, făcând să danseze zorzoanele lungi și aurii care-i împodobeau urechile, în timp ce-și puse o mână în șoldul subțire și o studie cu atenție pe Eve.

— Cu ce te pot ajuta, sufletel?

— Aș dori…

— Un moment, un moment!

Ridică amândouă mâinile, cu palmele înainte, scoțând la iveală un șirag de inimioare și flori tatuate chiar acolo.

— Acest chip mi-e cunoscut, continuă el.

Își dădu capul pe spate cu o mișcare dramatică, apoi făcu o tură în jurul Evei, lăsând o dâră de parfum în jurul ei.

„Prune" își zise Eve în gând. „Tipul ăsta miroase a prune".

— În definitiv, chipurile sunt arta mea, afacerea mea, averea și bunurile mele, continuă el în timp ce Eve strânse din ochi. Iar pe al tău l-am mai văzut. O, da, sunt sigur că l-am mai văzut.

Dintr-odată, cuprinse chipul Evei în mâinile sale și se aplecă până când ajunseră aproape nas în nas.

— Uite ce-i, amice…

— Nevasta lui Roarke! chiți el, apoi depuse un sărut zgomotos și plin de bale pe buzele ei și se retrase înainte ca ea să apuce să-și urmeze instinctul și să-l pocnească. Ești nevasta lui Roarke! Draga mea - îngână el întorcându-se către recepționistă cu ambele mâini împreunate în dreptul inimii - nevasta lui Roarke a pășit în umilul nostru salon.

— Nevasta lui Roarke? spuse Yvette și se făcu roșie ca focul, apoi păli de tot. Oo, mormăi ea cu un aer de om bolnav.

— la un loc, trebuie neapărat să iei un loc și să-mi spui ce-ți dorește inimioara.

Bărbatul își trecu brațul pe după umerii Evei și începu să o conducă către unul dintre scaune.

— Yvette, fii drăguță și anulează-mi toate consultațiile. Doamnă dragă, sunt numai al dumitale. De unde să începem?

— Poți începe cu un pas înapoi, asule.

Eve își scutură umerii ca să scape de îmbrățișarea lui și, cu o undă de părere de rău, lăsă arma la locul ei și scoase insigna de polițist.

— Am venit aici în calitate de polițist, spuse ea.

— O, Doamne, o, Dumnezeule! Simón își acoperi obrajii cu palmele. Cum am putut uita? Nevasta lui Roarke este unul dintre cei mai buni polițiști din New York. lartă-mă, sufletel.

— Mă numesc Dallas, locotenent Dallas.

— Sigur că da, spuse el. Apoi îi zâmbi dulce. Scuzați-mă, doamnă locotenent. Entuziasmul meu… mă emoționez foarte ușor. Când te-am văzut aici, miam pierdut capul, ca să zic așa. Vezi dumneata, ești pe lista noastră cu primii zece cei mai doriți clienți, alături de doamna președinte și Slinky LeMar - regina filmelor, adăugă el când văzu că ochii Evei rămăseseră strânși. E o doamnă nemaipomenită.

— Mda. Am nevoie de lista de clienți care au cumpărat produse din gama „Perfecțiunea naturală".

— Lista noastră de clienți.

Simón își duse iarăși mâna în dreptul inimii și se așeză. Atinse monitorul și meniul se ivi în primplan.

— O limonadă acidulată, spuse el. Te rog, doamnă locotenent, permite-mi să-ți ofer ceva de băut.

— Nu, mulțumesc, spuse ea, însă cum bărbatul avea o față de parcă i s-ar fi aplicat o pedeapsă aspră, și nici nu mai părea pregătit să se apropie de ea, se așeză în fața lui. Am nevoie de listă, Simón, adăugă ea.

— Îmi e permis să întreb de ce?

— Investighez o crimă.

— Un omor, șopti el și se dădu mai aproape de ea. Știu că e un lucru îngrozitor, însă găsesc că e al naibii de interesant. Sunt un fan avid de filme polițiste și detectiviste.

Îi zâmbi iarăși în felul acela dulce, iar Eve se înmuie împotriva dorinței ei.

— Acum e puțin mai altfel decât în filme, Simon.

— Da, da, știu, știu. e îngrozitor din partea mea. O glumă macabră. Însă nu-mi pot imagina ce-are de-a face o gamă de produse cosmetice și de înfrumusețare cu…

Dintr-odată, ochii i se măriră și se aprinseră.

— Otravă? continuă el. A fost vorba de otravă? Cineva i-a pus otravă în ruj. Victima se pregătea să petreacă o minunată noapte în oraș - poate că a folosit chiar „Roșu radical sau nu, nu, nu. „Bronzulbombă", apoi…

— Stăpânește-te, Simon!

Bărbatul își flutură genele, ochii i se aprinseră, apoi scoase un chicotit cald

— Ar trebui să fiu luat la palme.

Fără să-și întoarcă vreo secundă privirea, apucă un pahar înalt și subțire, plin cu un lichid galben, de la unul dintre droizii care trecură fâșâind pe lângă scaunul său

— Sigur că vom coopera, doamnă locotenent, cu tot ce putem. Trebuie să vă avertizez că lista noastră de clienți e destul de lungă. Dacă mi-ați putea da denumirea produselor anume care vă interesează, am putea-o micșora considerabil.

— Dă-mi toată lista deocamdată, și am să văd mai apoi ce pot face.

— La ordinele dumitale.

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi săltă în pași de vals în spatele consolei.

— Yvette, dă-i dragei doamne locotenent Dallas câteva mostre, cât îi fac eu acest mic serviciu Ce fată bună!

— Nu am nevoie de nicio mostră, spuse Eve zâmbind vag în direcția Yvettei. Dar aș vrea aroma de care vorbeam mai devreme.

— Sigur că da, spuse recepționista, aproape îngenunchind în fața Evei. Este pentru dumneata?

— Nu, este un cadou.

— Și încă unul foarte nimerit, spuse Yvette și scoase din buzunar un computer personal de mână. Bărbat sau femeie?

— Femeie.

— Îmi puteți spune care sunt cele mai tari trei trăsături ale ei de caracter? Este curajoasă, timidă, sau romantică?

— Inteligentă, spuse Eve gândindu-se la doctorul Mira. Sensibilă. Meticuloasă.

— Foarte bine. Acum îmi spuneți ceva despre fizic?

— Înălțime medie, suplă, păr castaniu, ochi albaștri, ten deschis la culoare.

— Foarte bine, spuse Yvette. „Pentru un dosar de poliție", gândi ea mai departe, cu dezgust. Ce nuanță de șaten este părul? Și cum și-l poartă?

Eve scoase un șuierat printre dinți. Era o adevărată bătaie de cap să faci cumpărături de Crăciun. Se concentră cât de bine putu și descrise cel mai bun psiholog din oraș.

Când intră Peabody, tocmai alegea recipientul și îl aștepta pe Simon să genereze un disc cu informațiile cerute și o variantă tipărită.

— Iar ai făcut cumpărături.

— Nu, iarăși am cumpărat ceva.

— Doriți să trimitem pachetul la birou sau acasă, doamnă locotenent?

— Acasă.

— Doriți să-l împachetăm ca un cadou?

— La naiba. Da, da, împachetați-l odată. Simon, ce se aude cu informațiile alea?

— Dragă doamnă locotenent, se tipăresc îndată. Simon își ridică privirea și îi zâmbi cu veselie.

— Sunt atât de fericit că v-am putut ajuta în această chestiune, spuse el și așeză hârtiile și discul într-o pungă poleită cu aur. Am pus și câteva mostre. Cred că o să vi se pară perfecte. Natural.

Chicoti singur de gluma pe care o făcuse și îi dădu Evei punga.

— Și sper să mă țineți la curent. Te rog să te întorci, oricând, la orice oră. Mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru dumneata.

6

O mare de omenire invada Bulevardul Cinci. Oamenii viermuiau pe trotuare, aglomerau glisoarele, blocau intersecțiile și se îmbulzeau în fața vitrinelor, bulucindu-se cu toții să intre în magazine și să facă cumpărături.

Alții, deja încărcați cu desagi de cumpărături precum niște catâri, dădeau din coate și-și făceau drum printre valurile de pietoni și se îndreptau către scena luptelor pentru un taxi.

Aerostatele publicitare care zburau pe deasupra capetelor îi încurajau pe toți să participe la frenezia cumpărăturilor, anunțând care mai de care reduceri și produse fără de care viața n-ar fi putut merge mai departe.

— Au înnebunit cu toții, concise Eve în timp ce privea câțiva oameni care se buluceau claie peste grămadă înspre un maxi-taxi ce urma să-i ducă înspre centrul orașului. Fiecare în parte e nebun de legat, adăugă ea.

— Acum douăzeci de minute ai cumpărat și tu ceva.

— Într-o manieră civilizată și demnă.

Peabody ridică din umeri.

— Mie îmi place aglomerația de Crăciun.

— Atunci înseamnă că am să te fac cât se poate de fericită. Ne dăm jos.

— Aici?

— Mai aproape de atât nu o să putem ajunge cu mașina.

Eve înaintă cât putu cu mașina printre valurile de oameni și o apropie de colțul dintre Bulevardele Cinci și Cincizeci și unu.

— Bijutierul e la două blocuri mai încolo, continuă ea. Ajungem mai repede pe jos.

Peabody se strecură afară din mașină ca o limbă de pantof și o ajunse din urmă pe Eve, care își făcuse deja drum până la colțul străzii, cu pași mari și apăsați. Vântul adia pe străzi asemeni unui râu care curge printr-un canion, așa că Evei i se înroși nasul până să ajungă la următorul bloc.

— Urăsc rahatul ăsta, bombăni ea. Jumate din oamenii ăștia nici măcar nu locuiesc aici. Se strâng de naiba știe de pe unde și se bulucesc pe străzile astea în fiecare nenorocit de decembrie.

— Și dăruiesc economiei noastre o tonă frumușică de bani.

— Și cauzează întârzieri, mici escrocherii, accidente rutiere. Încearcă tu să te duci spre marginea orașului pe la șase după-amiaza. E îngrozitor.

Încă încruntată, Eve trecu prin mirosul și prin aburul cărnii care se prăjea într-una dintre tarabele glisante de la colțul străzii.

Un țipăt o făcu să-și arunce privirea spre stânga, chiar la timp ca să surprindă o încăierare.

Ridică dintr-o sprânceană, cu o urmă de interes, în timp ce un hoț de buzunare pe patine pneumatice dădu de-a dura două doamne, înșfăcă pungile de cumpărături pe care le nimeri, smulse amândouă gențile și o luă la sănătoasa prin mulțime

— Doamnă?

— Da. L-am văzut.

Eve nu se putut abține să nu remarce zâmbetul lui încrezut, în timp ce-și făcea loc prin mulțimea de oameni, căpătând tot mai multă viteză pe când ce ei se dădeau la o parte din calea lui.

Se dădu în jos, se învârti, făcu o eschivă, apoi viră brusc în partea dreaptă față de Eve. Ochii li se întâlniră numai o fracțiune de

secundă, și în timp ce ai lui erau aprinși și plini de încântare, privirea Evei era clară și inexpresivă. Pivotă și îl doborî cu o lovitură scurtă, cu dosul palmei. Dacă nu ar fi fost atâta lume împrejur, probabil că ar fi zburat mai bine de trei metri prin aer. Dar pentru că nu era loc, se clătină și se lovi de un grup de oameni, după care sfârși cu roatele în sus, în timp ce pernele de aer ale patinelor încă mai zumzăiau.

Sângele îi țâșni din nas. Ochii i se dădură pe spate și se făcură albi.

— Vezi dacă poți să chemi un polițist care să aibă grijă de nemernicul ăsta, spuse Eve și-și trosni degetele, își roti umărul care o necăjea și așeză, absentă, o cizmă pe pieptul bărbatului, în dreptul diafragmei, în timp ce el începu să geamă și să se zvârcolească. Știi ceva, Peabody? adăugă ea. Acum mă simt mult mai bine.

*

Mai târziu, Eve avea să-și dea seama că atunci când prinsese hoțul petrecuse cel mai frumos moment al zilei. De la bijutier nu scoaseră nicio informație. Nici el, nici ajutorul lui cu față acră nu-și aminteau nimic de vreun client care să fi plătit în numerar pentru acul de păr cu potârniche.

Era vremea Crăciunului, se plânse bijutierul, chiar în timp ce ajutorul său înregistra vânzările în casa de marcat cu viteza și precizia unui droid contabil. Cum era să-și amintească de fiecare tranzacție în parte?

Eve îi sugeră să se gândească mai bine și să o caute atunci când i se limpezeau amintirile. Apoi cumpără un lănțișor de aramă pentru urechile lui Leonardo, iubitul lui Mavis - lănțișor care lui Peabody îi provocă greață.

— la un autobuz, ceva, du-te acasă și lucrează cu McNab.

— De ce nu-mi dai, pur și simplu, un pumn în față?

— Descurcă-te cum vei ști, Peabody. Eu mă duc la sediul central. O să trebuiască să-i trimit lui Whitney informațiile noi, și vreau să mă întâlnesc și cu Mira, ca să încep să lucrez cu ea la profilul criminalului.

— Și poate pe drum mai cumperi câteva cadouri de Crăciun.

Eve se opri în dreptul mașinii.

— Detectez o urmă de sarcasm?

— Nici vorbă. A fost o remarcă prea directă ca să mai fie vorba de sarcasm.

— Găsește-mi o potrivealã între cele două liste, Peabody, sau o să trebuiască să stăm de vorbă, pe rând, cu toate sufletele singuratice.

Eve o lăsă pe Peabdoy dând din coate ca să-și facă loc spre Bulevardul Șase și să ia maxi-taxiul către marginea orașului. În timp ce se îndrepta în cealaltă direcție, își activă video telefonul și-și aranjă cele două întâlniri.

Își verifică apelurile primite, ascultă vocea de miloagă a Nadinei și hotărî să-i curme suferința:

— Nu te mai văicări atâta, Nadine.

— Dallas, Dumnezeule, pe unde ai umblat?

— Am avut grijă să alung infractorii din oraș departe de tine și de cei dragi ție.

— Uite ce e, mai am timp să înghesui ceva pentru jurnalul de după-amiază. Dă-mi și mie un fir, ceva.

— Tocmai am arestat un hoț de buzunare, pe Bulevardul Cinci.

— Nu mă lua peste picior. Sunt neajutorată. Care-i legătura dintre cele două crime?

— Care două crime? Avem multe cadavre în perioada asta a anului. Crăciunul scoate la iveală spiritul zărghit al sărbătorilor.

Nadine scoase un mârâit zgomotos.

— Hawley și Greenbalm, spuse ea. Haide, măi Dallas. Cele două femei care au fost strangulate. Atâta știu. Iar tu te ocupi de ambele cazuri. Am auzit că au fost și molestate sexual. Îmi poți confirma?

— În acest moment, departamentul nici nu confirmă, nici nu contestă.

— Viol și sodomie

— Niciun comentariu.

— La naiba, de ce sunteți așa închistați?

— Nu am timp nici să respir în momentul ăsta. Încerc să prind un criminal, Nadine, și nu am timp să-mi fac griji pentru audiența Canalului 75.

— Credeam că suntem prietene.

— Cred că suntem, și tocmai de asta ai să primești ceva, când o să am ce informații să-ți ofer.

Ochii Nadinei se aprinseră.

— O să-mi spui mai întâi mie, în exclusivitate?

— Dar nu-mi mai ține video telefonul ocupat.

— O declarație în exclusivitate, Dallas. Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Pot ajunge la sediul central înainte de ora unu.

— Nu. Am să-ți spun eu când și cum, dar nu am timp de tine astăzi.

Și timpul, reflectă Eve, era cel mai important element. Nu mai cunoștea pe nimeni care să dezgroape informații atât de rapid și de bine cum o făcea Nadine Furst.

— Ieși cu cineva anume în perioada asta, Nadine?

— Dacă ies cu cineva - adică dacă ies în oraș, sau dacă mă culc cu cineva anume? Nu, nimic special.

— Ai încercat vreodată serviciile alea matrimoniale?

— Te rog frumos, începu Nadine și-și flutură genele în timp ce ridică mâna ca să-și admire manichiura. Cred că pot să-mi găsesc și singură un bărbat.

— Era doar o idee. Am auzit că-s destul de căutate.

Eve se opri și urmări ochii Nadinei, care se îngustară și începură să strălucească.

— Poate vrei să faci o încercare, îi sugeră ea.

— Da, poate încerc. Mersi. Trebuie să fug. În cinci minute intru în direct.

— Încă o întrebare. Trebuie să-ți cumpăr cadou de Crăciun?

Nadine ridică din sprâncene și-și curbă buzele într-un surâs larg.

— Bineînțeles.

— La naiba, tocmai de ce mi-era frică.

Încruntându-se, Eve întrerupse transmisia și viră spre garajul de la sediul central.

Pe drum, spre biroul lui Whitney, înșfăca un baton energizant și o cola extraacidulată de la un automat. Devoră batonul energizant, dădu pe gât băutura dulce și, drept rezultat, intră în biroul lui Whitney simțindu-se puțin rău.

— Cum stau lucrurile, locotenent?

— Chiar acum lucrează McNab, de la Departamentul pentru Investigații Electronice. Împreună cu ajutorul meu, în biroul de la mine de acasă, domnule comandant. Avem listele de la „Confidențial" pentru fiecare dintre victime. Sperăm să găsim o potrivire. Mai analizăm încă bijuteriile pe care criminalul le-a lăsat pe cadavre, și am descoperit marca și locul de unde se aproviziona cu loțiunile de înfrumusețare pe care le-a folosit.

Căpitanul încuviință din cap. Whitney era un bărbat cu o constituție viguroasă, cu tenul neted și închis la culoare și ochi obosiți. Prin fereastra din spatele său se vedea orașul - fluxul constant al traficului aerian care înconjura clădirile înalte ca niște sulițe avântate spre cer; oameni care se plimbau prin birourile din spatele altor ferestre. Eve știa că, dacă s-ar fi așezat în dreptul acelei ferestre și ar fi privit în jos, se vedea strada care trecea prin dreptul

clădirii. Toți oamenii care treceau grăbiți, care încotro. Toate viețile de care trebuia avut grijă.

Ca întotdeauna, își spuse că prefera biroul său îngrămădit și fără vedere.

— Știi câți turiști și consumatori din alte state vin în orașul ăsta în săptămânile dinaintea Crăciunului?

— Nu. domnule.

— Primarul mi-a dat cifra aproximativă azi-dimi-neață. când m-a chemat să mă informeze că orașul nu-și permite un criminal în serie, care să sperie banii care curg în ajun de sărbători, spuse el cu un zâmbet anemic, lipsit de bucurie. În momentul în care mi-a spus toate astea, nu părea foarte preocupat de faptul că locuitorii orașului ar putea fi violați sau strangulați, ci mai degrabă de efectele secundare nefericite care s-ar putea ivi în cazul în care ar apărea în presă varianta Moșului criminal.

— La acest moment, presa nu are habar de a ceastă variantă.

— Și cât va mai dura până să se scurgă informația? întrebă Whitney și se lăsă pe spate, uitându-se în continuare la Eve cu privirea sa inexpresivă.

— Câteva zile. Canalul 75 știe deja că e vorba de crime sexuale, însă în acest moment nu au pus informațiile cap la cap.

— Hai să avem grijă să rămână în stadiul ăsta. Cât mai e până la următoarea crimă?

— În seara asta. Cel mai târziu mâine.

Nu era chip să o oprească, își spuse ea în gând, și citi în ochii lui Whitney faptul că și el înțelesese acest lucru.

— Serviciul de matrimoniale este singura pistă pe care o avem.

— Da, să trăiți! în acest moment. Nu există niciun indiciu că victimele s-ar fi cunoscut între ele. Trăiau în zone diferite ale orașului și se învârteau în cu totul alte cercuri. Nici fizic nu semănau în vreun fel.

Eve se opri, așteptând, însă Whitney nu mai spuse nimic.

— Am să mă consult cu Mira, continuă Eve. Dar, după părerea mea, și-a pus deja la punct schema de acțiune și țelul pe care vrea să-l atingă. Vrea 12 victime până la sfârșitul anului, dacă nu chiar atunci.

Asta înseamnă mai puțin de două săptămâni, așa că trebuie să acționeze rapid.

— Și tu la fel.

— Da, să trăiți! „Confidențial" e cu siguranță locul de unde își alege victimele. Am dat de urma produselor cosmetice pe care le-a folosit în cazul victimelor. Iar locurile din oraș de unde pot fi achiziționate nu sunt chiar așa de multe. Avem acele de păr, pe care le-a lăsat în ambele locații, mai spuse Eve și apoi respiră. Știa că putem lua urma cosmeticelor, acele de păr le-a lăsat intenționat. Se simte în siguranță și știe că urmele îi sunt acoperite. Dacă nu găsim o potrivire în următoarele douăzeci și patru de ore, sar putea ca presa să fie cea mai bună soluție de apărare.

— Și ce să le spunem? Dacă dați cu ochii de un tip gras, într-un costum roșu, sunați repede la poliție?

Comandantul se dădu înapoi din spatele biroului și continuă:

— Găsește numele comun, locotenente. Nu am nevoie de douăsprezece cadavre sub bradul meu de anul ăsta.

Eve își scoase comunicatorul în timp ce ieșea din biroul lui Whitney.

— McNab, fă-mă fericită.

— Fac tot ce pot, doamnă locotenent, spuse McNab și făcu un gest cu mâna în care ținea ceva ce semăna cu o felie de pizza cu ananas. L-am cam eliminat de tot pe fostul soț al primei victime. În seara în care a fost comisă crima era pe stadion, la un meci de fotbal, cu încă trei prieteni. Peabody o să-i verifice pe cei trei amici, dar

pare în regulă. Nu a fost emis niciun bilet de transport pe numele lui către New York. Nu a mai fost pe coasta de est de vreo doi ani.

— Am șters unul de pe listă, spuse Eve și se sui întrun glisor. Mai spune-mi.

— Niciunul dintre numele de pe lista lui Hawley nu apare și pe lista lui Greenbalm, însă verific amprentele digitale și vocale, ca să mă asigur că nu a trecut vreunul la înghesuială

— Bine gândit.

— Și cel de-al doilea de pe lista lui Hawley pare nevinovat până acum. Mai trebuie să fac cercetări, dar au alibiuri. Acum mă apuc de Greenbalm.

— Cercetează mai întâi numele produselor cosmetice.

Eve își aranjă părul cu mâna în timp ce coborî de pe glisor și se înghesui într-unul dintre lifturi.

— Cred că mă întorc și eu peste vreo două ore, adăugă ea.

Coborî din lift, traversă un hol de așteptare minuscul și intră în birourile Mirei. La recepție nu era nimeni, iar ușa Mirei era deschisă. Eve își băgă capul pe ușă și o văzu pe Mira care derula dosarul unui caz pe monitor, în timp ce ciugulea dintr-un sandvici subțirel.

Rare erau cazurile când o putea surprinde pe Mira neatentă, reflectă Eve. Mira era genul de femeie care vedea aproape totul. Prea mult chiar, își spunea Eve adeseori, mai ales atunci când era vorba de ea însăși.

Nu mai știa care era punctul ce crease legătura din tre ele. Respecta mult talentele Mirei - deși de multe ori o făceau să nu se simtă în largul ei.

Mira era o femeie micuță de statură, cu o conformație uniformă, cu părul moale și blond, care îi cădea elegant în valuri și îi încadra chipul liniștit și atrăgător. De regulă purta costume pe corp, în culori neutre. Eve presupunea că Mira era exact așa cum trebuie să

fie o doamnă: sigură pe ea, elegantă fără a fi extravagantă, și elocventă.

Faptul că avea de-a face cu oameni cu afecțiuni mentale, cu tendințele violente și cu perverși de tot felul nu păreau să tulbure sângele rece al Mirei, sau înțelegerea de care dădea dovadă. Profilurile făcute de ea diverșilor lunatici și criminali erau indispensabile poliției din New York și departamentului de securitate.

Zăbovi în dreptul ușii suficient de mult, încât Mira să-i simtă prezența. Psihanalista întoarse capul, și ochii albaștri se luminară la vederea Evei.

— Nu am vrut să te întrerup. Dar secretara nu era la biroul ei.

— E la prânz. Intră, închide ușa. Te așteptam. Eve aruncă o privire înspre sandvici.

— Te întrerup din pauza de masă.

— Polițiștii și doctorii. Numai noi ne luăm pauzele când apucăm. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc.

Batonul energizant încă nu-și găsise locul în stomac, ceea ce o făcea să se întrebe cam cât timp trecuse de când alimentaseră automatul acela ultima dată.

În ciuda refuzului Evei, Mira se ridică în picioare și comandă ceai de la Robotul multifunctional. Era un obicei pe care Eve învățase să-l accepte. Avea să stea și să soarbă din infuzia cu aromă de flori, chiar dacă nu-i plăcea deloc.

— Am mai răsfoit o dată informațiile pe care ai reușit să mi le trimiți și copiile după dosarele tale. Până mâine am să-ți fac un profil complet și am să-l și redactez.

— Și astăzi ce-mi poți spune?

— Probabil foarte puțin, în afară de ce ai reușit și tu să bănuiești până acum, spuse Mira și se așeză confortabil într-unul din fotoliile ei adânci și albastre, exact la fel cu cele din salonul lui Simon.

Eve era un pic cam prea palidă și trasă la față, observă ea. Mira nu o mai văzuse pe Eve de când se întorsese iarăși la datorie, și ochiul ei de medic îi spunea că revenise mult mai devreme decât ar fi fost normal.

Însă își păstră gândurile pentru ea.

— Persoana pe care o căutați este cel mai probabil un bărbat cu vârsta cuprinsă între treizeci și cinzeci și cinci de ani, începu ea. Este un tip cuminte, calculat și organizat. Îi place să fie moțul, de fiecare dată, și crede că i se cuvine să fie în centrul atenției. Se prea poate să fi vrut cândva să fie actor, sau a avut chiar o legătură cu domeniul teatrului.

— S-a dat mare în fața camerei, s-a jucat un pic.

— Exact, spuse Mira și încuviință din cap, mulțumită. Și-a făcut rost de costume și recuzită, iar eu nu cred că a făcut-o doar de dragul armelor sau deghizărilor. Cred că mai degrabă de dragul jocului și al ironiei. Mă întreb dacă nu cumva își percepe răutatea drept ironie.

Trase aer în piept, își schimbă poziția picioarelor și luă o gură de ceai. Dacă ar fi crezut că Eve chiar o să bea ceaiul pe care i-l dăduse, ar fi adăugat și câteva vitamine în el.

— Tot ce-i posibil. E o scenă, un spectacol. Îi place tare mult acest aspect. Pregătirile, detaliile. E un laș, dar unul foarte atent.

— Sunt cu toții niște lași, proclamă Eve și o făcu pe Mira să clatine din cap.

— Da, tu vezi lucrurile așa, pentru că pentru tine actul de a lua viața cuiva se justifică numai atunci când o faci ca să aperi altă viață; Pentru tine crima este ultima dovadă de lașitate. Însă, în acest caz, eu aș spune că asasinul își înfruntă propriile temeri. Își droghează

victimele destul de rapid - nu ca să le scutească de chinuri, ci pentru a le împiedica să opună rezistență, pentru că altfel ar fi probabil învins fizic. Trebuie să aranjeze scena. Le așază pe pat și le imobilizează înainte de a le tăia hainele. Nu le sfâșie într-un acces de furie și are grijă să fie legate fedeleș, înainte de a trece la pasul următor. Abia atunci sunt neajutorate, abia atunci sunt ale lui.

— Și apoi le violează.

— Da, după ce sunt legate bine. Goale și neajutorate. Dacă ar fi libere, l-ar refuza. Și știe asta. A mai fost refuzat și înainte. Dar acum poate face cum poftește. De asta are nevoie de ele treze și conștiente, ca să îl poată vedea și să știe că el deține controlul, ca să se zbată, dar să nu poată scăpa.

Cuvintele și imaginile revoltară stomacul Evei, care și așa nu era la locul lui. Amintirile se apropiaseră prea mult de prezent.

— Violul este întotdeauna legat de control și putere.

— Da.

Deoarece o înțelese, Mira vru să întindă mâna și să o cuprindă pe a Evei. Și tocmai pentru că înțelese, nu o făcu.

— Le strangulează pentru că e vorba de o chestiune personală, o extensie a actului sexual. Mâinile la gât. E un act intim.

Mira schiță un zâmbet.

— Cât din toate astea știai deja?

— Nu contează. Îmi confirmi ce credeam despre el.

— În regulă atunci. Ghirlanda e un semn al distincției. E iarăși vorba de recuzită, spectacol, ironie. Sunt cadouri pe care și le face singur. Tema de Crăciun ar putea să aibă o semnificație aparte pentru el, însă s-ar putea să fie, pur și simplu, vorba de simbolism.

— Și ce zici de faptul că a distrus bradul Marianei Hawley și ornamentele din el?

Când o văzu pe Mira cum ridică o sprânceană, Eve ridică la rândul ei din umeri.

— Sparge simbolul Crăciunului din brad, eradicarea purității din ornamentele cu îngerași.

— Seamănă cu ceva ce ar face el.

— Acele de păr și tatuajele.

— E un romantic.

— Un romantic?

— Da, este foarte romantic. Le numește dragostea lui, le lasă câte o amintire și se îngrijește să le facă frumoase înainte să plece. Dacă nu ar face toate astea, cadoul pe care și-l face nu ar fi de demnitatea lui.

— Le cunoștea?

— Înclin să spun că da, le cunoștea. Dar ce știau ele despre el e altă mâncare de pește. Dar el le cunoștea, le urmărise. El le-a ales, și atâta timp cât au fost ale lui, erau dragostea lui cea mare. Nu le-a mutilat, adăugă Mira și se aplecă înspre Eve. Le-a decorat, le-a îmbunătățit. Din punct de vedere artistic, și poate și din punct de vedere emoțional. Dar după ce termină, pune punct. Dă cu dezinfectant pe cadavre și își șterge orice urmă de pe ele. Se spală, se curăță bine și ia orice urmă a lor de pe corpul lui. Iar când pleacă, jubilează.

A câștigat. Și e timpul să se pregătească pentru următoarea.

— Hawley și Greenbalm nu aveau nici în clin, nici în mânecă, din punct de vedere fizic. Nu se asemănau nici ca stiluri de viață, nici ca obiceiuri, nici ca slujbe.

— Dar aveau un singur lucru în comun, sublinie Mira. Au fost amândouă, la un moment dat, atât de singure, au avut atâta nevoie de cineva și au fost atât de interesate să aibă pe cineva, încât au dat bani ca să-și poată găsi un companion.

— Dragostea adevărată, spuse Eve și puse alături cana de ceai, neatinsă. Mulțumesc.

— Sper că te simți bine.

Văzând că Eve era deja pe picior de plecare, gata să se ridice din scaun și să iasă, Mira mai trase de timp:

— Și că ți-ai revenit pe deplin de pe urma rănilor.

— Sunt bine.

Nu chiar, își spuse Mira în gând, nu ești chiar bine.

— Dar ți-ai luat numai… câte? Două-trei săptămâni, ca să-ți revii după niște răni așa de grave?

— Îmi e mai bine când muncesc.

— Da, știu că așa pare, spuse Mira și zâmbi iarăși. Ești pregătită pentru sărbători?

Eve nici nu se clinti din fotoliu, deși asta și-ar fi dorit cel mai tare.

— Am cumpărat câteva cadouri.

— Cred că e foarte complicat să găsești ceva pentru Roarke.

— Mie-mi spui?

— Sunt sigură că ai să-i găsești cadoul perfect. Nu-l cunoaște nimeni mai bine decât îl cunoști tu.

— Câteodată-l cunosc, alteori nu, spuse ea, apoi continuă fără să-și dea seama, pentru că-i stătea pe limbă să spună. E așa de prins cu toate chestiile astea de Crăciun. Petreceri și brazi. Credeam că o să ne facem câte un cadou și gata, am terminat.

— Niciunul dintre voi nu are amintiri din copilărie, așa cum ar trebui - despre încordarea așteptării și curiozitatea din dimineața de Crăciun, când găsești cutiile frumos împachetate și puse sub brad. Aș spune că Roarke s-a apucat să construiască amintirile astea pentru voi amândoi. Și așa cum îl știu eu pe el, adăugă ea râzând, nu o să fie de ici de colo.

— Cred că a comandat o mică pădure de brazi.

— Oferă-ți șansa să te bucuri de toată nerăbdarea și curiozitatea, așa, ca un cadou pentru voi amândoi.

— Nici nu am altă șansă, alături de Roarke, spuse ea și se ridică în picioare. Apreciez timpul pe care mi I- ai acordat, doctor Mira.

— Și încă ceva, Eve, spuse Mira și se ridică și ea, la rându-i, în picioare. În acest moment, nu reprezintă un pericol pentru nimeni, în afară de persoanele pe care le are el în vizor. Nu o să se apuce să omoare în stânga și-n dreapta, fără un scop anume și fără să plănuiască atent. Dar nu pot spune cu siguranță când se va schimba asta, sau ce poate antrena respectiva schimbare.

— Am eu câteva idei. Păstrăm legătura.

Peabody și McNab se dondăneau ca chiorâi când Eve intră în biroul ei de acasă. Stăteau unul lângă altul, în dreptul stației ei de lucru, și mârâiau unul la altul ca doi buldogi care se certau pentru același os.

În mod normal, așa ceva ar fi amuzat-o teribil pe Eve, dar de data asta era doar un motiv în plus să fie iritată.

— Terminați odată, izbucni ea și îi făcu pe amândoi să redevină atenți, abordând niște mine îndârjite și pline de resentimente. Raportați.

Când începură amândoi să recite, în același timp, fierse în suc propriu cam cinci secunde, apoi scrâșni din dinți. Asta-i făcu pe amândoi să tacă.

— Peabody?

Peabody începu, nu înainte de a risca să arunce o privire piezișă și îngâmfată inamicului ei numărul unu:

— Am găsit trei firme de produse cosmetice care se potrivesc. Două de pe lista lui Hawley și una din lista lui Greenbalm. Câte una din fiecare comercializează produsele respective, de la cele de îngrijire a pielii până la rimei pentru gene. De la cea de-a doua de pe lista lui Hawley se pot procura creioane pentru ochi și sprâncene și două rujuri de buze. Și am dat lovitura cu produsul folosit pentru buzele lui Greenbalm. E vorba de „Coralul lui Cupidon”. Toate cele trei magazine oferă produsul.

— Există o problemă, spuse McNab și ridică un deget, precum un profesor care vrea să oprească un elev peste măsură de zelos. Atât rujul de buze „Coralul lui Cupidon", cât și rimelul pentru volum „Moscul brun" sunt oferite în mod normal drept mostre. De fapt - adăugă el făcând un gest cu mâna înspre consolă, unde erau aliniate mostrele pe care le primise Eve - sunt amândouă aici.

— Nu putem da de urma fiecărei afurisite de mostre, spuse Peabody cu un glas care nu anunța nimic bun. Avem trei nume și un început.

— Fardul de pleoape „Ceață deasupra Londrei", folosit în cazul lui Hawley, este unul dintre cele mai scumpe produse și nu este niciodată oferit drept mostră. Îl poți cumpăra numai separat, sau atunci când cumperi toată gama din pachetul de lux. Dacă mergem pe urmele fardului de pleoape, ne apropiem de suspect.

— Și dacă nenorocitul a șutit fardul de pleoape atunci când a cumpărat restul chestiilor? Vrei să te apuci să iei urma fiecărui hoț de magazine din oraș?

— Până acum, e singurul produs căruia nu i-am dat de urmă. Așadar, e cel pe care trebuie să-l căutăm.

Cei doi erau față în față când Eve făcu un pas înainte și îi îmbrânci departe unul de altul.

— Dacă mai vorbește vreunul, îi dau una. Amândoi aveți dreptate. Stăm de vorbă cu cei de la magazinele care vând produsele și căutăm machiajul pentru ochi. Peabody, ia notează numele, mergi jos la mașina mea și așteaptă-mă acolo.

Peabody nu mai trebui să spună nimic, cel puțin nu acum, când un spate arcuit ca un băț și o pereche de ochi aprinși vorbeau de la sine. În clipa când ieși din cameră, cu un mers țanțoș, McNab își înfundă mâinile în buzunare. Dar când văzu privirea amenințătoare cu care îl săgetă Eve în clipa în care deschise gura să zică ceva, o închise imediat la loc.

— Tu - mai verifică o dată informațiile de la „Confidențial", clienții și personalul, află cine de acolo a cumpărat fardul de pleoape și vezi ce alte pro duse folosite în cazul victimelor se mai potrivesc. Eve își arcui sprâncenele și continuă:

— Spune „Da, să trăiți, doamnă locotenent Dallas".

McNab trase aer în piept și spuse:

— Da, să trăiți, doamnă locotenent Dallas.

— Bun. Și dacă tot ești la capitolul ăsta, vezi dacă poți să-ți bagi nasul prin conturile lui Rudy și ale lui Piper. Să vedem ce marcă de produse de înfrumusețare folosesc ei.

Eve așteptă, cu sprâncenele arcuite în continuare. Dar McNab era cât se poate de sprințar:

— Da, să trăiți, doamnă locotenent Dallas.

— Și nu mai sta bosumflat, îi ordonă ea în timp ce ieși din încăpere cu pași apăsați.

— Femeile astea, mormăi McNab printre dinți, apoi surprinse o mișcare cu coada ochiului.

Îl descoperi pe Roarke care stătea în pragul ușii dintre cele două birouri și îi zâmbea cu gura până la urechi.

— Minunate creaturi, nu ești și tu de acord? spuse Roarke și intră în cameră.

— Din locul meu nu prea pare.

— Oo, dar o să fii un adevărat erou, nu-i așa, dacă reușești să găsești numele care se potrivește cu produsul tău.

Traversă agale încăperea și cercetă cu privirea listele și documentele despre care amândoi știau că sunt oficiale și nu are ce căuta să-și bage nasul în ele.

— Am descoperit că am o oră sau două libere. Ai nevoie de ajutor?

— Păi… bâigui McNab și aruncă o privire asupra ușii.

— Nu-ți face griji în ce o privește pe doamna locotenent, spuse Roake în timp ce își făcu pe plac și se instala în fața calculatorului. Am eu grijă de ea.

Donnie Ray Michael era îmbrăcat cu un halat de baie maro și ponosit și purta un cercel de argint în nas, cu caboșon de smarald. Avea ochi căprui deschiși ca o ceață, păr de culoarea untului și o răsuflare sălbatică.

Bărbatul privi cu atenție insigna de polițist a Evei și expulză aerul printr-un căscat care aproape că o făcu să cadă lată, apoi se scărpină la subsuoară.

— Care-i problema?

— Donnie Ray? Ai un minut la dispoziție?

— Da, am o grămadă de minute, dar care-i problema?

— Am să-ți spun după ce intrăm înăuntru și după ce îți clătești gura cu o găleată-două de apă de gură.

— Aoleu, exclamă el și obrajii se colorară abia perceptibil în roz, în timp ce el se dădu înapoi. Dormeam, continuă el. Nu așteptam pe nimeni. Nici măcar polițiști.

Le făcu semn cu mâna să intre, apoi se făcu nevă zut într-un holișor.

Apartamentul arăta ca o cocină, cu hainele înșirate peste tot, cu recipiente de tot soiul, unele goale, altele cu ceva conținut prin ele, cu scrumiere care pluteau peste tot și o mare de discuri pentru computer împrăștiate pe toată podeaua. Într-un colț, lângă o canapea jerpelită, se afla un stativ pentru partituri și un saxofon care strălucea de cu rățenie.

Eve adulmecă o urmă de ceapă învechită peste măsură și o alta, de droguri ilegale pentru fumat.

— Dacă ajungem la concluzia că trebuie să percheziționăm apartamentul, îi spuse Eve lui Peabody, o să avem de la bun început un motiv întemeiat.

— Care? Deținere de deșeuri toxice?

— Ar putea fi și asta, spuse Eve și dădu la o parte, cu piciorul, ceva ce părea a fi un articol de lenjerie. Prizează Zoner, probabil seara, pe post de calmant de seara. Se simte, pur și simplu, mirosul în aer.

Peabody adulmecă aerul.

— Eu nu simt decât miros de transpirație și ceapă.

— Se simte.

Donnie Ray intră înapoi în cameră, cu privirea ceva mai clară și cu fața roșie și umedă de la apa aruncată în grabă pe ochi.

— Scuzați deranjul. E anul liber al droidului meu. Despre ce e vorba?

— O cunoști pe Marianna Hawley?

— Marianna? întrebă el, și sprâncenele i se încrețiră din pricina concentrării. Habar n-am. Ar trebui?

— Ați fost declarați perechea potrivită de către serviciul matrimonial „Confidențial".

— A, da, chestia cu întâlnirile, spuse el și dădu că teva haine la o parte, apoi se așeză pe un fotoliu. Da, am încercat și asta acum câteva luni. Eram un pic deprimat.

Schiță un zâmbet, apoi ridică din umeri.

— Marianna, își reluă el șirul gândurilor. Era un pic roșcată… nu, aia era Tania. Ne-am înțeles binișor, dar s-a mutat la Albuquerque, pentru numele lui Dumnezeu! Adică, nu e nimic interesant acolo!

— Marianna, Donnie Ray. Subțire și brunetă. Ochi verzi.

— Da, da, acum mi-aduc aminte. Dulcică. Nu ne-am potrivit, eram mai mult, cum să zic eu, ca frații. A venit la club, unde cânt eu, și m-a ascultat. Am băut ceva împreună. Și ce-i cu asta?

— Tu te uiți vreodată la televizor, citești ziare?

— Dacă am un concert serios, nu. Am un contract, cu niște băieți, să cântăm în centru, la „Empire”. În ultimele trei săptămâni am lucrat de la zece seara la patru dimineața.

— Șapte seri la rând?

— Nu, cinci. Dacă aș sufla șapte seri la rând, mi-aș pierde mințile.

— Ai cântat și marți seară?

— Marțea e ziua mea liberă. Luna și marțea, amândouă.

Între timp, privirea i se limpezise și începu să devină circumspect.

— Care-i treaba? se interesă el.

— Marianna Hawley a fost omorâtă în seara de marți. Ai un alibi pentru acea seară, între ora nouă și miezul nopții?

— Au, la dracu'! La dracu'! Omorâtă. Dumnezeule! exclamă el și se ridică brusc în picioare, împiedicându-se de resturi în timp ce patrula prin încăpere. Doamne, ce nașpa e! Era o dulceață de fată.

Își apăsă degetele peste ochi, apoi le trecu iarăși prin păr.

— Asta a fost acum… ce dracu', au trecu șase luni de-atunci, dacă nu mai bine. Nici nu am mai văzut-o de atunci. Ce-a pățit?

— Marți seara, Donnie Ray.

— Marți?

Își frecă palmele peste față și continuă:

— Habar nu am. La dracu', cine-și mai amintește? Probabil am mers prin câteva cluburi și-am pierdut timpul pe-acolo. la stai, să mă gândesc nițel.

— A mai mers cineva cu tine?

— Am pornit mai mulți. Dar nu mai știu cine-a mai ajuns până la urmă la „Nebuni”. Eram destul de terminat când am ajuns.

— la spune-mi tu mie, Donnie Ray, pentru ce ai cumpărat întreaga gamă de produse marca „Perfecțiunea naturală”?

— Poftim? întrebă el nedumerit, apoi se trânti la loc în scaun. Ce naiba mai e și „Perfecțiunea naturală”?

— Artrebui să știi. Ai cheltuit mai bine de două mii pe toată gama. Sunt cosmetice, Donnie Ray. Produse pentru înfrumusețare.

— Cosmetice, spuse el și continuă să-și treacă degetele prin păr, până când îi rămase în sus, ca niște țepi un pic mai moi. Ah, la naiba! Chestiile alea colorate. A fost ziua mamei mele. Ei i le-am cumpărat.

— Ai cheltuit două mii pentru ziua mamei tale? întrebă Eve cu mirare în glas, aruncând o privire prin camera dezordonată și înghesuită.

— Mama mea e cea mai tare! Bătrânul ne-a lăsat baltă când eu eram doar un puștan. A muncit cât trei câini deodată ca să am eu un acoperiș deasupra ca pului și ca să-mi plătească lecțiile de muzică, spuse el și făcu un semn cu capul înspre saxofon.

Scot bani buni cu suflatul. Al dracului de mulți bani. Și acum o ajut eu să aibă un acoperiș deasupra capului, în Connecticut. O casă drăguță, într-un cartier drăguț. Pentru mine - zise el arătând spre cameră - nu contează toată asta. Eu trec pe aici numai ca să trag la aghioase.

— Ce-ar fi să o sun chiar acum pe mama ta și să o întreb ce a primit ultima dată de ziua dânsei de la băiatul ei, Donnie Ray?

— Da', cum să nu! zise el fără să clipească, și făcu un semn cu degetul mare înspre video telefonul de pe masa de lângă perete. Numărul e în memorie. Un singur lucru, vă rog frumos. Nu-i spuneți că sunteți de la poliție. Își face griji. Să-i spuneți că faceți un sondaj, sau ceva.

— Peabody, dă-ți jos jacheta de la uniformă și sun-o pe mama lui Donnie Ray, spuse Eve și ieși din raza de acțiune a transmițătorului, apoi se așeză pe brațul unui fotoliu. Cine ți-a făcut profilul la „Confidențial"? Rudy?

— Nu, în fine, inițial vorbisem cu el. Am senzația că toată lumea face la fel. E ca un fel de audiție. Apoi a venit nu-ș' ce clovn să mă

consulte. Că ce-ți place să faci ca să te distrezi, la ce visezi, care-i culoarea preferată. Îți fac și un examen fizic, ca să vadă că ești curat.

— Și nu a ieșit nicio urmă de Zoner?

Donnie Ray avu finețea să pară rușinat când răspunse.

— Nu, eram curat.

— Presupun că mama ta nu ar vrea să te vadă stând așa.

— Doamna Michael a primit întreaga gamă de produse „Perfecțiunea naturală" de la fiul său, cu ocazia aniversării zilei de naștere, spuse Peabody ridicând din umeri, și-și îmbrăcă la loc jacheta de polițist, apoi zâmbi către Donnie Ray. Era foarte fericită că a primit un asemenea cadou.

— E drăguță, așa-i?

— Da, este.

— E cea mai tare!

— Așa a zis și ea despre tine, îi mărturisi Peabody.

— De Crăciun i-am luat cercei cu diamante. De fapt, sunt doar clipsuri, dar ceilalți ar costa prea mult, spuse el și se uită la Peabody cu alți ochi, acum că o văzuse fără jacheta austeră de polițist. Ai fost vreodată la „Empire"? întrebă el.

— Până acum nu.

— Ar trebui să treci o dată. Cântăm chiar bine.

— Poate am să trec, spuse ea, însă în secunda următoare surprinse privirea ca de uliu a Evei și-și drese glasul. Mulțumim pentru cooperare, domnule Michael.

— Și fă-i mamei tale un favor, spuse Eve în timp ce se îndrepta către ușă. Curăță muntele ăsta de gunoi de aici și lasă-te de Zoner.

— Da, așa am să fac, spuse Donnie Ray și-i mai aruncă o ocheadă lui Peabody înainte de a închide ușa.

— Este necuviincios din partea ta să flirtezi cu sus pecții, ofițer Peabody.

— Nu e chiar suspect, spuse Peabody și aruncă o privire peste umăr. Și era chiar drăguț.

— E suspect până când îi confirmăm alibiul. Și e un porc.

— Dar un porc cu adevărat drăguț, să trăiți.

— Mai avem încă doi suspecți de intervievat, Peabody. Încearcă să-ți ții hormonii în frâu.

— Dar mi-i țin, Dallas, mi-i țin. Peabody oftă și se urcă în mașină.

— Doar că e așa de bine când mă năpădesc, adăugă ea.

7

Eve își petrecu întreaga zi luând declarații, fără să avanseze deloc, așa că nu era într-o dispoziție prea bună. Iar când ajunse la biroul de acasă și descoperi că McNab își strânsese demult lucrurile și plecase, se întunecă și mai tare.

Își spuse că procedase totuși corect, spre binele lui, lăsându-i un bilețel și ceva de mâncare.

„Doamnă locotenent. Am întrerupt lucrul la ora 16:45. Lista cu nume și produse se află sub dosarul cazului, la subcapitolul P de la Proba Doi-A. Câteva aspecte s-ar putea să vi se pară interesante. Atât Rudy, cât și Piper au cumpărat fardul de pleoape, iar Piper chiar și rujul de buze. Apropo, amândoi au cheltuit credite cu duiumul. Nu că l-ar egala pe Roarke la cheltuieli, dar nu stau rău. Și alt lucru interesant este că toate bunurile lor sunt în custodie comună, până la ultimul bănuț. Raportul despre acest lucru se găsește tot în dosar."

Toate bunurile în custodie comună, reflectă Eve. Impresia ei fusese aceea că Rudy mânuia afacerea până la ultimul detaliu. Când se întâlnise cu ei, Rudy fusese cel care luase deciziile și mersese la consolă, tot timpul cât se aflase ea în preajma lor. Concluzia logică era că tot el manevra și banii.

El deținea controlul, concise Eve. El avea puterea.

Și ocazia, și căile de operare.

„Și încă un nume legat de fardul de pleoape”, continuă vocea lui McNab. „Și două legate de rujul de buze, cu tot cu Charles Monroe, care apare pe ambele liste. Nu l-am văzut prima oară când m-am uitat peste liste, pentru că a trecut alt nume pe chitanța cu care a comandat să i se trimită produsele noi și cele speciale. Am inclus și profilul lui Monroe.”

În timp ce asculta ultimele cuvinte din însemnare, Eve se încruntă. Chiar dacă instinctele o îndemnau să-l acuze pe Rudy, se părea că trebuia să-i facă o vizită și lui Charles Monroe.

Aruncându-și privirea deasupra ușii care făcea le gătura dintre biroul ei și al lui Roarke, văzu că lumina era aprinsă Dacă el era ocupat, era un moment numai bun să verifice ceva ce o privea personal.

Se mișcă fără să facă un zgomot și o luă pe scări ca să nu folosească liftul, cu ochii-n patru, ca să nu dea de Summerset în timp ce se îndrepta cu pași siguri spre bibliotecă.

Pereții încăperii pe două nivele erau tapetați cu cărți. Întotdeauna o frapase faptul că un om care putea cumpăra o mică planetă doar pocnind din degete, prefera să buchisească din cărți - care erau grele și ocupau mult spațiu - mai degrabă decât să citească comod, de pe monitoare.

Era probabil încă unul dintre șiretlicurile sale, presupunea Eve, deși aprecia foarte tare mirosul puternic de piele al coperților și aspectul strălucitor al cotoarelor de cărți care se înșirau pe rafturile din lemn de mahon.

Erau două zone largi amenajate pentru lectură, cu și mai multă piele pe fotoliile și sofalele adânci, lucrate în lemn roșcat, cu lampadare din sticlă, pictate în niște culori ca niște adevărate giuvaieruri, cu alămuri lucitoare și birouri din lemn vechi, strălucitor, sculptat adânc, de către meșteri din veacuri trecute.

Draperiile erau deschise și lăsau noaptea să pătrundă spre locul larg, de stat la fereastră, îmbrăcat cu perne groase, în tonuri care se molipseau de la nuanțele lampadarelor. Peste podeaua lată și lustruită, din lemn de castan, erau așternute covoare enorme și foarte vechi, cu modele complicate pe un fundal roșu ca vinul.

Știa că în spatele biroului vechi era mascat un sistem computerizat de primă mână. Dar tot ce era la vedere în camera aceea amintea despre bătrânețe și avere, și plăcerea față de amândouă.

Eve nu intra prea des în acea încăpere, însă știa că Roarke o făcea. Îl găsea câteodată, seara, cu picioarele lui lungi întinse în câte unul din fotoliile de piele, cu un pahar de coniac lângă el și cu o carte în mâini. Cititul îl relaxa, îi spusese el într-o zi, și era un șiretlic pe care îl învățase în mahalalele din Dublin, încă de când era flăcău și găsise pe o alee dosnică un exemplar din Yeats, murdar ca vai de el.

Traversă încăperea până la birou și deschise ușile mari, cu încrustații de lapis și malahit.

— Activează, comandă ea și aruncă, prevăzătoare, o privire peste umăr. Caută în toate secțiunile bibliotecii după Yeats.

„Yeats, Elisabeth, sau Yeats, William Butler?”

Sprâncenele Evei se atinseră una de alta când se încruntă, și își îi trecu mâna prin păr.

— De unde naiba să știu eu? E vorba de un poet irlandez.

„Yeats, William Butler, confirmat. Se caută prin rafturi… «Rătăcirile lui Oisin», Secțiunea D, raftul cinci, «Contesa Cathleen», secțiunea D…”

— Oprește, spuse Eve, și-și prinse rădăcina nasului între degete. Schimbă parametrii căutării. Spune-mi ce cărți ale tipului ăsta lipsesc din bibliotecă.

„Se schimbă parametrii… Se caută…”

Oricum, probabil că avea toate nenorocitele de volume. Ce idee proastă, decise Eve, și-și înfundă mâinile în buzunare.

— Doamnă locotenent.

Eve aproape că sări din cizme. Se întoarse val-vârtej și-l pironi pe Summerset cu privirea.

— Ce e? La naiba, urăsc când faci chestia asta.

Summerset se mulțumi să o privească în continuare, cu blândețe. Știa că o enervează la culme când o lua prin surprindere. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea atât de mult să o facă.

— Vă pot ajuta să găsiți vreun volum, deși am crezut că nu citiți nimic altceva în afară de rapoarte și discuri despre comportamente deviante.

— Uite ce e, amice, e dreptul meu să mă aflu aici, spuse ea, chiar dacă nu se explica nicicum faptul că se simțea ca un intrus găsit în bibliotecă. Și nici nu am nevoie de ajutorul tău, adăugă ea.

„Toate lucrările autorului Yeats, Wiliam Butler, pot fi găsite în bibliotecă. Aveți nevoie de localizare și titluri?"

— La naiba, nu. Știam.

— Yeats, doamnă locotenent? întrebă Summerset curios și înaintă mai aproape de ea, urmat de Galahad, care lipăi până în dreptul Evei, îi trecu printre picioare, apoi o abandonă și sări în locul de la fereastră privind afară, în noapte, de parcă ar fi fost a lui.

— Și ce-i cu asta?

Bărbatul se mulțumi să ridice din sprâncene și răspunse:

— Sunteți interesată de vreuna dintre piese, de vreo serie, sau de o anume poezie?

— Da' cine ești tu, polițistul bibliotecii?

— Aceste volume sunt destul de valoroase, spuse el încercând să liniștească lucrurile. Multe dintre ele sunt ediții princeps, destul de rare. Găsiți întreaga operă a lui Yeats și pe discul bibliotecii. Sunt sigur că această metodă vi s-ar potrivi mult mai bine.

— Nu vreau să citesc chestiile astea. Voiam doar să văd dacă cumva îi lipsește vreun volum, ceea ce oricum e o prostie, de vreme ce are toate lucrurile posibile, așa că mie ce naiba îmi mai rămâne să fac?

— În legătură cu ce?

— Cu Crăciunul, prostule, spuse Eve agitată și se întoarse către calculator. Dezactivează.

Summerset strânse din buze și urmă șirul gândurilor Evei.

— Doriți să cumpărați un volum al lui Yeats pentru Roarke, cu ocazia Crăciunului.

— Asta era ideea, care s-a dovedit a fi una foarte proastă.

— Doamnă locotenent, spuse el în timp ce Eve se pregătea deja să dea buzna afară din încăpere.

— Ce-i?

Îl enerva ori de câte ori Eve făcea sau spunea câte ceva care să-l impresioneze. Dar nu se putea abține. În plus, îi era dator pentru că-și riscase viața, și aproape că și-o pierduse, ca să o salveze pe a lui.

Summerset era conștient de faptul că numai acest lucru era de ajuns ca să-i facă pe amândoi să se simtă nelalocul lor. Poate că putea face cumva să-i întoarcă favorul, măcar puțin.

— Încă nu are ediția princeps din „Amurgul celtic".

— Asta ce mai e?

— O colecție de proză.

— Scrisă de tipul ăsta, Yeats?

— Da.

O parte din ea, o părticică infimă și răutăcioasă voia să dea din umeri și să plece. Își încleștă însă pumnii, în interiorul buzunarelor și rămase pe loc.

— La sfârșitul căutării a spus că are toate volumele.

— Are volumul, însă nu în ediție princeps. Yeats este foarte valoros pentru Roarke. Presupun că știi acest lucru. Am o legătură

cu un anticar de cărți rare din Dublin. Îl pot contacta să văd dacă volumul poate fi achiziționat.

— Cumpărat, spuse Eve pe un ton apăsat. Nu furat. Eve schiță un zâmbet când îl văzu pe Summerset cum își îndreptă dintr-odată spatele.

— Mai știu și eu câte ceva despre legăturile tale. Noi dorim ca lucrurile să rămână legale.

— Nici nu intenționam să le rezolv altfel. Dar nu o să fie ieftin.

Fu rândul lui să schițeze un zâmbet la fel de vag.

— Și desigur că se va adăuga o taxă pentru faptul că achiziția va ajunge aici până la Crăciun, de vreme ce ați așteptat până în ceasul al doisprezecelea.

Eve nu dădu înapoi, deși ar fi vrut foarte mult.

— Dacă omul tău o poate găsi, o vreau.

Și continuă, de vreme ce nu avea cum să ocolească ce avea de spus:

— Mulțumesc.

Summerset dădu din cap destul de țeapăn și așteptă ca ea să iasă din cameră, înainte să zâmbească cu gura până la urechi.

Asta pățești atunci când ești îndrăgostit, își spuse Eve în gând. Te face să colaborezi cu cea mai mare pacoste din viața ta. Și dacă nenorocitului ăla slăbănog o să-i reușească schema, gândi ea cu dispreț în timp ce luă liftul până în dormitor, o să-i mai fie și datoare pe deasupra.

Era o adevărată umilință.

Apoi ușile liftului se deschiseră și apăru Roarke, cu un zâmbet vag, de înger decăzut, și cu ochii vii și albaștri de plăcere.

Ce mai conta o mică umilință?

— Nu știam că ai ajuns deja acasă.

— Da, am… avut ceva de rezolvat, răspunse Eve și își feri privirea. Tu de ce ești așa mulțumit?

Roarke o luă de mână și o trase către dormitor.

— Tu de ce crezi? o întrebă el și-i făcu un semn cu mâna înspre pat.

De partea cealaltă a platformei înălțate pe care se afla patul lor, în mijlocul nișei adânci pe care o forma fereastra, se afla un brad. Crengile se arcuiau prin cameră sus, tot mai sus, până la vârful care aproape că străpungea tavanul.

Eve privi bradul și clipi.

— E mare.

— Înseamnă că nu l-ai văzut pe cel din salon. E de două ori mai înalt.

Se apropie cu grijă de brad. Avea mai bine de trei metri. Dacă s-ar fi răsturnat peste ei în pat, în timp ce dormeau, reflectă ea, i-ar fi strivit ca pe niște furnici.

Sper că e ancorat bine. Adulmecă aerul și continuă:

— Miroase de parcă am fi în pădure. Presupun că o să agățăm tot felul de chestii în el.

— Ăsta-i planul, răspunse el și-și trecu brațele în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape de el. O să am eu grijă de luminițe, mai târziu.

— De ce tu?

— E treabă de bărbat, îi răspunse el și o mușcă cu blândețe de gât.

— Cine a spus?

— Femeile care de-a lungul veacurilor au fost atât de sensibile, încât nu au dorit să se ocupe de așa ceva. Ați ieșit din tură, doamnă locotenent?

— Mă gândeam să mănânc ceva și apoi să mai fac câteva scanări probabilistice.

Buzele lui se îndreptau către lobul urechii ei. Eve se gândi câte lucruri interesante știa el să facă unui lob al urechii.

— Și vreau să văd dacă Mira a trimis profilul făcut de ea.

Ochii îi erau deja pe jumătate închiși când își dădu capul într-o parte ca să-i permită lui să ajungă mai bine la gât. Iar când mâinile lui o luară în sus și îi cuprinseră sânii, mintea i se începeșă într-un fel plăcut.

— Apoi trebuie să mai scriu un raport și să-l pun în dosar.

Degetele lui îi loviră ușor sfârcurile și trimiseră o săgeată încărcată cu plăcere care i se înfipse direct în vintre.

— Dar cred că mai am o oră liberă, mormăi ea și se întoarse cu fața către el, își înfipse degetele în părul lui și-i trase gura către a ei.

Din gâtul lui Roarke ieși un geamăt de plăcere, iar mâinile-i alunecară în jos, pe spatele ei.

— Vino cu mine.

— Unde?

Roarke îi mușcă buza de sus și-i răspunse:

— Oriunde te duc.

Apoi făcu un ocol împrejurul ei și o conduse înapoi către lift.

— În camera cu holograme, comandă el, apoi o propti cu spatele într-un colț și-i înăbuși întrebarea cu un sărut lung, care îi tulbură mintea.

— Dar dormitorul ce are? întrebă ea când își reluă respirația.

— Am altceva în cap acum, spuse el cu ochii ațintiți în continuare asupra ei, în timp ce o trase afară din lift. Activează programul.

Camera mare și goală, cu pereții acoperiți cu oglinzi negre, perfecte, străluci și se schimbă. Mai întâi simți mirosul de fum, înmiresmat, cu o aromă vagă de fructe, apoi adulmecă florile puternic parfumate. Luminile se micșorară și pâlpâiră. Imagini noi prinseră contur.

Trosni un foc, într-un șemineu imens. O fereastră largă cât un lac se deschidea către munții cu piscuri albastre, în timp ce zăpada deasă și pufoasă arunca sclipiri ca de gheață în lumina lunii.

Urne din fier forjat erau umplute până la refuz cu flori albe și ruginii. Și lumânări, sute de lumânări, albe ca zăpada, ardeau cu flăcări jucăușe din suporturile de alamă lustruită.

Sub picioare, podeaua din oglinzi se preschimbă în lemn întunecat, aproape negru, și vag lucitor.

Un pat enorm ocupa mai toată camera, cu căpătâiul și treptele modelate în curbe complicate și

În crengături de alamă groasă și strălucitoare. Pe deasupra era presărat cu o cuvertură de un auriupal, atât de groasă, încât se puteau cufunda în ea, și cu duzini întregi de perne în nuanțe de pietre prețioase.

Și peste tot erau împrăștiate petale de trandafiri albi.

— Uau, exclamă ea și mai privi o dată către fereastră. Panorama, cu vârfurile semețe ale munților și întinderile nesfârșite de zăpadă o făcu să simtă ceva ciudat în gât. Ce sunt alea? întrebă ea.

— O simulare a Alpilor Elvețieni.

Una dintre marile lui distracții era să o urmărească pe ea reacționând în fața unei noutăți. Primul moment, de precauție, dictat de meseria ei de polițist, și apoi explozia întârziată de plăcere care venea din femeia din ea.

— Nu am reușit până acum să te duc acolo deadevăratelea. Așa că o cabană holografică e cea mai bună soluție.

Roarke se întoarse și ridică un halat așezat pe spătarul unui scaun.

— Ce-arfi să-ți pui ăsta pe tine?

Eve întinse mâna după el și se încruntă.

— Ce-i ăsta?

— Un halat.

Eve îi aruncă o privire goală.

— Asta știu. Vroiam să întreb din ce-i făcut? Ce-i asta

— blană de nurcă?

— Zibelină, răspunse el și înaintă un pas. Ce-ar fi să te ajut?

— Ești într-o formă de zile mari, așa-i? întrebă ea în timp ce el începu să-i descheie cămașa.

Mâinile lui trecură peste umerii ei goi în timp ce lăsă cămașa să cadă.

— Se pare că sunt. Am chef să-mi seduc nevasta, încetișor.

Nevoia își făcea încet loc și i se răspândea prin corp.

— Nu am nevoie să fiu sedusă, Roarke. Bărbatul își așeză buzele pe umărul ei.

— Eu am. Stai jos.

O făcu să stea jos ca să-i poată scoate cizmele din picioare. Apoi se apucă de brațele fotoliului și se aplecă iarăși să o sărute.

Stăteau cu buzele împreunate tandru și pasional, iar buzele și limbile alunecau meșteșugite, cu delicatețe, în timp ce dinții scrâșneau ușor, cu istețime. Mușchii Evei începură să se încordeze, apoi se relaxară. Să-l seducă pe el însemna să-l lase să simtă abandonul ei.

Roarke o ridică în picioare și-i desfăcu pantalonii.

— Nu încetez să te doresc.

Degetele Iui mișunară peste șoldurile ei; pantalonii căzură la pământ.

— Nu te iubesc niciodată prea mult. Mereu e loc de și mai și.

Dezbrăcată, Eve se aplecă peste el cu fața îngropată în părul lui.

— Nimic nu mai e la fel de când ai apărut în viața mea.

O ținu în brațe o secundă, doar de dragul de a o avea lângă el. Apoi întinse mâinile în jos, îi ridică halatul și strânse materialul moale peste umeri.

— Pentru amândoi e la fel, spuse el și o ridică în brațe, spre pat.

Iar brațele ei se întinseră spre el.

Știa cum va fi. Copleșitor, tulburător. Magnific. Ajunsese să distingă fiecare dintre senzațiile pe care i le producea, și să distingă atingerea lui așa cum distingea apa sau aerul.

Fără să le conștientizeze, însă fără să poată trăi în lipsa lor.

Când corpurile li se împreunau, putea dărui oricât, putea primi orice. Adânc îngropată în patul pufos, primi buzele lui cu nerăbdare, bucurându-se de focul care-i ardea în vene. Oftă și trase de cămașa lui, aju-tându-l să o dea mai repede la o parte, astfel încât carnea lui să o întâlnească pe a ei.

Alunecarea prelungă și minunată. O întoarcere înceată, un geamăt ușor. Petalele mătăsoase, cearșafurile satinate, mușchii încordați sub palmele ei - se îmbinau toate într-un amestec exotic de texturi.

Inima tresări iute, să-i spargă pieptul. Un fior delicios, un oftat ușor. Pâlpâitul lumânării, lumina lunii care se revărsa și lucirile aruncate de foc - se con topeau într-o strălucire de nedescris.

Gusta și era gustată. Atingea și era la rândul ei atinsă. Era excitată și-l excita și pe el. Și tremură tot drumul până la culmea dulce precum șlefuirea argintului.

Roarke o simți cum se arcui, se cutremură și apoi alunecă lenește la loc pe pat. Membrele li se încurcară, unele printre altele, în momentul în care se rostogoliră în pat și se atinseră iarăși, aranjându-și corpurile unul lângă altul. Roarke urmărea lumina care-i dansa pe chip, prin păr, în ochi, și culoarea lor adâncă. Ochii pe care îi urmări cum deveniră sticloși în timp ce o conduse, încetul cu încetul, până la o nouă culme.

Mâinile ei puternice, pricepute și atât de cunoscute se mișcară pe corpul lui, îl apucară și-l mângâ-iară. Din gâtul ei ieșeau gemete surde de plăcere, ofta peste buzele lui și răsufla în pielea lui.

Răsuflarea lui se înteți, iar nevoia îi răsuna prin sânge ca un tunet. Căldura se transformă în ardoare, iar ardoarea într-o mistuire periculoasă.

Apoi ea se ridică deasupra lui, cu corpul subțire și argintat de luminile și umbrele care se succedau. Gemetele ei erau din ce în ce

mai lungi, un sunet pofticios, gutural pe care-l scoase în timp ce se aplecă peste el, cuprinzându-l și primindu-l în interiorul ei. Când degetele lui se înfipseră în coapsele ei, se cambră într-o arcuire sclipitoare și continuă să se miște, cu ochii ca niște fante brunaurii și cu răsuflarea grăbită șuierând printre buze.

Când o săgetă orgasmul, se apropie de el, apoi se strânse în jurul lui, chiar în momentul în care el se ridică spre ea, când buzele se așezară înfometate pe sânul ei.

Pierdut de-acum, prizonier, o rostogoli pe spate, astfel încât i se învârtejiră și mintea, și corpul. Apoi se repezi înspre ea cu mișcări animalice, încă una și încă una, și cu o explozie neașteptată de lăcomie care îi spulberă tot controlul pe care îl avusese. Degetele ei erau încleștate în jurul tuburilor subțiri și îndoite din tăblia patului, și se ținea cu disperare de ele, de parcă ar fi încercat să se ancoreze, iar un țipăt incontrolabil de plăcere o sugruma în timp ce el îi dădea genunchii la o parte ca să o poată pătrunde mai adânc.

Când corpul ei explodă dedesubtul lui, buzele lui Roarke se năpustiră în jos, peste ale ei. Și își dădu drumul.

Era acoperită numai cu petale de trandafir. Mușchii ei atletici, antrenați, erau relaxați și mo. precum ceara topită care se strânsese sub lumânări în bălți aromate.

În timp ce respirația ei redevenea regulată, Roarke îi mușca ușor umărul, apoi se ridică să ia halatul și-l trase peste ea.

Eve răspunse cu un mormăit.

Amuzat și plăcut surprins, totodată, că acesta fu singurul răspuns de care mai era în stare, Roarke se duse în celălalt colț al camerei și comandă o baie fierbinte, la patruzeci de grade. Desfăcu o sticlă de șampanie, o așeză la loc în frapiera plină cu gheață, apoi își ridică din pat nevasta rămasă fără vlagă.

— Nu dormeam, răspunse ea repede și pe un ton bolborosit, din care el își dădu seama că tocmai asta i se întâmplase.

— Mâine-dimineață ai să dai vina pe mine că te-am lăsat să dormi și nu ți-ai mai făcut scanarea probabilistică.

Și spunând acestea, o lăsă să cadă în apa fierbinte, cu spumă.

Eve scoase un scheunat, apoi mormăi de plăcere.

— O, Doamne, spuse ea, aș vrea să locuiesc chiar aici, în cada asta, pentru vreo săptămână.

— Fă-ți timp liber și putem merge de-adevărate-lea în Alpi, unde ai să te poți muia într-o cadă până te transformi într-un rid mare și roz.

Și exact asta-și dorea - să o ducă undeva departe, să o vadă recuperată și pusă pe picioare de-a bine-lea. Și-și imagină că un asemenea plan avea cam aceleași șanse de reușită, cum ar fi avut și dacă i-ar fi propus să îl sărute pe Summerset pe gură.

Imaginea unei asemenea scene îl făcu să zâmbească.

— O glumă? îl întrebă ea într-o doară.

— He! Ar fi una delicioasă.

Îi dădu un pahar înalt și subțire, pentru șampanie, și se scufundă alături de ea, luând un pahar și pentru el.

— Trebuie să trec la treabă.

— Știu, răspunse el și lăsă să-i iasă o răsuflare adâncă. Încă zece minute.

Era mult prea bună combinația dintre apa fierbinte și șampania rece, pentru a-l putea refuza.

— Știi că, înainte de-a te cunoaște pe tine, pauzele mele însemnau o cană de cafea proastă și o… o cană de cafea proastă?

— Știu, și se întâmplă de mult prea multe ori să fie tot așa. Asta, spuse el în timp ce se adânci mai tare în cadă, e o modalitate net superioară de a te relaxa.

— E greu de contrazis ce spui tu, răspunse ea și-și ridică un picior în aer ca să-și examineze degetele, fără niciun motiv. Nu cred că o

să-mi lase mult timp la dispoziție, Roarke. Lucrează contra cronometru.

— Cât timp mai ai?

— Prea puțin. Mult prea puțin.

— O să ai mai mult timp. Nu am cunoscut niciodată un polițist mai bun decât tine. Și am cunoscut o grămadă.

Eve se încruntă cu privirea în paharul de vin.

— Nu o face nici din ură, cel puțin nu încă. Nici pentru vreun avantaj. Nici din răzbunare, după câte îmi dau seama. Ar fi mult mai ușor să-i iau urma, dacă aș ști motivul.

— Dragostea. Adevărata dragoste.

Eve lăsă să-i scape printre dinți un blestem.

— Dragostea mea adevărată. Dar nu poți avea o duzină din astea.

— Gândești rațional. Te gândești că un bărbat nu e în stare să iubească mai mult de o singură femeie, cu aceeași fervoare. Dar se poate.

— Da, sigur, dacă gândește cu scula, nu cu mintea.

Roarke râse și deschise un ochi.

— Draga mea Eve, de multe ori e imposibil să faci dis tincție între cele două. Pentru unii, adăugă el, fără să dea atenție scânteii care se aprinse pentru o clipă în ochii Evei, atracția fizică e cea care precede emoțiile mai subtile. Și ce nu iei tu în seamă este faptul că s-ar putea foarte bine să creadă despre fiecare în parte că este dragostea vieții lui. Și dacă nu au fost de acord cu el, singura modalitate de a le convinge de acest lucru este să le ia viața.

— M-am gândit și la asta. Dar nu e de-ajuns ca să-mi poată explica totul. E îndrăgostit de ceea ce nu poate avea și distruge ceea ce nu poate avea. Își împunse umărul. Urăsc tot simbolismul ăsta. Amestecă lucrurile de tot.

— Trebuie să-l apreciezi pentru teatralismul său.

— Da, și sper ca din cauza asta să facă un pas greșit. Și când se va întâmpla, am să-l vâr pe veselul și bătrânul Moșulică într-o celulă. Timpul a expirat, anunță ea și ieși din apă.

Tocmai trăsese un prosop din barul încălzit, când auzi sunetul înfundat al comunicatorului ei.

— La dracu'!

Traversă în grabă încăperea, cu apa șiroind, apucă pantalonii în grabă și scoase comunicatorul din buzunar.

— Blochează imaginea video, mormăi ea. Locotenent Dallas.

— Transmit. Locotenent Dallas, Eve. CLF, pe strada Huston, la numărul 432, apartamentul 6E. Să se prezinte imediat la locul crimei și să preia cazul.

— Transmit, spuse ea și-și trecu o mână prin părul ud. Mesaj recepționat. Contactează ofițerul Peabody, Delia, ajutor.

— Afirmativ. Am încheiat transmisiunea.

— CLF? întrebă Roarke în timp ce ridică halatul și i-l strânse încă o dată în jurul umerilor.

— "Crimă la locul faptei", răspunse ea în timp ce azvârli prosopul deoparte și se aplecă să-și tragă pantalonii pe ea. Fir-ar să fie! Fir-ar al dracului să fie, e apartamentul lui Donnie Ray. Chiar azi am stat de vorbă cu el.

Donnie Ray își iubise mama. Acesta fu primul lucru care-i trecu Evei prin minte când se uită la el.

Era întins pe pat, înfășurat cu o ghirlandă verde care arunca sclipiri ca niște pistrui aurii. Părul său răvășit fusese aranjat cu grijă, încât să cadă în valuri peste pernă. Ochii îi erau închiși, astfel încât genele, alungite și date cu rimei auriu antic, îi veneau acum pe obraji. Buzele se potriveau perfect cu nuanța. În jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea o brățară lată, cu trei păsărici drăguțe gravate în aurul prelucrat.

— Trei păsări cântătoare, spuse Peabody din spatele Evei. La dracu', Dallas!

— Acum e alt sex, dar a păstrat aceeași schemă spuse Eve pe un ton sec, și se dădu la o parte astfel încât cadavrul să se vadă pe de-a întregul ș să poată fi examinat. Mai mult ca sigur că are pe unde-ve un tatuaj și că se vor găsi semne de abuz sexual. Și urmele legăturilor de la mâini și de la picioare, ca și la celelalte victime. Avem nevoie de toate discurile de la camerele de supraveghere de pe hol și din cealaltă clădire.

— Era un tip drăguț, murmură Peabody.

— Acum e un tip mort. Hai să ne facem treaba! Peabody se îmbățoșă dintr-odată, și o mișcare imperceptibilă îi făcu umerii să se îndrepte asemeni unei rigle, apoi răspunse:

— Da, să trăiți!

Găsiră tatuajul pe fesa stângă. Dacă asta o afectă, sau semnele clare ale sodomiei, Eve nu lăsă pe nimeni să vadă. Termină cercetările preliminare, izolă locul crimei, dădu ordin să se înceapă chestionarea vecinilor și să se împacheteze cadavrul pentru a fi transportat.

— O să verificăm video telefonul lui, îi spuse ea lui Peabody.

— Fă rost de agenda lui și caută toate informațiile legate de „Confidențial". Vreau să vină criminaliștii aici, chiar în seara asta.

Traversă holul mic, se îndreptă către baie și deschise ușa. Pereții, podeaua și instalațiile străluceau de-ți luau ochii.

— Putem presupune că suspectul a făcut curat aici, continuă ea. Nu prea cred că Donnie Ray era foarte preocupat de curățenie, și nici nu o făcea cu prea mare evlavie.

— Nu merita să moară în felul ăsta.

— Nimeni nu merită să moară în felul ăsta, spuse Eve și se dădu un pas înapoi, apoi se întoarse cu fața către Peabody. Îți plăcea de el. Și mie la fel. Acum pricepe lucrurile în felul următor - el s-a dus, iar

noi trebuie să folosim tot ce putem găsi aici ca să ajungem la victima numărul patru înainte de a o pierde.

— Știu asta. Dar nu mă pot abține să nu simt așa. Doamne Dumnezeule, Dallas, acum câteva ore eram aici și făceam glume cu el. Nu mă pot abține să nu simt așa, repetă ea cu un șuierat mânios. Nu sunt ca tine.

— Crezi că el mai dă doi bani pe felul în care te simți tu acum? Vrea să se facă dreptate, nu să suferi tu până nu mai poți, sau să-ți fie milă de el.

Eve intră în sufragerie cu pași apăsați, lovind cu piciorul paharele și pantofii împrăștiați pe podea, ca să mai scape puțin de frustrare.

— Crezi că-i mai pasă lui că sunt eu enervată? întrebă ea și se întoarse dintr-odată, cu ochii arzând de mânie. Faptul că sunt enervată nu-l ajută pe el cu nimic, și în plus îmi întunecă judecata. Ce nu pricep? Ce dracului nu pricep? Le lasă pe toate în urma lui, în fața ochilor mei. Nenorocitul dracului.

Pentru moment, Peabody nu mai spuse nimic. Nu era prima dată, își spuse ea în gând, când confunda profesionalismul calculat al Evei cu cinismul. După atâtea luni și luni în care lucraseră împreună, ar fi trebuit să știe deja lucrul ăsta, realiză ea. Trase adânc aer în piept.

— Poate că ne oferă prea multe indicii și ne distrage atenția.

Ochii Evei se îngustară, iar pumnii care se strânseseră în buzunare se descleștară.

— Asta e o idee bună. E o idee foarte bună. Prea multe puncte de vedere, prea multe informații. Trebuie să ne alegem o pistă și să o analizăm îndeaproape. Începi cercetările de aici, Peabody, îi ordonă ea în timp ce-și scoase comunicatorul. Ne așteaptă o noapte lungă.

Se împletici înapoi acasă pe la patru dimineața, cu ajutorul surogatului prost de cafea de la sediul central, cu conținut ridicat de octan. I se închideau ochii de somn, îi ghiorăiau mațele, dar avea

impresia că mintea îi era în continuare în priză și își putea face treaba.

Cu toate astea, tresări și duse mâna în dreptul armei, când Roarke intră în biroul ei și se apropie la câțiva pași în spatele ei.

— De ce naiba te-ai trezit? îl întrebă Eve pe un ton aspru.

— Te-aș putea întreba și eu același lucru, doamnă locotenent.

— Am treabă.

Roarke ridică dintr-o sprânceană, o apucă de bărbie și se uită cu atenție la chipul ei:

— Muncești peste măsură, o corectă el.

— Mi s-a terminat cafeaua adevărată din Auto Bucătarul meu și a trebuit să beau poșirca aia pe care o mestăresc la sediul central. Dacă iau câteva guri dintr-o cafea adevărată, o să-mi fie bine.

— Dacă te-ai culca câteva ore, ți-ar fi și mai bine. Cu toate că suna tentant, nu-i îndepărtă mâna.

— Am o întâlnire la ora opt, spuse ea. Trebuie să mă pregătesc

— Eve.

Când văzu că Eve îl scuipă ca o pisică, Roarke îi aruncă o privire de atenționare, apoi își așeză mâinile pe umerii ei, cu mult calm.

— Nu am de gând să mă amestec în munca ta. Știn însă să-ți reamintesc că nu îți vei face treaba foarte bine dacă dormi de-a-n picioarelea.

— Pot lua un energizant.

— Tu? o întrebă el zâmbind, iar ea strâmbă din nas.

— Cred că va trebui să apelez la droguri aprobate de poliție până să se termine totul. Nu-mi lasă nicio clipă de răgaz, Roarke.

— Lasă-mă să te ajut.

— Dar nu mă pot folosi de ajutorul tău ori de câte ori se îngreunează situația.

— De ce nu? o întrebă el și începu să-i maseze umerii, ca să o elibereze de tensiunea acumulată. Pentru că nu sunt pe lista aprobată de poliție?

— Ăsta ar fi unul dintre motive.

Masajul o relaxa un pic prea tare. Simțea cum mintea începea să i se încețoșeze și nu o mai putea întoarce la realitate.

— O să mă culc două ore. Alte două ore or să-mi fie de ajuns ca să mă pregătesc. Dar mă întind aici.

— O idee bună.

O conduse cu ușurință înspre fotoliul pentru dormit. Oasele îi erau ca de cauciuc. Se întinse și el ală turi de ea și comandă fotoliului să se întindă de tot.

— Ar trebui să mergi în pat, spuse ea abia auzit, în timp ce-și potrivea corpul lângă al lui.

— Prefer să mă întind alături de nevasta mea, atunci când am ocazia.

— Două ore… Cred că am dat de-o pistă.

— Două ore, fu el de acord, și închise ochii când simți că ea adormise.

8

— E ceva ce ar trebui să știi, spuse Roarke în timp ce aștepta ca ea să adune din farfurie ultimele rămășițe dintr-o omletă de albușuri de ou. Îi zâmbi, în timp ce-și mai umplu o dată ceașca cu cafea.

— Despre produsele cosmetice „Perfecțiunea naturală", continuă el.

Eve înghiți și îl privi direct în ochi.

— Compania producătoare e a ta, spuse ea.

— Este filiala unei companii care face parte dintr-o organizație care aparține de Roarke Industries, spuse el zâmbind și mai luă o gură de cafea înainte de a continua. Așa că, într-un cuvânt, da.

— Știam deja, răspunse Eve.

Ridică dintr-un umăr și se bucură de satisfacția de a-l vedea pe el cu ochii măriți de mirare din pricina reacției ei de nepăsare. Apoi adăugă:

— Chiar am crezut că o să dau de un caz pe care I- aș putea rezolva fără să dau peste vreo legătură cu tine.

— Trebuie să te obișnuiești cu gândul ăsta, draga mea. Și de vreme ce-i compania mea, continuă el în timp ce ea îi arăta colții, te-aș putea ajuta să dai de urma produselor folosite în cazul victimelor.

— O să dăm și singuri de urma lor, ușor-ușor.

Se îndepărtă de măsuța scundă și se îndreptă către birou.

— În mod logic, produsele au fost alese de la locul în care a fost aleasă victima. Și mergând pe firul ăsta, pot scurta lista de locuri în care trebuie căutat. Produsele alea sunt obscen de scumpe.

— Dar merită toți banii, spuse Roarke pe un ton liniștit.

— Ruj de buze la două sute de credite tubul? Doamne ferește! exclamă ea și-l săgetă cu privirea. Ar trebui să-ți fie rușine de tine!

— Dar nu stabilesc eu prețul.

De data sta fu rândul lui să-i trimită un zâmbet larg, înainte să adauge:

— Eu mă ocup doar de profituri.

Două ore de somn și o masă caldă o puseseră pe Eve pe picioare, observă el. Acum nu mai era palidă, și nici nu mai avea ochii atât de obosiți. Se ridică, merse până în dreptul ei și-și trecu degetele pe sub cearcănele de sub ochii ei.

— Ai vrea să iei parte la o ședință a membrilor din conducere și să începi o campanie pentru micșorarea prețului?

— Ha, ha, ha!

Când Roarke își trecu buzele peste ale ei, Eve se căzni să nu și le prindă de ale lui.

— Du-te de aici, trebuie să mă concentrez.

— Mai stau doar un minut.

O mai sărută o dată și auzi un oftat de plăcere ieșind din pieptul ei.

— De ce nu-mi povestești și mie? Te-ar ajuta dacă ai gândi cu voce tare.

Eve oftă din nou, se aplecă un moment, apoi se dădu iar pe spate.

— Este așa de urât totul, pentru că folosește ceva ce simbolizează speranța și puritatea. Pușiul de azinoap-te… Doamne, era curat ca lacrima!

— Celelalte erau femei. Asta ce-ți spune?

— Că e bisexual. Că ideea lui de dragoste adevărată nu se referă la un singur sex. Și bărbatul a fost violat, la fel cum au fost și femeile, legat ca și ele, marcat în același fel cu ele, și la sfârșit, fardat ca și ele.

Eve se mută în altă parte, luând și cafeaua cu ea, cu un aer absent.

— Le alege de la „Confidențial", și e clar că le cercetează imaginile și informațiile personale. Cu fe meile poate că s-a și întâlnit, dar nu și cu Donnie Ray. Donnie era heterosexual. Schimbarea asta mă fa ce să cred că nu le mai întâlnise pe niciuna dintre victime în realitate, cel puțin nu într-o ocazie romantică. E totul numai fantezie.

— Își alege oameni care locuiesc singuri.

— E un laș. Se ferește de orice confruntare adevă rată. Îi tranchilizează din prima și apoi îi imobilizea ză. E singurul fel în care poate fi sigur că va deține con traiul, puterea.

Evei îi zburară gândurile în altă parte și se concentrară încă o dată asupra lui Rudy.

Așeză iarăși cana de cafea pe masă și-și trecu o mână prin păr.

— E isteț și obsesiv. E chiar previzibil, până la un punct. Așa am să și pun mâna pe el.

— Ziceai că ai o pistă.

— Da, câteva de fapt. Trebuie să le iau la puricat. Trebuie să o evit un timp pe Nadine. Nu-i pot da cos tumul de Moș deocamdată. Altfel oamenii o să în ceapă să atace toți Moș Crăciunii din fiecare magazin și de la fiecare colț de stradă.

— Ce tablou! murmură Roarke. „Criminalul Moș Crăciun căsăpește celibatarii… Mai multe detalii în ediția de după-amiază." Ce i-ar mai plăcea lui Nadine să o ia pe panta asta!

— Nu o să o ia pe nicio pantă. Cel puțin atâta timp cât mai am și alte căi de atac. Mă tot gândesc să-i arunc momeala cu „Confidențial". Scap de ea de pe capul meu și îi avertizez pe toți cei care au apelat vreodată la acest serviciu. Iar Rudy și Piper or să sară

la mine că-i hărțuiesc, adăugă Eve în timp ce zâmbetul de pe chipul ei devenea din ce în ce mai larg și mai diabolic. Dar ar merita. Câțiva droizi de protocol… Trebuie să-i stârnesc cumva.

— Nu-ți place deloc de ei.

— Îmi dau fiori pe șira spinării. Și știu că și-o trag. E dezgustător.

— Și nu ești de acord cu relația lor?

— Sunt frate și soră. Gemeni chiar.

— Aa, înțeleg.

Oricât de experimentat și laic ar fi fost Roarke, de data asta se pomeni că avu aceeași reacție cu nevasta sa:

— Într-adevăr, e foarte… respingător.

— Da.

Numai gândul îi tăie Evei pofta de mâncare, așa că împinse la o parte farfuria cu croasantele cu un înveliș sfărâmicios.

— El e capul răutăților. Împreună cu ea. În momentul ăsta, el e primul pe lista mea de suspecți. Are acces la toate informațiile despre clienți, și dacă pot confirma incestul, avem o dovadă pentru înclinațiile sale către comportamente sexuale deviante. Am nevoie de cineva înăuntrul organizației.

Eve se întrerupse și trase adânc aer în piept, în timp ce răsunară zgomote de pași pe hol.

— Și uite că apare tocmai acel cineva.

Eve și Roarke se întoarseră amândoi către ușă, chiar în momentul în care intră Peabody. Se uită când la unul, când la celălalt, strânse din umeri de parcă i-ar fi fost frig, sau ar fi vrut să scape de ceva ce nu-i convenea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu. Intră!

Eve îi făcu semn cu degetul înspre un scaun și con tinuă:

— Hai să ne apucăm!

— Cafea? o întrebă Roarke, care își dăduse deja seama ce avea Eve de gând să-i propună asistentei ei.

— Da, mulțumesc. McNab nu a ajuns încă?

— Nu, am să te pun mai întâi de toate pe tine la curent, spuse Eve și-l săgetă pe Roarke cu privirea, așteptând.

— Imediat mă dau la o parte din calea voastră. Roarke îi dădu ceașca de cafea lui Peabody, își sărută nevasta, în ciuda faptului că se uita urât la el, sau poate chiar de asta, apoi trecu în biroul de alături și închise ușa în urma lui.

— Așa arată în fiecare dimineață? întrebă Peabody curioasă.

— Arată mereu așa.

Peabody scoase un oftat adânc.

— Ești sigură că nu e de pe altă planetă? mai întrebă ea.

— Nu întotdeauna, spuse Eve, în timp ce se sprijini cu un șold de marginea biroului ei și o privi pe Peabody cu atenție. Deci… vrei să întâlnești câțiva țipi drăguți?

— Poftim?

— Vrei să-ți lărgești cercul de cunoscuți și să întâlnești bărbați care să-ți împărtășească interesele?

Sigură că Eve glumea, Peabody afișă un zâmbet larg:

— Nu de asta m-am făcut polițistă?

— Polițiștii sunt niște parteneri de viață infernali. Tu, în schimb, Peabody, ai nevoie de un serviciu precum „Confidențial”.

Peabody mai luă o gură de cafea și dădu dezaprobator din cap:

— În niciun caz. Am mai încercat un serviciu matrimonial acum câțiva ani. Exact când m-am mutat în oraș. Prea e totul pus la punct. Mie îmi place să agăț necunoscuți prin baruri.

Cum Eve continua să se uite fix la ea, Peabody lăsă ușurel în jos cana de cafea.

— Aa! exclamă ea în timp ce-și dădea seama despre ce era vorba. Aa!

— Mai întâi trebuie să fac rost de aprobarea de la Whitney. Nu pot trimite un polițist să lucreze sub acoperire fără avizul superiorilor. Și aș vrea să știi în ce te bagi, înainte de a spune da.

— Sub acoperire…

Cu toate că trecuse ceva vreme de când era polițist, și ar fi trebuit să-și dea seama ce însemnau asemenea cuvinte, în jurul lui Peabody începură să se deruleze imagini pline de splendoare și emoție.

— Peabody, scoate-ți fumurile din cap. Dumnezeule!

Eve își îndreptă spatele și-și puse mâinile în cap.

— Eu îți propun să-ți pui fundul la bătaie, să te folosim drept momeală, iar tu rânjești de parcă tocmai ai fi primit un cadou! adăugă Eve.

— Crezi că sunt destul de bună pentru așa ceva. Ai încredere în mine că m-aș putea descurca. E un cadou destul de frumos.

— Da, cred că ești destul de bună, spuse Eve lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp. Cred că te-ai putea descurca, pentru că știi să urmezi întocmai ordinele. Și tocmai pe asta mă bazez. Să urmezi ordinele, pas cu pas. Să nu încerci să te dai mare. Dacă primesc aprobarea, și dacă mai fac rost și de nenorocitul de buget ca să pot trage îndeajuns pentru un post de consultant, te bag pe fir.

— Și cum rămâne cu Rudy și Piper? Sunt și ei pe lista suspecților, iar ei mă știu.

— Au văzut o uniformă. Oamenii ca ei nu dau a - tenție celor care poartă uniforme. Îi punem pe Trina și pe Mavis să te împopoțoneze.

— Ce mișto!

— Șine-ți firea, Peabody. O să inventăm o poveste și o identitate. Am parcurs imaginile din dosarele victimelor și informațiile personale. O să selectăm similaritățile și o să le introducem în profilul tău. Ideea e să te facem pe placul lor.

— Asta e o porcărie!

McNab stătea în picioare, în pragul ușii. Fața îi era toată roșie din pricina mâniei care-i făcea ochii să arunce scântei, gura să stea încleștată, iar pumnii strânși pe lângă corp.

— E o porcărie a dracului de mare!

— Domnule detectiv, spuse Eve pe un ton împăciuitor. Părerea dumitale a fost notată.

— O s-o agățați ca pe un vierme de nadă și o s-o aruncați în baltă? Fir-ar al naibii, Dallas, dar nu e antrenată să lucreze sub acoperire.

— Vezi-ți de treaba ta, izbucni Pebody, țâșnind în picioare. Știu să-mi port de grijă.

— Nu știi nimic despre cum se lucrează sub acoperire.

McNab înaintă cu pași apăsați și se întoarse pe călcâie, astfel încât acum stăteau nas în nas:

— Ești un nenorocit de ajutor, continuă el, dansezi după cum ți se dictează, ești doar puțin mai răsărită decât un droid.

Eve remarcă sclipirea de foc din ochii lui Peabody și reuși să se strecoare între ei, chiar înainte ca pumnul ajutorului ei să se înfigă în nasul lui McNab.

— Destul. Părerea ta a fost notată, McNab, acum taci din gură!

— Nu se poate ca nenorocitul ăsta să mă numească droid și să scape așa ușor.

— Abține-te, Peabody, o avertiză Eve. Și stai jos. Stați amândoi dracului jos și încercați să vă aduceți aminte cine-i șeful aici, înainte să vă fac amândurora raport! Numai de spirite înfierbântate nu aveam nevoie, ca să rezolv cazul ăsta! Dacă nu vă țineți nervii în frâu, nu vă mai las să vă ocupați de caz.

— Nici nu avem nevoie de domnul detectiv Baza de Date, mormăi Peabody.

— Avem nevoie de ce zic eu că avem nevoie. Momeală - continuă ea, mutându-și privirea între chipurile celor doi - de ambele sexe.

Te bagi, McNab?

— la stai așa. Stai așa!

Peabody se ridică încă o dată din scaun, urlând mai tare decât o auzise Eve vreodată.

— Vrei să lucreze și el sub acoperire? Cu mine?

— Da, mă bag, răspunse McNab și schiță în același timp un zâmbet către Peabody. Ar fi cea mai bună metodă ca să fiu cu ochii pe ea - să nu intre în cine știe ce încurcătură.

— O să fie super!

Mavis Freestone dănțuia prin biroul de acasă al Evei, încălțată cu cizmele ei înalte și strânse pe picior. Erau făcute dint-un material moale și neted și-i modelau picioarele, punându-le totodată în evidență, în timp ce ea continua să țopăie pe tocurile roșu-țipător, înalte de șapte centimetri. Tocurile erau asortate la rochia ei lucioasă, care abia dacă-i venea până la marginea de sus a cizmelor.

Părul avea exact aceeași sclipire roșie, precum culoarea Crăciunului, și-i cădea în rotocoale pe umeri, ca o meduză. Mai avea și un tatuaj mic, cu o inimioară, chiar sub vârful sprâncenei stângi.

— Banii vin din bugetul departamentului, îi reaminti Eve, deși știa că nu însemna nimic dacă-i zicea că era vorba de o treabă oficială. Dar se simțea obligată să o facă, în timp ce Mavis o privea pe Peabody cu ochii ei de o nuanță nouă, verzi ca iarba.

— Un rahat de bani.

Remarca fusese a Trinei. Consultantul pe probleme de frumusețe îi dădu un ocol lui Peabody, cu aerul unui sculptor care privește o bucată defectă de marmură - cu interes, prevedere și un pic de dezamăgire.

Trina purta cercei în sprâncene, fapt care o făcea pe Eve să tremure ori de câte ori se uita la micile cerculețe de aur prinse de

linia exterioară a ochilor. Părul ei lins era vopsit într-un violet-aprins, ca pruna, și prins într-un coc înalt de vreo jumătate de metru. În ce privește hainele, își alesese un costum negru mulat, cu o croială oarecum clasică, desenat cu un motiv special de Crăciun - câte un Moș dezbrăcat, care dansa pe fiecare sân.

Cele două erau pentru cele care îl convinseră pe Whitney să aprobe bugetul pentru acest caz, reflectă Eve în timp ce-și apăsă degetele peste ochi.

— Vreau să fie ceva simplu, le spuse ea. Pur și simplu, nu vreau să mai arate a polițist.

— Ce părere ai, Trina? întrebă Mavis și se aplecă pes te umărul lui Peabody, trăgând de proprii ei cârlionți ca să-i așeze pe obrajii lui Peabody. Culoarea asta i-ar sta super tare. Ca de sărbătoare, nu-i așa? Că doar sunt sărbătorile. Și stai să vezi țoalele pe care l-am rugat pe Leonardo să ni le împrumute! Se dădu un pas înapoi, cu un zâmbet întins până la urechi. E un costum mulat, din alea trăsnite, care chiar ți se potrivește, Peabody.

— Costum mulat? întrebă Peabody și păli, gândinduse la prețuri. Ce ziceți, doamnă locotenent?

— Ceva simplu, am zis, repetă Eve, gata-gata să își lase baltă ajutorul.

— Ce produs pentru față folosești? întrebă Trina pe un ton autoritar, apucând-o ferm de bărbie. Glas - papir?

— Păi…

— Ai niște pori mari cât craterele de pe lună, iubito! Ai nevoie de un tratament facial complet. Am să încep cu exfoliantul.

— O, Doamne!

Panicată, Peabody încercă să-și smulgă bărbia și să și-o elibereze.

— Uite ce e…

— Țâțele sunt ale tale, sau le-ai mărit?

— Sunt ale mele, răspunse Peabody și în aceeași secundă își petrecu mâinile peste piept și își apucă sânii, înainte ca Trina să poată pune mâna pe ei. Sunt ale mele și sunt foarte mulțumită cu ele.

— Sunt niște țâțe foarte frumoase. În regulă, dezbracă-te. Hai să ne uităm la ele și la ce mai ai

— Să mă dezbrac?

Peabody își roti capul cu o mișcare țeapănă, până când întâlni ochii Evei, de care se agăță rugătoare.

— Dallas, doamnă locotenent. Să trăiți?

— Ai spus că o să te descurci să lucrezi sub acoperire, Peabody, îi răspunse Eve și se înfioră ca și ea, apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă de ele. Aveți două ore ca să vă ocupați de ea.

— Am nevoie de trei ore, strigă Trina. Nu mă grăbesc când e vorba de artă.

— Ai două ore la dispoziție.

Eve închise cu hotărâre ușa în urma ei, exact în momentul în care se auzi scheunatul șocat al lui Peabody.

Totul părea minunat, își spuse Eve în gând, dacă stătea cât mai departe cu putință de ceea ce i se întâmpla ajutorului său. Așa că se hotărî să facă o vizită unui vechi prieten.

Charles Monroe era un gigolo autorizat, cel mai spilcuit și arătos prostituat pe care-l întâlnise Eve în viața ei și civilă și de polițist. Odată, demult, o ajutase la un caz - apoi îi oferise pe gratis serviciile lui.

Eve primise cu plăcere ajutorul și îi refuzase cu politețe oferta.

Acum apăsă butonul soneriei din fața apartamentului său elegant, dintr-o clădire foarte scumpă, aproape de centrul orașului.

O clădire care era a lui Roarke, reflectă Eve și-și dădu ochii peste cap.

Când luminița de la camera de supraveghere clipi și se înverzi, ridică dintr-o sprânceană privind fix înspre vizor cu insigna ridicată, pentru cazul în care Charles o uitase.

Când deschise ușa, se dovedi că grijile ei în privința memoriei lui nu avuseseră niciun temei.

— Doamnă locotenent Mult Iubită, spuse el și o surprinse cu o îmbrățișare și un sărut fugar, un pic prea intim.

— Mâinile jos, amice.

— Dar nu am avut ocazia până acum să sărut mi reasa, spuse bărbatul arătos, cu chip elegant și somnoros, făcându-i cu ochiul. Deci, cum e să fii măritată cu cel mai bogat om din univers?

— Mă ține pe cafea.

Charles își dădu capul pe spate și o privi cu atenție.

— Ești îndrăgostită de el până peste urechi. Ei bine, bravo ție. Vă mai văd pe monitor, din când în când, pe la câte o chermeză. Mereu m-am întrebat ce mai faci. Acum văd, și presupun că nu te-ai întors ca să-mi răspunzi la oferta aceea pe care ți-am făcut-o acum câteva luni.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— În regulă. Intră, adăugă el și se dădu câțiva pași înapoi, făcându-i semn cu mâna.

Era îmbrăcat cu un costum negru, care lăsa să se întrevadă un corp foarte disciplinat.

— Vrei ceva de băut? Mă îndoiesc că poșirca mea se poate compara cu cafeaua pe care ți-o oferă Roarke. Ce-ai zice de-un tub de Pepsi?

— Da, ar fi bun.

Își aminti bucătăria lui. Curată ca lacrima, austeră, pusă la punct. Ca și proprietarul ei. Se așeză în timp ce el scoase două tuburi de Pepsi din cutia frigorifică și le turnă pe fiecare în câte un pahar înalt

și curat. Strivi tuburile, le strecură prin fanta de reciclare și se așeză în fața ei.

— Aș închina pentru vremurile de mult apuse, Dallas, dar… au fost îngrozitoare.

— Da. Ei bine, ți-am adus niște vremuri noi, Charles. Și asta sunt la fel de îngrozitoare. De ce ar apela un PL de succes, la un serviciu matrimonial? Și înainte să răspunzi, adăugă ea, ridicând paharul, te informez că este ilegal să folosești asemenea servicii pentru avantaje profesionale.

Charles roși. Nu credea că ar fi fost posibil, însă chipul său oacheș și puternic se coloră tot, iar privirea îi coborî în pahar.

— Dumnezeule, întrebă el, tu știi chiar tot?

— Dacă aș ști totul, aș ști și răspunsul. De ce nu mi-l dai tu, mai bine?

— Pentru că e personal, murmură el.

— Nu aș fi aici dacă ar fi așa. Pentru ce ai mers la „Confidențial", la consultări?

— Pentru că îmi doresc o femeie în viața mea, izbucni el. Își ridică capul, și de data asta ochii îi erau întunecați și furioși. O femeie adevărată, nu una care să mă cumpere, da? Vreau să am o relație cu cineva, ce e așa de greu de priceput? Lucrurile astea nu prea se întâmplă, în branșa mea. Faci ce ești plătit să faci, și o faci foarte bine. Îmi place slujba mea, dar îmi doresc să am o viață personală. Nu e deloc ilegal să-ți dorești o viață personală.

— Nu, spuse ea cu un glas scăzut. Nu e nimic rău.

— Și așa că am mințit în legătură cu slujba mea, când am completat formularul, dădu el din umeri, agitat. Nu voiam să ajung împreună cu vreo femeie, care să aibă cine știe ce senzații tari, pentru că se întâlnește cu un CL. Și ai de gând să mă arestezi pentru că am mințit într-un nenorocit de filmuleț pentru matrimoniale?

— Nu.

În plus, îi părea sincer rău că-l pusese într-o postură jenantă.

— Ai ieșit pereche potrivită cu o femeie pe nume Marianna Hawley. Îți mai aduci aminte de ea?

— Marianna.

Se căzni să-și recompună mina și luă o gură din băutura rece.

— Îmi amintesc de filmulețul ei. O femeie drăguță și dulce. Am sunat-o, dar întâlnise deja pe cineva.

De data asta zâmbi și ridică din umeri.

— Am avut ghinion, ca de obicei. Era exact tipul de femeie de care eram interesat.

— Și n-ai întâlnit-o niciodată?

— Nu. Am ieșit cu celelalte patru de pe lista mea de potriviri. M-am înțeles cu una dintre ele. Ne-am tot întâlnit, timp de câteva săptămâni. Scoase un oftat. Și am decis că, dacă era să iasă ceva, trebuia să-i spun cu ce mă ocup de fapt. Și cu asta, spuse el și își termină băutura cu un toast, lucrurile au luat sfârșit.

— Îmi pare rău.

— Hei, mai are balta pește, spuse el, cu un zâmbet reținut, care nici măcar nu i se citi în ochi. Păcat că te-a scos Roarke din cursă.

— Ch arles, Marianna e moartă.

— Poftim?

— Nu ai fost atent la știrile din ultima vreme?

— Nu. Nu m-am uitat deloc la monitor. Moartă, zici?! în secunda următoare, privirea i se limpezi și se uită cu atenție la Eve.

— Omorâtă, vrei să zici. Nici nu ai fi venit până aici dacă ar fi murit liniștită, în timp ce dormea. A fost omorâtă. Sunt unul dintre suspecți?

— Da, îi răspunse ea, căci îl plăcea îndeajuns încât să fie sinceră cu el. Am de gând să-ți iau o declarație oficială, ca să fie totul pus la punct. Însă spu ne-mi, de pe acum, ai vreo acoperire pentru noapte de marțea trecută, miercuri, și aseară?

Charles se uită fix la ea timp îndelungat, se uită, pur și simplu, la ea cu ochi îngroziți.

— Cum poți să-ți faci meseria? întrebă el. Zi după zi, la fel.

Eve îi întoarse privirea cu ochii goi.

— Și eu te-aș putea întreba același lucru, Charles. Așa că, hai să nu dezbatem subiectul carierelor. Ai vreun alibi?

Bărbatul încetă să se mai holbeze la ea și se îndepărtă de masă.

— Să-mi verific agenda.

Eve îl lăsă să plece, știind că poate avea încredere în instinctele ei. Nu era el bărbatul capabil de a comite o crimă.

Se întoarse cu o agendă mică și elegantă. O deschise și introduse datele pe care le pomenise ea.

— Marți-noapte am dormit la cineva. O clientă mai veche, poate confirma. Seara trecută am mers la teatru, la o cină târzie și apoi am sedus o clientă chiar aici. A plecat la 02:30 dimineața. Am câștigat și plata pentru treizeci de minute în plus. Și un bacșiș frumușel. Miercuri am stat acasă, singur.

Îi pasă și ei agenda, pe deasupra mesei. Eve nu spuse nimic și copie absentă numele și adresele în propria ei agendă.

— Sarabeth Greenbalm, Donnie Ray Michael, spu se ea încet. Îți sună cunoscut vreunul din numele astea?

— Nu. -

Îl privi cu atenție.

— Nu te-am văzut niciodată folosind produse pentru

Înfrumusețare. Pentru ce ai cumpărat fard de pleoape din gama „Perfecțiunea naturală" de la „Toate lucrurile frumoase''?

— Ruj de buze? întrebă el cu ochi inexpresivi, dar imediat dădu dezaprobator din cap. Aa, le-am cumpărat pentru femeia cu care am ieșit. M-a rugat să-i iau câte ceva, dacă tot mă duceam la salon pentru tratamentul pe care l-am primit odată cu consultația.

Zâmbi ușor, vizibil nedumerit.

— Și de ce te-ar interesa pe tine, doamnă locotenent Mult Iubită, dacă mi-aș cumpăra ruj de buze?

— E vorba doar de un detaliu, Charles. Odată, demult, mi-ai făcut o favoare, așa că acum e rândul meu să-ți fac una. Trei dintre persoanele care au a pe lat la serviciul matrimonial „Confidențial" sunt decedate, omorâte de același criminal, cu aceleași metode.

— Trei? O, Doamne!

— În mai puțin de o săptămână. Nu am de gând să-ți dau multe detalii, iar ceea ce-ți spun nu are voie să iasă din încăperea asta. Părerea mea e că folosește informațiile de la „Confidențial" ca să-și aleagă victimele.

— A omorât trei femei în mai puțin de o săptămână.

— Nu, răspunse Eve cu privirea fermă. Ultima victimă e un bărbat. E bine să-ți păzești spatele, Charles.

Când înțelese despre ce era vorba, îi dispăru ori ce urmă de resentiment.

— Crezi că aș putea fi și eu victimă?

— Cred că oricine din banca de date a serviciului „Confidențial" poate fi victimă. În acest moment mă concentrez asupra victimelor. Îți spun să nu deschizi ușa nimănui pe care nu-l cunoști. Nimănui, adăugă Eve și trase adânc aer în piept. Se costumea ză în

Moș Crăciun și duce o cutie mare, împachetată ca un cadou.

— Poftim?!

Charles puse înapoi pe masa paharul pe care tocmai îl ridicase.

— Glumești? mai întrebă el.

— Trei oameni au murit deja. Nu e foarte amuzant. Așa îi convinge să-l primească înăuntru, apoi îi droghează, îi leagă fedeleș, apoi îi omoară.

— Dumnezeule, spuse el și-și frecă fața cu mâinile. E de-a dreptul bizar.

— Dacă apare tipul la ușa ta, nu descuia și cheamămă pe mine. Trage de timp, dacă poți, și dacă nu poți, lasă-l să plece. Dar să nu cumva să-i deschizi ușa, pentru nimic în lume. E deștept și e un criminal.

— N-am să deschid ușa. Dar femeii ăsteia cu care mam văzut - cea întâlnită acolo - trebuie să-i spun.

— Am făcut rost de lista ta de perechi potrivite. Am să-i spun eu. Încerc să țin toată povestea departe de presă, cât mai mult timp cu putință.

— Aș prefera ca presa să nu afle povestea gigolo-ului singuratic, mulțumesc foarte mult, spuse el și făcu o grimasă. Poți ajunge chiar acum la ea? O cheamă Daria McMullen. Locuiește singură și e… naivă. Dacă i-ar suna Moșul la ușă, i-ar deschide și i-ar oferi lapte și prăjiturele.

— Pare o femeie de treabă.

— Da, spuse el cu privirea posomorâtă. Chiar este.

— Am să merg până la ea, spuse Eve și se ridică în picioare. Poate că ar trebui să o mai suni.

— N-ar avea niciun rost.

Se ridică și el în picioare și încercă să zâmbească.

— Însă să mă anunți, dacă te hotărăști vreodată să-l lași baltă pe Roarke, doamnă locotenent Mult Iubită

Oferta mea rămâne deschisă tot timpul.

Inima era un mușchi greu de înțeles, care de mul te ori muncea peste măsură, reflectă Eve în timp ce conducea. Era greu de făcut vreo legătură între pros tituatul licențiat sofisticat, care putea duce pe ori cine cu vorba, și femeia așezată, spirituală, pe ca re tocmai o vizitase. Însă dacă instinctele ei nu o înșelau, Daria McMullen și Charles Monroe erau aproape îndrăgostiți unul de altul.

Doar că nu știau cum să procedeze.

Și la acest capitol, avea toată simpatia pentru ei. În majoritatea timpului, nici ea nu știa cum să procedeze în legătură cu sentimentele imposibile pe care le avea față de propriul ei bărbat.

Mai făcu trei opriri pe drumul către biroul ei de acasă și stătu de vorbă cu oamenii de pe lista de potriviri perfecte, îi preveni și îi învăță ce să facă, așa cum se înțelesese cu comandantul ei.

Dacă Donnie Ray ar fi fost avertizat, poate că ar fi fost încă în viață, își spuse ea în gând.

Cine era următorul pe listă? Cineva cu care vorbise, sau cineva cu care nu stătuse încă de vorbă? Se lăsă condusă de acest gând, acceleră și intră ca vântul prin porțile care duceau spre casă. Voia ca Peabody și McNab să-și facă câte un cont la „Confidențial" și să-și înscrie profilurile înainte de sfârșitul programului de lucru.

Văzu vehiculul lui Feeney parcat în fața casei. Și se gândi că poate dăduseră roade toate încercările ei de a-l convinge să se alăture echipei de investigații. Dacă Feeney și McNab s-ar fi ocupat de munca electronică, ea ar fi fost liberă să facă munca de teren.

Se duse direct sus, în birou, și clipi des când auzi bubuitul muzicii - dacă aia putea fi numită muzică - care făcea aerul din hol să vibreze.

Pe ecranul monitorului se derula unul din videoclipurile lui Mavis. Cânta și ea odată cu propria ei imagine, urlând niște versuri care pomeneau ceva despre cum și-ar fi smuls inima din piept în numele dragostei. Feeney stătea în spatele biroului Evei, cu un aer amuzat, dar și un pic disperat. Era și Roarke acolo, în spatele unui fotoliu, cu un aer cât se poate de relaxat și atent.

Și cum știa că nu exista nicio șansă să-și facă vocea auzită peste toată hărmălaia, Eve așteptă până când se risipiră și ultimele note, iar Mavis, roșie la față ca un rac, din pricina efortului, dar și al plăcerii, chicoti și făcu plecăciunile de rigoare.

— Am ținut morțiș să vezi imediat materialul brut, îi spuse ea lui Roarke.

— Sună excelent.

— Chiar crezi?

Cu o încântare vădită, Mavis se grăbi către el, îi aruncă brațele în jurul gâtului și îl strânse în brațe.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că toate astea sunt adevărate, continuă ea. Tocmai eu să înregistrez un album la cea mai mare casă de discuri de pe planetă.

— Ai să-mi aduci o grămadă de bani, răspunse el și o sărută pe frunte.

— Vreau să iasă bine. Chiar vreau să iasă bine, spuse Mavis, apoi o văzu pe Eve și zâmbi cu gura până la urechi. Hei! Ai prins ceva din melodie?

— Numai sfârșitul. Sună grozav, spuse Eve, și chiar vorbea serios, căci doar era vorba de Mavis. Feeney, ai venit să lucrezi cu noi?

— Însărcinat oficial cu acest caz.

Se lăsă să alunece pe spate, Tn fotoliul ei, înainte să continue:

— McNab a plecat pentru consultațiile preliminare la „Confidențial", l-am făcut profil de droid, angajat la una dintre companiile lui Roarke. Informațiile au fost introduse în sistem, și sunt gata și actele de identitate.

— O companie de-a lui Roarke?

— Părea ceva logic, zâmbi Feeney către ea. Dacă ai un avantaj, îl folosești. Apreciem ajutorul tău, omule.

— Oricând, îi răspunse Roarke și zâmbi către nevesta sa. Am tăiat câteva curbe, pentru că vă aflați în criză de timp. În profilul ei, Peabody e trecută ca agent de pază al uneia dintre clădirile mele. Feeney a fost de părere ca profilurile să aibă cât de cât legătură cu realitatea.

— O, da, să lăsăm lucrurile cât mai simple, spuse ea și încuviință cu o mișcare a capului în timp ce respiră puternic. În fine. Oricum, jumate din nenorocitul ăsta de oraș e al tău, așa că nimeni nu o să pună lucrurile la îndoială, și nici nu o să găsească vreo eroare în dosarele tale de personal, dacă ai intrat tu pe fir.

— Exact.

— Și Peabdoy unde e?

— Tocmai o termină Trina de aranjat.

— Am nevoie de ea acum. Trebuie să treacă aici, săși trimită cererea și să înceapă consultațiile. Arăta cum trebuie, ce mama măsii! Cât durează să o aranjeze nițel și să-i pună niște haine de stradă?

— Trina a avut niște mega idei, o asigură Mavis cu așa un entuziasm, încât Eve simți fiori pe șira spinării. Stai să vezi! O, da, Trina vrea să te coopteze și pe tine la o ședință, înainte de petrecerea ta. Vrea să te faca să strălucești nițel, dacă tot sunt sărbătorile.

Eve se mulțumi să mormăie ceva în barbă. Nu voia să strălucească deloc - nici acum, nici cu alte ocazii.

— Da, sigur. Cum să nu. Unde naiba… începu ea, dar se întrerupse când le auzi venind.

Apoi se întoarse către ușă și clipi. Rămase cu gu -ra căscată.

— Trebuie să recunoașteți, spuse Trina, că mă pricep.

Peabody scoase un fel de sforăit, roși toată, apoi schiță un zâmbet.

— În regulă, deci credeți că am să trec testul? Părul ei tuns castron lucea acum și fusese umflat, ca un nimb închis la culoare. Chipul îi strălucea de la fardul de ochi intens din jurul ochilor, care-i accentua forma și mărimea, iar pe buze fusese dată cu un roz-coral pal.

Corpul ei, care în uniformă părea destul de robust, luase o formă voluptuoasă și mai feminină într-un trenci până la glezne, de culoare verde ca pinul. De gât îi erau agățate o încrengătură de

lanțuri de culoarea giuvaierurilor. Iar din decolteu se ivea un tatuaj micuț, de modă veche, reprezentând o zână înaripată.

Peabody își alesese singură tatuajul, după ce Trina o inițiase în spiritul aranjărilor.

Nici nu se clintise când mâinile rapide și pricepute îi cuprinseseră sânul stâng, ca să-i aplice tatuajul temporar. Deja începuse să-i placă senzația că era remodelată.

Dar acum, în timp ce Eve se uita țintă la ea, Peabody începu să tremure pe picioare care erau cocoțate pe tocuri cui, asortate la aripile tatuajului ei mistic.

— Nu e bine?

— Nu arăți nici pe departe ca o polițistă, concluzionă Eve.

— Arăți minunat, spuse Roarke.

Făcu un pas în față, amuzat de reacția nevestei sale, și o luă pe Peabody de ambele mâini.

— Absolut delicioasă, adăugă el.

Zicând acestea, o făcu pe Peabody să-și piardă cumpătul.

— Chiar crezi? Oau!

— Revino-ți, Peabody. Feeney, ai douăzeci de mi nu te ca să o pui în temă cu profilul său. Peabody, unde-ți sunt arma și comunicatorul?

— Aici, răspunse ea, cu obrajii încă aprinși, și stre cură o mână într-un buzunar ascuns în dreptul șoldului. Foarte la îndemână, nu ți se pare?

— Nu o să înlocuim uniformele cu asta, spuse Eve, și-i făcu semn către un scaun. Trebuie să începi să crezi informațiile pe care o să ți le trimită Feeney în memorie. Înregistrează-le. Le poți relua oricând pe drumul până acolo. Nu ne putem permite nicio scăpare. Vreau să fii acolo până la sfârșitul zilei, și până mâine să fii și pe listele de potriviri.

— Da, să trăiți, răspunse Peabody și-și pipăi cu drag materialul rochiei, în timp ce merse să se așeze lângă Feeney.

— Tu urmezi, spuse Trina și-și trecu rapid mâna prin părul Evei, eveluând situația.

— Nu am timp pentru niciun tratament, spuse Eve și se dădu înapoi. Și în afară de asta, tocmai de-abia I- am aranjat acum câteva săptămâni.

— Dacă nu faci tratamente la intervale regulate, îmi strici toată munca. Ori își face timp înainte de petrecere, ori nu-mi mai asum nicio răspundere pentru felul în care o să arate, îl avertiză Trina pe Roarke.

— O să-și facă timp, spuse el și, pentru a o împăca, o apucă de braț și o conduse afară din încăpere, în timp ce o felicita pentru felul în care-și folosise talentul cu Peabody.

9

Când ajunse la sediul central, Eve nu avu parte de cea mai grozavă primire, căci o găsi pe Nadine Furst pilindu-și unghiile la biroul ei.

— Mișcă-ți fundul de pe scaunul meu.

Nadine schiță un zâmbet dulce, își strânse pila de unghii și o puse la loc în geanta ei din piele de vițel, colorată și enormă, și-și desfăcu picioarele ei fine.

— Hai salut, Dallas. Ce mă bucur să te văd. Zilele astea lucrezi mai mult la biroul tău de acasă? Cred și eu.

Nadine se ridică în picioare și-și aruncă privirea de pisică prin biroul înghesuit, înnegrit de fum și plin de praf.

— Locul ăsta arată ca o cocină, mai adăugă ea. Eve nu scoase niciun cuvânt, în schimb se duse direct la calculator, verifică data și ora ultimei accesări, apoi făcu la fel cu video telefonul.

— Nu m-am atins de nimic, spuse Nadine pe un ton destul de revoltat, încât Eve să-și dea seama că-i trecuse prin minte.

— Sunt ocupată, Nadine. Nu am timp de jurnaliști.

Du-te și urmărește vreo salvare a meditehnicienilor, sau hăituiește și tu droizii de la Rezervări.

— Încearcă numai să mă convingi.

Cu zâmbetul pe buze, Nadine se mută în singurul scaun rămas liber din birou și se așeză iarăși picior peste picior, cu o mișcare plină de grație.

— Sau poate vrei să dau pe post ceea ce am aflat deja, continuă ea.

Eve își smuci un umăr - și descoperi că mușchii i se încordaseră cât stătuse jos - apoi își întinse și ea picioarele ei acoperite cu blugi și-și încrucișă cizmele scâlciate, în dreptul gleznelor.

— Ce-ai mai aflat, Nadine?

— Singuraticii în căutarea dragostei își găsesc sfârșitul violent. „Confidențial": serviciu matrimonial sau listă a morții? Investigațiile celui mai bun polițist criminalist, locotenent Eve Dallas.

Nadine urmări chipul Evei în timp ce spuse toate acestea. Îi oferise Evei puncte importante din ancheta ei, cu toate astea nici măcar nu clipise, însă reporterița era sigură că-i câștigase întreaga atenție.

— Și vrei să transmit fără niciun comentariu din partea polițistului care se ocupă de investigații?

— Cercetările sunt în curs. A fost formată o echipă de investigații. Poliția New York-ului urmărește toate pistele.

Nadine se aplecă înspre Eve și își strecură o mână în geantă, ca să pornească reportofonul.

— Confirmi, în acest caz, că este o legătură între aceste crime?

— Nu confirm nimic, atâta timp cât merge reportofonul.

Pe chipul frumos, triunghiular al Nadinei se abătu o umbră de enervare.

— la mai lasă-mă-n pace!

— Ori oprești reportofonul și-l pui aici, pe masa mea, la vedere, ori te las definitiv în pace. Și ți-l confisc și pe el, și tot ce mai ai prin geanta aia pe care o tot fâțâi de colo-colo. Nu sunt permise aparatele de înregistrat în sediul central, fără autorizație.

— Dumnezeule, dar bățoasă mai ești!

Enervată la culme, Nadine scoase reportofonul minuscul, îl trânti pe masa Evei, și așeză geanta deoparte.

— Neoficial? întrebă ea.

— Neoficial.

Pentru că Nadine rostise aceste cuvinte, Eve încuviință din cap. Nadine era o ființă enervantă, tenace și, în general, dădea tuturor dureri de cap, însă era o persoană corectă. Nu trebuia să-i caute în geantă să vadă dacă mai avea vreun alt reportofon.

— Crimele pe care le investighez au fost toate comise de aceeași persoană. „Confidențial" pare să fie sursa victimelor. Asta poți da pe post.

— Serviciul de matrimoniale, spuse Nadine în timp ce orice urmă de enervare îi dispăru de pe chip și apăru în schimb un zâmbet.

Micul indiciu pe care i-l aruncase Eve o făcuse să cerceteze toate serviciile matrimoniale din oraș. Ar fi fost în stare să introducă informațiile corecte și să scoată un raport doar apăsând câteva butoane.

— Corect.

— Ce-mi poți spune despre el?

— Cele mai multe însemnări sunt pe computerul meu de la birou, spuse Nadine, dar își scoase iute PPC- ul și comandă informațiile. Ai deja toate datele standard: numele proprietarilor, de cât timp activează în branșă, toate cererile depuse la ei… Au și la noi niște reclame destul de scumpe. În total… vreo două milioane bune numai pe reclame pentru monitoare. Cecurile noastre de credite arată că au fost buni de plată, iar cheltuielile reprezintă mai puțin de 10% din cât scot ei.

— Dragostea e profitabilă.

— Să știi că ai dreptate. Am făcut un chestionar așa, informativ, prin redacție. Cam 15% din personal și dintre vedete au folosit servicii de genul ăsta. Să spui așa ceva publicului înseamnă să tragi un semnal de alarmă cu privire la viața personală, adăugă ea pe un ton simplu.

— A folosit cineva de care-ți place serviciul ăsta, „Confidențial”?

— Cred că da, spuse Nadine și-și ridică privirea. Îmi plac o grămadă de oameni, căci sunt o fire prietenoasă și sociabilă. Ar trebui să-mi fac griji în privința lor?

— Toate cele trei victime au folosit acest serviciu matrimonial, iar două dintre victime s-au cunoscut întâmplător prin intermediul lui. Până acum, nu am descoperit nicio altă legătură între victime.

— Așadar… suspectul vostru umblă după sufletele singuratice.

Și asta era o pistă a naibii de bună, decise Nadine, care băga totul la cap.

— Suspectăm că își alege victimele prin „Confidențial”, repetă Eve care dorea ca acest detaliu să rămână întipărit. Nu voia să-i dea Nadinei nicio altă informație. Echipa de investigații formată azi, adău -gă ea, urmărește toate pistele.

— Aveți vreo suspiciune?

— Sunt și ele cercetate cu atenție. Nu am de gând să-ți dau detalii despre asta, Nadine.

— Suspecți? mai întrebă ea, stăruitoare.

— Se iau încă declarații.

— Motivul?

Eve reflectă un moment, apoi spuse:

— Sunt crime sexuale.

— Aha. Ei bine, îmi ajunge și atât. Căutați un criminal bisexual? Una dintre victime era un bărbat, iar celelalte două femei.

— Nu pot nici să confirm, nici să infirm informațiile cu privire la înclinațiile sexuale ale criminalului.

Apoi își aminti de Donnie Ray și o traversă încă o dată sentimentul de vină.

— Victimele au permis criminalului de bună voie să intre în casele lor. În niciunul dintre cazuri nu au fost găsite probe care să ateste că ar fi intrat folosind forța.

— l-au deschis ușa? îl cunoșteau?

Credeau că-l cunosc. Îți poți avertiza telespectatorii să se gândească de două ori înainte să deschidă ușa cuiva pe care nu-l cunosc personal. Nu-ți mai pot oferi alte informații, căci ar însemna să prejudiciez ancheta.

— A omorât de trei ori, în mai puțin de o săptămână. E tare grăbit.

— Are agenda bine stabilită, spuse Eve. Și nici asta nu poți da pe post. Are un program, o schemă, și așa o să-l și prindem.

— Dă-mi o declarație în exclusivitate, Dallas. Pot aduce o cameră aici în zece minute.

— Nu. Nu încă, adăugă ea înainte ca Nadine să aibă timp să reacționeze și să se apuce să se plângă, țiam spus deja mai multe decât am spus oricui alt cuiva, la-le și fii mulțumită. Am să-ți dau o declarație dacă pot. Și când am să pot. O să mă tragă și mai tare inima, dacă îmi spui și mie ce scoți de la Piper și de la Rudy, după ce vorbești cu ei. Nadine ridică dintr-o sprânceană.

— Foarte bine. Mă duc chiar acum peste ei. Cum reușesc să… Nadine se întrerupse și rămase cu gura căscată în timp ce Peabody năvăli pe ușă.

— Dallas, nu o să-ți vină să crezi… Hai salut, Nadine!

— Peabody, tu ești?

Cu toate că încerca să aibă un aer cât se poate de natural, buzele lui Peabody se schimonosiră într-un zâmbet.

— Da, mi-am mai aranjat câte ceva, pe ici pe colo.

— Pe ici pe colo? Arăți grozav. Și haina, e un model Leonardo? Arată de-a dreptul colosal.

Nadine se ridicase în picioare și se tot învârtea în jurul lui Peabody.

— Peabody, arăți super!

Nadine râse și se dădu un pas înapoi. Apoi râsul i se potoli; ochii i se făcură mai mici.

— Îți lași ajutorul să se joace de-a machiatul, în timp ce investigați mai multe crime? începu Nadine, întorcându-se către Eve. Nu prea-mi vine să cred. Mai degrabă aș crede că avem de-a face cu un șiretlic, un caz sub acoperire. Te-ai apucat, mai nou, să încerci minunile serviciilor matrimoniale pe computer, Peabody?

— Peabody, închide ușa!

La comanda serioasă a Evei, Peabody se strecură înă untru și închise ușa în spatele ei.

— Nadine, dacă lași să-ți scape ceva, te-am tăiat de pe listă. O să am gfijă ca niciun polițist de aici, de la sediul central, să nu-ți mai zică nici măcar ce zi a săptămânii este, darămite să-ți povestească despre vreun caz. Și abia după aia o să urmeze ce-i mai rău.

Zâmbetul de vulpe șireată al Nadinei păli. Ochii îi rămaseră goi și întunecați.

— Crezi că m-aș amesteca să-ți stric ancheta? Crezi că aș da pe post informații care să-i pună viațalui

Peabody în pericol? Du-te dracului, Dallas!

În secunda următoare, Nadine își strânse geanta din scaun și se întoarse valvârtej către ușă. Însă Eve fu mai rapidă.

— l-am pus fundul la bătaie.

Furioasă pe ea însăși, Eve îi smulse geanta și o aruncă deoparte.

— Eu am luat această decizie, și dacă ceva merge prost, o să fie vina mea.

— Dallas…

— Taci din gură, țipă ea la Peabody. Dacă îți rănesc sentimentele când îți spun cât de departe aș fi în stare să merg doar ca să-i apăr ei acoperirea, și cazul ăsta, îmi pare al dracului de rău.

— În regulă.

Nadine trase adânc aer în piept și încercă să se adune. Foarte rar detecta teamă în ochii Evei, chiar și cea mai neînsemnată fărâmă.

— În regulă, repetă ea. Dar ar trebui să ții minte că Peabody este prietena mea. Și tu la fel.

Se aplecă, își ridică geanta și și-o puse pe umăr.

— Ai o coafură minunată, Peabody, mai spuse Nadine înainte să deschidă ușa și să plece.

— La dracu'!

Era tot ce mai putea Eve să exclame. Apoi se întoarse, se duse la fereastra murdară și se uită afară, la traficul aerian aglomerat

— Am să mă descurc, Dallas.

Eve se uita țintă la un aerobuz care claxona disperat un aerostat publicitar care-i tăia calea.

— Nici nu ți-aș fi propus să facem chestia asta, dacă nu aș fi fost sigură că te descurci. Dar adevărul este că eu sunt cea care ți-am pus fundul la bătaie. Și nu ai niciun pic de experiență să lucrezi sub acoperire.

— Dar îmi ofer o șansă să capăt această experiență. Vreau să devin detectiv. Și nu am cum să trec examenul de grad, dacă nu am și muncă sub acoperire trecută la dosar. Știi asta foarte bine.

— Da, răspunse Eve îndesându-și mâinile în buzunare, știu foarte bine.

— Ăă… Știu că fundul meu e puțin mai mare decât ar trebui - cu toate că mă duc la sală și-l întrețin -însă știu să am grijă de el.

Eve se întoarse, pe jumătate zâmbind.

— Fundul tău nu are nimic. Ce-ar fi să te așezi pe el și să-mi spui ce-ai mai aflat?

— A fost grozav.

Peabody zâmbi până la urechi și se trânti în scaun.

— Foarte tare, voiam să spun, continuă ea. Nici prin cap nu le-a trecut că aș putea fi polițistă, sau că am mai fost acolo acum câteva

zile. M-au tratat ca pe o prințesă, spuse ea în timp ce-și flutură genele alungite și proaspăt rimelate în negru.

Eve își dădu capul un pic în spate, serioasă:

— Dacă ai putea renunța la comportamentul ăsta, doamnă ofițer, aș dori să aflu informațiile dumitale.

— Da, să trăiți!

Peabody se așeză dreaptă în scaun și redeveni serioasă.

— M-am prezentat la locul în cauză, așa cum ați dat ordin, și am cerut o consultație. După o scurtă întâlnire, am fost escortată într-o cameră separată, unde am continuat consultația chiar cu Piper. A introdus informațiile pe care i le-am dat în computerul ei personal, de mână. Mi-a oferit ceva de băut.

În timp ce vorbea, în ochii lui Peabody apăru o sclipire.

— Am acceptat, crezând că așa se face. Dallas, au ciocolată caldă. De-aia adevărată, vreau să spun. Și prăjiturele cu zahăr. Ca de Crăciun. Am mâncat trei reni înainte să-mi revin și să mă abțin.

— Ține-o tot așa și o să ai nevoie de o prelată ca să ai grijă de fundul tău.

— Da, răspunse Peabdoy, însă oftă cu regret amin - tindu-și. Le-am spus că aș vrea să începem imediat, l-am dat de crezut că nu vreau să fiu singură de sărbători. A fost foarte prietenoasă și frumoasă, înțeleg de ce oamenii care merg acolo ajung să aibă încredere în ea că o să le facă numai bine. A vrut să mă dea pe mâna unui consultant, dar am refuzat, l-am spus cât de în largul meu mă simt alături de ea și că mi-e un pic rușine de toată afacerea asta. M-am oferit să-i plătesc mai mult, dacă trebuie, numai să rămână ea cu mine.

— Bine gândit.

— A fost foarte dulce. M-a mângâiat pe mână. M-a ajutat chiar ea să-mi fac filmulețul, chiar m-a învățat câteva trucuri. Către sfârșit a

apărut și Rudy, pentru că ea trebuia să meargă la o întâlnire. Nici el nu mia displăcut Chiar a flirtat cu mine.

— În ce fel?

— Într-un fel de convenienţă. Făcea parte din me se -ria lui. Mi-a zâmbit aprobator, mi-a făcut complimente, m-a ținut de mână. Chiar că nu e genul meu, adăugă ea, însă mi-am jucat rolul. Mi-a mai oferit niște ciocolată caldă, dar am reușit să refuz. Mi-a arătat și locul pe acolo, și un club unde se pot întâlni perechile potrivite, dacă se simt stânjenite să se întâlnească undeva în afară. Era aranjat cu foarte mult bun-gust, aproape chiar elegant. Au și o mică cafenea, tot pentru așa ceva. Cafeneaua arată obișnuit. Chiar erau acolo câteva cupluri care începeau să se cunoască. Peabody strâmbă din nas și adăugă:

— L-am văzut și pe McNab, i-au prezentat și lui locul.

— Înseamnă că am intrat, și încă conform programului. Și lista ta cu potriviri perfecte?

— Mă pot duce mâine-dimineață să o iau. Preferă ca prima dată să mergi personal, în loc să o primești prin transmisiune. Le-a luat cam o oră să mă analizeze pe mine. Informațiile noi, aranjate de Roarke, au fost bune, și din câte am văzut eu, tipii fac săpături serioase. Dacă m-aș fi dus acolo de capul meu, m-aș fi simțit foarte în siguranță.

— În regulă, du-te să-ți iei lista cu potriviri și respectă programul lor. Dar stabilește-ți întâlnirile undeva afară.

Eve rămase pe gânduri, pentru câteva momente.

— O să folosim unul dintre localurile tui Roarke, reluă ea - un club nici prea mic, nici prea mare, sau un bar, tot așa. O să trimitem câțiva polițiști înăuntru. Eu o să trebuiască să stau deoparte. Dacă Rudy sau Piper sunt implicați, or să mă prindă imediat. O să facem rost de un vehicul de supraveghere. Aș vrea să stabilești două întâlniri mâine-seară, în cearcă chiar trei. Nu mai putem aștepta.

Se uită la aparatul de la mână și bătu darabana cu degetele.

— Hai să găsim o sală de conferințe goală. Mă duc să-i aduc pe McNab și pe Feeney, ca să îi pun și pe ei la curent. Vreau să meargă toate ca pe roate.

— Dacă se mai ia McNab de mine, praf îl fac.

— Așteaptă să se termine cazul, o sfătui Eve, și apoi îl poți face praf.

De cum trecu de porți, văzu luminile din capătul aleii lungi. În primul moment, Eve se întrebă dacă nu cumva luase casa foc, de era așa de multă lumină, și așa de strălucitoare. Pe măsură ce se apropia, începu să perceapă silueta unui brad prin fereastra largă din salonul principal. Era plin de luminițe albe, sclipitoare și scânteietoare, care păreau să împroaște scântei micuțe din vârfurile crengilor încărcate cu globuri lucitoare, verzi și roșii.

Orbită de atâta lumină, parcă mașina și o zbughi în sus, pe scări. Se duse direct în salon și se opri sub arcadă, cu ochii cât cepele. Bradul avea mai bine de șase metri înălțime și peste un metru lățime. Kilo metri întregi de ghirlande argintii erau așezate artistic, astfel încât să cadă grațios peste sutele de globu-lețe colorate. În vârf, aproape de tavan, avea o steluță de cristal, luminând de la fiecare colț. Dede subt era așezată o pătură albă, care ținea loc de zăpadă. Nici nu putea număra zecile de cadouri împachetate cu eleganță, care erau înghesuite acolo.

— Doamne, Dumnezeule, Roarke!

— Frumos, nu-i așa?

Se apropiase ușurel de ea, venind din spate, și o făcu să tresară, înainte de a se întoarce cu fața spre el, și să scuture din cap.

— De unde naiba ai făcut rost de el?

— Din Oregon. Are rădăcinile împachetate într-o chestie. După Anul Nou îl donăm unui parc, spuse el și-și strecură un braț în jurul taliei ei. Îi donăm, de fapt.

— Îi? Sunt mai mulți din ăștia?

— E unul puțin mai mare decât ăsta, în sala de recepții.

— Mai mare? reuși ea să îngăime.

— Un altul în apartamentul lui Summerset, plus cel din dormitorul nostru. Mă gândeam să-l împodobim pe ăla diseară.

— O să ne ia zile întregi să împodobim unul d-ăsta.

— Echipa pe care am angajat-o l-a terminat pe ăsta în doar patru ore, spuse el și izbucni în râs. Al nostru e mai ușor de făcut.

Se întoarse și o sărută în fugă pe frunte.

— Am nevoie de tine, împărtășim acest mo ment.

— Dar nu știu cum se fac toate lucrurile astea.

— O să ne dăm noi seama, pe parcurs.

Se întoarse și mai privi o dată bradul, deși nar fi putut, pentru nimic în lume, să spună de ce o treceau toate frisoanele când îl vedea.

— Am treabă, spuse ea, și ar fi plecat. Însă el se așeză în calea ei, își așeză mâinile pe umerii ei și așteptă ca ea să-și ridice ochii și să li se întâlnească privirile.

— Nu vreau să mă bag peste munca ta, Eve, dar avem dreptul să ne trăim viața. Viața noastră. Vreau o seară alături de nevasta mea.

Eve se încruntă până când sprâncenele ei deve-niră o line continuă.

— Știi că nu-mi place deloc când spui „nevasta mea" pe tonul ăsta.

— Și de ce crezi că spun așa?

Eve ridică din umeri, încercând să se elibereze din strânsoarea lui și făcându-l să izbucnească în râs.

— Am pus mâna pe tine, doamnă locotenent, și n-am să te las să pleci nicăieri.

Și o luă de-a dreptul pe sus, știind cât de repede putea ea să pareze o lovitură.

— Obișnuiește-te cu asta, o sfătui el.

— O să mă enervezi foarte tare.

— Foarte bine, atunci o să facem sex mai întâi. E așa o aventură să fac dragoste cu tine când te enervezi din cauza mea.

— Nu vreau să facem sex.

Poate ar fi vrut, se gândi ea iritată, dacă el nu s-ar fi dat așa mare.

— Aa, o încercare și o aventură. E din ce în ce mai bine.

— Lasă-mă jos, măgarule, altfel va trebui să te rănesc.

— Și acum amenințări. Sunt de-a dreptul excitat. Eve refuză să râdă. Iar când el intră în dormitor, era încordată toată și gata de încăierare. Mai târziu, reflectă că Roarke citise tot timpul șirul logic al gândurilor ei.

O lăsă să cadă pe pat și apoi sări pe ea înainte să aibă timp să facă vreo eschivă și să se așeze în poziție de apărare. Cu o singură mână i le prinse pe amândouă de la încheieturi și-i ridică mâinile deasupra capului.

Eve îi aruncă o privire aprinsă, cu ochii strânși, și spuse:

— Nu cedez ușor, amice.

— Doamne, sper din toată inima că nu.

Eve își încrucișă picioarele, le încleștă în jurul taliei lui și reuși să se opintească până se rostogoliră. Galahad, care dormise până atunci liniștit pe pernă, îi scuipă enervat și sări în lături.

— Acum chiar ai făcut-o lată, mormăi Eve în timp ce Roarke se rostogoli iarăși deasupra ei. Ai enervat pisica.

— Las' să-și găsească și el o femeie, murmură Roarke, apoi își apăsă buzele peste ale Evei.

Simți pulsul de la încheieturile Evei, care lovi de două ori pe sub piele, tare și repede, simți și fiorul care o traversă din cap până-n picioare, dar Eve nu ceda, și nici nu părea gata să o facă, își spuse Roarke în gând. Știa prea bine că erau momente în care Eve prefera o confruntare aprinsă și rapidă.

Și el avea chef de același lucru.

Îi mușcă buza de jos și jubilă când auzi geamătul de la care Eve nu prea reuși să se abțină. Cu mâna liberă îi desfăcu tocul armei și i-l trase în jos peste umeri. Apoi, pentru că era într-o poziție care-i permitea și pentru că dorința țâșnea din ea în valuri, își arcui mâna în despicătura fustei ei și o sfâșie până la jumătate.

Acum trupul ei era silit după al lui, rugător, provocator, chiar și atunci când se răsuci sub el, încercând să evedeze sau să recâștige controlul.

— Dumnezeule, cât te doresc. Nu mă satur niciodată.

Gura lui Roarke se strânse peste sânul ei.

Nu, nu se sătura niciodată, fu ultimul ei gând conștient, țipă, iar corpul ei puternic se arcui în sus, în timp ce smueiturile acelea puternice de la sânul ei o făceau să vibreze asemeni unei muzici sălbatice, pe un ritm îndrăcit.

Părea că dorința venea direct din miezul ei.

Odată eliberată, mâinile ei se repeziră la cămașa lui, sfâșiind mătasea până când dădu cu degetele de piele, cu gura și cu dinții.

Se rostogoliră încă o dată și se traseră de haine, își chinuiră pielea cu ciupituri pofticioase și lovituri dureroase. Când se întinse și o încleștă în jurul lui, era deja tare ca piatra și alunecos precum satinul.

— Acum, acum, acum.

Eve își arcui șoldurile și îl întâmpină cu o mișcare violentă când el plonjă înăuntrul ei.

Rămase acolo, îngropat adânc, și profită de răgaz ca să-și limpezească privirea și să se uite la ea. Focul care ardea în șemineul din cealaltă parte a camerei arunca lumini și umbre pe chipul ei, îi scânteia în păr și îi licărea în ochii care se întunecaseră și orbiseră din pricina a ceea ce-și provocaseră unul altuia.

— Ești a mea.

Se retrase, apoi se împinse iarăși în ea.

— Pentru totdeauna.

Își schimbă poziția, și-i ridică șoldurile cu mâinile.

— Ridică-te încă o dată, îi ceru el și începu să o devoreze cu lovituri lungi și apăsate.

Eve își încleștă mâinile în cearșafuri, de parcă ar fi încercat să se ancoreze. Îl vedea în lumina focului, deasupra ei, cu părul negru și sclipitor, cu ochii de un albastru ireal, cu mușchii bine făcuți și cu pielea aurie și plină de picuri de sudoare.

Dorința se ridică în ea precum un val, iar plăcerea îi invadă tot corpul. Vederea i se încețoșă și preschimbă imaginea lui într-o umbră cu margini aurite. În timp ce trupul i se zguduia, se auzi cum îi striga numele cu voce înăbușită.

— Încă o dată, spuse Roarke și se aplecă deasupra ei, acoperindu-i gura cu a lui, încrucișându-și degetele cu ale ei și izbindu-și corpul de al ei. Încă o dată, reuși el să mai spună. Împreună cu mine.

Apoi mai spuse doar atât:

— Eve.

Și își goli trupul într-al ei.

Pierduse noțiunea timpului și nu mai știa de când stătea întinsă sub el, în timp ce lumina focului dansa pe tavan. Se întrebă într-o doară dacă era normal să dorești pe cineva atât de mult, să iubești până la durere.

Apoi el întoarse capul, iar părul îi mângâie obrazul și buzele îi mângâiară gâtul. Și atunci se întrebă de ce oare-i mai păsa de astfel de întrebări.

— Sper că ești satisfăcut.

Mormăitul din vocea ei nu reuși să fie atât de tăios precum sperase, și se trezi, în plus, mângâindu-l cu o mână pe spate.

— Mmm. Sunt, după câte observ, răspunse el.

Se jucă cu nasul în jurul gâtului ei înainte să-și ridice capul și să se uite în jos, către ea.

— Și văd că sentimentul e reciproc.

— Te-am lăsat să câștigi.

— O, da, știu.

Sclipirea din ochii lui o făcu să pufnească.

— Dă-te jos de pe mine, spuse ea. Ești greu.

— În regulă.

Se dădu ascultător la o parte, apoi o luă din nou în brațe.

— Hai să facem duș, și apoi putem să ne apucăm de brad.

— Ce-i cu obsesia asta a ta cu împodobitul brazilor?

— Nu am mai împodobit un brad de ani de zile -de când eram în Dublin și locuiam cu Summerset. Vreau să văd dacă mai știu să împodobesc.

Roarke păși în cabina de duș alături de ea, iar Eve îi așeză o mână peste gură, căci știa plăcerea lui ascunsă pentru dușurile reci.

— Pornește apa. 40 de grade Celsius.

— Prea fierbinte, bombăni el printre degetele ei.

— Obișnuiește-te cu situația.

Și începu să ofteze prelung când apa țâșni din toate direcțiile.

— Oo, ce bine e!

Un sfert de oră mai târziu ieșea din tubul uscător cu mușchii încălziți și elastici și cu mintea clară și sprintenă.

Între timp Roarke se ștersese cu prosopul - un alt obicei de-al lui pe care nu-l înțelegea. De ce să pierzi timpul frecându-te cu bumbac, când te puteai învârti o dată, rapid, în tubul uscător și treaba era rezolvată. Tocmai își căuta halatul, când băgă de sea mă că nu mai era același cu cel pe care-l lăsase acolo dimineață.

— Ce-i asta? întrebă ea și apucă haina lungă, stacojie la culoare.

— Cașmir. O să-ți placă.

— Mi-ai cumpărat un milion de halate. Nu pricep… însă se opri din vorbit în momentul în care trase halatul pe ea. Oo!

Se ura în momentele ca ăsta, în care se lăsa sedusă de ceva atât de superficial precum hainele. Dar ăsta era ceva pufos ca un norișor și cald precum o îmbrățișare.

— Ce drăguț e!

Roarke zâmbi până la urechi și-și înnodă cordonul negru al propriului său halat, din același material.

— Și se potrivește. Haide, ai timp să mă pui la curent cu cazul, până prind eu beculețele.

— Peabody și McNab au intrat pe fir. Până mâine o să aibă și listele cu perechi potrivite.

Se întoarse agale în dormitor și văzu imediat frapiera argintie cu sticla de șampanie în ea; mai aștepta și o tavă de argint, cu aperitive, chiar lângă. *Ducă-se naibii,* decise ea, și-și umplu gura cu o bucată gigantică de ceva de pe tavă, înainte de a umple două pahare de șampanie înalte și subțiri.

— Datele pe care le-ai oferit tu au trecut de cercetările lor.

— Normal.

Roarke scoase un șir lung de beculețe dintr-o cutie imensă.

— Nu te mai umfla în pene, că mai avem o groază de lucruri de făcut. Când am ajuns la sediul central, am găsit-o pe Nadine în biroul meu, adăugă Eve și așeză paharul lui Roarke pe masa de lângă pat. A văzut-o pe Peabody, așa că a trebuit să-i dau mai multe informații decât aș fi vrut. Neoficial.

— Nadine este unul dintre cazurile rare de reporteri în care poți avea încredere.

Roarke studie bradul, luminițele, și decise să înceapă direct.

Nu o să dezvăluie nicio informație compromițătoare, adăugă el.

— Da. Știu. Am discutat un pic și despre asta. Încruntată, Eve dădu un ocol bradului, în timp ce Roarke își vedea mai departe de treabă.

Nu-și dădea seama dacă el se pricepea câtuși de puțin la ce făcea.

— Dacă Piper și Rudy nu m-ar fi văzut, făceam eu singură toată munca asta din interior.

În timp ce lega primul beculeț și scotea o nouă legătură din cutie, Roarke ridică dintr-o sprânceană.

— S-ar putea să am oarece obiecții ca nevasta mea să se întâlnească cu bărbați dubioși.

Eve se întoarse la tavă și apucă un alt aperitiv, la întâmplare.

— Nu m-aș fi culcat cu niciunul dintre ei… decât dacă ar fi făcut parte din datorie, adăugă ea cu un zâmbet larg până la urechi. Și m-aș fi gândit tot timpul la tine.

— Și nici nu ar fi durat prea mult - de vreme ce i-aș fi tăiat boașele și ți le-aș fi făcut ție cadou.

Roarke continuă să lege la beculețe, în timp ce Eve se înecă cu șampania din pahar.

— Dumnezeule, Roarke, glumeam.

— Hmm-mmm. Și eu la fel, draga mea. Mai dă-mi te rog un șir din ăsta.

Eve scoase un nou șir de beculețe din cutie, dar nu era deloc sigură că înțelegea ce făcea el cu ele.

— Câte din astea ai de gând să folosești?

— Câte trebuie, ca să iasă.

— Da, spuse Eve și oftă cu putere. Ce voiam să spun adineaori e că eu am mai lucrat sub acoperire, pe câtă vreme Peabody habar nu are de nimic.

— Peabody a avut parte de antrenament serios. Ar trebui să ai încredere în ea. Și în tine.

— McNab e încă supărat din cauza asta.

— E căzut în limbă după ea.

— E chiar… poftim?!

— E căzut în limbă după ea, repetă el.

Roarke se dădu un pas înapoi și strânse buzele.

— Aprinde luminile bradului, ordonă el, apoi apro bă cu o mișcare a capului, satisfăcut de faptul că micile diamante începură să clipească.

— Ce vrei să spui cu faptul că-i căzut în limbă? Ca și cum i-ar plăcea de ea? McNab? Nici vorbă.

— Nu e sigur că-i place, însă se simte atras de ea Și pentru că voia să-și vadă opera și din alt unghi,

Roarke se îndepărtă, își luă paharul de vin și luă o gură, în timp ce admira bradul.

— Următorul pas, ornamentele.

— O irită la culme.

— Cred că la început și tu ai simțit același lucru pentru mine, spuse el și-și ciocni paharul cu cel al nevestei sale, la lumina beculețelor de brad și a focului din șemineu. Și uită-te unde am ajuns.

Eve se holbă la el zece secunde în șir, apoi se lăsă moale pe o margine a patului.

— O, Doamne, asta mai lipsea. Exact asta mai lipsea. Nu-i pot lăsa să lucreze împreună în condițiile astea, dacă e ceva între ei. Pot face față nervilor; însă chestiilor sexuale, în niciun caz.

— Câteodată trebuie să le oferi libertate propriilor copii, draga mea.

Deschise o altă cutie și alese un îngeraș vechi, din porțelan.

— Așază-l tu pe primul. O să fie mica noastră tradiție.

Eve se holba în continuare la el.

— Dacă Peabody pățește ceva…

— N-ai să permiti să pățească ceva.

— Nu.

Mai oftă o dată și se ridică.

— Nu, nu am să permit. Și o să am nevoie de ajutorul tău.

Roarke întinse mâna și lovi ușor, cu vârful degetului, adâncitura din bărbia ei.

— S-a făcut.

Eve se întoarse, își alese creanga și atârnă îngerașul.

— Te iubesc, spuse ea. Văd că și asta devine una din micile noastre tradiții.

— E favorita mea.

Târziu, foarte târziu, când luminile bradului erau deja stinse și focul ardea mocnit, Eve era încă trează. Oare criminalul umbla chiar acum pe undeva? O să sune video telefonul ei, să o anunțe despre alt cadavru, un alt suflet pierdut, pentru că ea era cu prea mulți pași în urmă?

Pe cine mai iubea criminalul acum?

10

Zăpada începu să picure din cer încă din zori. Și nu era o ninsoare frumoasă, ca în cărțile poștale, ci niște fulgi înțepători, subțiri și răi, care loveau pavajul cu un sâsâit urât. Până când se așeză Eve la biroul ei de la sediul central, un strat neted, gri-murdar, acoperise deja străzile orașului, trotuarele și glisoarele, și avea să le dea mult de furcă, mai mult ca sigur, polițiștilor rutieri și meditehnicienilor.

În fața ferestrei sale, două elicoptere ale unor canale de știri rivale se duelau într-un război care avea să decidă care dintre ele urma să transmită mai repede telespectatorilor veștile proaste și să vorbească despre ultimele accidente soldate cu table îndoite sau aglomerări de pietoni.

Când tot ce ar fi trebuit să facă, reflectă Eve enervată, era să deschidă dracului ușa și să vadă singuri.

Avea să fie o zi mizerabilă.

Cu spatele la panorama ca o săgeată care se vedea pe fereastră, Eve introducea informații în computer, fără mari șanse să primească niște potriviri probabile *mai de doamne-ajută.*

— Computer, rulează programul de probabilistică. Folosește informațiile deja cunoscute, analizează și calculează. Afișează lista în ordinea probabilităților nu melor care vor fi alese de către criminalul „Adevărata dragoste". „Procesez…"

— Da, așa să faci, mormăi ea.

În timp ce mașinăria din fața ei se tânguia și păcănea, Eve copie fotografiile confiscate de la „Confidențial”, apoi se ridică și le fixă pe un panou de deasupra biroului său.

Marianna Hawley, Sarabeth Greenbalm, Donnie Ray Michael. Figuri zâmbitoare, pline de speranță, eta lându-și cele mai bune calități: singuraticii care-și căutau perechea.

Funcționara de la birou, stripera și cântărețul la saxofon. Stiluri diferite de viață, țeluri diferite, nevoi diferite. Ce altceva mai aveau în comun? Care era piesa pe care nu o vedea și care-i conecta pe toți la același criminal?

Oare ce vedea el când se uita la ei, de-l atrăgea și-l înfuria în același timp? Oameni obișnuiți, care-și trăiau viețile lor obișnuite.

„Procente de probabilitate egale pentru toți su biecții.”

Eve aruncă o privire mașinăriei și mârâi printre dinți:

— La naiba! Trebuie să fie ceva.

„Informații insuficiente pentru a continua analiza. Rezultatele actuale sunt neconcludente.’’

— Și ce ar trebui să fac ca să pot proteja două mii de oameni, pentru numele lui Dumnezeu?!

Eve închise ochii și încercă să-și recapete calmul.

— Computer, continuă ea, elimină toți subiecții care trăiesc alături de un companion sau un membru al familiei. Recalculează numărul subiecților rămași.

„Procesez… Terminat.” -în regulă.

Eve încuviință cu o mișcare a capului și-și frecă ochii cu degetele.

Toate victimele erau de rasă albă, reflectă ea.

— Elimină toți subiecții care nu sunt de rasă caucaziană. Recalculează numărul subiecților rămași.

„Procesez… Terminat.”

— Numărul subiecților rămași?

„Șase sute douăzeci și patru de subiecți rămași…”

— La dracu'!

Se întoarse cu spatele și privi fotografiile cu atenție.

— Elimină toți subiecții cu vârsta mai mare de patruzeci și cinci de ani și mai tineri de douăzeci și unu de ani.

„Procesez… Terminat".

— În regulă, bun.

Pe măsură ce analiza, simțea cum prinde ritmul. Luă dosarul ei tipărit și începu să răsfoiască printre însemnări.

— Începători, murmură ea. Era cu toții acolo pentru prima dată. Elimină toți subiecții care au avut mai multe consultări cu cei de la „Confidențial". Recalculează numărul subiecților rămași.

„Procesez…"

De data asta, mașinăria începu să se împotmolească și să horcăie. Eve îi dădu nerăbdătoare un ghiont cu dosul palmei.

— Rablă nenorocită, murmură ea și scrâșni din dinți în timp ce mașinăria începu iarăși să se văicărească.

„Terminat."

— -^ă nu cumva să începi să dai rateuri tocmai acum.

Numărul subiecților rămași?

„Au mai rămas două sute șase nume."

— Așa. Mai bine. Mult mai bine. Tipărește lista de nume.

În timp ce mașinăria ei molfăia și scuipa informațiile, Eve se întoarse către video telefonul ei și contactă Departamentul pentru Investigații electronice.

— Feeney, mai am doar un pic peste două sute de nume. Trebuie să le cerceteze cineva. O poți face tu? Vezi câți mai sunt în oraș, câți dintre ei și-au găsit deja pe cineva ori s-au căsătorit, câți au murit în somn și câți dintre ei au plecat în vacanță pe Planeta Disney.

— Dă-le-ncoace.

— Mulțam'.

Eve își ridică privirea, căci din biroul comun al secției se auziră o serie de fluierături și aclamații.

— E urgent, îi spuse ea și deconectă legătura în momentul în care Peabody, îmbujorată toată, intră în biroul ei.

— Doamne ferește, ai zice că nu m-a mai văzut niciunul din idioții ăștia fără uniformă, până acum. Henderson tocmai s-a oferit să-și părăsească nevasta și copiii, ca să petreacă sfârșitul de săptămână cu mine, în insulele Barbados.

Dar după cum îi sclipeau ochii, nu s-ar fi zis că lui Peabody îi displăcuse oferta.

Eve se încruntă. Ajutorul ei avea toată fața smă cuită și ferchezuită, și părul umflat. Picioarele-i erau expuse într-o fustă scurtă, lipită de corp, și o pereche de cizme cu tocuri cui, amândouă de culoarea zmeurei coapte.

— Cum naiba poți merge cu tocurile alea? o întrebă Eve curioasă.

— Am exersat.

Eve trase adânc aer în piept și apoi îi dădu drumul.

— Stai jos și hai să revizuim planul.

— În regulă, numai că o să-mi ia câteva minute ca să mă pot așeza, cu fusta asta pe mine.

Peabody se prinse cu o mână de marginea biroului și începu să-și coboare fundul, cu mare atenție.

— Ai de gând să stai pe vine, sau te așezi o dată dracului jos?

— Numai o secundă.

Peabody trase aer în piept și se strâmbă un pic.

— E un pic strânsă în talie, reuși ea să spună în timp ce se așeză.

— Trebuia să te gândești la organele interne îna inte să te vâri în chestia aia. Mai ai o oră până când ar trebui să ajungi la „Confidențial''. Vreau să…

— Ce naiba cauți în hainele astea? întrebă McNab care se oprise în ușă, măsurând-o pe Peabody de sus până jos, cu ochii holbați.

— Îmi fac datoria, spuse ea pufnind.

— Ți-o cauți cu lumânarea. Dallas, convinge-o să poarte altceva.

— Nu sunt consultant de modă, McNab. Și dacă aș fi

— spuse ea privind cu atenție pantalonii lui largi, cu dungi roșii și albe, și puloverul pe g^t de culoarea untului - cred că aș avea ceva de comentat despre felul în care îți alegi tu garderoba.

Eve strânse din ochi când o auzi pe Peabody chicotind.

— Și acum, copii, poate v-ați dat seama că a vem dea face cu un criminal în serie. Dacă nu puteți fi prieteni, mă tem că nu am să vă mai pot lăsa să vă jucați pe afară azi după-amiază

Peabody își îndreptă numaidecât umerii, și cu toate că nu se putu abține să nu-i arunce lui McNab un surâs batjocoritor, avu destulă inspirație, încât să tacă chitic.

— Peabody, vreau să o convingi pe Piper să ră mâ - nă alături de tine la consultări. McNab, tu te ocupi de Rudy. Îndată ce vom avea listele de perechi potrivite, o să vă plimbați prin zonele în care se vând produsele. Vreau să ieșiți cât mai tare în evidență.

— Avem un buget pentru cheltuieli? se interesă McNab, și cum Eve se uită fix la el, ridică din umeri și-și înfundă mâinile în buzunarele adânci ale pantalonilor săi. Am face o impresie mai bună dacă am și cumpăra ceva. Am putea schimba câteva vorbe și cu vânzătorii.

— Aveți câte două sute de credite de fiecare, din banii departamentului. Orice cheltuială peste suma asta, vă privește. McNab, știm deja că Donnie Ray a folosit vizita la salon ca să cumpere produse de înfrumusețare pentru mama lui. Ai grijă să petreci destul de mult timp pe acolo.

— Ar fi bine să stea vreo lună de zile, adăugă Peabody pe sub mustață, și își strânse buzele, cuminte, când se încruntă Eve la ea.

— Peabody, Hawley a cheltuit niște credite la salon și la „Femeia voluptuoasă", un magazin de lenjerie de la etajul superior. Vezi ce-i și cu ăla.

— Da, să trăiți!

— Amândoi va trebui să contactați cât mai multe nume de pe listele voastre de perechi potrivite. Stabiliți întâlniri. Vreau să începeți din seara asta. Facem aranjamente ca să puteți folosi clubul „Nova", de pe Strada Cinzeci și trei. Cel mai bine ar fi să începeți întâlnirile cât mai devreme, în cursul serii. Încercați să stabiliți prima întâlnire la patru - și apoi le stabiliți și pe celelalte, la câte o oră una de alta. Îngrămădiți cât de multe puteți. Încă nu știm dacă a mai comis vreo crimă aseară. Poate am fost norocoși. Dar nu o să aștepte.

Eve mai aruncă o privire asupra fotografiilor.

— Or să fie polițiști înăuntru, în club. Eu și Feeney o să fim afară, în stradă și o să păstrăm în permanență contactul cu voi. Amândoi o să purtați microfoane. Niciunul dintre voi nu are voie să plece cu careva din club. Dacă trebuie să mergeți la toaletă, faceți semn și vă însoțește unul dintre polițiștii din bar.

— Dar nu e genul lui să omoare în locuri publice, sublinie Peabody.

— Nu-mi asum riscuri când e vorba de oamenii mei. Urmați pașii, fără abateri, sau vă dau afară. Adu ceți listele cu perechi potrivite la mine sau i le dați lui Feeney, de îndată ce puneți mâna pe ele. Da că vreunul din membrii personalului de la „Confidențial" sau de la celelalte magazine se interesează prea tare de voi, raportați. Aveți întrebări?

Amândoi dădură din cap în semn că nu, așa că Eve ridică mirată din sprâncene.

— Atunci treceți la treabă, spuse ea.

Nu se mai strâmbă atunci când Peabody se ridică cu greu din scaun. Deși ar fi vrut. McNab își dădu ochii peste cap și-și dezveli dinții, în timp ce Peabody trecu cu pași mari pe lângă el și ieși din birou.

— Nu are experiență, îi spuse el Evei.

— E foarte pricepută, îi pară Eve acuzația.

— Poate că e, dar stau cu ochii pe ea.

— Asta observ și eu, murmură ea în timp ce el părăsi biroul cu pași apăsați.

Eve se întoarse către fotografii. Chipurile celor trei o bântuiau. Ceea ce pățiseră ei o afectase pro fund și nu-i dădea pace.

Era prea aproape, își reaminti sie însăși. Era prea concentrată să afle ce, și prea puțin concentrată să afle de ce.

Închise ochii pentru un moment și îi frecă de parcă ar fi vrut să șteargă propriile ei amintiri.

De ce tocmai ăștia trei? se întrebă ea încă o dată, și se apropie ca să privească cu atenție chipul vesel și zâmbitor al Marianei Hawley.

Era aranjată ca pentru birou, reflectă ea, încercând același sistem pe care-l folosise și atunci când alesese aroma pentru Mira. De încredere, de modă veche, romantică. Drăguță într-un fel comod și sigur. Le gă -turi strânse cu familia. Interesată de teatru. O femeie curată căreia îi făceau plăcere lucrurile drăguțe din jurul ei.

Eve își atârnă degetele mari de marginea buzunarelor și-și întoarse privirea către Sarabeth Greenbalm. Dansatoarea de striptease. O singuratică care avea mare grijă de banii ei și care colecționa cărți de vizită. De încredere, și ea, în branșa ei. Trăia din puțin, își punea banii la ciorap, și-și numă ra bine bacșișurile. Nu avea nicio altă pasiune, niciun prieten și nicio legătură cu familia.

Și Donnie Ray, reflectă ea, băiatul care își iubea mama și care cânta la saxofon. Trăia ca un porc și zâm bea ca un înger. Mai fuma Zoner, din când în când, dar nu lipsise de la niciun concert.

Și dintr-odată își dădu seama, uitându-se fix la cele trei chipuri ale victimelor.

Teatrul.

— O, da! Computer, afișează „Confidențial", informațiile despre Hawley, Marianna, Greenbalm, Sarabeth, Michael, Donnie Ray. Afișează-le pe ecran și subliniază profesiile și pasiunile sau interesele.

„Procesez informațiile… Pe monitor, subiecții solicitați. Hawley, Marianna, secretară administrativă, la firma Foster-Brinke. Pasiuni și interese, teatrul. Membră a asociației „Actorii din comunitatea cartierului de vest". Alte interese…

— Stop. Treci la următorul subiect. „Greenbalm, Sarabeth, dansatoare…"

— Stop. Și Donnie Ray, cântăreț la saxofon.

Eve se opri câteva secunde și lăsă mintea să absoarbă informațiile.

— Computer, rulează programul de probabilități despre criminal, selectând subiecții actuali în funcție de interesul lor sau legături cu teatrul și divertismentul.

„Procesez informațiile… Cu informațiile actuale, indicele de probabilitate este de nouăzeci și trei virgulă două procente."

— Bun. Foarte bine.

Răsuflă ușurată și răspunse la apelul comunicatorului.

— Dallas.

— Mesaj pentru locotenent Dallas, Eve. Vizitează cuplul de pe Strada de Vest 18, la numărul 341, unitatea 3. Posibilă încercare de atac. Probabilitatea ca incidentul să aibă legătură cu investigația cazului de crimă, nouăzeci și opt virgulă opt procente."

Eve se ridicase deja în picioare și-și luase jacheta din cuier.

— Am plecat. Dallas, terminat.

— A fost, pur și simplu, ciudat.

Femeia era micuță și delicată, precum zânele care dănțuiau pe măsuța albă, din sticlă, de lângă fereastra largă, din vechea mansardă reamenajată.

— Jacko se aprinde prea repede, adăugă ea.

— Știu eu ce știu. Era ceva în neregulă cu zurliul ăla, Cissy.

Jacko se încruntă, în timp ce-și strânse brațul în jurul umerilor femeii. Făcea cât patru ca ea, reflectă Eve. Avea mai bine de doi metri înălțime și aproape un metru lățime între umeri. O adevărată constituție de jucător de fotbal de arenă, și un chip aspru ca o stâncă. Cicatricele îi brăzdau falca și arcada, deasupra sprâncenei drepte.

În timp ce femeia era palidă ca lumina lunii, el era întunecat precum noaptea. Palma lui lată o în ghițea pe-a ei.

Mansarda fusese împărțită în trei zone principale. Eve apucă să vadă un pic din dormitor prin deschizătura din pereții de sticlă, curbați, de culoarea piersicii. Patul era enorm și nu fusese făcut.

În zona sufrageriei, canapeaua lungă, în forma literei „U", putea găzdui cu ușurință douăzeci de persoane. Jacko ocupa loc cât pentru trei.

După toate aparențele, aveau bani berechet, iar casa era aranjată după gusturile femeii, pentru confortul bărbatului.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

— l-am povestit aseară polițistului, spuse Cissy și zâmbi deși ochii îi erau vizibil întunecați din pricina enervării. Jacko a insistat să-i chemăm. A fost doar o farsă proastă.

— A fost o farsă, pe naiba! la ascultă la mine, spuse el și se aplecă puțin în față, făcând să-i salte buclele pieptănate pe lângă cap. A venit un tip la ușă, îmbrăcat ca Moș Crăciun, cu o cutie mare în brațe, împachetată și aranjată cu fundă. Și a început să facă Ho-ho-ho și Crăciun fericit și tot tacâmu'.

Evei i se puse un nod în gât din pricina nerăbdării, însă reuși să vorbească cu calm:

— Cine a deschis ușa?

— Eu am deschis, spuse Cissy fluturând din mâini. Tatăl meu locuiește în Wisconsin. Și de obicei, dacă nu pot pleca de sărbători, îmi trimite el câte ceva haios. Anul ăsta nu mi-am putut permite să plec, și m-am gândit că a aranjat el cumva să vină Moșul la mine. Și încă mai sunt convinsă că așa a fost…

— Tipul ăla nu era trimis de tatăl tău, spuse Jacko pe un ton stins. Oricum, l-a lăsat să intre. Eu eram la bucătărie. Am auzit-o râzând, și i-am auzit și vocea tipului…

— Jacko e așa de gelos, că-și face singur sânge rău. Ne strică și relația din cauza asta.

— Rahat, Cissy. Tu nici nu ți-ai da seama dacă un tip ar vrea să ți-o tragă, până nu și-ar băga mâna sub fusta ta, ce Dumnezeu!

Vizibil dezgustat, Jacko lăsă să-i scape un sâsâit printre dinți.

— Când am apărut eu, tipu' se dădea deja la ea.

— Se dădea la ea? repetă Eve în timp ce Cissy își țuguie buzele, îmbufnată.

— Da, se vedea clar. Se dădea la ea, zâmbea până la urechi, îi sclipeau ochii…

— Îi licăreau, murmură Cissy. Se presupune că ochii Moșului licăresc, Jacko, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ee, cert e că au încetat să mai licărească când ma văzut pe mine. A rămas trăsnit și stătea așa nemișcat, și se uita la mine cu ochii cât cepele, l-am scos toate ho-ho-iturile din cap, îți spun io. Și apoi a zbughit-o ca un iepure.

— Ai țipat tu la el.

— Am țipat după ce a luat-o la fugă, spuse Jacko și-și ridică mâinile în aer, enervat. Păi normal că am țipat, dacă am văzut așa, și am și luat-o după el. Ce i-aș mai fi tăbăcit fundul, dacă nu s-ar fi băgat Cissy. Dar până să scap de ea și să ies în stradă, dispăruse deja.

— Polițistul care a răspuns primul la apel, a luat cumva și discurile de la securitate?

— Da, a spus că așa e regula.

— Așa e. Cum părea?

— Cum adică „cum părea”? întrebă Cissy și clipi des.

— Vocea lui. Spuneți-mi cum era vocea lui.

— Ăă… era veselă.

— Doamne Dumnezeule, Cissy, faci repetiții ca să pari bătută-n cap? Era cât se poate de excitată, îi spuse Jacko Evei, în timp ce Cissy se ridică brusc în picioare, enervată la culme și se repezi valvârtej în bucătărie - căci nu era o expresie mai bună care să descrie ce făcuse, reflectă Eve.

— Știți râsul ăla insinuant. Gros și hodorogit. A spus ceva de genul Ai fost cuminte, fetițo? Am ceva pentru tine. Numai pentru tine”. Apoi am ieșit eu din bucătărie, și a rămas de zici că înghițise un pește viu.

— Și nu l-ai recunoscut? o întrebă Eve pe Cissy. Nu avea nimic cunoscut, pe sub costum, sau pe sub machiaj, care să pară cunoscut? Vocea nu vă era familiară, sau felul în care se mișca?

— Nu, spuse Cissy, care intrase înapoi în cameră, și acum îl ignora intenționat pe Jacko, în timp ce sorbea dintr-un pahar plin cu apă minerală. Dar toată faza a durat numai câteva minute.

— Am să vă rog să mai vizionați o dată discurile, să le vedeți și după ce mărim imaginea și o ajustăm.

Vreau să știu dacă vi se pare ceva cunoscut.

— Nu vă chinuiți cam tare pentru așa o prostioară?

— Nu cred. De când trăiți voi doi împreună?

— De câțiva ani, când și când.

— Aproape mai deloc, în ultimul timp, bombăni Jacko.

— Dacă nu ai fi atât de posesiv, începu Cissy, dacă nu ai lua la bătaie fiecare tip care se uită mai nuștiu-cum la mine…

— Cissy, cu ce te ocupi tu? întrebă Eve ridicând o mână, în speranța că putea preveni o dispută do mes tică.

— Eu? Sunt actriță… și când nu am niciun rol, predau teatru.

Încă una, reflectă Eve.

— E nemaipomenită, spuse Jacko cu mândrie nedisimulată, și privi înspre Cissy cu un zâmbet până la urechi. Chiar acum repetă pentru o piesă. Nu se joacă chiar pe Broadway, dar oricum…

— Nu o să se joace în veci pe Broadway, spuse Cissy, dar își schimbă locul și se așează iarăși lângă el, cu un zâmbet pe față.

— O să fie un succes nemaipomenit. Îi sărută una din mâinile ei frumoase.

— Cissy a luat audiția în fața altor douăzeci de femei. Cu asta, a dat lovitura.

— O să fiu atentă când se joacă. Cissy, ai apelat vreodată la serviciile celor de la „Confidențial"?

— Ăă…

Femeia privi în altă parte, evitând pe toată lumea.

— Nu, răspunse ea.

— Cissy? întrebă Eve, și își puse toată autoritatea ei de polițistă în tonul vocii, și în privire, apoi se aplecă spre ea. Știi care e pedeapsa dacă nu spui adevărul în timpul unei anchete?

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu înțeleg ce treabă aveți voi cu toate astea?

— Ce-i aia „Confidențial"?

— Un serviciu matrimonial pe computer.

— Oo, Cissy, ce Dumnezeu! Ce Dumnezeu!

În culmea furiei, Jacko se ridică în trombă de pe canapea și începu să dea cu piciorul în tot ce întâlnea prin sufragerie.

— Ce dracului ai, nu ți-e bine?

— Ne despărțiserăm!

Într-o clipită, mica prințesă reușise să-l înfrângă pe uriaș.

— Eram furioasă pe tine. Am crezut că o să fie distractiv. Am crezut că o să te învăț eu minte, prostuțule. Am tot dreptul să mă văd cu cine vreau și când vreau, când nu locuim împreună.

— la mai gândește-te o dată, iubito! exclamă el și se dădu un pas înapoi, cu ochii lucind de mânie.

— Vezi, vezi?

Cissy își pironi degetul spre el în timp ce-i vorbea Evei, de parcă i-ar fi cerut aprobarea. Toată tandrețea dispăruse din ochii ei și se făcuse în schimb foc și pară.

— Asta trebuie eu să suport, continuă ea.

— Calmați-vă. Amândoi. Stați jos, le ordonă Eve. Cissy, când ai fost la consultări?

— Acum vreo șase săptămâni, îngăimă ea. Am ieșit cu vreo câțiva țipi…

— Ce țipi? o întrebă Jacko pe un ton autoritar.

— Cu vreo câțiva țipi, continuă ea, neluându-l în seamă. Și apoi a apărut iarăși Jacko. Mi-a adus flori. Panseluțe. Am cedat. Dar o să mă gândesc eu mai bine dacă am luat decizia corectă.

— Decizia ta s-ar putea să-ți fi salvat viața, spuse Eve.

— Ce vrei să spui?

Instinctiv, Cissy se cuibări la pieptul lui Jacko. El își puse un braț în jurul ei.

— Incidentul de noaptea trecută se potrivește cu schema de operare a unui criminal în serie. În toate celelalte cazuri, victimele locuiau singure.

Eve aruncă o privire înspre Jacko și continuă:

— Din fericire, nu e și cazul tău.

— Doamne, Dumnezeule, dar… Jacko.

— Nu-ți face griji, iubito, nu-ți face griji. Sunt aici, spuse el și numai că nu o împături cu totul în brațele sale, în timp ce continua să o privească fix pe Eve.

— Știam eu că-i ceva în neregulă cu tipul ăla, adăugă el. Ce se întâmplă?

— O să vă spun ce am aflat până acum. Apoi am să vă rog pe amândoi să mergeți cu mine la sediul central al poliției, să revedeți discurile, să mai dați o declarație, iar tu, Cissy, să-mi spui tot ce-ți amintești din experiența ta de la „Confidențial".

— Martorii cooperează cu polițiștii în derularea investigațiilor.

Eve stătea în biroul comandantului suprem, Whitney. Era prea agitată ca să stea jos și abia se abținea să nu se fâțâie de colo-colo în timp ce-i dădea raportul.

— Femeia e șocată, nu ne poate da prea multe amănunte pe care să ne putem baza. Niciunuia dintre cei doi nu le era cunoscut infractorul, în vreun fel. l-am interogat pe amândoi cei găsiți perechi potrivite cu care s-a întâlnit Cissy Peterman. Amândoi au câte un alibi pentru cel puțin una dintre crime. Cred că nu au nicio legătură cu cazul.

Whitney încuviință cu o mișcare a capului și cu buzele strânse, apoi începu să cerceteze raportul scris de Eve.

— Jacko Gonzales? Faimosul Jacko Gonzales? Nu - mărul douăzeci și șase din echipa Năravașilor?

— Este jucător profesionist de fotbal de arenă, întradevăr, domnule.

— Ei, fir-ar să fie!

Chipul lui Whitney se lăți într-unul din rarele sale zâmbete.

— Da' știu că joacă bine! E ca un terminator, când iese pe teren. În ultimul meci a înscris trei goluri și a zdrobit de două ori apărarea adversă.

În timp ce Eve îl urmărea, Whitney își drese glasul și adăugă:

— Nepotul meu e un mare fan.

— Da, să trăiți!

— Ce păcat că nu a pus Gonzales laba pe tipul ăsta. Nici nu ar mai fi fost în stare să meargă, ascultă la mine.

— Și eu am aceeași senzație, domnule comandant.

— Doamna Peterman e o femeie norocoasă.

— Da, să trăiți! Următoarea s-ar putea să nu mai aibă parte de același noroc. Asta i-a dat peste cap programul. Ceea ce înseamnă că sigur va mai omorî pe cineva. În seara asta. Am discutat și cu doamna doctor Mira. În opinia dumneaei, criminalul va fi furios și instabil emoțional. Pentru mine, e semn că va fi și neglijent. McNab și Peabody au câte trei întâlniri aranjate pentru seara asta. Totul e pus la punct acolo. Am listele și rapoartele lor.

Eve ezită la început, dar apoi se hotărî să vorbească deschis:

— Domnule comandant, în seara asta facem pasul decisiv. Dar în timp ce noi facem investigații, el umblă liber prin lume. Și o să omoare iarăși.

— Și cum nu ai un glob de cristal, trebuie să faci pașii ăștia, Dallas.

— Am o listă de probabilități pe care am redus-o la aproape două sute de nume. Și cred că am mai găsit o chestiune - teatrul - care poate micșora și mai tare lista de nume. Sper că, dacă mai adăugăm și aceste informații, Feeney o să ne poată da o listă scurtă de posibile victime. Trebuie să protejăm aceste victime potențiale.

— Cum? întrebă Whitney și deschise larg brațele. Știi la fel de bine ca și mine că departamentul nu are destui oameni.

— Dar dacă Feeney mai reduce lista…

— Nici dacă o reduce la un sfert din cât e acum, nu am de unde scoate atâția oameni.

— Unul dintre cei de pe listă o să moară în seara asta, spuse Eve și făcu un pas înainte. Trebuie să fie avertizați. Dacă apelăm la presă și tragem un semnal de alarmă, poate ăla care e vizat nu deschide dracului ușa.

— Dacă apelăm la presă, spuse Whitney pe un ton rece, instalăm panica. Și câți Moși Crăciun care zornăie din zurgălăi pe la colțurile străzilor crezi că vor fi luați la bătaie drept rezultat? Sau omorâți. Nuți poți permite să faci schimb de victime, Dallas. În plus, adăugă el înainte ca Eve să apuce să deschidă gura, dacă apelăm la presă, riscăm să-l speriem. Dacă se dă la fund, s-ar putea să nu-l mai găsim niciodată. Au murit trei oameni, și merită să fie prins.

Avea dreptate, dar nu o ajuta cu nimic.

— Dacă Feeney reușește să scurteze lista, putem lua legătura cu fiecare în parte. O să strâng o echipă care să dea telefoane.

— Or să se scurgă informațiile, locotenent, și iar ajungem la panică.

— Dar nu-i putem lăsa așa, de izbeliște. Dacă mai omoară pe cineva, va fi vina noastră.

„A mea", spuse ea în gând, dar știa foarte bine că nu era cazul să o spună cu voce tare.

— Dacă nu facem nimic pentru a preveni victimele, va fi vina noastră. Știe că i-am descoperit schema. Știe că avem numărul victimelor. Și mai știe că nu putem face altceva decât să jonglăm cu numele și să-l așteptăm pe el să mai omoare pe careva. Îi place la nebunie. A jucat iarăși în fața camerei, când a fost la Peterman. A stat în nenorocitul ăla de foaier și a pozat. Dacă Gonzales ar fi fost plecat pe undeva, să marcheze niște goluri, ar fi omorât-o. Și ar fi fost patru victime într-o săptămână, ceea ce e mult prea mult.

Whitney o ascultă până la capăt, cu o față calmă și rece.

— De unde stai tu, locotenent, lucrurile se văd al naibii de simplu. S-ar putea să nu crezi, dar e mult mai ușor să fii de partea aia a biroului. Nu pot face cum vrei tu. Nu te pot lăsa să stai în fața fiecărei victime și să încasezi glonțul în locul ei, așa cum ai făcut cu omul lui Roarke, acum câteva săptămâni.

— Dar nu are nicio legătura una cu alta.

Eve scrâșni din dinți, încercând să-și controleze mânia și frustrarea.

— Incidentul acela a luat sfârșit, comandante. Acum e vorba de prezenta anchetă. Iar informațiile se scurg deja în presă. Dacă mai moare vreunul, o să ne explodeze toată afacerea în ochi.

Whitney își fixă privirea asupra Evei

— Câte informații i-ai oferit lui Furst? întrebă el.

— Atâtea câte a trebuit, iar cele mai multe erau neoficiale. Nu o să le difuzeze. Dar nu e singura re - porteriță cu nas antrenat, și nici nu mai sunt multe cu un simț al integrității ca al ei.

— O să discut această problemă cu superiorii mei. Asta e tot ce pot face pentru tine. Adu-mi lista scurtată de Feeney și am să cer aprobarea să fie contactați individual. Dar nu am autorizația să aprob un astfel de buget, Dallas. E dincolo de puterile mele.

Se dădu în spate și o privi cu atenție.

— Află ceva în seara asta. Să se sfârșească odată cu toată tărășenia asta.

*

Eve îl găsi pe Feeney urmărind ceva pe monitorul computerului din biroul ei.

— Ce bine că ești aici. M-ai scutit de un drum până la Departamentul pentru Investigații Electronice.

— Am auzit că l-ai adus pe Jacko Gonzales la secție, spuse el și privi peste umărul ei, cu melancolie. Cred că a plecat deja, nu?

— Am să-ți aduc o hologramă de-a lui cu autograf, pentru numele lui Dumnezeu!

— Chiar? Mulțam'.

— Am nevoie de ajutorul tău, să analizezi infor-mațiile și numele astea, spuse ea și scoase o copie a unui disc. Mașinăria mea iar dă

rateuri, și îmi ia un car de ani. Îmi trebuie lista victimelor probabile, micșorată la maximum.

Trase de un sertar și începu să cotrobăie prin el, făcându-se că nu bagă de seamă durerea surdă care-i dădea târcoale în spatele ochilor.

— Doar primele cincizeci, în regulă? continuă ea. Îl pot convinge pe Whitney să contacteze cincizeci. Dumnezeu să-i aibă în pază pe restul. Unde naiba am pus acadeaua aia?

— Nu am luat-o eu, spuse Feeney și-și ridică punga cu alune. A fost McNab pe aici. E un hoț recunoscut de dulciuri.

— Nenorocitul!

Disperată după un pic de energie, smulse punga lui Feeney și-și turnă un pumn de alune.

— Am mărit discul de la Peterman și am îmbunătățit imaginea, dar cred că tu te pricepi mai bine. Vreau cadrul în care apare cel mai bine - când se întoarce să o ia la fugă. Se citește panica pe chipul lui.

Dădu câteva ghionturi Robotul multifuncționalui, pentru niște cafea, ca să alunece alunele.

— Am fotografii ale listelor de perechi potrivite, ale personalului de la „Confidențial". Tu ai echipament, bun ca să le poți analiza, și vezi câte ies în evidență la forma feței, forma ochilor, chestii de genul ăsta. Trebuie să apară ceva, chiar și cu toate înfrumusețările alea. Gura nu prea se vede, că e ascunsă de barbă.

— Dacă avem o imagine destul de bună, putem găsi și pentru gură niște asemănări aproximative.

— Da. Nu o să ne dăm seama de conformație, dar măcar de înălțime. Vezi cât de mult poți potrivi înălțimea. Din imagini nu pare să poarte tocuri, și atunci cred că ne putem da seama destul de exact. Are mănuși și ne strică conformația mâinilor.

Dădu peste cap cafeaua, iar ochii i se strânseră.

— Urechile, spuse ea dintr-odată. Oare s-o fi obosit să-și schimbe forma urechilor? Cât se vede din ele?

Șopăi până în dreptul mașinăriei și comandă programul, dosarul și imaginile.

— Rahat, nimic, nimic, nimic. Uite! Analizând imaginile, găsise o imagine din lateral.

— Asta e bună, al naibii de bună! Poți lucra cu asta?

Feeney mai ciuguli câteva alune în timp ce reflecta.

— Da, cred că da. Pălăria acoperă vârful urechii, dar cred că merge. Bine lucrat, Dallas. Mie mi-ar fi scăpat. O să lucrăm cu fiecare trăsătură în parte, și vedem de unde sare iepurele. Dar o să dureze ceva. Ceva așa de complex o să ia câteva zile. Poate chiar o săptămână.

— Am nevoie de chipul nenorocitului, spuse ea și închise ochii, concentrâhdu-se. Reluăm cercetările și analizăm bijuteriile, dezinfectantul, cosmeticele. Tatuajele au fost făcute de mână. Poate scoatem ceva din asta.

— Dallas, două treimi din saloanele și cluburile din oraș au artiști care fac tatuaje manual.

— Și poate vreunul dintre ei recunoaște desenul, spuse Eve, apoi scoase un oftat adânc. Mai avem două ore înainte să înceapă întâlnirile de la „Nova", continuă ea. Hai să facem tot ce putem.

11

Lucrul care o irita cel mai tare pe Peabody era acela că McNab era pe lista ei de perechi potrivite. Nici nu mai conta dacă se întâmplase așa pentru că și profilul ei, și al lui, fuseseră modificate în așa fel încât să se potrivească cu cel al posibilelor victime.

Pur și simplu, o scotea din sărite.

Nu-i plăcea să muncească alături de unul ca el - cu haine ridicole, cu zâmbete îngâmfate, întinse până la urechi, și o atitudine de parcă le-ar fi știut pe toate pe lumea asta, dar își dădea seama că nu avea ce face, cât timp Eve era de părere că le era de mare ajutor.

Peabody o admira pe Eve Dallas, mai mult decât pe oricine altcineva din toată poliția New York-ului, însă și cei mai isteți dintre polițiștii isteți mai făceau câte o greșeală. Iar greșeala Evei, după părerea lui Peabody, era McNab.

Îl vedea; era dincolo de barul dichisit. Erau chiar în raza ei vizuală, și el, și blonda de doi metri cu care se potrivise. McNab o făcuse special, își imagină Peabody, doar ca să o mai calce un pic pe coadă în timp ce munceau.

Dacă nu ar fi fost el acolo, poate că s-ar fi putut bucura de atmosfera distinsă și liniștită.

Mesele din bar erau acoperite cu fețe de masă argintii, separeuri albastru-pal și tablouri artistice interesante, cu scene de pe străzile New York-ului, agățate de pereții văruiți într-o nuanță caldă de galben.

Era stilat, își spuse ea în gând, aruncând o privire către barul lung și strălucitor, cu oglinzi sclipitoare și chelneri gătiți în costume de petrecere. Dar nici nu se așteptase să întâlnească altceva întrun loc care-i aparținea lui Roarke.

Scaunul în care stătea, căptușit cu perne și moale, era special proiectat pentru a oferi confort; băuturile erau excepționale. Mesele erau echipate cu sute de melodii și videoclipuri, și căști individuale, în cazul în care un client dorea puțină distracție, în timp ce-și aștepta un prieten sau o prietenă, sau savura vreo băutură de unul singur.

Peabody era extrem de tentată să încerce căștile, mai ales că prima ei pereche potrivită era un tip îngrozitor de plicticos. Se numea Oscar și era profesor de fizică, specializat în lecțiile în direct, pe monitoarele de acasă. Până acum nu făcuse altceva decât să tragă din niște băuturi ucigătoare și să o vorbească de rău pe nevastă-sa.

După spusele lui, era o nenorocită de femeie egoistă, care nu-l susținuse în viața ei cu nimic, și mai era și frigidă pe deasupra. După cincisprezece minute, Peabody o înțelegea întru totul pe nenorocita de femeie.

Cu toate acestea, își jucă în continuare rolul, zâmbind și sporovăind fără încetare, în timp ce-l compara pe Oscar cu lista de suspecți din mintea ei.

Tipul avea serioase probleme cu alcoolul, iar criminalul pe care îl urmăreau ei era prea calculat și rece, și nu părea că și-ar fi petrecut timpul înfruntând mahmurelile cumplite pe care le produceau câteva cocktailuri din alea.

De partea cealaltă a barului, McNab izbucni într-un râs plin de încântare, care scrâșni peste nervii lui Peabody ca o lamă boantă. În timp ce Oscar dădea de dușcă cel de-al treilea pahar, Peabody aruncă o privire peste bar, chiar la timp ca să surprindă mișcarea

iute prin care McNab ridică de mai multe ori din sprâncene înspre ea.

Voia să facă un gest matur și interesant. Cum ar fi fost să scoată limba la el.

Spre marea ei ușurare, se despărți de Oscar, făcându-și promisiuni vagi să se mai întâlnească.

— Când or vinde cocktailuri cu gheață în Iad, spuse ea printre dinți, și apoi tresări când auzi vocea Evei în cască:

— Peabody, ține-ți firea.

— Să trăiți!

Peabody șuieră răspunsul, acoperindu-și buzele cu paharul ei de lichior, încă neatins.

Apoi se uită la ceasul de la mână și oftă când văzu că mai avea zece minute până la următoarea întâlnire.

— Fir-ar să fie!

Peabody aproape că sări din scaun când auzi vocea Evei bubuind în urechea ei.

— Să trăiți?! exclamă ea mirată, pe un ton înă bușit.

— Ce naiba caută acolo? Fir-ar al dracului! Complet zăpăcită, Peabody își duse instinctiv mâna în jos, spre cizma stângă, unde-și ascunsese arma, și cercetă cu atenție încăperea. Și apoi își dădu seama că zâmbi până la urechi când îl văzu pe Roarke intrând în bar.

— Ei, asta ar fi o potrivеală de vis, murmură Peabody. De ce nu pot să întâlnesc și eu pe cineva așa?

— Nu care cumva să-i vorbești, îi ordonă Eve pe un top răstit. Fă-te că nu-l cunoști!

— În regulă, atunci doar mă uit la el și salivez, ca toate femeile de aici.

Scoase un chicotit când auzi șirul nesfârșit de blesteme ale Evei, iar cuplul de la masa de alături se uită înspre ea. Peabody își drese

glasul, ridică încă o dată paharul, apoi se așeză comod și începu să-l admire pe soțul doamnei locotenent.

Roarke merse până în dreptul barului, iar barmanii se strânseră în jurul lui, precum soldații în jurul generalului la o paradă militară. Se opri în dreptul unei mese și schimbă câteva cuvinte cu un cuplu așezat acolo. Se aplecă și își așeză buzele pe obrazul femeii, apoi se duse la capătul barului și puse mâna prietenește pe umărul unui bărbat.

Peabody se întrebă dacă nu cumva se mișca la fel de frumos și între cearșafuri, apoi roși. Era un lucru foarte bun, decise ea, că microfonul pe care îl purta nu-i transmitea și gândurile către furgoneta de supraveghere.

Afară, Eve se holba la imaginile proiectate pe monitor, filmate de camera minusculă instalată în nasturele de la gulerul lui Peabody. Îl privi pe Roarke, care dădu roată încăperii, foarte normal, foarte natural, și-și jură să-l dea cu nasul de pământ cu prima ocazie.

— Nu are ce căuta colo în timpul unei operațiuni, îi spuse ea lui Feeney.

— Dar e localul lui, răspunse Feeney și își arcui umerii, ca un gest instinctiv de apărare în timpul unei ciondăneli între soți.

— Da, sigur, a trecut numai să controleze nivelul lichiorurilor din pahare. Rahat!

Își puse mâinile în cap, și le trecu prin păr, apoi scoase câteva sunete sălbatice, guturale, când îl văzu pe Roarke care se îndreptă către masa lui Peabody.

— Vă prieste băutura, domnișoară?

— Ăăă, da, eu… La naiba, Roarke - fu tot ce putu Peabody să articuleze

Bărbatul se mulțumi să zâmbească, apoi se aplecă înspre ea.

— Spune-i doamnei locotenent să nu mă mai înjure. Nu am să-i stau în cale.

Ochii lui Peabody se făcură mici, în timp ce vocea Evei explodă în casca ei.

— Ăăă… îți sugerează să îți cari odată curul ăla elegant de aici. O să aibă ea grijă să… ăăă… ți-l tăbăcească personal, mai târziu.

— Abia aștept, răspunse Roarke, cu zâmbetul pe buze, apoi ridică mâna lui Peabdoy și-i sărută vârfurile degetelor. Arăți splendid, îi mai spuse el, apoi se îndepărtă, iar echipamentul din furgonetă înregistră o creștere bruscă a tensiunii arteriale și a valorii pulsului.

— Calmează-te, Peabody, o avertiză Eve.

— Nu pot controla o reacție fizică a corpului la un stimul din exterior.

Peabody oftă prelung.

— Da' știu că are un fund elegant. Cu tot respectul, să trăiți!

— Se apropie perechea potrivită numărul doi. Peabody, e timpul să te aduni.

— Sunt gata.

Își îndreptă privirea către ușă, cu zâmbetul de întâmpinare pe buze. Tocmai intrase cel mai dichisit bărbat din toată lista, după părerea ei. Și-l aminti din timpul primei ei vizite la „Confidențial". Zeul bronzat și elegant care îi captase atenția - dar care mai apoi și-o îndreptase pe toată numai asupra lui și a propriei sale reflexii din oglindă.

Avea să fie o adevărată încântare să-l privească o oră întreagă de acum încolo.

Se opri în dreptul ușii, cu capul sus și cu fața întoarsă pe jumătate, și cercetă cu atenție mesele. Ochii săi aurii-roșcați, asortați cu părul, scrutară încăperea și apoi se opriră asupra lui Peabody. Gura i se ridică în timp ce el făcu o mișcare experimentată cu capul, ca să-și facă părul să cadă în valuri. Traversă barul și se duse glonț la masa ei.

— Tu trebuie să fii Delilah.

— Într-adevăr.

Ce voce impresionantă, își spuse Peabody în gând, și oftă pe dinăuntru. Arăta mult mai bine în rea litate decât în filmulețul personal de prezentare.

— Iar tu ești Brent.

Acum era rândul lui McNab să holbeze ochii, tocmai din celălalt capăt al încăperii. Bărbatul care-i făcea curte lui Peabody era făcut numai din plastic, hotărî el, și era dat cu un strat gros de luciu. Era exact stilul ei, cel mai probabil.

Nenorocitul își aranjase fața de comandă, ca la croitor, hotărî McNab. Și corpul la fel. Se îndoia că mai rămăsese vreun milimetru din individul ăla pentru care să nu fi dat bani.

„Și ia uite! Uită-te numai cum se gudură pe lângă el", își spuse McNab în sine, dezgustat și atins de un val ușor de gelozie. Peabody îi sorbea fiecare cuvințel care ieșea printre buzele lui înfrumusețate cu colagen.

Femeile astea, erau al naibii de previzibile.

Privirea i se mută în altă parte, în timp ce Roarke se opri în dreptul mesei sale.

— Este incredibil de atrăgătoare în seara asta, nu-i așa?

— Majoritatea bărbaților găsesc atrăgătoare o femeie cu țâțele ieșite pe jumătate din bluză.

Roarke zâmbi cu gura până la urechi, distrându-se la culme. Ochii lui McNab erau roșii de mânie, în timp ce bătea darabana pe masă, rapid și nervos.

— Dar după câte văd, tu ești deasupra lucrurilor de genul ăsta.

— Aș vrea eu să fiu deasupra lor, murmură McNab în timp ce Roarke plecă mai departe. E o pereche de țâțe de calitate superioară.

— la-ți ochii de la țâțele lui Peabody, îi ordonă Eve. A doua pereche potrivită e la ușă.

— Da, răspunse McNab în timp ce-și îndreptă privirea spre roșcata scundă într-un costum pestriț. Mă ocup eu de ea.

Înăuntrul furgonetei, Eve privea încruntată monitorul.

— Dă-mi și mie amănunte despre tipul care e cu Peabody, Feeney, te rog. E ceva nelalocul lui cu tipul ăsta.

— Îl cheamă Brent Holloway. E fotomodel în reclamele TV. Lucrează la firma de marketing Cliburn-Willis.

Are treizeci și opt de ani, a divorțat de două ori, până acum, și nu are niciun copil.

— Fotomodel? întrebă Eve în timp ce ochii i se îngustară. La televizor? Și asta sună a divertisment, nu?

— Pe naiba! Nu te-ai mai uitat tu la reclamele de pe monitoare din ultimul timp. Nu e nimic distractiv la ele, după părerea mea. E originar din Morristown, New Jersey. Locuiește la New York din 2049. În prezent locuiește în Central Park, Strada de Vest. Venit mediu, în jur de optzeci. Nu are niciun antecedent - și nici arestări. A primit un munte de amenzi de circulație.

— Păi bine, dar cum vine treaba asta? Un tip care arată așa bine ca el, și are și credite, și o carieră serioasă, și locuiește într-un cartier de bogătani, devine dependent de serviciile matrimoniale. Patru grupuri de perechi potrivite într-un singur an. Asta înseamnă douăzeci de femei, și nu rămâne niciuna cu el. Ce are ăsta, Feeney?

Feeney strânse din buze și privi cu atenție monitorul.

— Din punctul meu de vedere, e un nenorocit plin de el.

— Da, dar majoritatea femeilor nu țin cont de chestia asta. Arată bine, și are și bani. Una dintre ele tot ar fi trebuit să rămână cu el.

Eve bătu darabana pe consola îngustă.

— Nu a reieșit vreo plângere de la „Confidențial”?

— Nimic. Și acolo are un dosar curat.

— Ceva nu e în regulă, mai spuse Eve o dată, cu o clipă înainte să-și vadă ajutorul luându-și avânt și pocnindu-l pe Brent Holloway direct în nasul său perfect.

— Doamne ferește! Dumnezeule, ai văzut?

— l-a dat borșul pe nas, spuse Feeney pe un ton normal, în timp ce privea cu atenție cum îi țâșnea sângele. Ce croșeu frumos, adăugă el

— Ce dracu' face? Ce dracului se întâmplă? Peabody, ți-ai ieșit din minți?

— Nenorocitul dracului, mi-a băgat mâna sub fustă, spuse Peabody, care se ridicase deja în picioare, cu pumnii strânși, furioasă și roșie ca focul la față. Ticălosul ăsta vorbește despre ultima piesă de la

Univers și între timp mă trage de chiloți. Perversule! Ridică-te-n picioare, perversule!

— McNab, stai dracului la locul tău! țipă Eve, în timp ce McNab țâșnise în picioare, cu ochii plini de mânie. Rămâi dracului la locul tău, sau te dau afară. E un ordin. Am spus un ordin, la dracu'! Păstrează-ți poziția. Peabody, lasă-l jos pe tipul ăla, pentru numele lui Dumnezeu!

Chiar în timp ce Eve își smulgea părul din cap, Peabody îl săltă pe Holloway de la locul lui și-l mai lovi o dată. Și l-ar mai fi lovit încă și a treia oară -cu toate că ochii lui aurii își arătau albul - dacă nu ar fi intervenit Roarke, care-și făcu loc prin mulțimea agitată și-l trase pe Holloway deoparte, cu picioarele lui bronzate cu tot.

— V-a deranjat cu ceva acest bărbat, domnișoară? Cu mult calm, Roarke îl trase pe Holloway deoparte și privi placid în ochii aprinși ai lui Peabody.

— Îmi cer mii de scuze, continuă el. Am să mă ocup imediat de această problemă. Vă rog să-mi permiteți să vă mai servesc cu o băutură.

Ținându-l pe Holloway cu o mână, ridică paharul lui Peabody cu cealaltă și-l adulmecă.

— Un cocktail blitzer sec, dădu el comanda, și toți cei trei barmani se grăbiră să aducă băutura, în timp ce Roarke îl trăgea spre ușă pe Holloway, care între timp începuse să se agite.

— la dracului mâinile de pe mine! Târfa aia mi-a rupt nasul. Eu îmi câștig existența de pe urma chipului meu, pentru numele lui Dumnezeu! Zdreanță ordinară. O s-o dau în judecată și-i iau și pielea de pe ea. Am să fac raport…

Imediat ce ieșiră afară, Roarke îl lipi de perete. Capul lui Holloway se izbi de perete și scoase un sunet care aducea cu cel al bilelor de biliard care se lovesc una de alta când sunt sparte. Ochii aurii își arătară încă o dată albul.

— Hai să te ajut să înțelegi cum stau lucrurile: ăsta e localul meu, îi explică Roarke pe un ton apăsat, și-l mai izbi o dată pe Holloway cu capul de perete, în timp ce Eve asista neputincioasă la scenă, din furgonetă, și nu putea face altceva decât să înjure. Nimeni nu pocnește o femeie în barul meu, pentru ca apoi să plece pe propriile-i picioare. Așadar, dacă nu vrei să o pornești în patru labe, cu scula în mână, te sfătuiesc să-ți iei de pe acum tălpășița și să-i mulțumești Celui de Sus că ți-ai rupt doar nasul.

— Târfa a căutat-o cu lumânarea.

— Haa! vezi tu, tocmai ai făcut o afirmație greșită. Total greșită.

— Când se enervează, începe să vorbească cu accent irlandez. Ascultă numai ce muzică, spuse Feeney pe un ton sentimental, în timp ce Eve continua să scoată sunete guturale, furioase.

În timp ce scoase un sunet asemănător unui oftat, Roarke înfipse un pumn în stomacul lui Holloway, îi dădu un șut în boașe și-l lăsă să se rostogolească la pământ.

Aruncă o privire înspre furgonetă, cu un zâmbet larg, rapid și malițios, apoi o porni înapoi înspre club.

— Ce treabă curată, decise Feeney.

— Hai să chemăm o patrulă să-l ia pe nefericitul ăsta și să-l ducă la o clinică.

Eve își frecă ochii și continuă:

— O să dea perfect la dosar. McNab, Peabody, rămâneți pe poziții. Să nu cumva - repet - să nu cumva să vă dați în vileag acoperirea. Dumnezeule! Când o să se termine mica noastră petrecere, veniți imediat la biroul meu de acasă să vedem ce mai putem salva.

La nouă și jumătate fix, Eve intră liniștită în biroul ei de acasă. Era o liniște mormântală. Nimeni nu avea curajul să spună ceva. Dar Roarke o strânse pe Peabody scurt, pe după umeri, în semn de încurajare.

— Am ținut în total șase întâlniri, e ceva. Ultimele două, câte una pentru fiecare dintre voi, sunt programate mâine la prânz. Peabody, vreau să-i povestești totul mâine-dimineață lui Piper… incidentul cu perechea potrivită numărul doi. Joacăți rolul. Vreau să văd ce zic. Dosarul lui de la ei e destul de clar, până în acest moment. Avem înregistrările tuturor întâlnirilor, dar aș vrea ca fiecare dintre voi să întocmească câte un raport separat. După ce terminăm ședința de informare din seara asta, vreau să vă duceți amândoi la casele voastre și să rămâneți acolo, cu comunicatoarele deschise în permanență.

Vom sta cu ochii pe voi, și eu, și Feeney.

— Da, să trăiți, doamnă locotenent! încordată toată, Peabdoy se ridică în picioare.

Înghiți cu noduri, dar își păstră bărbia sus când spuse:

— Îmi cer scuze pentru ieșirea mea din seara asta. Știu că ce am făcut poate pune în pericol în trea ga anchetă.

— La dracu' cu asta! exclamă McNab și sări ca ars din scaun. Ar fi trebuit să-i rupi naibii picioarele. Nenorocitul dracului merita să-i…

— McNab, spuse Eve pe un ton împăciuitor.

— La dracu' cu chestiile astea, Dallas. Ticălosul a primit ce-a meritat. Ar fi trebuit să-i…

— Domnule detectiv McNab, rosti Eve pe un ton apăsat, apoi se apropie de el până ajunseră nas în nas. Nu cred că ți s-a cerut părerea în această chestiune. Acum ești în afara orelor de program. Mergi acasă la tine și răcorește-te. Te aștept în biroul meu mâine-dimineață, la ora nouă fix.

Îl aștepta să-și termine lupta interioară dintre antrenamentul de polițist și instinct. Până la urmă, se întoarse pe călcâie și ieși valvârtej din birou, fără niciun cuvânt.

— Roarke, Feeney. Mă lăsați să schimb câteva cuvinte cu ajutorul meu, între patru ochi?

— Cu bucurie, răspunse Feeney în barbă, fericit că putea părăsi teatrul de război. Ai niște whisky, Roarke? A fost o zi a dracului de lungă.

— Cred că putem găsi un pahar și pentru tine, spuse el și o privi în liniște pe Eve înainte de a-l conduce pe Feeney afară din cameră.

— Ia un loc, Peabody.

— Să trăiți, spuse Peabody și dădu dezaprobator din cap. Te-am dezamăgit. Am promis că o să am grijă de mine și de responsabilitățile pe care mi le-am asumat. Îmi dau seama că ai dreptul și motivele să mă înlături din cadrul acestei investigații, sau cel puțin din cadrul operațiunii sub acoperire, dar aș vrea din tot sufletul să-mi exprim rugămintea de a mi se mai acorda o șansă.

Eve nu spuse nimic și o lăsă pe Peabdoy să se așeze. Ajutorul ei era încă palidă la față ca ceara, dar mâinile îi erau ferme și umerii drepți.

— Nu cred că a pomenit nimeni nimic despre înlăturarea ta din cadrul operațiunii sub acoperire, ofițer. Dar ți-am spus să stai jos.

Stai jos, Peabody, spuse ea pe un ton mai blând, apoi se întoarse cu spatele ca să caute o sticlă cu vin.

— Am înțeles că atunci când lucrezi sub acoperire trebuie să ai grijă de acoperire, să faci orice numai ca să nu te deconspiri.

— Dar nu te-ai deconspirat, i-ai rupt numai nasul nenorocitului ăluia.

— Nu am mai gândit. Am reacționat instinctiv. Am înțeles că trebuie să ai tot timpul mintea clară și să gândești, când ești implicat în astfel de operațiuni.

— Peabody, chiar și prostituații autorizați au dreptul să obiecteze, dacă îi apucă vreun derbedeu de chiloți, într-un loc public. Poftim, ia un pahar cu vin.

— Și-a băgat degetele în mine.

În timp ce Eve îi așeză paharul în mâini, observă că acum îi tremurau.

— Stăteam și vorbeam, când deodată am simțit cum și-a înfipt degetele în mine. Știu că flirtam cu el și că l-am lăsat să-mi admire sânii, așa că poate am meritat să…

— Oprește-te.

Eve era aproape să-și piardă controlul, când puse mâinile pe umerii lui Peabody și o împinse întrun scaun.

— Nu ai meritat-o în niciun fel, și mă enervează la culme să te aud că gândești așa. Nenorocitul ăla nu avea niciun drept să te atingă în felul ăla. Nimeni nu are dreptul să te forțeze în felul ăla.

„Să te țintuiască la pământ, să-ți lege mâinile, sau să se înfigă în tine când îl implori să se oprească. Și când te doare, te doare, te doare."

Greața îi puse un nod în gât și aproape că o înecă, până să apuce să se întoarcă cu spatele, săși așeze mâinile pe birou și să-și ordone să inspire adânc.

— Nu acum, murmură ea. Pentru numele Iu! Dum - nezeu!

— Dallas?

— Nu am nimic.

Dar se văzu nevoită să mai rămână un moment nemișcată, cu brațele încordate.

— Îmi pare rău că a trebuit să ajungi într-o asemenea poziție. Am simțit că era ceva în neregulă cu el.

Peabody își ridică paharul cu amândouă mâinile. Încă mai simțea șocul puternic pe care-l avusese atunci când își înfipsese el degetele în ea.

— A trecut de cercetările lor, spuse ea.

— Și acum știm că cercetările lor nu sunt așa de bune precum pretind ei.

Eve trase adânc aer în piept și se întoarse iarăși cu fața, mai sigură pe ea.

— Vreau să o anunți pe Piper despre incidentul ăsta mâine-dimineață, la prima oră. Personal. Du-te acolo și insistă să o vezi. Nu ar strica o mică criză de isterie; o poți amenința că o dai în judecată sau pe mâna presei. Vreau să o ia în meclă. Să vedem dacă mișcă ceva. Ești în stare?

— Da.

Înspăimântată de lacrimile care amenințau să izbucnească, Peabody pufni pe nas.

— Sigur că da, continuă ea. La starea în care sunt, o să fie chiar ușor.

— Ține-ți comunicatorul deschis. Nu ne putem folosi de niciuna din informațiile pe care le obții de la ei, dar vreau să fim permanent în legătură. Îți poți lăsa raportul din seara asta pentru mâine după amiază. O să-l rog pe Feeney să te ducă acasă, în regulă?

— Da.

Eve așteptă o clipă, apoi continuă;

— Peabody?

— Da?

— A dracului de bună lovitura. Data viitoare, să-i tragi și-un șut în coaie. Că doar vrei să-l pui cu totul la pământ, nu numai să-l amețești.

Peabody lăsă să-i scape un oftat, apoi reuși să zâmbească într-o doară.

— Da, să trăiți!

*

Eve era așezată în spatele biroului ei, așteptându-l pe Roarke, încercând să-și păstreze controlul. Știa că o să-i conducă pe Feeney și pe Peabody, și o să-i mai adreseze câteva remarci încurajatoare lui Peabody. Care aveau să o pună pe jar pe biata femeie, știa Eve prea bine, și aveau să-i provoace transpirații și vise erotice.

Dar tot era mai bine, reflectă ea, decât coșmaruri oribile despre mâini libidinoase și neajutorate.

Iar asta era o parte din problemele pe care le întâmpina în acest caz, reflectă ea. Crime sexuale, constrângeri, cruzimea plină de veselie, în numele dragostei. Toate astea îi erau familiare. Se asemănau prea tare cu trecutul de care încercase aproape toată viața să scape.

Iar acum îl revedea în fața ochilor. De fiecare dată când se uita la o victimă, se vedea pe ea însăși.

Și ura acest lucru.

— Treci peste asta, își ordonă ea sieși. Și găsește-l!

Când intră Roarke își ridică privirea și rămase cu ochii ațintiți asupra lui, tot timpul cât traversă în că perea. Turnă două pahare din vinul pe care îl scosese ea pentru Peabody, așeză unul pe biroul ei, apoi îl luă pe celălalt și se așeză în scaunul din fața ei.

Luă o gură, scoase una dintre puținele lui țigarete și o aprinse.

— Ei bine, începu el, fără a mai continua.

— Ce dracului credeai că faci?

Roarke trase din țigaretă și suflă fumul într-o dâră lungă și subțire.

— În ce moment?

— Nu face pe deșteptul cu mine, Roarke.

— Dar mă descurc așa de bine. Liniștește-te, doamnă locotenent!

Ridică paharul în chip de noroc, în timp ce Eve scoase un sunet gutural.

— Nu ți-am periclitat în niciun fel operațiunea, adăugă el.

— Ideea e că nu aveai ce căuta acolo.

— Ba, să mă scuzi, dar localul *îmi aparține,* spuse el cu aroganță și îndrăzneală în glas. Trec foarte des prin locurile care îmi aparțin. Îi țin pe angajați în priză.

— Roarke…

— Eve, cazul ăsta îți ia toată vlaga. Crezi că eu nu-mi dau seama?

Chipul lui Roarke își pierdu pentru o clipă mina, îndeajuns ca să se ridice și să pornească.

Feeney avea dreptate, îi trecu Evei prin minte; când se enerva, ieșea la iveală irlandezul din el.

— Nici nu mai poți dormi - așa puțin, cât îți acorzi tu de obicei. Și se citește mereu în ochi. Știu prin ce treci.

Roarke se întoarse, cu ochii lui albaștri, superbi, aprinși, din pricina mâniei.

— Te admir, Dumnezeule! Dar tu nu-mi poți spune să stau deoparte și să mă prefac că nu văd, că nu pricep, și să nu fac tot ce-mi stă în putință să-ți ușurez chinurile prin care treci.

— Nu e vorba de mine, aici. E vorba de oamenii pe care i-a omorât.

— Și ei ți se citesc în priviri, spuse Roarke și traversă încăperea, până în dreptul biroului, și se așeză pe o margine, cât mai aproape

de ea. De-aia ești tu cei mai bun polițist peste care am dat în viața mea. Pentru tine, toți morții nu reprezintă doar nume sau numere. Sunt oameni. Și ai fost înzestrată cu darul - dacă nu cumva e un blestem - de a-ți putea imagina foarte exact ce au simțit, sau pentru ce s-au rugat oamenii ăia, în ultimele minute din viață. Nu am de gând să stau deoparte.

Se aplecă în față, cu o mișcare iute, care o surprinse pe Eve fără apărare, și o apucă de bărbie.

— La naiba! N-am să stau deoparte de ceea ce ești, sau ceea ce faci. Ai să mă accepți, Eve, bucățică cu bucățică, așa cum te accept și eu pe tine.

Eve rămase într-o liniște desăvârșită, în timp ce asculta cuvintele lui, și-i cerceta privirea. Nu putea niciodată rezista lucrurilor pe care le descoperea în ochii lui.

— lama trecută, începu ea încet să vorbească, ți-ai făcut loc în viața mea. Nu ți-am cerut să o faci: nu te-am vrut.

Bărbatului i se arcuiră sprâncenele, într-o grimasă provocatoare

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ai dat două parale pe ce ți-am cerut, sau pe ce credeam că-mi doresc, murmură ea și apoi urmări cum privirea aprigă i se transformă într-un zâmbet.

— Nici eu nu am vrut să mi te întâmpli. O „ghra". Iubirea mea. Știa ce însemna, în limba lui natală, și nici nu-și putea opri inima să nu se deschidă în fața acestor cuvinte. În fața lui.

— De atunci, rar am mai avut vreun caz în care să nu fii și tu implicat. Nu am vrut să fie așa. Și m-am folosit de tine, după cum mi-a venit la îndemână.

Asta mă deranjează.

— Mie îmi face plăcere.

— Știu, răspunse ea și scoase un oftat, apoi ridică o mână și-și arcui degetele în jurul încheieturii sale. Îi simți pulsul puternic și

regulat. Te apropii prea mult de părțile mele la care nu-mi place să mă uit, dar nu mai am încotro, și trebuie să mă uit.

— Ar trebui oricum să te uiți la ele, Eve, și cu și fără mine. Dar poate că nu au să te rănească la fel de tare, dacă ești cu mine. Și eu mă uit înapoi - continuă el și o surprinse suficient de tare, încât să își ridice ochii spre el și să-l privească drept în ochi - iar momentele alea sunt mai ușor de suportat de când te am pe tine. Așa că nu îmi poți cere și nu te poți aștepta să nu-ți fiu alături când se apropie momentele tale.

Eve era acum în picioare, cu tot cu paharul de vin, și se îndepărta de el. *Avea dreptate,* reflectă ea. Ceea ce interpretase ea de cele mai multe ori drept dependență, ar fi trebuit, de fapt, să accepte drept unitate.

Și i-ar fi putut spune.

— Știu cum s-au simțit. Știu prin ce-au trecut - spaima, durerea, umilința. Știu prin ce a trecut fiecare dintre ei, atunci când au rămas goi și neajutorați, iar el îi viola. Știu ce simțeau corpurile lor, și mințile asemenea. Nu vreau să-mi amintesc ce înseamnă să fii distrus în felul ăla. Rupt în două, invadat. Dar îmi amintesc. Apoi mă atingi tu.

Se întoarse cu fața spre el și-și dădu seama că nu îi mai spusese niciodată aceste lucruri.

— Apoi mă atingi tu, Roarke, și totul dispare. Nu mai simt așa. Nu-mi mai amintesc nimic. Pur și simplu. Rămâne doar… rămâi doar tu.

— Te iubesc, murmură el. Incredibil de mult.

— Așadar, ești aici, când ar trebui în schimb să fii undeva pe planetă și să-ți vezi de afacerile tale.

Eve scutură din cap, înainte ca el să apuce să răspundă, și să-i strecoare cine știe ce scuză, când ea știa foarte bine despre ce era vorba.

— Ai venit și-n seara asta, continuă ea, deși știai că o să mă enervez la culme, dar te-ai gândit că poate o să am nevoie de tine. Și ești aici, chiar în momentul ăsta, gata să te iei la harță cu mine, numai să-mi alungi gândurile care mă supără. Te cunosc, fir-ar să fie! Sunt polițistă. Mă pricep să citesc oamenii.

Roarke se mulțumi să zâmbească.

— M-ai prins. Și ce dacă?

— Păi… îți mulțumesc. Dar de unsprezece ani fac meseria asta, și știu să-mi port singură de grijă. Pe de altă parte… Eve își cercetă cu atenție vinul din pahar, apoi luă o înghițitură sănătoasă. M-am distrat copios când am văzut cum l-ai snopit în bătaie pe viermele ăla care s-a dat la Peabody. Eu a trebuit să stau în nenorocita aia de furgonetă, cu mâinile-n sân. Nu puteam risca să ies chiar eu, ca să-l strivesc de asfalt, și să-mi stric acoperirea. Așa că m-am simțit minunat să văd cum o faci tu pentru mine.

— Aa, a fost plăcerea mea în totalitate. Peabody e bine?

— O să fie. A cam dat-o peste cap - așa e cu latura asta umană. O să facă un duș fierbinte, o să ia și un tranchilizant, dacă o duce capul, o să doarmă și o să-i treacă. O să fie mai puternică. E un polițist bun.

— E din ce în ce mai bună, cu ajutorul tău.

— Nu, nu-mi oferi mie laudele ei. Este ce este. Cum nu se simțea în largul ei, discutând despre subiectul respectiv, Eve-i aruncă o privire rece.

— Pun pariu că ai strâns-o în brațe, i-ai mângâiat părul și ai sărutat-o de noapte bună.

Sprânceana lui minunată se arcui încă o dată.

— Și dacă am făcut așa, ce?

— Inimioara ei încă mai bate repede-repede, din pricina asta, ceea ce e foarte bine. Are o slăbiciune pentru tine.

— Chiar așa? întrebă Roarke și zâmbi până la urechi. Ce… interesant!

— Nu te juca cu ajutorul meu. Am nevoie de toată atenția ei.

— Ce-ar fi să-ți dispersezi tu puțin atenția, să vedem dacă pot face și inimioara ta să bată repede-repede.

Eve își trecu limba peste dinți.

— Știu și eu? Am atâtea pe cap! O să ai de lucru.

— Îmi place munca mea.

Se uită fix în ochii ei, își scoase țigareta din gură și-și așeză paharul pe masă.

— Și mă pricep de minune! adăugă el.

Eve era încă întinsă în pat, cu fața în jos, când primi telefonul. Bombăni ceva, apoi blocă transmisiunea video și răspunse. Treizeci de secunde mai târziu, se rostogolea prin pat și-și căuta hainele. Apelul fusese pentru ea și-i cerea să rezolve un caz de dispută domestică. Însă adresa îi era cunoscută.

— E adresa lui Holloway. Nu e un caz de tipul 1222. E mort. A folosit aceeași schemă.

— Merg cu tine.

Roarke sărise deja jos din pat și-și căuta pantalonii.

Eve începu să protesteze, apoi ridică din umeri.

— În regulă. Trebuie să o iau și pe Peabody cu mine, și s-ar putea să nu-i pice prea bine. Contez pe tine să-i alini suferința, pentru că eu va trebui să fiu dură cu ea, ca să o țin cu picioarele pe pământ.

— Nu-ți invidiez deloc meseria, doamnă locotenent, spuse Roarke în timp ce se îmbrăca pe întuneric.

— În momentul ăsta, nici eu.

Scotoci după comunicator și o sună pe Peabody.

12

Brent Holloway avusese o viață bună, dar se terminase prost. Din felul în care era aranjată casa, se vedea limpede că era vorba de un om care apreciase, în egală măsură, moda și confortul. Zona sufrageriei era dominată de o sofa de mărimea unui lac, inun-dată cu perne triunghiulare negre, care păreau umede la atingere. Într-o nișă din tavan, deasupra sofalei, era instalat un monitor panoramic. Mai avea și o colecție impresionantă de discuri pornografice, dintre care unele legale, iar altele de contrabandă, așezate cu toatele într-un dulap în forma unui corp de femeie bine făcută, închipuită de la gât până la genunchi.

De-a lungul unui perete se întindea un bar argintiu, plin ochi cu băuturi scumpe și droguri ieftine, interzise.

Bucătăria era în întregime automatizată, lipsită de orice spirit, și părea că fusese folosită foarte rar. Mai era și un birou dotat cu un calculator performant, un holofon și o cameră de jocuri echipată cu realitate virtuală și un tub pentru dispoziție. Într-un colț era un servitor droid stins și cu ochii închiși.

Holloway era în dormitorul cel mare, întins pe o saltea încălzită cu apă, legat fedeleș cu o ghirlandă argintie, holbându-se cu ochi ficși la propria-i reflexie din oglinda baldachinului. Tatuajul fusese aplicat foarte jos, pe abdomen, iar pe zgarda autoreglabilă de la gât fluturau patru păsări rotofeie.

— Arată de parcă ar fi fost dus la un centru de sănătate, comentă Eve.

Nasul arăta doar un pic tumefiat. Dacă mai avea vreo rană, însemna că fusese cu dibăcie ascunsă în spatele machiajului.

Roarke știa dinainte că nu îi era permis să intre în cameră, așa că rămase deoparte. Mai văzuse și în alte ocazii felul în care opera Eve. Competentă, minuțioasă, se îngrijea de morți cu o blândețe mascată de profesionalism.

O privi cum făcu testele de teren standard, ca să stabilească ora exactă a morții, și cum o înregistră chiar ea, până să ajungă Peabody și echipa de investigații de la locul crimei.

— Cadavrul prezintă urme de legături, la ambele încheieturi și glezne, ceea ce indică faptul că victima a fost imobilizată înainte de a fi omorâtă. Moartea a survenit la ora 23:15. Echimozele din jurul gâtului sugerează moartea prin strangulare.

Eve își ridică privirea spre soneria care începu să sune.

— Îi deschid eu, spuse Roarke.

— În regulă. Roarke?

Eve avu un moment de ezitare. La urma urmelor, venise și el, și putea face treabă bună.

— Poți reactiva droidul? Și să afli ce comenzi i-au fost programate?

— Cred că mă pot descurca să fac asta.

— Da

Roarke știa să facă multe ca să treacă de un sistem de securitate. Eve îi aruncă un spray de izolare.

— Acoperă-ți mâinile. Nu vreau să-ți lași amprentele pe el.

Roarke privi flaconul cu un aer vag dezgustat, dar îl luă cu el.

Eve se întoarse către cadavru și-și continuă munca. Se auzeau frânturi din conversația care se desfășura în cealaltă cameră, dintre Roarke și Peabody. Se duse în dreptul ușii și așteptă.

Peabody era îmbrăcată din nou în uniformă, cu reportofonul prins la rever și cu părul îndreptat fără milă și aranjat în stilul castron, cum îl purta ea de obicei, încadrându-i chipul. Era palidă la față și avea ochii îngroziți.

— Fir-a r să fie, Da Nas!

— Spune-mi dacă te poți descurca. Trebuie să-mi spui acum, înainte să intri.

Se întrebase pe sine același lucru, de o mie de ori, de când primise apelul. Și pentru că încă nu știa sigur răspunsul, continuă să o privească pe Eve drept în ochi.

— Face parte din meseria mea, să mă descurc. Știu asta.

— Îți spun eu ce face parte din meseria ta. E acolo un droid. Poți lucra cu el. Poți verifica video telefoanele și discurile de securitate. Și poți începe să iei declarațiile vecinilor.

Era o muncă în afara locului crimei. Se ura pentru că era gata să o accepte. Să facă orice altceva decât să pășească în cameră.

— Aș prefera să lucrez la locul crimei, să trăiți!

Eve o privi cu atenție pentru un moment, apoi încuviință din cap.

— Pornește-ți reportofonul!

Se întoarse și se duse înapoi, lângă pat.

— Numele victimei este Holloway, Brent. Datele de identificare au fost stabilite de către ofițerul de semnat să investigheze cazul. Cercetările preliminarii asupra cadavrului sunt înregistrate de locotenent Dallas, Eve. Urmează înregistrările ofițerului Peabody, Delia. Ora decesului, precum și cauzele aparente au fost deja stabilite.

În timp ce încerca să se forțeze să examineze cadavrul, lui Peabody i se întoarse stomacul pe dos.

— E exact la fel ca celelalte.

— Așa se pare. Nu s-a stabilit încă dacă victima a fost abuzată sexual, și nici nu a fost testată pentru a se vedea dacă a consumat

droguri. Se văd urme de dezinfectant pe piele, în părțile corpului care au rămas la vedere. Se mai simte și acum mirosul.

Scoase o vizieră din trusa de teren, și-o puse pe cap și reglă intensitatea mecanismelor din dreptul ochilor.

— Tehnicienii de la locul crimei întârzie, mormăi ea. Stinge luminile, comandă ea, și spoturile luminoase, îndreptate asupra patului, se stinseră pe dată.

— Da, a fost dat cu spray în părțile intime. Pensulația tatuajului se aseamănă cu cea de pe cadavrele celorlalte victime. Desenează al naibii de bine la liber, adăugă ea, în timp ce mai-mai că-și vârâse nasul în burta lui Holloway. Ce avem noi aici? Dă-mi o pensetă, Peabody. Am găsit un fir de păr, sau un fir sintetic.

Întinse mână fără să se uite și simți în palmă instrumentul metalic pe care i-l dădu Peabody.

— E alb, nu pare făcut de mână, spuse Eve.

Ridică firul subțire și-l privi prin lupă, studiindul cu atenție.

— Are mai multe dintr-astea pe corp. Îmi trebuie o pungă. Peabody îi întinse una chiar în timp ce rostea cuvintele.

— Cred că năpârlește barba de Moș, și de data asta nu a mai fost așa de atent când a curățat în urma lui.

Eve smulse cu atenție firele albe de pe corp și le puse în pungă.

— Tocmai a făcut prima greșeală, ține vizorul, spuse ea și-l scoase de pe cap. Verifică baia, până la ultimul colțișor. Desfundă canalizarea și pune ce gă sești în pungi. Vreau totul. Aprinde luminile, adăugă ea. L-a derutat faptul că nu a putut-o omorî pe Cissy, seara trecută. E din ce în ce mai neglijent.

Când lăsă camera pe mâinile echipei de tehnicieni de la locul crimei, să continue investigațiile, Eve găsise vreo zece fire de păr și urme minuscule de fibre sintetice. Ochii i se întunecaseră, hotărâți și determinați, când îl găsi pe Roarke cu droidul, în camera de jocuri.

— L-ai pornit?

— Sigur că da, răspunse Roarke din fotoliul confortabil, de forma corpului, făcând un gest cu mâna spre ușă. Rodney, ți-o prezint pe doamna locotenent Dallas.

— Doamnă locotenent!

Droidul era scund și bondoc, cu o față lipsită de frumusețe, și o voce seacă. Era evident că Holloway nu avusese chef să-l egaleze careva, nici măcar aparatele electronice.

— La ce oră ai fost deconectat astă-seară?

— La orele 22:30, puțin după ce domnul Holloway s-a întors seara acasă. Preferă să stau închis, atunci când nu are nevoie de serviciile mele.

— Și nu a avut nevoie de ele în seara asta.

— Se pare că nu.

— A mai avut vreun vizitator, de când a ajuns acasă și până să fii tu oprit?

— Nu. Domnul Holloway nu părea să aibă chef de companie în seara aceasta, ca să spun așa.

— Cum așa?

— Părea supărat, susținu droidul, apoi își împachetă buzele.

— Rodney, aceasta este ancheta poliției. Trebuie să dai răspunsuri complete la întrebările mele.

— Nu înțeleg. A fost jefuită casa?

— Nu, angajatorul tău este mort. A bătut cineva la ușă, înainte să se întoarcă Holloway?

— Înțeleg.

Rodney se opri un moment, de parcă și-ar fi pus circuitele la curent cu ultimele informații.

— Nu, nu a venit nimeni în vizită în seara aceasta. Domnul Holloway avea o întâlnire în afara casei. S- a întors la 21:15. Era furios. M-a înjurat. Am observat că avea câteva vânătăi pe față, așa că I- am întrebat dacă îi pot fi cumva de ajutor. Mi-a sugerat să-mi

fut una, însă nu sunt programat să pot îndeplini această funcție. Atunci mi-a ordonat să mă duc la dracu', ceea ce nu este posibil, și apoi a contramandat acel ordin și mi-a comandat să vin în această cameră și să rămân stins pentru tot restul nopții. Am fost programat să mă trezesc la șapte dimineața.

Eve observă cu coada ochiului zâmbetul până la urechi al lui Roarke. Îl ignoră.

— Angajatorul tău deține droguri ilegale și materiale pornografice, depozitate în acest spațiu.

— Nu sunt programat să comentez despre aceste chestiuni.

— Primea aici parteneri sexuali?

— Da.

— Bărbați sau femei?

— De ambele sexe. Câteodată chiar în același timp.

— Caut un bărbat, de aproximativ un metru optzeci. Cred că are mâini puternice, cu degete lungi. Cel mai probabil, are tenul alb. Are peste treizeci de ani, dar nu mai mult de cincizeci. Are înclinații ar -tis tice și este interesat de teatru.

— Îmi pare rău, răspunse Rodney înclinându-și politicos capul. Informațiile sunt insuficiente.

— Mie-mi spui, mormăi Eve.

Eve așteptă să fie așezat cadavrul în sac și scos din apartament, și apoi începu să vorbească:

— Tipul ăsta are mai multe chestii decât știm noi, îi spuse ea lui Roarke. Se și vede, dacă te uiți în jurul tău Avea bani, și-i plăcea să-i cheltuiască pe chipul și pe corpul său. Și îi plăcea să se privească, spuse Eve, în timp ce se uita cu atenție prin încăpere și observa numai oglinzi, pe aproape orice suprafață. Apelează un serviciu de matrimoniale și zice că e heterosexual, deși droidul spune că era bisexual. Și ăștia de la serviciul de matrimoniale, care altfel cercetează mai atent decât departamentul de control al candidaților,

de la Washington, nu observă nimic. O siluiește pe Peabody cu degetul la prima întâlnire. Dacă a făcut așa ceva de data asta, e semn că a mai făcut-o și cu alte ocazii, și că a scăpat de fiecare dată.

Străbătu încăperea cu pași măsurați, în timp ce Roarke păstra tăcerea. Știa prea bine că nu era nevoie să spună ceva. Îl folosea numai ca un pretext pentru a gândi cu voce tare.

— Poate are vreo legătură cu Rudy sau cu Piper. Vreun iubit. Sau poate i-a ajutat să înființeze locul ăla, sau îi are cu ceva la mână, de-i trec totul cu vederea. Tipul ăsta nu era un singuratic, era un pervers. Sunt sigură că știau și ei. Măcar unul dintre ei, și tot trebuia să știe

Se opri lângă dulap, care fusese deja golit de toate discurile, care deveniseră probe.

— Unele din filmele astea au fost făcute la el acasă. Abia aștept să văd pe cine descoperim că s-a prostit cu Holloway.

Se uită la Roarke. Deocamdată erau singuri, însă urma să se întoarcă Peabody, în scurt timp. Se căzni să ia o decizie, dar apoi îi veniră în minte patru pungi pentru cadavre și spuse:

— Trebuie să continui ancheta. Nu știu când ajung acasă.

Roarke o știa bine. Se apropie de ea și-i atinse obrazul cu mâna.

— Vrei să ceri permisiunea, sau vrei să o fac eu, pur și simplu, și să-ți povestesc după ce termin?

Eve scoase un oftat.

— Am să cer permisiunea, spuse ea și-și înfundă mâinile în buzunare. Tu poți cerceta mai adânc înregistrările lui Holloway. Tu poți afla în câteva ore informații pe care Feeney le-ar afla în câteva zile. El nu o poate lua pe scurtături, ca tine. Nu mai vreau să-mi dea nenorocitul ăsta încă un cadavru de băgat în sac.

— Te sun când aflu ceva.

Roarke făcea să sune totul simplu, ceea ce era și mai rău.

— O să-ți transmit dosarul lui când ajung la sediu, începu ea, însă închise gura când îl văzu zâmbind până la urechi.

— Nu trebuie să-ți pierzi timpul, când mi-l pot lua singur.

Se aplecă și o sărută.

— Îmi face plăcere să te ajut, adăugă el.

— Îți face plăcere să-ți bați joc de CompuGuard[3], și să rulezi programe ilegale.

— Într-adevăr, mai e și avantajul ăsta.

Își așeză amândouă mâinile pe umerii ei și o frecă în treacăt, ca să-i detensioneze.

— Dacă iar muncești până cazi din picioare, o să mă enervez.

— Sunt încă în picioare. Am nevoie de mașină și nu am timp să te duc acasă.

— Cred că știu și singur drumul.

O mai sărută o dată și apoi o porni către ușă.

— Și apropo, doamnă locotenent, în seara asta aveți întâlnire cu Trina, la șase. O să vină pe la noi, împreună cu Mavis.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— O să le țin eu de vorbă, în caz că întârzii, adăugă el și se strecură pe ușă afară înainte ca Eve să apuce să mai înjure o dată.

Eve mai scoase un mârâit, apoi își strânse trusa de teren, o chemă pe Peabody și sigilă locul.

— Vreau să duc firele de păr și fibrele sintetice, pentru analizele de laborator, și să aprind un foc mic sub coada domnului Dickhead, spuse Eve în timp ce se urcau în vehicul. Și o să le forțăm și mâna celor de la Departamentul de medicina legală, cu toate că nu prea cred să aflăm ceva nou de pe urma cercetărilor post-mortem.

În timp ce conducea, Eve îi aruncă o privire lungă ajutorului său, care stătea în dreapta.

---

[3] ***CompuGuard*** - program al poliției care monitorizează toate transmisiunile electronice și programele din Univers.

— O să fie o zi lungă, Peabody. Poate vrei să iei niște energizante aprobate ca să poți rezista până la sfârșit. Poți cere o prescripție oficială pentru Energizant forte[4].

— Sunt bine.

— Vreau să fii cu mintea brici. Până la ora nouă vreau să fii iarăși transformată și să-ți continui munca sub acoperire. Trebuie să-ți iasă faza cu Piper. O să încercăm să întârziem cât putem, și să nu se afle numele victimei.

— Știu ce am de făcut.

Peabody se uita afară, pe geam, cum dispăreau ultimele rămășițe ale nopții. La colțul Străzii Nouă era o tarabă glisantă singuratică, iar vânzătorul se încălzea la aburul care ieșea de la grătar.

— Nu-mi pare rău că i-am rupt nenorocitul lui de nas, spuse ea dintr-odată. Credeam că o să-mi pară rău. Credeam că o să am regrete, atunci când urma să-l văd și să văd ce-i făcuse.

— N-are nimic de-a face una cu cealaltă.

— Dar eu credeam că are. Credeam că așa ar trebui. Mi-a fost frică să intru în cameră. Dar odată ce-am intrat și mi-am văzut de treabă, nu am mai simțit nimic din ce credeam că am să simt.

— Ești polițistă. Și încă una foarte pricepută.

— Nu vreau să fiu genul de polițist care nu mai simte nimic, spuse Peabody și se întoarse cu fața către Eve, studiindu-i profilul. Tu nu ești așa. Pentru tine nu sunt numai niște scame care stau în drum, sunt oameni. Nu vreau să uit că e vorba de oameni.

În timp ce se apropia de semafor, Eve se uită în stânga și în dreapta, apoi trecu ca gândul, când văzu drumul liber.

— Dacă aș crede că așa faci, nu aș mai lucra cu tine, spuse ea.

Peabody inspiră adânc și simți cum i se liniștea stomacul.

— Mulțumesc, răspunse ea.

---

[4] Energizant forte - drog legal care oferă energie pentru șase ore.

— Dacă tot ești așa îndatoritoare, îl poți suna pe Dickhead. Spune-i că vreau să-și mute fundul ăla slăbănog în biroul meu, în cel mult o oră.

Peabody se strâmbă și se foi în scaun.

— Nu știu dacă mă simt chiar așa de îndatoritoare.

— Sună-l, Peabody. Dacă face nazuri, preiau eu legătura și-l ademenesc cu o ladă de bere irlandeză, dintr-a lui Roarke. Dickie e înnebunit după ea.

A fost nevoie de două lăzi ca să-l poată mitui, și a trebuit, în plus, să-l amenințe că-l sugrumă cu propria lui limbă - însă la orele trei după-amiaza, fix, Dickie era îmbrăcat în halatul de laborator și testa fire de păr și fibre sintetice.

Eve se plimba de colo-colo prin laborator, cu pași măsurați, și lătra din când în când în comunicator, la cei de la ME, care susțineau că nu aveau oameni care să facă autopsia, de vreme ce majoritatea plecaseră deja în vacanță.

— Uite cum vine treaba, putoare mică ce ești. Dacă îl chem pe comandantul Whitney, îți dai foc la coșmelie. Asta e „prioritate maximă"! Vrei să le povestesc celor din presă cum ancheta mea a fost întârziată din pricina unui medic de la

Departamentul de Medicina Legală, care prefera săși citească scrisorile de Crăciun în loc să taie cadavre?

— Haide, măi Dallas! Lucrez două ture în loc de una. Stau cadavrele în sertare, la mine aici, precum cărămizile în pereți.

— Atunci pune cărămida mea pe masă, și să-mi aduci raportul până după-amiază, la orele șase, altfel o să vin eu acolo să-ți arăt ce înseamnă o tăietură în forma literei Y!

Întrerupse transmisia și se întoarse pe călcâie.

— Spune-mi, Dickie!

— Nu mă mai îmboldi, Dallas. Nu mă sperii tu pe mine. Nu văd niciun semn de „prioritate maximă" pe pungile astea cu dovezi.

— O să le vezi, până la ora nouă.

Se duse până la el și-i dădu un brânci peste cap.

— Nici nu mi-am băut cafeaua, Dickie. Nu vrei să te pui cu mine.

— Ei drace, atunci ia-ți o cafea!

Văzuți prin ochelarii de protecție, ochii lui Dickie păreau ca de bufniță.

— Mă ocup de analiză, ce vrei mai mult? Vrei să fie gata repede, sau corect? întrebă el.

— Amândouă.

Pentru că se afla într-o situație disperată, Eve se duse până la automat și comandă o cană din poșirca cu pretenții de cafea, și se forță să ia o înghițitură.

— E păr de om, strigă el. Tratat cu stabilizator de salon și un dezinfectant pe bază de plante.

Știrile o înveseliră așa de tare pe Eve, încât mai luă o gură din cafea, în timp ce se apropie de bărbat.

— Ce fel de stabilizator? Pentru ce?

— Ca să păstreze culoarea și textura părului. Ca să nu se îngălbenească albul părului, sau să nu devină părul prea aspru. Două dintre fire au adeziv la unul din capete. Înseamnă că, cel mai probabil, provin dintr-o perucă. Una scumpă, de calitate. Ăsta e păr uman adevărat, și de asta e cea mai șmecheră perucă. Mai trebuie să fac niște teste, să văd despre ce fel de adeziv e vorba. Și dacă fac și mai multe teste, aș putea să-ți spun chiar numele mărcii de stabilizator.

— Și cu fibrele cum rămâne? Sau cu chestiile pe care le-a scos Peabody din canalizare?

— Nu m-am uitat deocamdată la ele. Dumnezeule, doar nu sunt droid!

— În regulă, spuse Eve și-și apăsă ochii cu degetele. Trebuie să mă duc la morgă, să mă asigur că l-au scos pe Holloway pe masă. Dickie…

Eve își așeză o mână pe umărul lui. Îi dădea el dureri de cap, însă era cel mai bun.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le poți afla, și am nevoie de ele cât mai repede cu putință, continuă ea. Tipul ăsta a omorât deja patru oameni și-și caută a cincea victimă

— Ți-aș da mult mai repede informațiile, dacă nu ai sta aici, să-mi sufli-n ceafă.

— Plec. Peabody.

— Da, să trăiți!

Peabody se ridică ca un arc din fotoliul în care ațipise și clipi des.

— Ne urnim, spuse Eve scurt. Dickie, contez pe tine.

— Da, da. Știi, încă nu am primit invitația pentru mega petrecerea ta de mâine-seară, spuse el și zâmbi vag. Cred că s-a pierdut pe drum.

— O să mă asigur că o găsim. După ce-mi dai ce țiam cerut.

— S-a făcut.

Satisfăcut, Dickie se întoarse cu spatele și se aplecă asupra muncii sale.

— Nenorocit lacom ce ești! Poftim, spuse Eve și-i puse lui Peabody cana de cafea în mâini, în timp ce se îndreptau către mașină. Bea asta. Ori te trezește, ori te omoară.

Eve îl bătu pe medicul legist la cap, până când îi confirmă cauza morții. Stătu cu gâtul întins peste umărul lui, până când întocmi raportul toxicologic și confirmă tranchilizantul de contrabandă descoperit în sângele lui Holloway.

După aceea se înapoie la sediul central și-i dădu ordin lui Peabody să meargă în zona strâmtă și înghesuită, cunoscută sub

numele de „Stațiune de odihnă”. Era, de fapt, o cameră întunecoasă, cu trei paturi supraetajate.

În timp ce ajutorul ei dormea, Eve se așeză în biroul ei și întocmi rapoartele. Transmise copiile necesare, mai bău niște cafea, și se hrăni cu ceva ce părea o brioșă cu afine, luată de la automat.

Zorii încă nu apăruseră când îi sună comunicatorul și imaginea lui Roarke invadă ecranul.

— Doamnă locotenent, ești așa de palidă, încât se vede prin dumneata.

— Încă mă țin tare.

— Am ceva pentru tine.

Evei îi sări inima. Roarke știa că nu era cazul să mai adauge ceva, căci transmisia era înregistrată.

— Am să încerc să trec cât mai repede pe-acasă. Peabody o să doarmă câteva ore de-acum încolo.

— Și tu ai nevoie să dormi.

— Da. Am cam terminat tot ce era de făcut pe aici. Vin și eu.

— Te aștept.

Întrerupse transmisia și-i lăsă un bilețel scurt lui Peabody, în caz că se trezea înainte de a se întoarce Eve. De îndată ce se urcă în mașină și porni, mai sună o dată la laborator.

— Mai ai vreo informație pentru mine?

— Cristoase, da’ știu că ești de neînduplecat! Ți-am terminat analiza fibrelor sintetice. E un amestec de poliester și material sintetic, marca Wulstrong. Lână artificială, folosită mai ales pentru haine și pulovere. Ăsta era vopsit în roșu.

— Ca un costum de Moș?

— Da, dar nu un Moș dintr-ăla cum sunt cei care zurgălesc peste tot. Ăia, săracii, nu-și pot permite asemenea greutate și calitate. Ăsta e o chestie superioară. Fabricanții pretind că e mai bună chiar decât lâna adevărată - cică e mai călduroasă, mai rezistentă și la-la-la.

Ceea ce e un rahat, că nu există nimic mai bun decât materialele naturale. Dar chestia asta e bună și scumpă. Ca și părul. Tipul pe care-l cauți nu-și face niciodată griji că o să cheltuiască prea multe credite.

— Bun. Bună treabă, Dickie!

— Mi-ai găsit invitația, Dallas?

— Da, căzuse în spatele biroului meu.

— Se mai întâmplă.

— Dă-mi rezultatele resturilor din canalizare, Dickie, și o să ți-o trimit prin mesager.

În timp ce se îndrepta spre casă, văzu zorile care cochetau cu cerul, înspre miazăzi.

Știa unde să-l găsească pe Roarke. Într-o cameră care nu ar fi trebuit să existe, mânuind un echipament despre care ea nu ar fi trebuit să știe că există. Ignoră tremurul genunchilor, o reacție tipică de polițist, în timp ce se apropie de ușa încăperii și își așeză mâna deasupra plăcii.

— Locotenent Dallas, Eve.

Amprentele palmei, precum și cele vocale, fură analizate rapid și i se permise să intre.

Roarke trăsese la o parte perdelele din dreptul ferestrelor largi. Geamul însuși era tratat. Nimeni nu putea vedea înăuntru. Încăperea era destul de mare, cu podea din marmură elegantă, iar pereții erau puși în valoare de luciri de artă - toți, în afară de unul, pe care se aflau mai multe monitoare.

Acum toate monitoarele erau stinse, în afară de unul singur. Iar pe acela rula Roarke rapoarte de bursă, în timp ce stătea în spatele consolei lucitoare, în forma literei U, jucându-se cu un computer neînregistrat.

— Aifost mai rapid decât mă așteptam.

— Nu a trebuit să trec prin foarte multe niveluri, spuse Roarke și făcu un gest cu mâna înspre un scaun gol. la un loc, Eve!

— Au fost destul de subțiri, încât să mă pot strecura? Să spun că le-am găsit chiar eu, fără să fie nevoie să falsific raportul?

Doamna sa polițist, își spuse Roarke în sinea sa, cu mândrie, se gândea întotdeauna la asemenea detalii.

— Dacă ai ști unde să cauți și ce întrebări să pui - ceea ce-mi imaginez că ai fi reușit, într-o zi sau două. la un loc, repetă el, și de data asta o luă de mână și o împinse într-un scaun.

Își legase părul la spate - ceea ce o făcea întotdeauna să-și dorească să i-l poată elibera din strânsoarea benzii subțiri din piele. Își ridicase mânecile puloverului său negru. Se trezi că se uita la mâinile lui, că se gândea la mâinile lui. Mâinile superbe și îndemânatice. Realiză că începea să viseze cu ochii deschiși, așa că se potoli.

Când clipi ca să-și limpezească ochii, chipul lui era aproape de al ei, iar una dintre acele mâini superbe și pricepute îi ținea bărbia, și-și trecea degetul mare peste gropița din mijloc.

— Aproape că ai adormit de-a-n-picioarelea, așa-i?

— Doar… mă gândeam la ceva.

— Ahaa… Te gândeai. O să fac un târg cu tine, doamnă locotenent. Am să-ți ofer informațiile pe care le-ai cerut, dacă promiți, în schimb, să fii astăzi aici, la ora șase. Ai să ai parte de o adevărată…

— Hei, eu nu mă tocmesc pentru informații.

— Ba da, dacă vrei informațiile. Le pot șterge. Roarke întinse mâna și o lăsă pe niște butoane pe care Eve nu le putu identifica.

— Ai să fii aici, iei un relaxativ, și o lași pe Trina să-ți facă un tratament complet.

— Nu am timp să-mi facă ea cine știe ce tunsoare stupidă.

Însă Roarke nu se gândea la tunsoare, ci la masajul corporal și la programul de relaxare de care avea de gând să o facă să se bucure.

— Astea-s condițiile. Accepți sau nu.

— Am patru discuri de omoruri pe birou.

— Ai dreptate până aici. Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi patru sute. Oricare ar fi prioritățile tale, se întâm plă să fii a mea. Ăsta e prețul meu. Vrei informațiile?

— Ești la fel de rău ca Dickhead.

— Poftim?

Eve pufni în râs când auzi tonul jignit al vocii lui Roarke, apoi își frecă palmele peste față. Ura nespus de tare momentele în care el avea dreptate. Parcă mergea pe nori.

— În regulă, accept târgul. Ce-ai găsit?

Se mai uită un moment la ea cu încruntare, după care lăsă mâna în jos și se întoarse către monitorul de pe perete.

— Salvează informațiile pe monitorul patru și închide monitorul. Afișează dosarul Holloway pe toate monitoarele. Acum patru ani, prietenul nostru a dat o grămadă de bani ca să-și schimbe identitatea. Sub numele său de naștere…

— John B. Boyd. La dracu'!

Se ridică din scaun, se apropie de monitor și citi primele rapoarte de poliție, dintr-o serie întreagă.

— Hărțuire sexuală, acuzații de viol. La care vieți ma a renunțat. Relații sexuale cu forța. Con damnat. Șase luni de tratament psihologic și serviciu în folosul comunității. Rahat! Posesie de jucării sexuale ilegale, nedovedită. Tratament voluntar pentru obsesii sexuale. Tratament terminat, dosarele închise. La dracu' cu toate astea. Tipul ăsta era dus cu pluta, iar sistemul ia permis totuși să treacă.

— Avea bani, sublinie Roarke. E ușor să scapi de acuzații sexuale minore. Reușește să scape de toate și ajunge să fie sodomizat și strangulat. Ironie, sau dreptate, ce zici Eve?

— Ar fi trebuit să se facă dreptate în tribunale, izbucni ea. Nu dau doi bani pe ironie. Oare „Confidențial" a descoperit toate astea în timpul cerce-tărilor?

— Eu aș fi descoperit, în locul lor, spuse el și dădu din umeri. Depinde de cât de mult sapă însă, așa cum spuneam, era doar câteva niveluri mai jos. Iar o cercetare minuțioasă ar fi scos totul la iveală. Clasificarea dosarelor nu l-ar fi ajutat să scape decât de cercetările standard, pentru angajare, și de analizele pentru credite.

— Ai făcut rost de situația lui financiară?

— Sigur că da. Finanțele subiectului, pe monitorul șase. După cum vezi, se descurca foarte bine la locul său de muncă, din punct de vedere al banilor. Avea și un broker de doamne-ajută, care îi investea bine banii. Îi plăcea să cheltuiască, dar avea și bani.

Cu toate acestea, mai sunt și câteva depozite destul de mari, care sunt cu mult mai mari decât sumele plătite pentru modelarea chipului sau dividendele din investiții. Zece mii, la intervale de câte trei luni, în doi ani de zile.

— Da.

Încă o dată, Eve păși mai aproape de monitor.

— Le văd, continuă ea. Le-ai identificat?

— Mă întreb de ce suport eu micile insulte de genul ăsta.

Eve se întoarse și-i aruncă o uitătură încruntată, însă Roarke se mulțumi să ofteze.

— Evident. Au fost transferuri on-line, trecute printr-o grămadă de surse, într-o încercare decentă de a ascunde sursa inițială. Totuși, toate indică aceeași sursă.

Eve încuviință din cap.

— "Confidențial".

— Ești un excelent detectiv.

— Așadar, îi șantaja. Sau pe unul din ei. Ai făcut rost de inițialele numelui care a autorizat aceste transferuri?

— Contul este pe numele amândurora. Putea fi oricare dintre cei doi. Contul lor funcționează pe bază de parolă, și nu de semnătură.

— În regulă, am destul informații cât să-i invit la un interogatoriu și să-i fierb nițeluș, spuse ea și trase adânc aer în piept. O să o las mai întâi pe Peabody să se dea un pic la ei și să-i scuture. Apoi mă duc și eu.

— Să ai grijă să te întorci până la șase.

Nerăbdătoare, Eve se întoarse cu fața către el. Se făcea dimineață, iar prin geamul tratat intra lumina care îi accentua chipul palid și ochii umflați.

— Am bătut palma. Am să mă țin de promisiune.

— Sigur că ai să te ții de ea.

Și asta chiar dacă ar fi trebuit să se ducă la sediul central și să o care el personal de acolo.

13

Eve decise că cea mai bună strategie era să-și lovească victimele cu putere, direct în față, cât timp erau încă rănite. Dacă Peabody își jucase bine rolul, Rudy și Piper ar fi trebuit să fie încă în șoc și să muncească asiduu pentru a evita publicitatea negativă și un posibil proces, intentat de un client oripilat.

Și după ce ieșea Peabody, își spuse Eve în gând, avea să intre ea.

La nouă și jumătate se afla în salon, arătându-i recepționerului poza lui Holloway. Dacă totul decurgea așa cum era programat, ar fi trebuit să termine exact când ar fi intrat Peabody și i-ar fi dat semnalul de pornire.

— Sigur că da, îl cunosc pe domnul Holloway. Venea regulat, o dată pe săptămână, și o dată pe lună la câte o întrevedere.

— Și pentru ce venea o dată pe săptămână?

— Coafură, tratament facial, masaj și aroma relaxare.

Yvette, prietenoasă de data aceasta, se aplecă pes te tejghea și scăpă un mic oftat, în timp ce privea cu atenție fotografia lui Holloway:

— Tipul ăsta are o carapace super, ca să zic așa, și știe și cum să și-o întrețină. O dată pe lună își face tot tacâmu', o zi întreagă de tratamente.

— Cu același consultant?

— O, da, sigur că da, nu vrea să aibă de-a face cu nimeni altcineva în afară de Simon. Acum câteva luni, Simon și-a luat

vacanță. Domnul Holloway a făcut o criză de isterie, chiar aici, în zona de aștep tare. l-am oferit o rundă gratuită, în tubul pentru dispoziție, și un O Delux, ca să îl calmăm.

— O Delux?

— O de la orgasm, drăguță. Într-o cameră privată, în care avea de ales între realitatea virtuală, holograme sau o prostituată licențiată droidă. Nu suntem pregătiți pentru prostituate licențiate umane, dar avem toate celelalte alternative. Delux costă cinci sute, dar a meritat, ca să-l putem calma. Trebuie să păstrezi clienții fideli fericiți. Un client precum Holloway lasă cam cinci mii pe lună aici, asta fără să mai socotim și produsele pe care le achiziționează.

— Și nimic nu se compară cu Orgasmul Delux, ca să calmeze un client.

— Exact, răspunse ea și zâmbi până la urechi, ex - trem de mulțumită de faptul că Eve nu părea să-i poar te pică. Și, a făcut ceva rău?

— S-ar putea spune și așa. Dar sigur nu o să mai facă de acum încolo. Simon e pe-aici?

— E în Studioul Trei. Și nu vrei să mai mergi o dată acolo, începu ea, când o văzu pe Eve cum se întoarse.

— Ba da, vreau.

Eve traversă un hol scurt și trecu de niște uși cu geamuri sablate, gravate cu siluetele unor corpuri umane perfecte.

Se auzea un zumzet de voci și muzică, sunetul apei care clipocea ca un cântec, păsările ciripitoare și adieri de vânt. Eve simți miros de eucalipt, trandafir și mosc.

De ambele părți se întindeau niște uși în culori pastelate. Una dintre ele era deschisă și se vedea o masă lungă, căptușită, și un echipament complicat, tuburi, oglinzi și un mic computer. Toate acestea îi treziră o amintire sumbră a unui centru de sănătate.

În timp ce continuă să meargă de-a lungul holului, se deschise o altă ușă, pe care ieși un consultant, îmbrăcat în uniformă albă, care conducea o femeie acoperită din cap până-n picioare cu niște zoaie verzi, spre o altă zonă.

— Studioul Trei?

— Coridorul din stânga, scrie pe ușă.

— Ăă-hă.

Eve urmări consultantul, care o trase pe femeie după el și-i spuse că zece minute în „Camera deșertului" aveau să o facă să arate ca o nouă femeie.

Eve își folosi toată voința ca să se abțină din tremurat.

În locul în care se bifurca coridorul, Eve văzu o cadă imensă, plină cu ape termale care bolboroseau, încadrată de niște cireși plângători în miniatură. Trei femei se relaxau deja în ea, în timp ce sânii le pluteau cu grijă la suprafața spumei roz ca zahărul.

O altă femeie plutea în voie, de una singură, scufundată până la bărbie în lichidul gros și verde dintr-un tub senzorial. Chiar dincolo de el, în ceea ce Eve presupuse că era zona de umezire, era o piscină îngustă numită Plonjonul, în care apa de un albastru perfect era menținută la o temperatură stabilă de 2 grade Celsius. Îi clănțăneau dinții numai când se uita la ea.

O luă la stânga. După ce bătu scurt la ușa albastră ca un ou de Paște, marcată cu numărul trei, intră înăuntru. În continuare, fu neclar cine era mai zăpăcit - Eve însăși, Simon sau McNab, care se întinsese într-un fotoliu de relaxare, cu fața acoperită cu ceva ce părea a fi nămol negru.

— Aici e zona de tratament.

Agitându-și mâinile, Simon se grăbi să-i blocheze trecerea.

— Nu ai voie să intri aici, cât timp am consultări, continuă el. Ieși afară, ieși afară, ieși afară!

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. Nu durează decât câteva minute.

— Lucrez! exclamă Simon, gesticulând cu mâinile și făcând să zboare niște picuri de nămol.

— Două minute, spuse ea și trebui să se abțină de la hohotul de râs care stătea să-i izbucnească din gât, în timp ce McNab își dădea ochii peste cap în spatele lui Simon.

— Ieși afară, ieși afară, continuă el și smulse de pe undeva un prosop. Îmi cer scuze, îi spuse el lui McNab. Oricum, masca dumneavoastră trebuie să mai stea un pic. Vă rog să vă relaxați și să permiteți minții să se odihnească. Nu durează decât o secundă.

— Nicio problemă, murmură McNab.

— Nu, nu, șșșt! Cu un zâmbet abia schițat, Simon își duse degetul la buze. Fără vorbe. Lăsați fața să se relaxeze complet și goliți-vă mintea. Acesta este momentul dumneavoastră. Și acum, închideți ochii și imaginați-vă cum toate impuritățile își iau zborul. Sunt chiar aici, la ușă.

Zâmbetul îi păli imediat ce închise ușa și o privi pe Eve.

— Nu am să te las să-mi deranjezi clienții.

— Îmi cer scuze. Însă unul dintre clienții tăi a fost foarte deranjat seara trecută. Nu o să mai vină de acum încolo pentru consultația sa lunară.

— Despre ce vorbești?

— Holloway. Brent Holloway. E mort.

— Mort? Brent?

Simon se sprijini de peretele strălucitor. Își duse mâna pe care nu apucase să o șteargă prea bine, în dreptul inimii.

— Dar l-am văzut acum câteva zile. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

— Eu l-am văzut azi de dimineață la morgă, într-un sertar. Nu e nicio greșeală la mijloc.

— Nu mai pot să… respir!

Simon se repezi în jos pe hol, cu mantia fluturând. Eve îl găsi într-una din zonele de așteptare din pluș, doborât într-o canapea micuță, din mătase, cu capul între genunchi.

— Nu știam că erați așa de apropiați.

— Sunt… eram consultantul lui. Nu există cineva mai apropiat, nici măcar rudele.

Încercă să-și imagineze intimitatea alături de Trina, și trebui să se abțină de la alt fior.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Simon. Vrei ceva? Apă?

— Da, nu. O, Doamne, Dumnezeule!

Își ridică capul și întinse o mână tremurătoare ca să activeze monitorul de răcoritoare de pe masa de alături. Chipul părea cenușiu și bolnav, încadrat de părul său roșu strălucitor.

— Am nevoie de un calmant. Mușețel, rece, spuse el, apoi se sprijini și închise ochii. Cum s-a întâmplat?

— Deocamdată anchetăm. Povestește-mi despre el, spune-mi cu cine era combinat.

— Era un tip foarte pretențios, l-am respectat această calitate. Știa precis cum voia să arate, și făcea tot ce putea ca să-și păstreze chipul și trupul. O, Doamne!

De cum apăru servitorul droid, îi smulse paharul înalt și subțire de pe tavă.

— Îmi cer scuze, sufletel. Am nevoie de o se cun dă.

Goli tot paharul, respirând egal și adânc între fiecare înghițitură. Îi reveni în obraji un pic din culoarea care îi dispăruse

— Nu a lipsit niciodată, de la nicio ședință de tratament, și m-a recomandat multor clienți noi. Îmi aprecia munca.

— S-a încurcat cu cineva de pe aici, dintre membrii personalului vreau să spun. Cu vreo stilistă, sau consultantă, sau cu alte cliente?

— Membrilor personalului nostru nu le este îngăduit să se întâlnească cu clientela în afara orelor de program. Iar în ce-i privește pe ceilalți clienți, nu-mi amintesc să fi pomenit pe careva. Îi plăceau femeile. Avea o viață sexuală variată și satisfăcătoare.

— Și-a povestit el despre asta?

— Ce se discută între client și consultant e sfânt. Simon își trase nasul, apoi așeză deoparte paharul gol.

— Îi plăceau și bărbații? Gura lui Simon amuți.

— Nu a menționat niciodată interesul pentru relații cu parteneri de același sex. Nu mă simt în largul meu când primesc asemenea întrebări, doamnă locotenent.

— Nici Holloway nu se simte prea în largul lui în momentul ăsta.

Așteptă o clipă și îl observă pe Simon, care făcu o pauză, asimilă informația, apoi încuviință din cap.

— Ai dreptate. Sigur că ai dreptate. Îmi cer scuze. Dar e un șoc așa de mare.

— Vreunul dintre angajații bărbați de aici s-a arătat cumva interesat de el, într-un fel sexual sau romantic?

— Nu. Sau cel puțin… Sincer, nu am sesizat niciodată vreun semnal sau vreo vibrație, dacă îi pot spune așa. Și oricum, asemenea comportament este descurajat aici. Suntem profesioniști.

— Exact. Aveți pe cineva dintre membrii echipei care să facă tatuaje manuale?

Scoase un oftat lung și asurzitor.

— Avem mai mulți consultanți, care sunt și niște excelenți artiști manuali.

— Dă-mi nume, Simon.

— Întreab-o pe Yvette, de la recepție. O să-ți dea ea tot ce ai nevoie. Trebuie să mă întorc la clientul meu.

Își apăsă degetele peste ochi.

— Nu-mi pot permite să las sentimentele să-mi afecteze munca. Doamnă locotenent…

Simon își lăsă iarăși brațele să-i cadă în poală, iar ochii îi erau întunecați și umezi.

— Brent nu avea familie. Ce o să se întâmple cu… Ce o să se întâmple cu el?

— Dacă nu are pe nimeni, care să se ocupe de el, o va face primăria.

— Nu, așa ceva nu ar fi corect.

Își strânse buzele, apoi se ridică în picioare.

— Aș vrea să fac eu aranjamentele, dacă se poate. Ar fi ultimul lucru pe care l-aș face pentru el.

— Se poate și așa. Va trebui să vii la morgă și să completezi actele.

— La…

Începură să-i tremure buzele, însă trase aer în piept și apoi încuviință din cap.

— Da, așa am să fac.

— O să le transmit un mesaj să te aștepte.

Și pentru că Simon arăta de-a dreptul devastat, adăugă:

— Nu va trebui să-l vezi, Simon. L-am identificat deja. Tu doar faci cererea, iar ei o să predea corpul cen trului memorial sau morgii pe care o s-o indici tu.

— Aha, răspunse el și respiră rapid. Mulțumesc. Mă așteaptă clientul, spuse el pe un ton sec. Nu a avut grijă de tenul lui. Din fericire, e tânăr, așa că pot face multe ca să-l ajut. E de datoria noastră să avem o înfățișare atractivă. Frumusețea relaxează sufletul.

— Da. Du-te și ai grijă de clientul tău, Simon. Păstrăm legătura.

Eve se îndreptă către ieșire și tocmai lua lista cu nume de la Yvette, când apăru Peabody. Părea îmbujorată și avea ochii goi. Făcu însă un gest neobservat din cap, în direcția Evei, înainte de a se întoarce către recepționistă.

— Am primit un pachet complet de la „Al tău personal", începu ea. Pentru „Planul unei zile de diamant".

— Oo, e cel mai bun pachet al nostru, spuse Yvette și îi zâmbi bucuroasă. Și, draga mea, arăți istovită. Este exact ce ai nevoie. Te punem noi imediat pe picioare.

— Mulțumesc!

Se îndepărtă și se prefăcu că se duce să studieze dulapul de sticlă plin de sticluțe colorate, care garantau frumusețea și vitalitatea oricui le consuma cu regularitate. În schimb, îi dădu dintr-o suflare Evei raportul, în șoaptă:

— Amândoi erau șocați și au încercat să mușamalizeze totul. S-au străduit să mă convingă că am interpretat eu greșit, spuse ea și se abținu să nu scoată un fornăit. Au intrat imediat pe modul sămpăcăm-clientul, de parcă ar fi fost programați. Au pro mis să se ocupe chiar acum de problemă și miau oferit o a doua consultație gratuită, plus afacerea asta. Am văzut broșura. „Ziua de diamant" ajunge cam la cinci mii. Dar nu i-am lăsat să scape așa ușor. Le-am spus că o să stau acasă, să mă calmez, înainte de a-mi suna avocatul.

— Bună treabă. Încearcă să vorbești cu cât mai mulți consultanți de pe aici, cât timp te frământă și te curăță. Menționează și numele lui Holloway. Am nevoie de reacții, de bârfe, de opinii. Vezi să aduci și niște consultanți bărbați.

— Orice pentru muncă, să trăiți!

— Domnișoară Peabody?

Peabody se întoarse și, în timp ce se holba la zeul poleit cu aur din fața ei, se gândi că probabil i se căscase gura până la pantofi.

— Eu… ăă… da?

— Eu sunt Anton. Am să vă ofer asistență pentru detoxifierea cu plante. Ați dori să mergeți cu mine chiar acum?

— O, da!

Peabody mai avu timp să-i arunce Evei o privire lungă și să-și dea ochii peste cap, înainte ca Anton să o ia de mână și să o conducă ușurel.

Eve își îndesă lista de nume în geantă și se în dreptă spre etajul la care se aflau birourile „Confidențial", sperând ca până la urmă să iasă totul bine.

— Rudy și Piper nu pot fi contactați, o anunță recepționista cu un ton îndeajuns de țâfnos, încât să o facă pe Eve să-și îndrepte spatele.

— Ei bine, o să vrea să fie contactați, spuse ea și-și trânti insigna pe tejghea. Crede-mă!

— Știu foarte bine cine sunteți, doamnă locotenent. Rudy și Piper nu pot fi contactați. Dacă doriți să vă faceți o programare, vă aranjez una, cu cea mai mare plăcere.

Eve se sprijini prietenește de tejghea.

— Ai auzit cumva de sintagma „obstrucționarea justiției"?

Femeii îi licăriră ochii.

— Îmi fac doar datoria.

— Hai să-ți spun cum stă treaba. Ori mă lași să intru și să vorbesc acum cu șefii tăi, ori te duc chiar acum la sediul central al poliției și te amendez pentru obstrucționarea unei anchete, pentru că ai împiedicat un polițist să-și facă treaba, și pentru că, în general vorbind, ești proastă. Ai zece secunde ca să te hotărăști cum vrei să faci.

— Mă scuzați!

Femeia se întoarse, dădu drumul la căști și murmură ceva rapid. Când se întoarse, chipul îi era înghețat.

— Puteți merge direct înăuntru, doamnă locotenent.

— la uite, nu a fost o alegere așa de grea până la urmă, nu?

Eve își puse insigna la loc în buzunar și intră cu pași apăsați pe ușile de sticlă. Se întâlni cu Rudy și Piper la intrarea în biroul lor.

— Chiar era necesar să o îngroziți pe recepționista noastră? întrebă Rudy.

— Da. Voi aveți vreun motiv să mă evitați în dimineața asta?

— Suntem extrem de ocupați.

— O să fiți și mai ocupați acum. Va trebui să veniți cu mine.

— Să venim cu tine? întrebă Piper și își așeză o mână pe brațul lui Rudy. De ce? Unde?

— La sediul central al poliției. Brent Holloway a fost omorât azi-noapte și avem multe de discutat.

— Omorât?

Piper se clătină, și cu siguranță ar fi căzut dacă brațul lui Rudy nu s-ar fi încordat să o prindă din zbor.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Ca și ceilalți?! A fost la fel ca și ceilalți?! Rudy!

— Liniștește-te, spuse el și o trase pe sora lui mai aproape, în timp ce se uita țintă în ochii Evei. Nu e neapărat nevoie să mergem la sediul central.

— Ei bine, aici nu mai suntem de acord. Aveți de ales, ori veniți de bunăvoie, ori am să chem câțiva polițiști aici, care să vă escorteze.

— Nu cred că ai vreun motiv să ne arestezi pe vreunul dintre noi.

— În acest moment, nu sunteți nici arestați, nici acuzați. Dar când sunteți chemați, pentru o declarație oficială, atunci sunteți obligați să veniți.

Cu Piper lângă el, care tremura toată, Rudy lăsă să-i scape un oftat atent.

— O să-i contactez pe avocații noștri.

— Puteți face asta de la secție.

— În regulă, îi ținem separați, îi spuse Eve lui Feeney, în timp ce o studiau amândoi pe Piper prin geam. Piper stătea așezată la masa micuță și ră vă șită din camera de anchetă A, balansându-se în timp ce unul dintre avocați îi șoptea ceva la ureche.

— Am putea să lucrăm și împreună, dar cred că obținem mai multe informații, dacă fiecare din noi sar ocupa de câte unul. Vrei să vorbești cu ea, sau cu Rudy?

Feeney reflectă asupra propunerii, cu buzele strânse.

— Am să încep cu el. Eu zic să facem cu schimbul și să îi zăpăcim de fiecare dată când intră în ritm.

— E bine și așa. McNab s-a întors?

— Tocmai acum a intrat. Aproape că a terminat la salon. O să-și scrie raportul până terminăm noi aici.

— Spune-i să aștepte. Dacă scoatem destule informații de aici, poate reușim să emitem un mandat pentru sistemul lor de computere. Dacă avem acces la computerele lor, ne poate ajuta să descoperim ceva.

Altfel, își spuse ea în gând, va trebui iarăși să- I roage pe Roarke să-și facă numerele lui de magie.

— Sună când vrei să facem schimb, îi spuse ea lui Feeney.

— La fel și tu.

Eve deschise ușa camerei de anchetă și intră înăuntru. Avocatul se ridică imediat în picioare, își înfoie pieptul și începu dansul și discursul obișnuit:

— Doamnă locotenent, aceasta este o adevărată ofensă. Clienta mea este surmenată, este surmenată emoțional. Nu aveți niciun motiv să cereți această declarație, în acest moment.

— Dacă vrei să o oprești, ai nevoie de un ordin din partea judecătorului. Pornește înregistrarea.

La declarația locotenent Dallas, Eve, număr de identificare 5347BQ, numitei Piper Hoffman. Afișează data și ora. Cea căreia i se ia declarația a solicitat să fie reprezentată de avocatul său. Prezent în sală. Toate aceste proceduri sunt înregistrate. Subiectului Hoffman i s-a citit o copie revizuită din Miranda. Domnișoară Hoffman, înțelegi care sunt drepturile și obligațiile dumitale?

Piper se uită la avocatul ei și așteptă ca acesta să încuviințeze cu o mișcare a capului.

— Da.

— Îl cunoașteți pe Brent Holloway? încuviință cu o mișcare a capului.

— Pentru înregistrare, subiectul a răspuns afirmativ. Era unul dintre clienții serviciului dumitale, „Confidențial".

— Da.

— Iar prin acel serviciu, i-ai găsit decedatului pe rechi potrivite, dintre clientele de sex feminin.

— Ăsta e… ăsta e scopul nostru, să găsim cât mai multe cupluri potrivite, în baza intereselor și scopurilor comune, să le oferim o șansă să-și construiască o relație, să exploreze posibilitățile.

— Relații sentimentale și/sau sexuale?- Natura relațiilor rămâne la altitudinea fiecărui cuplu sau client în parte.

— Iar acești clienți sunt analizați înainte de a le fi acceptată cererea, înainte de a plăti taxa, înainte de a fi puși pe vreo listă de perechi potrivite.

— Analizați cu atenție.

Se părea că Piper răsuflă ușurată văzând în ce direcție mergeau întrebările. Își mai îndreptase un pic spatele și-și dădu părul pe spate, cu degetele ei lungi.

— E responsabilitatea noastră să ne asigurăm că toți clienții noștri îndeplinesc anumite standarde.

— În standardele voastre îi includeți și pe contravenienții acuzați de abuzuri sexuale? Și pe cei condamnați pentru acest motiv?

— Cu siguranță că nu.

Se sclifosi, își ridică bărbia și rămase cu gura încleștată.

— Care este politica firmei voastre?

— Una foarte strictă.

— Dar ați făcu o excepție în cazul lui Brent Holloway.

— Eu… ’

Mâinile lui Piper, care erau așezate cuminte pe masă, se încleștară până când i se albiră încheieturile degetelor.

— Nu știu ce să… zise ea pe un ton din ce în ce mai stins, în timp ce se holba neajutorată în ochii avocatului său.

— Clienta mea a explicat deja care este politica firmei în această privință, doamnă locotenent. Vă rog să treceți mai departe.

— Brent Holloway a fost condamnat pentru coer ci ție sexuală și a fost acuzat de mai multe ori de molestare sexuală, hărțuire și perversități.

Eve vorbea din ce în ce mai repede, căci din obraii lui Piper dispărea orice urmă de culoare.

— Ai declarat deja și ai fost înregistrată spunând cum clientela voastră este analizată cu atenție, și ai explicat politica voastră în această privință. Te-am întrebat de ce l-ați scutit pe Holloway să respecte această regulă?

— Noi… adică eu… nu l-am scutit noi de nicio regulă.

Începu să-și sucească mâinile, iar în ochi i se strecură ceva asemănător cu frica.

— Nu avem asemenea informații despre Brent Holloway.

— Poate îți sună cunoscut numele de John B. Boyd.

Pentru că ochii Evei erau ațintiți asupra lui Piper, observă imediat. Licărirea care indica faptul că știa, și umbra vinovăției.

— Sistemul vostru este unul dintre cele mai performante. Cel puțin, așa mi-ai spus. Este responsabilitatea voastră să căutați astfel de informații despre un client care își depune cererea. Domnișoară Hoffman, compania dumitale este iresponsabilă sau incapabilă?

— Nu-mi place deloc tonul pe care ați pus această întrebare, protestă avocatul.

— Se notează în declarație. Răspunsul dumitale, Piper?

— Nu știu ce s-a întâmplat.

Respira repede și-și încrucișase brațele peste sânii ei frumoși.

— Nu știu, repetă ea.

O, ba da, își spuse Eve în gând. Ba da, știi foarte bine, și te-am băgat în sperieți.

— Patru clienți ai companiei voastre sunt morți. Patru. Fiecare dintre ei a venit la tine, fiecare dintre ei a fost terorizat. Violat și strangulat.

— E o coincidență incredibilă - incredibilă. Doar o coincidență.

Piper începu să tremure și începu să respire întretăiat, cu icnete dese.

— Așa a spus Rudy, adăugă ea.

— Dar nu crezi așa ceva, spuse Eve pe un ton blând, apropiindu-se de ea. Nu poți crede așa ceva, nici în ruptul capului! Sunt morți.

Cu gesturi brutale, Eve înșiră pe masă patru fotografii. Instantaneele de la locul crimei erau clare și nemiloase.

— Asta nu pare să fie tot o coincidență, nu-i așa?

— O, Doamne! O, Doamne, izbucni Piper, și-și acoperi fața cu mâinile. Am să mă îmbolnăvesc.

— Nu era nevoie de așa ceva.

Roșu la față din pricina furiei, avocatul se ridică în picioare.

— Nici de omoruri nu e nevoie, îi dădu Eve replica și se ridică la rândul ei în picioare. Am să-i acord clientei dumitale câteva minute, ca să-și revină. Oprește înregistrarea!

Apoi se întoarse cu spatele și ieși din cameră, în timp ce privea prin geam, îi dădu lui Feeney un semnal prin comunicator.

— E pe marginea prăpastiei, îi spuse ea când se întâlniră. Te las pe tine să o împingi. Eu aș intra învelit într-o aură de lumină, simpatetic, ca un unchi.

— Mereu vrei să fii tu polițistul rău, se plânse Feeney.

— Mă pricep mai bine. la-o de mână și apoi întreab-o pentru ce-l plăteau pe Holloway, că încă nu am apucat.

— În regulă. Rudy se ține tare. Are o atitudine obraznică, dacă mă întrebi pe mine. Idiot mic și arogant.

— Foarte bine. Chiar am chef să dau cu șutul într-un idiot.

Și dacă tot era acolo, băgă mâna în punga de alune a lui Feeney și-și luă un pumn, apoi continuă:

— Zice că nu știau nimic despre dosarul lui Holloway. Minte, dar tocmai așa cred că putem intra în sistemul lor. Încerc să fac rost de mandat înainte să intru să vorbesc cu Rudy.

Zăbovi un timp pentru mandat, se mai opri să ia și o înghițitură de cafea, pe fugă, apoi intră în camera de anchetă B.

— Pornește înregistrarea, comandă ea. Declarația continuă cu locotenent Dallas, Eve. Afișează ora și data.

Se așeză și le zâmbi lui Rudy și avocatului care stătea lângă el.

— Ei bine, băieți, hai să începem!

Îl trecu și pe el prin aceeași pași pe care îi folosise și în cazul lui Piper. În loc să pălească și să înceapă să tremure, Rudy păru să devină și mai țeapăn, și mai încordat.

— Aș vrea să o văd pe sora mea, spuse el dintrodată, întrerupându-i ritmul.

— Surorii tale i se ia declarația.

— Este foarte delicată. Emoțiile ei plutesc foarte aproape de suprafață. Toată această afacere urâtă o să-i facă rău.

— Am patru oameni care au pățit un rău mult mai mare, asule. Îți faci griji despre ce ar putea spune Piper acolo? Tocmai am vorbit cu ea, puțin mai devreme.

Instinctul îi dictă să se dea un pic mai pe spate și să ridice din umeri.

— Nu e foarte rezistentă, continuă ea. O să-i fie mult mai bine odată ce se clarifică lucrurile.

Eve îl urmări cum își încleștă pumnii și se întrebă ce ar fi avut Mira de comentat despre potențialul lui de violență.

— Ar trebui să i se permită să se odihnească, spuse Rudy mușcând fiecare cuvânt, în timp ce ochii lui verzi și exotici rămaseră neclintiți, ca ai unei pisici. Ar trebui să i se dea un relaxativ și o pauză pentru meditație.

— Noi ăștia de pe-aici nu ne prea dăm în vânt după pauze de meditație. În plus, îl are pe avocatul său alături, așa cum și tu îl ai pe al tău. Presupun că sunteți destul de apropiați, mai ales că sunteți și frați gemeni.

— Normal.

— Holloway s-a dat vreodată la ea? Gura lui Rudy se subție considerabil.

— Sigur că nu.

— Atunci, poate la tine?

— Nu, răspunse el și întinse o mână fermă după paharul de apă.

— Pentru ce îi dădeați bani?

Apa o porni agitată spre buza paharului înainte ca el să-l așeze grăbit la loc, pe masă.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— La plățile periodice, pe care i le faceți de mai bine de doi ani. Cu ce te avea la mână, Rudy?

Se întoarse înverșunat înspre avocatul său, cu ochii plini de mânie:

— Au dreptul să-mi acceseze informațiile financiare?

— Cu siguranță că nu.

Avocatul își îndreptă umerii și-și duse pompos o mână la rever, de care erau agățate o grămadă de medalioane elegante.

— Doamnă locotenent, în cazul în care ați accesat informațiile financiare ale clientului meu, fără un motiv întemeiat, sau fără mandat…

— Am spus eu așa ceva?

Eve se mulțumi să zâmbească, apoi continuă:

— Nu trebuie să vă dau explicații despre felul în care am ajuns în posesia unor anumite informații privitoare la acest caz de crimă. Nu o să găsiți nicio cercetare a situațiilor voastre financiare, făcută de acest departament. Dar l-ai plătit, nu e așa, Rudy?

Își luă avânt și-l lovi cu putere, sub centură:

— L-ai plătit o dată, și încă o dată, și l-ai lăsat să te șantajeze, ca să-l pui pe listele de perechi potrivite, când știai prea bine că e un personaj cu comportament sexual deviant. Câți clienți a trebuit să împaci, sau să-i plătești, sau să-i intimidezi, ca să-și țină gura?

— Nu înțeleg la ce te referi.

Dar mâna nu-i mai era la fel de fermă când ridică paharul de apă din față. De-a lungul mâinilor lungi, albe ca laptele, apărură dâre roșii, de emoție.

Eve știa că, dacă ar fi făcut un test cu detectorul de minciuni, acele indicatoare ar fi spart geamul monitorului.

— Ba da, știi foarte bine. Și pun pariu că nu mi-ar fi foarte greu să găsesc câțiva clienți de-ai tăi la care s-a dat Holloway în timpul întâlnirilor acelea drăguțe și politicoase pe care le recomandați voi. Și odată ce îi găsesc, vă pot acuza și pe tine, și pe sora ta de solicitare de favoruri sexuale, fraudă și complicitate la diferite delicte sexuale.

Eve aruncă o privire dură într-o parte și apoi continuă:

— Iar avocatul tău știe că măcar unele dintre acuzațiile astea pot rămâne în picioare, și o să am grijă să rămână în picioare destul de mult timp ca să vi se ducă afacerea de râpă, iar chipul tău și al lui Piper să apară pe toate monitoarele din oraș, la toate buletinele de știri.

— Nu putem fi noi făcuți răspunzători! Nu poate fi făcută ea răspunzătoare pentru ceva ce a făcut… perversul ăla.

— Rudy, spuse avocatul și ridică o mână, pe care o așeză apoi pe umărul bărbatului. Aș dori să ne lăsați un moment, doamnă locotenent, pentru a ne consulta.

— Nicio problemă. Oprește înregistrarea. Aveți cinci minute, îi avertiză ea și apoi îi lăsă singuri.

Eve îi privi mai departe prin geam și scoase comunicatorul din buzunar:

— McNab.

În timp ce aștepta să i se răspundă, se legănă pe tocuri, în față și-n spate, și aprecie limbajul corpului din camera de anchetă. Rudy stătea cu mâinile încrucișate și cu degetele înfipte în bicepși. Avocatul era aplecat înspre el și vorbea repede.

— Aici McNab. Pornesc într-acolo, Dallas.

— Și apoi ai să te întorci. O să fac rost de un mandat, ca să te poți uita în sistemul celor de la „Confidențial". Rămâi pe poziție.

— Pot să iau un șase-opt? Să-mi iau ceva de mâncare pentru prânz?

— la-ți ceva pe drumul de întoarcere, de la o tarabă glisantă. Vreau să fii aici în momentul în care primim autorizația.

Îl auzi oftând și schiță un zâmbet.

— Cum a fost tratamentul facial, McNab?

— Minunat. Am niște obraji ca un fund de bebeluș. Și am văzut-o pe Peabdoy dezbrăcată. În fine, aproape dezbrăcată. Era învelită în rahatul ăla verde, dar oricum, am înțeles cum stă treaba.

— Scoate-ți treaba aia din minte și pregătește-te să treci la treabă!

— Le pot face pe amândouă. Frumoasă treabă. Și s-a și enervat la culme.

Eve se abținu din toate puterile să nu-i întoarcă zâmbetul până la urechi și îi închise înainte să piardă pariul cu ea însăși.

— A expirat timpul, amice, murmură ea și intră înapoi în camera de investigații. După ce porni din nou înregistrarea, se așeză jos și ridică dintr-o sprânceană. Câteodată, tăcerea convingea un subiect mai degrabă decât să-l fi bătut la cap.

— Clientul meu dorește să dea o declarație.

— Pentru asta ne și aflăm aici. Așadar, ce ai de spus, Rudy?

— Brent Holloway extorca banii companiei mele, prin persoana mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi protejez clienții, însă mă șantaja, iar cele mai multe avantaje pe care le cerea erau acelea de a fi pus pe listele de perechi potrivite și de a primi tratamente în mod regulat. Era, după părerea, mea, dificil și enervant, însă nu era periculos pentru femeile cu care îl potriveam.

— Asta este părerea ta de profesionist?

— Da, asta este părerea mea. Ne sfătuim toți clienții să se întâlnească cu perechile lor potrivite în locuri publice. Oricare dintre ele alegeau să-l întâlnească și după aceea, în intimitate, luau această decizie pe riscul lor. Toți clienții semnează un document în acest sens.

— Aa-ha. Și crezi că asta îți pune ție fundul la adăpost. Din punct de vedere etic, vreau să spun. Dar sunt foarte sigură că un tribunal ar avea o cu totul altă părere. Hai să rămânem însă la treburile importante. Cu ce te avea la mână?

— Nu este relevent.

— Ba da, este foarte relevent.

— Are de-a face cu viața mea personală.

— Are de-a face cu niște crime, Rudy. Dar dacă nu vrei să-mi povestești, mă duc să o întreb pe sora ta.

Eve se ridicase deja de pe scaun, când Rudy întinse mâna și o apucă de un braț.

— Las-o în pace. E delicată.

— Unul dintre voi va trebui să vorbească cu mine. Alege tu cine.

Degetele lui Rudy o strânseră mai tare de braț și o apăsară cu putere înainte de a-i da drumul. Se lăsă pe spate în scaun și continuă:

— Eu și Piper avem o relație unică și specială. Suntem frați gemeni. Suntem conectați, spuse el cu ochii inexpresivi. Suntem perechea potrivită.

— Tu și sora ta aveți o relație sexuală.

— Nu ai tu dreptul să o judeci, se răți el. Și nici nu mă aștept să înțelegi legătura care este între noi. Nimeni nu poate. Și cu toate că ceea ce este între noi nu este în totalitate ilegal, societatea ne este împotrivă.

— Incestul nu e un cuvânt drăguț, Rudy.

Îi reveni în minte imaginea tatălui ei, roșu la față din pricina efortului și cu ochii duri din pricina dorinței. Își înfipse unghiile în palme, pe sub masă, și se forță să-și scoată din minte imaginea aceea, precum și sila pe care i-o producea.

Suntem perechea potrivită, spuse el încă o dată. În cea mai mare parte a vieților noastre, am refuzat să acționăm după cum ne dictau inimile. Am încercat să fim și cu alte persoane, să trăim vieți separate. Și am fost nefericiți. Trebuie să fim nefericiți, neîmpliniți, doar pentru că unii ca tine sunt de părere că ceea ce facem e greșit?

— Dar nu contează ce spun eu, sau ce cred. Cum se face că a aflat Holloway?

— Era în Indiile de Vest. Eu și Piper eram în vacanță. Am fost foarte atenți. Suntem cât se poate de discreți. Am înțeles că, dacă s-ar afla, ne-am pierde clienții. Am fugit undeva unde puteam sta un timp împreună, unde puteam fi liberi și puteam fi împreună fără îngrădiri, ca orice cuplu normal. Era și Holloway acolo. Nu ne cunoștea, și nici noi pe el. Noi ne cazasem sub alte nume.

Făcu o pauză și luă o gură de apă.

— A venit câteva luni mai târziu, pentru o consultație. A fost, pur și simplu, vorba de… soartă. La început nici măcar nu l-am recunoscut. Dar după ce l-am analizat, când au apărut informațiile

despre el și iam refuzat cererea, el ne-a reamintit unde ne mai întâlnisem și în ce condiții.

Rudy privi fix în paharul său cu apă și-și trecu paharul dintr-o mână în alta.

— Ne-a explicat foarte precis cum va proceda și ce dorea. Piper a fost distrusă, îngrozită. Amândoi credem cu ardoare în calitatea serviciilor pe care le oferim. Vedeți dumneavoastră, noi știm foarte bine ce înseamnă să fii perechea potrivită a cuiva care-ți umple viața, care înseamnă totul pentru tine. Ne-am dedicat viețile să-i ajutăm și pe ceilalți să găsească ce noi avem deja.

— Iar dedicarea asta a voastră v-a adus un portofoliu rotunjor și frumușel.

— Faptul că avem profit nu contrazice valoarea serviciului. Și dumneata o duci bine, doamnă locotenent, spuse el pe un ton stins. Contrazice asta cu ceva valoarea căsniciei dumitale?

A dat și peste asta, își spuse ea în gând, dar nu făcu altceva decât să-și ridice sprâncenele.

— Hai să vorbim mai bine despre tine și despre cum te-ai descurcat cu Holloway.

— Am vrut să-i țin piept, însă ea nu a reușit, spuse Rudy și închise ochii. A reușit să o ia deoparte, singură, și să o amenințe. A încercat chiar să o înduplece să…

Își deschise iarăși ochii, care clocoteau de mânie.

— O dorea. Ăștia de teapa lui își doresc cu toții ce aparține altuia. Așa că am plătit și am făcut tot ce ne-a cerut. Cu toate acestea, dacă o prindea singură când venea, își punea labele pe ea.

— Cred că îl urai tare mult din cauza asta.

— Da. Da, îl uram din cauza asta. Îl uram pentru tot, dar cel mai mult îl uram din cauza asta.

— Îl urai îndeajuns de mult, încât să-l omori, Rudy?

— Da, spuse el înainte ca avocatul să apuce să-l oprească. Da, îndeajuns de mult, încât l-aș fi omorât.

14

— Nu avem destule probe ca să-l putem acuza.

Știa deja acest lucru. Știa deja acest lucru, fir-ar să fie, însă tot porni în luptă cu asistentul procurorului.

— Avea mijloacele, ocazia, și numai Dumnezeu știe ce motiv important avea - pe Holloway. În plus, a avut acces la produsele de înfrumusețare folosite în fiecare dintre cazurile celor patru victime, mai adăugă ea înainte ca asistenta procurorului, Caria Rollins, să apuce să spună ceva.

— Dar nu aveți suficiente probe ca să porniți un proces solid împotriva lui, își apără Caria Rollins punctul de vedere.

Abia dacă avea un metru înălțime, în ciuda tocurilor până la cer pe care le purta de obicei. Avea ochi de culoarea murelor, ușor oblici și exotici, și chipul rotund. Avea tenul alb și luminos, o siluetă curată și părul negru ca abanosul, prins într-o coadă dreaptă, care se termina la exact doi centimetri deasupra umerilor înguști.

Arăta și vorbea ca o dădacă profesionistă, și avea consistența pietrelor selenare. Îi plăcea să câștige, și nu întrevedea o victorie în cazul „Statul împotriva familiei Hoffman".

— Vrei să mă rog de el, când are deja mâinile încleștate în jurul gâtului următoarei victime?

— La urma urmei, ar fi foarte convenabil, spune Rollins pe un ton neutru. Și dacă tot sunteți la capitolul ăsta, faceți-mi rost de o mărturisire.

Eve măsură biroul lui Whitney cu pași egali.

— Nu-ți pot face rost de nicio mărturisire, dacă-l lăsăm să plece.

— Până acum nu s-a făcut vinovat decât de faptul că i-o trage soră-sii, spuse Rollins cu vocea ei suavă și dulce. Și că plătește un șantaj. Poate reușim să-i coacem ceva legat de solicitare de favoruri sexuale ilegale și fără autorizație, din moment ce cunoștea prea bine predilecțiile lui Holloway, însă e o exagerare. Nu ți-l pot acuza de crimă, Dallas, fără mai multe dovezi, sau fără o mărturisire.

— Atunci trebuie să mai scot nițel untul din el.

— Avocatul său a cerut o pauză pentru clienta sa. Nu-l mai putem reține pentru astăzi, adăugă ea, în timp ce Eve pufni pe nas. Îl poți ridica din nou mâi ne, după cele douăsprezece ore libere, prevăzute stan dard.

— Vreau să poarte o brățară. De data aceasta oftă Rollins:

— Dallas, la momentul acesta nu am niciun motiv pentru care să cer o brățară de securitate pentru Hoffman. Până acum nu e decât suspect, și nici măcar unul foarte serios. Are dreptul, conform legii, la intimitate și libertate de mișcare.

— Doamne, dă-mi ceva! spuse Eve, trecându-și amândouă mâinile prin păr.

O ardeau ochii din pricina lipsei de somn și o rodea stomacul din pricina cafelei. Rana ei, care încă nu se vindecase complet, zvâcnea.

— Vreau să fie testat, și vreau să i se facă profilul. Vreau să se ocupe Mira de el, adăugă ea.

— Va trebui să se ofere voluntar.

Rollins ridică o mână delicată, înainte ca Eve să apuce să o înjure. Era obișnuită să fie înjurată de către polițiști, și nu o deranja în mod deosebit. Dar se gândea la caz, și nu voia să fie întreruptă.

— L-aș putea convinge pe avocatul lui că e în interesul clientului. Dacă ar coopera în această privință, ar putea influența procurorul să nu continue acuzațiile de solicitare de favoruri sexuale, spuse ea.

Mulțumită de idee, Rollins se ridică în picioare:

— Aranjează cu Mira, și am să văd ce pot face. Dar dă-i drumul, Dallas, în cel mult o oră.

Whitney așteptă până când Rollins ieși afară pe ușă ca o furtună, apoi se întoarse în scaunul său.

— la un loc, locotenent!

— Comandante…

— Stai jos, repetă el și-și încorda degetul către scaunul de pe partea cealaltă a biroului său. Sunt îngrijorat, începu el, după ce Eve se așeză.

— Am nevoie de mai mult timp, ca să-l strâng cu ușa. McNab se ocupă de sistemul de la „Confidențial" Poate scoatem ceva până la sfârșitul zilei.

— Tu mă îngrijorezi, locotenent.

Se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Eve se încruntă.

— De aproape o săptămână întreagă te ocupi de cazul ăsta, fără întrerupere.

— Și criminalul la fel.

— Dar mă îndoiesc că el e încă în convalescență, după răni primite la datorie, și care i-au pus viața în pericol.

— Sunt sănătoasă tun, cum scrie și la dosar, se auzi Eve spunând, pe un ton plin de resentimente, care o făcu să tragă aer în piept. Dacă și-ar fi pierdut calmul în fața lui Whitney, nu ar fi făcut altceva decât să-i demonstreze punctul de vedere. Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, comandante, dar nu e nevoie să vă faceți griji.

— Așa să fie?

Comandantul ridică din sprâncene și se uită cu atenție la fața ei. Palidă, întunecată, aproape extenuată, sau cel puțin asta era părerea lui. Înseamnă că ai fi de acord să mergi la clinică și să dai un test fizic? întrebă el.

Resentimentele Evei se întoarseră încă mai puterni ce și își transmiseră vibrațiile până în vârful de etelor, pe care se străduia să nu le încleștеze în pumni.

— E un ordin, comandant Whitney? L-ar fi putut transforma într-un ordin.

— Las la alegerea ta, Dallas. Dai testul și te supui rezultatelor, sau te retragi de la datorie până mâine dimineață, la ora nouă fix.

— În acest moment, niciuna dintre alegeri nu este viabilă.

— Ori una, ori alta, sau îți iau cazul.

Eve aproape că sări din scaun. Comandantul o văzu cum se încordă, se cambră și apoi tremură. Dar rămase în scaun. Se roși toată în obraji, dar nu pentru multă vreme.

— A omorât de patru ori, și numai eu îl cunosc suficient de bine. Dacă îmi iei cazul, pierdem timp.

Și pierdem oameni.

— E alegerea ta, Dallas. Du-te acasă, spuse el pe un ton mai liniștit. Mănâncă o masă normală și culcăte.

— Și în timp ce eu fac asta, Rudy o să fie liber.

— Nu-l pot reține. Nici nu-i pot pune o brățară. Dar asta nu înseamnă că nu pot pune să fie urmărit, spuse Whitney, și abia acum schiță un zâmbet. O să fie supravegheat. Iar mâine o să organizăm o conferință de presă. Ai spus-o foarte bine, Dallas. Primarul și șeful poliției or să fie cei mai mari dușmani, dar o să le vii tu de hac.

— Pot să mă descurc.

— Știu. O să dăm cât de multe detalii putem, ca să punem publicul pe jar.

Ridică o mână și se scărpină la ceafă.

— Pace pe Pământ, bunăvoință pentru oameni, adăugă el și izbucni într-un râs scurt. Du-te acasă, Dallas. Mâine va trebui să fii în formă.

Se duse acasă, pentru că nu mai avea altă alternativă. Nu putea lăsa cazul din mână, și nici nu putea risca să dea un examen fizic. În ciuda a ceea ce spunea cu voce tare, se îndoia că ar fi trecut examenul în momentul acela.

O durea tot corpul, îndeajuns încât să-și dea seama că urma să clacheze, și trebuia să ia un calmant pentru durere, ca să reziste până la capăt. Și ce era mai rău, nici nu se putea concentra cum trebuia, cel puțin nu acum, când era în mașină și se îndrepta spre casă. Capul ei se încăpățâna să plutească la câțiva centimetri deasupra umerilor.

În timp ce lua curba spre Madison, aproape că lovi o tarabă glisantă, așa că se hotărî să comute pe pilot automat, apoi lăsă programul să o ghideze prin trafic.

În regulă, poate că avea nevoie de un pui de somn și ceva energie. Dar doar pentru că nu era la datorie, nu însemna că nu putea face câteva scanări și câteva căutări; nu însemna că nu putea lucra pe cont propriu, de la biroul ei de acasă.

Avea nevoie de niște cafea și de ceva solid în stomac, asta era tot.

Aproape că încuviință din cap, în timp ce mașina se strecură printre porți și sui aleea, înspre casă.

Luminile din ferestre străpungeau întunericul cu străluciri puternice, care-i usturau ochii. Inima îi bătea precum ritmul de fundal dintr-un număr mai entuziast de-al lui Mavis. Umărul îi zdrăngănea.

Când ieși din mașină, avu senzația că avea picioarele deconectate, ca din cauciuc. Pentru că se simțea slăbită, împinse ușa mare, de la intrare, cu o dispoziție proastă.

Și îl văzu pe Summerset.

— Oaspeții dumneavoastră au sosit deja, o anunță el. Erați așteptată acum douăzeci de minute.

— Să mă pupi în fund, fu cea mai bună sugestie pe care o putu da, în timp ce-și dădea jos jacheta, pe care o lăsă special atârnată de stâlpul din capătul scării.

— Nu mă tentează o asemenea oportunitate. Am să vă răpesc totuși un moment din timpul dumneavoastră, locotenent, spuse el și păși pur și simplu în fața ei, înainte ca Eve să apuce să o ia în sus pe scări.

— Viața e prea scurtă ca să-mi petrec un moment alături de tine. Dă-te din drumul meu, sau te dau eu la o parte.

Părea bolnavă, gândi el, iar felul în care se purta nu mai avea înțepăturile obișnuite.

— Am localizat cartea pe care ați cerut-o pentru Roarke, spuse el pe un ton dur, dar ochii i se îngustară în timp ce îi analiza chipul cu atenție.

— Aaa!

Se ancoră cu o mână de stâlpul scării, în timp ce încerca să facă lumină în ceața din mintea ei.

— Bine. Perfect, adăugă ea.

— Să dau comanda să fie expediată?

— Da, da. Asta voiam să spun.

— Va trebui să transferați suma, plus taxa de transport, în contul căutătorului de cărți. Pentru că mă cunoaște, căutătorul de cărți a fost de acord să trimită imediat obiectul și să aibă încredere că îi veți transfera fondurile, în cel mult douăzeci și patru de ore. Am notat detaliile pe e-mailul dumneavoastră.

— În regulă, bine. Am să mă ocup, răspunse ea. Trebui să-și stăpânească mândria și să adauge:

— Mulțumesc.

Apoi se întoarse către scări. Privi în sus. Se gândi că urma să fie ca și cum ar fi suit pe vârful unui munte, dar nu-și mai putea stăpâni încă o dată mândria, cât să ia liftul, atâta timp cât o privea el.

— Cu plăcere, murmură el, apoi se îndreptă către monitorul casei, în timp ce ea începu să urce scările. Roarke, doamna locotenent este acasă și se îndreaptă către etaj.

Ezită, apoi scoase un oftat.

— Nu arată prea bine, adăugă el.

Avea de gând să facă un duș fierbinte, să prindă puteri, și să se apuce de treabă. Eve calculă că ar fi putut cel puțin să facă o scanare de probabilitate cu privire la Rudy, cu informațiile pe care le avea. Dacă se lega ceva, poate ar fi reușit să facă presiuni asupra procurorului, să-i tragă lui Rudy o brățară de supraveghere pe mână.

Dar când intră în dormitor, Roarke o aștepta deja.

— Ai întârziat, spuse el.

— Traficul a fost de vină, spuse ea, în timp ce-și scoase hamul armei.

— Dezbracă-te!

Știa că era lipsită de vlagă, însă era destul de sigură că era prima dată când se întâmpla așa ceva.

— Ei bine, ești foarte romantic, Roarke, dar…

— Dezbracă-te, spuse el încă o dată și ridică un halat de baie. Pune-ți ăsta pe tine. Trina a aranjat totul pentru tine în cabana de la piscină.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea și-și trecu mâinile prin păr. Arăt eu că aș avea chef de vreun tratament de înfrumusețare?

— Nu, arăți de parcă ai avea chef de un tratament la spital.

Îi sări mușchiul, așa că aruncă halatul pe jos.

— Ai grijă de tine aici, sau o să ajungi direct acolo. Ochii Evei se întunecară și căpătară o căutătură primejdioasă:

— Nu mă mai presa. Ești soțul meu, nu custodele meu.

— Exact de un nenorocit de custode ai tu nevoie. O apucă de braț și, pentru că Eve avea reflexele slăbite, o trânti într-un fotoliu.

— Stai acolo, o avertiză el cu o voce care clocotea din pricina furiei abia stăpânite. Sau te leg de scaun.

Eve se apucă strâns de brațele fotoliului, iar degetele i se încleștară acolo, în timp ce el traversă camera cu pași apăsați până la Robotul multifuncțional ascuns într-o nișă.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă ea.

— Tu. Te-ai uitat la tine, în ultima vreme? Stai deasupra unor cadavre care au mai multă paloare decât ai tu acuma. Ai niște cearcăne sub ochi în care te poți ascunde cu totul. Și ai dureri.

Asta îi pusese capac.

— Crezi că nu-mi dau seama? o întrebă el.

Se întoarse cu un pahar înalt, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Nu ai să reușești să mă sedezi.

— Ți-l pot turna pe gât. Am făcut-o și altă dată, replică el.

Roarke se aplecă până când fețele li se apropiară una de alta, iar mânia din ochii lui o făcu să vrea să dispară.

— Nu am să te las să te îmbolnăvești de una singură, îi spuse el. Ori bei asta, Eve, și faci cum îți spun, ori te oblig să o faci. Știm amândoi că ești prea obosită ca să mă poți opri.

Eve îi smulse paharul din mână și, cu toate că avea impresia că ar fi avut o satisfacție minunată dacă l-ar fi aruncat de perete, nu credea că ar mai fi fost în stare să suporte consecințele. Se uită în ochii lui, peste buza paharului, cu o privire arzătoare, în timp ce înghițea conținutul.

— Poftim. Acum ești mulțumit?

— Ai să mănânci ceva solid, puțin mai târziu, spuse el și se aplecă să-i scoată cizmele.

— Pot să mă dezbrac și singură.

— Taci din gură, Eve.

Doar de dragul gestului, Eve încercă să-și scoată singură cizma, însă el o apucă, pur și simplu, de picior și trase de ea.

— Vreau să fac un duș și să mănânc ceva. Și mai vreau să mă lași în pace.

Roarke îi scoase și cealaltă cizmă, apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămașă.

— Ai auzit ce-am spus? Lasă-mă-n pace!

Faptul că-și auzi nervozitatea din glas nu făcu decât să adauge și o mică depresie la extenuare.

— N-am să te las, nici în viața asta, nici în alta.

— Nu-mi place să-mi poarte cineva de grijă. Mă enervează la culme.

— Atunci am să te enervez mult timp de-acum încolo.

— Sunt enervată de când te-am cunoscut. Închise ochii după această remarcă, dar avu impresia că văzuse o urmă de zâmbet la colțul gurii lui.

O dezbrăcă rapid și eficient, apoi o înfășură cu halatul. Moliciunea mușchilor îl asigură că analgezicul pe care îl adăugase în băutura nutritivă pe care i-o preparase își făcea deja efectul. Tranchilizantul nu prea puternic, pe care îl adăugase la sfârșit, nu ar fi trebuit decât să o relaxeze, însă, în starea în care se afla, își închipuia că avea să o dea destul de repede pe spate.

Cu atât mai bine.

Cu toate acestea, Eve se răsti la el când o ridică din fotoliu:

— Nu mă lua în brațe!

— Nu-mi place să mă repet, dar taci din gură, Eve! Se duse până la lift și urcă, cu ea cu tot.

— Nu vreau să fiu tratată ca un bebeluș!

Îi căzu capul, într-o spirală rapidă, care o forță să și-l sprijine de umărul lui.

— Ce dracu' ai pus în băutura aia?

— Tot soiul de lucruri. Relaxează-te!

— Știi că urăsc tranchilizantele.

— Știu.

Întoarse capul și-și trecu buzele prin părul ei.

— Te poți plânge mâine.

— Așa am să fac. Dacă te las să mă pui să fac tot felul de chestii, ai să te înveți așa. Am să mă întind o clipă.

— Exact.

În timp ce ieșea din lift, în cabana de lângă piscină, simți cum îi căzu capul pe spate, iar brațul din jurul gâtului alunecă și rămase inert.

Mavis ieși de sub frunzele unui palmier și se apropie rapid de el:

— Doamne, Roarke, e rănită?

— l-am dat un tranchilizant.

Roarke merse printre florile luxuriante, înconjură apele strălucitoare ale piscinei și își așeză nevasta pe masa lungă pe care Trina o pregătise deja.

— Mamă, ce șucărită o să fie când se trezește!

— Îmi închipui.

Cu mișcări blânde, dădu la o parte părul de pe fruntea Evei.

— Nu mai ești așa de dură acum, nu, locotenente? întrebă el retoric și se aplecă să o sărute ușor pe buze. Nu te mai obosi cu coafatul, Trina. Are nevoie de terapie de relaxare.

— S-a făcut.

Împopoțonată cu un costum mulat, de culoarea pielii, și cu un trend purpuriu pe deasupra, Trina își frecă palmele una de alta.

— Dar de ce să nu o și aranjez, dacă tot e adormită? Așa o să fie drăguță și cuminte.

Roarke ridică dintr-o sprânceană, când văzu sclipirea din ochii femeii, și puse o mână protectoare pe umerii Evei.

— Să fie ceva simplu.

Apoi, când își dădu seama cu cine avea de-a face, își drese glasul. Nu îl deranja să facă față mâniei nevestisii, dar măcar să nu fie din pricina faptului că stătuse cu mâinile în sân, cât timp ei i se vopsise părul în roz.

— Ce-ar fi să comand ceva pentru cină aici, jos? Și rămân și eu prin preajmă.

*

Auzi voci și râsete. Distante, de parc-arfi venit de pe altă lume. Într-un colț al minții ei, Eve știa că era amețită din pricina drogului. Roarke avea să plătească pentru asta.

Își dorea ca el să o țină iarăși în brațe, doar să o țină, în felul ăla, care făcea ca totul pe dinăuntrul ei să se întindă și să tânjească.

Cineva îi freca spatele și umerii. Geamătul de plăcere nu-i ieșea din gât, dar era unul jos și prelung.

Îl mirosi, prinse doar o adiere din mirosul lui Roarke.

Apoi urmă apa, caldă, cu bule, care se învârtea în jurul ei. Plutea în ea, lipsită de greutate, de minte, ca un fetus într-un pântec. Pluti în neștire, la nesfârșit, simțind numai pace în jurul ei.

O flacără în umăr. Un șoc. Cineva îi umbla în minte. Și apoi ceva răcoritor, o răcoare peste flacăra aceea, care o alină ca un sărut.

Și o prinse din nou somnul, și alunecă tot mai adânc, până la fundul moale, unde se culcă și adormi iarăși.

Când reveni iarăși la suprafață și se trezi, era întuneric. Rămase nemișcată, dezorientată, și-și numără pro priile-i respirații. Era dezbrăcată și-i era cald, și era întinsă pe burtă, sub plapuma de puf, ca un norișor.

Era acasă, în pat, după câte își dădea seama, căci în ultimele ore din viața ei pierduse, din când în când, contactul cu realitatea. Se

răsuci, încercând să-și limpezească gândurile, și picioarele ei se întâlniră cu ale lui Roarke.

— Ești trează?

Vocea lui părea vioaie - un mic talent de-al lui care o irita pe ea.

— Ce…

— E aproape dimineață.

Îi era într-adevăr cald, și era goală, cu pielea moale, precum petalele atinse de rouă, mulțumită Trinei, și mirosea precum sucul rece din piersici de seră.

— Cum te simți?

Nu știa precis. Totul în interiorul ei era deosebit de mătăsos și destins.

— Sunt bine, răspunse ea automat.

— Bun. Înseamnă că ești pregătită pentru faza finală a programului tău de relaxare.

Se aplecă peste ea și-i sărută buzele, ușor ca o șoaptă, iar limba lui alunecă repede-repede să se încolăcească cu a ei. Mintea Evei, care tocmai începuse să se limpezească, se încețoșă iarăși. De data aceasta din pricina pasiunii pure și sănătoase.

Stai un pic. Nu sunt…

— Lasă-mă să te tachinez, spuse el în timp ce gura lui alunecă pe gâtul ei, ca să o muște ușor și să o distrugă. Să te ating, continuă el, iar mâna îi merse în jos, către șolduri, și-i îndepărtă picioarele. Să te am.

Când alunecă înăuntrul ei, încetișor, ea era deja înfierbântată și pregătită.

Nu putea vedea nimic. Lumina dinaintea zorilor par că ar fi fost cerneală. El era ca o umbră, care se mișca deasupra ei, o forță sigură și încântătoare, care se mișca în interiorul ei. Trecu de primul val înainte de a-și putea găsi ritmul.

Cu lovituri lungi, încete și chinuitoare, Roarke îi satisfăcu pe amândoi. Respirația Evei se îngroșă și de veni precum a lui, șoldurile i se ridicară și căzură până când mișcările li se contopiră. Acum, de câte ori li se întâlneau buzele, își înghițeau unul altuia gemetele.

O încojurară valuri calde și moi de senzații, care apoi o absorbiră și o trecură peste culmi mătăsoase. Când simți cum corpul lui se încordează, îl cuprinse, înfășurându-se în jurul lui, binecuvântând acel ultim spasm care îi țintui pe amândoi pe culmile plăcerii.

Bărbatul își îngropă fața în părul ei și inspiră adânc parfumul ei.

— Te simți mai bine, murmură el, în timp ce respirația îi gâdila pielea și o făcea să râdă.

Apoi i se limpeziră gândurile.

— Fir-ar să fie!

— Aah. O!

Cu un chicotit, Roarke se dădu la o parte și o luă și pe ea împreună cu el, până când trupul ei rămase împrăștiat peste al lui.

— Ai senzația că e amuzant.

Se trase în sus și se îndepărtă de el, apoi își aran jă părul cu o suflare, în timp ce se ridică.

— Ai senzația că e o glumă? M-ai împins pe aici și mai terorizat să iau nu știu ce tranchilizant.

— Nu aș fi reușit să te terorizez să faci nimic, dacă nu ai fi stat să pici din picioare.

Se ridică și el în picioare.

— Aprinde luminile, zece procente.

La comanda sa, încăperea se umplu de o luminis-cență blândă.

— Arăți bine, spuse el după ce îi studie un moment chipul furios - și odihnit. În ciuda gusturilor ei personale exagerate, Trina chiar știe ce ți se potrivește

Felul în care î se căscă gura și i se holbară ochii, îl făcu pe Roarke să-și înghită un hohot de râs.

— Ai lăsat-o să lucreze cu mine, cât timp am fost inconștientă? Nenorocit sadic, trădător ce ești!

Și poate că ar fi dat în el, dacă nu ar fi alunecat chiar în acel moment din pat, înspre oglindă.

Ușurarea pe care o resimți că arăta normal, aproape la fel cum arăta în fiecare dimineață obișnuită, nu era îndeajuns încât să-i calmeze spiritul încins.

— Ar trebui să vă închid pe amândoi într-o cușcă, pe chestia asta.

— S-a ocupat și Mavis de asta, spuse el cu bucurie. Se mișca cu atâta ușurință și rapiditate, observă el, cum nu se mai mișcase de zile întregi.

Și nici nu mai avea cearcăne.

— O, și Summerset.

În acel moment, Eve nu mai avu încotro și fu nevoită să se așeze undeva. Merse clătinat înspre pat și se lăsă să cadă pe marginea lui.

— Summerset, spuse ea, cu un orăcăit îngrozit.

— A lucrat la umărul tău, după ce am pus eu un diagnostic rapid. Mușchii erau suprasolicitați. De ce naiba nu urmezi pașii normali ca să faci față disconfortului?

— Summerset!

Era tot ce putea spune.

— Are pregătire medicală, după cum știi. Și-a tratat pur și simplu umărul. Cum te simți?

Era adevărat că era prima oară, de zile întregi, când nu o mai durea nimic. Era adevărat că întregul ei corp era plin de energie și vitalitate. Dar cu toate astea, nu însemna că metodele lui Roarke puteau fi acceptate.

Se sculă din pat, smulse halatul, care era aruncat neglijent pe un fotoliu, și-și înfipse mâinile prin mâneci.

— O să-ți fac fundul arșice.

— În regulă.

Roarke se ridică de bunăvoie din pat și găsi un halat și pentru el.

— O să fie un meci cu șanse egale, față de cel de aseară. Vrei să începem aici, sau jos, în sala de gimnastică?

Eve țâșni înainte ca el să termine ultimul cuvânt. Atacă jos. Roarke avu timp să înceapă un pivot, dar nu avu timp să-l și termine, și se prăbuși peste pat, cu nevastă-sa peste el, cu un genunchi vârât cu hotărâre, în mod îngrijorător, între picioarele lui.

— Aha, aș spuse că ți-ai revenit, locotenente.

— Să știi că așa este. Ar trebui să-ți dau un șut în coaie, să-ți iasă pe urechi, deșteptule!

— Ei bine, măcar am apucat amândoi să ne mai folosim o dată de ele.

Zâmbi cu gura până la urechi, și-și asumă un adevărat risc. Apoi ridică o mână și-și trecu degetele peste obrazul ei. Și îi distrase atenția, atât cât să poată contraataca. O dădu peste cap și o țintui jos.

— Acum, atenția la mine, spuse el, în timp ce zâmbetul îi dispăruse. Am să fac orice-mi stă în putință. Și am să fac ori de câte ori este nevoie. Nu trebuie să-ți placă, dar ai face bine să te împaci cu eea.

Se împinse și se ridică, apoi schimbă, pe vârfurile picioarelor, când văzu ochii Evei care se strânseseră din pricina a ceea ce-i trecea prin cap. Apoi scoase un oftat și își înfundă mâinile în buzunare.

— naiba! Te iubesc.

Eve șovăi să mai țâșnească. Cele două propoziții, spuse pe un ton încărcat în egală măsură cu frustrare și îngrijorare, îi merseră direct la inimă. Roarke rămăsese în picioare, cu părul în dezordine din pricina somnului și a sexului, și acum o înfrunta cu ochii lui de un albastru fără sfârșit, plini de enervare și dragoste.

Totul în interiorul ei se schimbă, apoi se așeză pe drumul care presupunea că îi este destinat.

— Știu. Îmi pare rău. Ai avut dreptate.

Își trecu degetele prin păr, destul de neatentă cât să nu observe licărul de surprindere de pe chipul lui.

— Nu-mi plac metodele tale, continuă ea, dar ai avut dreptate. Am forțat prea tare, înainte să fiu sută la sută refăcută. De zile în șir îmi tot spui să mă odihnesc, și nu am vrut să te ascult.

— De ce?

— Pentru că eram speriată.

Era greu să admită acest lucru, chiar și în fața unui bărbat căruia îi putea împărtăși orice secret.

— Speriată?

Roarke traversă încăperea și se apropie de ea, se așeză și îi luă mâna într-a lui.

— Din ce cauză?

— Că nu m-aș mai putea întoarce, că nu m-aș mai putea întoarce definitiv. Că nu aș mai fi la fel de puternică, sau cu mintea destul de ascuțită, încât să-mi pot relua lucrul. Și dacă nu aș fi reușit…

Închise ochii strâns.

— Trebuie să fiu polițist. Trebuie să-mi fac meseria. Dacă nu pot… mă pierd.

— Ai fi putut vorbi cu mine despre toate astea.

— Nici cu mine nu am vrut să vorbesc.

Își frecă degetele peste ochi, iritată de faptul că avea lacrimi care se îngrămădeau în spatele lor.

— De când m-am întors, m-am ocupat aproape numai de hârțogăraie și audieri pentru tribunal. Ăsta e primul caz de crimă de când am revenit din concediul pentru invaliditate. Dacă nu îi pot face față…

— Dar îi faci față.

— Whitney mi-a ordonat aseară să merg acasă -că altfel mi-ar fi luat cazul, am ajuns aici și tu m-ai amenințat că-mi torni droguri pe gât.

— Ei bine!

Îi strânse mâna, plin de simpatie.

3i3

— A fost un moment nepotrivit, continuă el. Dar cred că, în ambele cazuri, a fost vorba de o dorință puternică pentru ca tu să te odihnești, și în niciun caz de vreo critică la adresa abilităților tale.

Îi apucă bărbia cu mâna și își trecu degetul mare peste gropița din mijloc.

— Eve, sunt momente în care ești incredibil de indiferentă față de tine însăți. Tragi de tine până peste poate, pentru fiecare caz. Singura diferență, de data asta, e că ai fost instabilă fizic încă de la început. Ești același polițist care erai și când te-am întâlnit, iarna trecută. Și din când în când, ăsta e un gând înfricoșător.

— Da, pe asta mă bazez și eu, spuse Eve și privi la mâinile lor împreunate. Dar nu mai sunt aceeași persoană de iarna trecută.

Cu degetele petrecute printre ale lui, își ridică capul și îl privi în ochi.

— Nu vreau să fiu. Îmi place cine sunt acum. Cine suntem noi acum.

— Perfect, spuse el, apoi se aplecă și o sărută. Pentru că suntem împreună.

Eve își înfipse pumnul în părul lui, ca să fie sărutul mai puternic.

— S-a dovedit a fi o afacere foarte bună. Dar…

Îl mușcă ușor de buza de jos, apoi își înfipse dintr-odată dinții în ea, suficient de tare, încât îl făcu să scheaune din pricina surprizei și a durerii.

— Dacă îl mai lași pe Summerset vreodată, de acum încolo, să-și pună mâinile pe mine când sunt inconștientă…

Se ridică în picioare, respiră o dată, scurt, și își dădu seama că se simțea incredibil de bine.

— Am să te tund chilug în timp ce dormi. Mi-e o foame de lup, spuse ea dintr-odată. Vrei să luăm micul dejun?

Roarke reflectă un moment la spusele ei, apoi își trecu mâna peste părul său lung și negru. Din fericire, dormea iepurește.

— Da, aș putea mânca ceva.

15

Înarmată cu rezultatele cercetării probabilistice asupra lui Rudy, Eve măsura anticamera biroului doctorului Mira cu pași măsurați. Avea nevoie de forța profilului semnat de Mira, ca să-l aducă pe sus, înapoi în camera de anchetă și, spera ea, într-o celulă.

Timpul trecea. Cu sau fără supraveghere, se aștepta să treacă la victima numărul cinci chiar în seara aceea.

— Știe că sunt aici? o întrebă Eve pe asistenta Mirei.

Obișnuită cu polițiștii nerăbdători, femeia nici nu se obosi să ridice privirea de la ce făcea.

— Este într-o sesiune. O să vorbească cu dumneavoastră imediat ce o să poată.

Încărcată cu energie proaspătă, Eve continuă să străbată anticamera cu pași măsurați până la peretele cel mai îndepărtat, unde privi cu neîncredere o acuarelă de vis a unui oraș necunoscut, de undeva de pe coastă. Apoi veni înapoi și se încruntă la mini-Robotul multifunctional. Știa că nu avea cum să fie aprovizionat cu cafea. Mira prefera ca pacienții și asociații ei să bea băuturi calmante sau ceaiuri.

Peste zece minute, ușa doctoriței Mira se deschise. Eve se întoarse pe călcâie și se repezi înspre ea:

— Doctor Mira… începu ea, dar se întrerupse când o văzu pe Nadine Furst.

Reportera se îmbujoră toată, apoi își îndreptă spatele și înfruntă privirea enervată a Evei.

— Dacă începi să mă ocolești și-mi tragi psihologul de limbă, ca să obții informații, ai să te trezești fără surse departamentale și cu acuzații pe cap, amice.

— Am venit cu probleme personale, spuse Nadine rămânând tare pe poziții.

— Păstrează-ți rahaturile pentru telespectatorii tăi.

— Am spus că am venit aici cu probleme personale.

Nadine ridică o mână, înainte să mai apuce Eve să se amestece.

— Doctorul Mira m-a consiliat după… incidentul din primăvara trecută. Tu ai avut grijă să rămân sănătoasă, Dallas, însă dumneaei a avut grijă să rămân în toate mințile. Mai am nevoie de puțin ajutor, când și când, asta-i tot. Și acum, dacă ai binevoi să te dai naibii la o parte din calea mea…

— Îmi cer scuze.

Eve nu-și dădea seama prea bine dacă se simțea mai mult surprinsă sau rușinată, dar niciuna dintre cele două senzații nu era prea ușor de suportat.

— Și-a fost greu, continuă Eve. Știu cum e să porți povara unor amintiri sumbre. Îmi pare rău, Nadine.

— Da, sigur, răspunse ea și ridică dintr-un umăr, ieșind în grabă, cu pași mari.

Tocurile îi țăcăneau pe gresie, lăsând în urma lor ecoul.

— Te rog să intri, Eve.

Mira, cu chipul ei studiat inexpresiv, se dădu înapoi, o lăsă pe Eve să treacă și închise ușa în urma ei.

— În regulă, am sărit la harță, și nu ar fi trebuit. Își îndesă mâinile în buzunare, ca să nu se agite prea tare din pricina atmosferei dezaprobatoare pe care o crease Mirș, privind-o în tăcere.

— M-a tot bătut la cap, de când cu cazul ăsta, și peste câteva ore avem o conferință de presă. M-am gândit că poate încearcă să o ia pe scurtătură

— Ai mari probleme cu încrederea în oameni, chiar și după ce a fost stabilită o marjă pe care să te poți baza.

Mira se așeză și-și netezi fusta.

— Dar ți-ai cerut la fel de repede scuze, din toată inima, continuă ea. Ești, și ai fost întotdeauna, un studiu pentru contradicții, Eve.

— *Nu* sunt aici cu probleme personale, spuse Eve pe un ton sec și descurajant, însă aruncă o privire îngrijorată înspre ușă. Nadine e bine? întrebă ea.

— Nadine e o femeie puternică și hotărâtă - trăsături care ar trebui să-ți fie cunoscute. Nu pot discuta despre asta cu tine. E dreptul ei.

— Mda, spuse Eve și scoase un oftat. Acum e șu cărită pe mine. Am să-i dau o declarație în exclusivitate, ca să o mai calmez.

— Pune mare preț pe relația voastră de prietenie. Nu numai informațiile pe care i le oferi. Ai de gând să iei loc? Nu intenționez să te dojenesc.

Eve făcu o grimasă, apoi își drese glasul și întinse dosarul pe care îl avea la ea.

— Am scanarea probabilistică cu privire la Rudy. Cu informațiile de până acum, se claseaza ia 86,6 %.

Ceea ce e destul de mult ca să-l băgăm iarăși la înghesuială, dar aș putea să-l strâng și mai tare cu ușa, după ce-l testezi tu. Rollins a spus că avocatul lui a fost de acord.

— Da, l-am programat pentru după-amiaza asta, de vreme ce l-ai etichetat drept „prioritate maximă".

— Vreau să știu ce-i în capul lui, precum și po tențialul de violență, ca să-l pot reține îndeajuns de mult, cât să am timp să caut

dovezi. Nu cred că o să cedeze, și nici nu o să cadă la învoială. Dacă știe soră-sa ceva, pot lucra cu ea. Până la urmă, o să se-n moaie.

— O să-ți dau ce pot, de îndată ce pot. Înțeleg sub ce presiune lucrați, și tu, și echipa ta. Cu toate acestea, adăugă ea cu o înclinare a capului, arăți bine. Odihnită. Ultima dată când te-am văzut, am fost un pic îngrijorată. Încă mai cred că te-ai întors la datorie mult mai devreme decât ar fi fost înțelept.

— Ca și toți ceilalți. Apoi ridică din umeri.

— Mă simt bine. Mai bine. Aseară am avut parte de o sesiune de relaxare a-ntâia, și un somn de vreo zece ore.

— Chiar așa? întrebă Mira și-și arcui buzele. Și cum a reușit Roarke să facă asta?

— M-a sedat.

Când Mira izbucni cu poftă în râs, Eve se în cruntă:

— Eram sigură că o să-i ții isonul.

— O, în totalitate. Cât de bine vă potriviți voi doi, Eve! E o plăcere să urmăresc cum evoluează ce aveți voi. Abia aștept să vă văd pe amândoi, diseară.

— Da, așa e, petrecerea.

Lupiii, își spuse ea în gând, iritată, însă gura i se strâmbă când o auzi pe Mira râzând din nou:

— Adu-mi profilul ăla, și poate o să fiu într-o dispoziție de petrecere.

Dar nu mai fu într-o atare dispoziție, când intră în biroul ei și-l văzu pe McNab cum îi prăda sertarele.

— Amice, nu-mi mai țin acolo provizia de bomboane.

Bărbatul se îndreptă atât de repede, încât lovi sertarul cu un șold și îl închise peste degete. Chirăitul de durere pe care-l scoase îi mai ridică Evei moralul.

— Dumnezeule, Dallas!

Bosumflat, își băgă în gură degetele care-i pulsau de durere.

— Mai bine mă împuști de-a binelea, decât să mă bagi în sperieți.

— Ar trebui să-ți dau una după ceafă Nu e de ici de colo să furi acadelele unui ofițer superior, McNab. Am nevoie de porția mea de dulciuri.

— În regulă, în regulă.

Încercând să-și scoată pârleala, McNab zâmbi, trase scaunul de sub birou și i-l oferi.

— Arăți foarte bine în dimineața asta, Dallas.

— Nu mă mai peria, McNab. Ești patetic.

Eve se trânti în scaun și-și întinse picioarele, lovind peretele cu cizmele.

— Dacă vrei să scoți cămașa, dă-mi niște noutăți.

— Am verificat situația financiară și am descoperit opt plângeri înregistrate împotriva lui Holloway, îngropate în dosarul „LD".

— "LD"?

— Dosarul „la dracu'", spuse el, zâmbind până la urechi, pentru un moment. E un dosar în care cei care țin frâiele afacerii aruncă lucrurile incomode și alte porcării, cu care nu intenționează să aibă de-a face.

Dar toate cele opt femei au primit gratuit tratamente complete și credite pentru magazine.

— Cine a autorizat?

— Amândoi, de la caz la caz. Ea știa foarte bine ce se întâmpla. Am găsit inițialele ei pe trei dintre plângeri.

— În regulă, cu asta am băgat-o și pe Piper la apă, dar nu am câștigat nimic. Pot folosi informația ca să o mai presez un pic.

— Altceva, în schimb, e foarte interesant, spuse el și se așează pe un colț al biroului.

Eve îi aruncă o privire funestă:

— Destul de interesant cât să nu te dau jos în șuturi de pe biroul meu?

— Ei bine, hai să vedem. Am găsit o notiță despre Donnie Ray, datată cu șase luni în urmă și adusă la zi la întâi decembrie.

Eve simți o gâdilătură în piept.

— Ce fel de notiță?

— De la Rudy, către membrii consultanți. Ca Donnie Ray să nu fie în niciun caz pus în seama lui Piper. Rudy avea să facă consultările de unul singur, sau avea să le supravegheze personal. Nota era un pic cusută cu ață albă, căci era o reformulare a notei originale, și le punea la punct pe cele mai vechi, care nu blocau un apel.

— E destul de interesant. Așadar, nu voia să-și bage Donnie Ray nasul prin preajma lui Piper. Asta îmi e de folos. Altceva, despre celelalte două victime?

— Nimic special.

Eve bătu darabana cu degetele pe masă.

— Medical? Tratamente fizice sau mentale?

— Sunt amândoi sterilizați.

McNab se agită pe birou, când își imagină fasciculul rece al razei laser pe propriile lui organe genitale.

— Au optat să iasă de pe piața de reproducere, cu vreo cinci ani în urmă.

— Era de așteptat.

— Piper a făcut tratamente regulate la psiholog, încă de când au început să aibă înregistrări în dosarul respectiv; a mers la sesiuni săptămânale, ținute la „Echilibrul interior". Anul trecut a stat o lună la una dintre clinicile lor de retrageri, de pe Optima II. Am auzit că cei de acolo fac numai clisme, dorm în tuburi dispoziționale și nu mănâncă altceva decât tăiței din cereale.

— Un adevărat festin. Și el?

— l-a pus capac.

— Ei bine, o să aibă și el parte de o sesiune la psiholog, în după-amiaza asta. Ai făcut o treabă bunicică, McNab.

Își ridică privirea spre Peabody, care intră pe ușă.

— Ai venit la țanc. Voi doi trebuie să dați de urma ultimei bijuterii. Vreau să știu de unde a cumpărat cele patru păsări cântătoare. S-a purtat cam neatent la locul crimei; poate a călcat în strâchini și cu colierul.

Peabody evită în mod intenționat să privească înspre McNab.

— Dar, să trăiți…

— Eu am să fac presiuni asupra lui Piper, așa că nu am cum să vă iau cu mine. Dacă vreunul dintre voi părăsește clădirea, trebuie să plece și celălalt, și să mergeți împreună, spuse Eve și se ridică în pi cioa re. Dacă cumva nu a ales încă victima cu numărul cinci, înseamnă că o caută. Vreau să fiți amândoi undeva unde să vă pot găsi.

— Relaxează-te, femeie Peabody[5], îi zâmbi McNab batjocoritor, în timp ce Eve ieșea din birou. Sunt profesionist.

— Să mă pupi!

Cu toate că Eve reuși să-și înghită hohotul de râs care o cuprinse când își auzi ajutorul folosind același răspuns standard pe care îl arunca ori de câte ori se enerva, nu se mai putu abține când auzi întrebarea veselă a lui McNab:

— Unde?

Eve își calculase la secundă fiecare mișcare. Dacă avocatul lui Rudy avea câtuși de puțină minten cap, însemna că își dusese deja clientul undeva, într-o cameră încuiată, să-l pregătească pentru testul care urma să aibă loc. Avea la dispoziție cel puțin o oră, hotărî

[5] Joc de cuvinte stârnit de numele personajului, compus din substantivul „body" - corp: Pea-body (corp ca un bob de mazăre) - She-body (corp de femeie).

ea, ca să o bârâie la cap pe Piper, iar apoi trebuia să se întoarcă la sediul central, pentru conferința de presă.

De data aceasta, recepționera nu se mai obosi să o oprească din drum, ci își drese pur și simplu glasul.

— Doamnă locotenent, o întâmpină Piper, care stă tea în pragul biroului, palidă și cu ochii adânciți în orbite. Avocatul meu m-a informat că nu sunt obli gată să vorbesc cu dumneata și mă sfătuiește să nici nu o fac, în afară de cazul în care e vorba de o anchetă oficială, la care este și dumnealui prezent.

— Putem face și așa, Piper. Putem merge chiar acum, sau putem rămâne aici, confortabil, și-mi poți spune de ce Rudy nu a vrut ca tu să ai ceva de-a face cu Donnie Ray Michael.

— A fost o nimica toată.

În vocea lui Piper se strecură o undă de tristețe, în timp ce-și împreuna mâinile:

— Chiar că a fost o nimica toată. Nu se poate interpreta, în niciun caz, în vreun fel rău.

— Foarte bine. Ce-ar fi să clarifici atunci lucrurile, ca să pricep și eu, și să putem trece peste acest incident?

Eve se strecură în cameră, fără să aștepte vreo invitație, și-și luă un scaun. Aștepta în tăcere, și lăsă să se consume bătălia care se citea pe chipul lui Piper.

— Nu era nimic, doar că Donnie Ray era un pic îndrăgostit de mine. Atâta tot. A fost o nimica toată. A fost o copilărie.

— Atunci ce rost au avut însemnările pentru personal?

— Era doar o măsură de precauție. Ca să evităm orice… neplăceri.

— Se întâmplă des astfel de neplăceri?

— Nu!

Piper închise ușa și se repezi înspre Eve. Pe obraji îi apăruseră pete roșii din pricina agitației. Părul ei ar gin tiu fusese dat pe spate,

lăsându-i chipul liber, ceea ce adăuga un contrast de sofisticare și fragilitate.

— Nu, nicidecum, continuă ea. Ne dedicăm viețile oamenilor care doresc să-și găsească plăcerea în parteneriat, în dragoste și de cele mai multe ori în căsătorii. Doamnă locotenent…

Piper își împreună palmele și-și îndoi degetele

În jos.

— Vă pot arăta zeci de adeziuni din partea clienților satisfăcuți. Din partea clienților pe care i-am ajutat să se găsească unul pe altul. Dragostea, dragostea adevărată, contează.

Eve își menținu privirea seacă.

— Crezi în dragostea adevărată, Piper?

— Absolut, complet.

— Ce-ai fi în stare să faci pentru dragostea ta adevărată, ca să o poți păstra?

— Orice ar trebui.

— Povestește-mi despre Donnie Ray.

— M-a invitat în oraș, de câteva ori. Voia să-l aud cum cântă.

Oftă, apoi păru a se topi în scaun.

— Era doar un copil, doamnă locotenent. Nu era… Nu a fost același lucru ca în cazul lui Holloway. Însă Rudy a crezut de cuviință, și avea toate motivele să creadă acest lucru, că pentru a ne îndeplini obligațiile față de el, în calitate de client al nostru, cea mai bună soluție ar fi să excludem contactul cu mine.

— Ai fi vrut să-l auzi pe Donnie Ray cântând? Un zâmbet dădu târcoale buzelor lui Piper.

— Poate că mi-ar fi făcut plăcere, dacă ar fi fost vorba numai despre asta. Însă era evident că-și făcea speranțe să fie ceva mai mult. Nu am vrut să-i rănesc sentimentele. Nu suport să rănesc sufletul cuiva.

— Și cu al tău cum rămâne? Cum suportă sufletul tău relația cu fratele tău?

— Nu pot… Nu vreau să discut acest lucru cu tine. Se îndreptă iarăși în scaun și-și încrucișă brațele.

— Cine a luat decizia să fii sterilizată, Piper?

— Mergi prea departe.

— Oare? Ai douăzeci și opt de ani, spuse Eve și împinse discuția mai departe, căci văzu cum îi tremurau buzele lui Piper. Și ai eliminat șansa de a avea copii, pentru că nu poți risca să faci unul împreună cu fratele tău. Ani întregi ai făcut terapie. A dispărut orice posibilitate de a construi o relație alături de un alt bărbat. Ascunzi relația pe care o ai acum, și ai plătit un șantajist ca să fii sigură că va rămâne ascunsă, pentru că incestul e un secret întunecat și rușinos.

— Nu ai cum să pricepi.

— Ba da, pot.

Însă ea fusese forțată, își reaminti Eve. Ea fusese un copil. Nu avusese nicio șansă.

— Știu cu ce trebuie să trăiești.

— Îl iubesc. Chiar dacă e greșit, sau rușinos, sau josnic, lucrurile tot nu se schimbă cu nimic. E viața mea.

— Atunci de ce ți-e teamă? întrebă Eve și se aplecă înainte. De ce ți-e atât de teamă, încât îl acoperi chiar și atunci când te întrebi dacă a ucis? Orice, pentru dragostea adevărată? L-ai lăsat pe Holloway să-ți chinuiască clienții, și pentru asta nu ești cu nimic mai brează decât peștele unei târfe fără licență.

— Nu-i adevărat, ne-am dat toată silința să-i găsim femei asemenea.

— Și atunci când nu ați reușit și s-au plâns, le-ați plătit, termină Eve fraza în locul ei. Așa ai decis tu să faceți, sau Rudy?

— E vorba de afaceri. Rudy înțelege afacerile mai bine decât mine.

— Cu asta ești tu nevoită să trăiești? Sau poate că niciunul dintre voi nu mai poate trăi în felul ăsta. A fost cu tine în noaptea în care a fost omorât Donnie Ray? Te poți uita în ochii mei când juri că a fost cu tine toată noaptea?

— Rudy nu ar face nimănui niciun rău. Nu ar face-o.

— Ești sută la sută sigură, sută la sută, încât riști să mai aibă loc o altă crimă? Dacă nu la noapte, atunci mâine.

— Oricine îi omoară pe oamenii ăștia trebuie să fie nebun - vicios, crud și nebun. Dacă aș crede că ar putea fi Rudy, nu aș putea trăi. Fiecare dintre noi e parte din celălalt, așa că ar fi în mine, în aceeași măsură în care e și-n el. Nu aș putea trăi.

Piper își acoperi chipul cu palmele, apoi continuă:

— Nu mai suport așa ceva. Nu mai vreau să vorbesc cu dumneata. Dacă-l acuzi pe Rudy, mă acuzi pe mine, și nu mai vreau să vorbesc cu dumneata.

Eve se ridică în picioare, însă se opri un moment în dreptul scaunului ei.

— Nu sunteți jumătăți ale aceluiași tot, Piper, indiferent ce ți-a spus el. Dacă vrei să scapi, știu pe cineva care te poate ajuta.

Deși era sigură că era o încercare fără șanse de reușită, scoase o carte de vizită de-a ei și notă pe spate numărul doctoriței Mira. O lăsă pe brațul sca u nului și plecă.

Când se urcă în mașină, Eve era foarte emo ți onată. Îi luă ceva timp să se liniștească, apoi aruncă o privire înspre aparatul de la încheietura mâinii. Nu mai avea mult timp, reflectă ea, dar era de ajuns.

Se folosi de video telefonul portabil, nu de aparatul din mașină, și o sună pe Nadine.

— Ce vrei Dallas? Sunt deja în focuri. Peste o oră începe conferința de presă.

— Ne întâlnim la „D & D", adu-ți și echipajul. În cincisprezece minute.

— Nu pot să…

— Ba da, poți.

Eve întrerupse transmisiunea și o luă către cenrul orașului.

Alesese clubul „Decadență și Desfrâu" dintrun fel de sentimentalism, pe de o parte, iar pe de altă parte pentru că era mai mult gol, într-o dupăamiază din timpul săptămânii, cum era aceea. Iar proprietarul era un prieten care ar fi avut grijă să nu fie hărțuită.

— Ce cauți p'aici, fato?

Crack îi etală un zâmbet până la urechi, de la cei doi metri înălțime ai săi. Chipul bărbatului era în chis la culoare și așezat, iar craniul proaspăt ras, era uns cu un ulei care îl făcea să arunce sclipiri ca de oglindă. Purta cu ostentație un maiou din pene de păun, și pantaloni de piele atât de strânși pe corp, încât Eve se întrebă dacă mai avea boașe, și cizme roșii ca cireșele, tot din piele.

— Am o întâlnire, îi răspunse ea.

Eve scană rapid clubul. Era aproape gol, cu ex cep ția celor șase dansatori de pe scenă, care își repetau mișcările, și o mână de clienți împrăștiați care - fiind de meserie - o identificară drept polițistă cu viteza cu care ar fi buzunărit un turist în Times Square.

Își imagină mai multe sute de grame de substanțe ilegale care s-ar fi putut scurge, cât ai clipi, prin sistemul de canalizare al Poliției New York.

— Mai aduci și alți polițiști în clubul meu? întrebă bărbatul.

Eve urmări cu privirea doi dealeri uscățivi, care o porniră șnur către budă.

— Afacerea cuiva va avea de suferit în seara asta.

— N-am venit aici să salt pe nimeni. Vine presa. Ai un separeu pe care să-l putem folosi?

— Vine Nadine aici? Ei, ea e de treabă. Folosește camera trei, dulceață. Am să-ți port eu de grijă, un timp.

— Mulțam'.

În momentul în care se deschiseră ușile, Eve își aruncă privirea peste umăr și privi cum intrară deodată lumina soarelui, Nadine și un cameraman.

— Nu o să dureze mult, spuse ea.

Eve arătă către camera trei, și o luă într-acolo cu pași mari, fără a mai aștepta consimțământul Nadinei.

— Prin ce locuri interesante umbli, Dallas. Nadine strâmbă din nas și se uită îndelung la pereții pătați și la patul dărăpănat - singurul mobilier mai acătării din toată încăperea.

— Ți-a plăcut destul de mult localul, din câte îmi amintesc. Destul de tare cât să te dezbraci în chiloți și să dansezi pe scenă.

— Nu eram întreagă în acel moment, spuse Nadine cu demnitate în glas, în timp ce operatorul chicoti. Taci din gură, Mike.

— Ai cinci minute, spuse Eve și se așeză pe marginea patului. Îmi poți pune întrebări, sau îți dau eu o declarație, direct. Nu am să-ți ofer mai multe amănunte decât ce o să anunțăm la conferința de presă, însă o să le ai cu vreo douăzeci de minute și mai bine înaintea celorlalți. Și îți mai dau și acordul să folosești informațiile pe care ți le-am dat deja.

— De ce?

— De-aia, spuse Eve cu o voce înceată. Pentru că suntem prietene.

— Ieși afară din cameră două secunde, Mike! Nadine așteptă până când cameramanul termină de bombănit și închise ușa după el.

— N-am nevoie de mila ta.

— Nu e vorba despre asta. Te-ai ținut de cuvânt și nu ai folosit informațiile, până nu am clarificat totul. Iar eu îmi țin partea mea de promisiune. Așa e profesionist. Am încredere în tine că vei spune

adevărul. Îmi place de tine, chiar și atunci când ești agasantă. Asta e o chestiune personală. Și acum, mai vrei să-ți dau interviul, sau nu?

Lui Nadine îi înflori un zâmbet pe față.

— Da, sigur că îl vreau. Și mie îmi place de tine, Dallas, iar tu ești tot timpul agasantă.

— Zi-mi repede ce ai aflat despre Rudy și Piper.

— Absolut șarmanți. Pot perora despre compania lor, ca niște adevărați campioni. Au avut reacții perfecte, la orice problemă am încercat să atac. Foarte bine programați.

— Cine e șeful?

— O, el. Fără îndoială. După părerea mea, e un pic cam prea protector față de ea, pentru un frate. Și e ușor înspăimântător felul în care se îmbracă la fel și-și asortează până și rujul de buze. Dar probabil că o fi vreo chestie între gemeni.

— Ai luat interviu vreunui membru al personalului?

— Normal. Am luat câțiva consultanți, la întâmplare. Au o afacere foarte șmecheră.

— Vreo bârfă despre patroni?

— Numai vorbe de laudă. Nu am putut scoate niciun cuvânt de rău de la ei, spuse ea, apoi își arcui o sprânceană. Asta cauți, de fapt?

— Caut un criminal, spuse Eve pe un ton sec. Hai să începem o dată!

— Foarte bine.

Nadine întinse o mână la spate și lovi ușa cu dosul palmei, făcându-i astfel semn lui Mike.

— O declarație simplă, urmată de întrebări, spuse ea.

— Ori una, ori alta.

— Nu mai fi așa de încăpățânată. Începi cu declarația.

Nadine aruncă o privire înspre pat, luând în calcul diferitele fluide corporale care probabil că se revărsaseră acolo, și alese să rămână în picioare.

O oră mai târziu, Eve îl ascultă pe șeful poliției și al securității, Tibble, care dădu o declarație aproape identică cu cea pe care o dăduse ea Nadinei. El avea în schimb un stil mai impresionant, reflectă ea, tremurând puțin din pricina frigului, căci alesese să țină conferința pe treptele Turnului în care se înșirau toate birourile, ajungând până în vârful clădirii.

Traficul aerian fusese deviat, pentru cele treizeci de minute cât ținea evenimentul, așa că cerul de deasupra nu era deranjat decât de o mână de camere de filmat suspendate și elicoptere pentru dirijarea traficului.

Eve era sigură că Tibble știa deja că ea transmisese presei informațiile. Ar fi putut-o lua la întrebări din această cauză. Dar cum nu i se interzisese niciun moment să i-o ia înainte cu declarațiile, ar fi fost o pierdere de timp.

Iar Eve știa că Tibble nu pierdea aproape niciodată nimic.

Îl respecta, și îl respecta și mai tare când reușea să dea o declarație fără să dea în vileag probe esențiale, care urmau să le fie de folos în timpul procesului.

În timp ce marea de reporteri începu să-l bombardeze cu întrebări, Tibble își ridică amândouă mâinile.

— Am să las ofițerul care conduce ancheta în acest caz, locotenent Eve Dallas, să vă răspundă la întrebări.

Se întoarse și se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Cinci minute, și nu le da nicio informație în plus față de ce știu deja. Data viitoare, Dallas, pune dracului o haină pe tine!

Eve își strânse mai tare jacheta pe lângă ea și făcu un pas înainte.

— Aveți vreun suspect?

Eve nu oftă, deși ar fi dorit. Nu-i plăcea deloc să dea ochii cu presa.

— Luăm declarații mai multor persoane, în legătură cu aceste cazuri.

— Victimele au fost agresate sexual?

— Cazurile sunt investigate ca și crime sexuale.

— Și care este legătura dintre ele? Victimele se cunoșteau între ele?

— În acest moment, nu am libertatea de a discuta pe marginea acestei chestiuni legată de ancheta în curs.

Eve ridică o mână, ca să pună capăt huiduielilor.

— Cu toate acestea, tratăm toate cazurile ca fiind în legătură unul cu altul. Așa cum a declarat și domnul Tibble, ancheta, în acest moment, indică un singur criminal.

— Uite, vine Moș Crăciun, strigă cineva mai glumeț, și stârni un val de râsete în mulțime.

— Așa, luați totul peste picior.

Își ieși din fire și se aprinse, uitând de mâinile care-i degerau.

— E destul de ușor să reacționați așa, dacă nu ați văzut ce lasă în urmă, continuă Eve. Dacă nu a trebuit să spuneți mamelor și partenerilor că persoana pe care o iubesc e moartă.

Se lăsă o tăcere mormântală și se auzi foșnetul făcut de elicele elicopterelor care survolau cerul.

— Îmi imaginez că cel care a comis această durere, aceste crime, o să se bucure foarte tare de atenția pe care o va primi din partea presei. Dați-i înainte și faceți-i pe plac. Transformați moartea a patru oameni într-un lucru mărunt și prostesc, iar pe criminal, într-o vedetă. Dar aici, la sediul central al poliției, noi știm ce este el de fapt. E patetic, chiar mai patetic decât voi toți. Nu mai am nimic de declarat.

Se întoarse, ignorând strigătele care se iscară, și mai-mai să dea peste Tibble.

— Hai să intrăm pentru câteva secunde, locotenent.

O apucă de braț și o trecu în viteză printre polițiștii de pază și prin ușile armate.

— Bine lucrat, spuse el concis. Și acum, că am pus punct acestui spectacol agasant, trebuie să mă joc de-a politica cu primarul. Treci la treabă, Dallas, și pune mâna pe nenorocitul ăsta.

— Da, să trăiți!

— Și găsește-ți niște mănuși, pentru numele lui Dumnezeu, adăugă el în timp ce se îndepărtă cu un mers semeț.

Eve își îndesă o mână în buzunar, ca să se încăl zească, iar cu cealaltă își scoase comunicatorul. Încercă mai întâi să dea de Mira, dar i se spuse că doamna doctor nu terminase încă testarea. Formă cel de-al doilea apel, către

Peabody.

— A apărut vreo informație despre colier?

— Am găsit o posibilitate. „Bagatele și brățări", pe Strada Cinci. Bijutierul lor a creat modelul și a făcut colierul. A fost unicat - o comandă. Verifică chiar acum însemnările, însă vânzătoarea a spus că își aduce aminte cum clientul a venit în persoană să ridice comanda. Au camere de supraveghere.

— Ne întâlnim acolo. Am pornit.

— Locotenente?

Eve își aruncă privirea în ochii goi ai lui Jerry Vandoreen.

— Jerry, ce cauți aici?

— Am auzit de conferința de presă. Voiam să… Ridică ambele brațe, apoi le lăsă să cadă, descurajat.

— Voiam să aud ce aveți de spus, reluă el. V-am ascultat. Vreau să vă mulțumesc…

Își lăsă încă o dată fraza neterminată, privind de jur împrejur, de parcă ar fi dat colțul și s-ar fi trezit pe o altă planetă.

— Jerry!

Eve îl apucă de braț și îl conduse afară, înainte ca reporterii să miroasă „carnea crudă" și să- I ia cu asalt.

— Ar trebui să te duci acasă, îi spuse ea.

— Nu pot dormi. Nu pot mânca. O visez în fiecare noapte. Marianna nu e niciodată moartă în visele mele.

Trase aer în piept, tremurat, apoi continuă:

— Însă când mă trezesc, e iarăși moartă. Toată lumea e de părere că am nevoie de sprijin pentru suferință. Dar eu nu vreau să fiu consolat și să nu mai sufăr, locotenent Dallas. Nu vreau să nu mai simt ce simt pentru ea.

Nu se pricepea la așa ceva, își spuse ea în gând, la disperarea fără margini care se uita la ea și aștepta un răspuns. Dar nu-i putea întoarce spatele.

— Marianna nu ar vrea să suferi în continuare. Te-a iubit prea mult ca să-și dorească așa ceva pentru tine.

— Dar când o să înceteze durerea, ea o să dispară definitiv.

Bărbatul închise ochii și-i strânse cu putere, apoi îi deschise la loc.

— Voiam… să spun că apreciez ce ai spus acolo, afară. Că nu o să le permiți să transforme totul într-o glumă. Știu că o să-l oprești.

În ochi i se citea rugămintea.

— Ai să-l oprești, nu-i așa?

— Da. Am să-l opresc. Hai să mergem!

Îl conduse cu blândețe înspre o ieșire laterală.

— Hai să-ți găsim un taxi. Unde spuneai că locuiește mama ta?

— Mama mea?

— Da. Du-te și vizitează-ți mama, Jerry. Du-te și stai cu ea un timp.

Când ieșiră afară, Jerry clipi din pricina soarelui.

— E aproape Crăciunul, spuse el.

— Da.

Îi făcu un semn unuia dintre polițiștii care se sprijinea de mașina sa. Era o soluție mai bună, decise ea, decât un taxi.

— Du-te și petrece-ți Crăciunul alături de familie, Jerry. Marianna și-ar fi dorit să faci asta.

Eve trebui să și-l scoată pe Jerry Vandoren din minte, cu durerea lui cu tot, și să se concentreze asupra următorului pas. După ce se luptă să răz bească prin trafic, parcă ilegal vehiculul în fața magazinului de bijuterii, își activă semnul „La datorie", apoi se îmbulzi pe trotuar și își făcu loc cu coatele prin mulțime.

Eve își imagină că era genul de loc prin care Roarke ar fi trecut ca o adiere și ar fi lăsat câteva sute de mii pentru vreo sclipitură care i-ar fi furat ochii.

Magazinul era roz și auriu, precum interiorul unei scoici. Muzica ce umplea aerul rarefiat era liniștită și joasă, și îi amintea de biserici.

Florile erau proaspete, covorul era gros, iar paznicul de la ușă purta discret o armă.

Pentru că aruncă un zâmbet batjocoritor și plin de dispreț înspre jacheta și cizmele ei, îi arătă insigna. Și fu tare satisfăcută să vadă cum dispăru acel zâmbet.

Trecu ușor pe lângă el, iar cizmele ei scofâlcite nu scoaseră niciun sunet pe podeaua roz de scoică. O privire atentă și iute îi dezvălui o femeie împachetată în kilometri întregi de balnă de vizon, așezată într-o caleașcă căptușită cu un strat gros de vată, care dezbătea problema unor diamante și a unor rubine; un bărbat înalt, cu părul argintat și un pardesiu drapat cu grijă peste braț, care achiziționa brățări din aur; încă doi paznici; și o blondă care chicotea la tot pasul, și care era răsfățată cu o rundă de cumpărături de către un tip

ca o baniță, destul de bătrân cât să-i fie bunic. Cu siguranță, avea mai mulți bani decât minte în cap.

Identifică camerele de luat vederi, acele lentile minuscule cât un ac cu gămălie, băgate în mulurile sculptate care încadrau scafele din tavan. În partea dreaptă, se arcuia o spirală fluidă de trepte. Și, în cazul în care doamna era peste măsură de îngreunată din pricina kilogramelor de aur și pietre prețioase pe care le transporta peste tot, era binevenită să folosească liftul din alamă strălucitoare.

Numai greutatea diamantului dintre sâni o opri pe Eve să nu zâmbească batjocoritor, la rândul său. Era destul de jenant faptul că Roarke ar fi putut cumpăra tot ce se afla în magazinul acela, plus casa în care se afla.

Se apropie de tejgheaua oblică, din sticlă, în care erau atârnate cu artă brățări cu zale din pietre prețioase colorate, și-l măsură pe vânzătorul din spatele tejghelei, din cap până-n picioare. Nu părea deosebit de încântat să o vadă. Era la fel de lustruit ca și marfa din vitrină, însă gura îi era îngustă și ochii plictisiți, iar când deschise gura să vorbească, din voce răzbătu o picătură de sarcasm:

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Da, am nevoie să vorbesc cu directorul. Bărbatul pufni pe nas, înclinând în așa fel capul, încât luminile licăriră în părul său auriu.

— E vreo problemă?

— Asta depinde de cât de rapid îl chemi pe director.

De data aceasta gura vânzătorului se strânse de parcă ceva nu tocmai proaspăt îi aterizase pe limbă.

— O secundă. Și vă rog, nu atingeți vitrina. Tocmai a fost curățată.

Javră mică, își spuse Eve în gând, cu blândețe. Reuși să lase vreo zece amprente pe sticla strălucitoare, până să se întoarcă el înapoi, împreună cu o brunetă slăbuță și atractivă.

— Bună ziua. Sunt domnișoara Kates, directoarea magazinului. Vă pot ajuta cu ceva?

— Locotenent Dallas, NYPSD.

Și pentru că zâmbetul femeii era mult mai cald decât al subalternului său, Eve ținu insigna la nivelul tejghelei și o ascunse cu spatele de ochii celorlalți cumpărători.

— Ajutorul meu v-a sunat mai devreme, în legătură cu un colier, adăugă ea.

— Da, eu am vorbit cu ea. Am putea vorbi în biroul meu?

— Foarte bine.

Eve aruncă o privire în jur, tocmai în momentul în care intrară Peabody și McNab. Nu spuse nimic și le făcu semn să o urmeze.

— Îmi amintesc foarte clar de acel colier, începu Kates să povestească, în timp ce-i conduse într-un birou mic și feminin.

Le făcu un semn cu mâna înspre două fotolii cu spătare foarte înalte, înainte de a se așeza ea însăși în spatele biroului.

— L-a creat soțul meu, la comandă, continuă ea. Nu am dat încă de el, îmi cer scuze, dar cred că vă pot da și eu informațiile de care aveți nevoie.

— Aveți documentele colierului?

— Le am. Am căutat pe disc și am imprimat pe hârtie un exemplar pentru domniile voastre.

Eficientă, deschise un dosar, îi verifică conținutul și apoi i-l înmână Evei.

— Colierul a fost făcut din aur de paisprezece carate, continuă ea, cu lanț prins cu articulație, pe lângă gât, cu patru păsări stilizate. O piesă minunată.

Nu părea o piesă așa de minunată atunci când fusese prinsă în jurul gâtului plin de vânătăi al lui Holloway, reflectă Eve.

— Nicholaus Claus[6], murmură Eve, citind numele clientului.

Presupuse că inventase numele ca o ironie.

---

[6] Aluzie ironică la numele Santa Claus - Moș Crăciun.

— l-ați cerut actele? întrebă ea.

— Nu a fost nevoie. Clientul a plătit în numerar, un depozit de douăzeci la sută, la cerere, iar restul la sfârșit.

Kates își încrucișă brațele.

— Te recunosc, doamnă locotenent. Ar trebui să cred că acest colier face parte din ancheta unei crime?

— Puteți crede și asta. Acest Claus, a venit personal?

— Da, de trei ori, din câte îmi amintesc.

Kates ridică brațele încrucișate, își bătu cu degetele peste buze, apoi le lăsă iarăși în jos.

— La prima vizită, am vorbit chiar eu cu el. Era de înălțime medie, presupun, poate o idee mai înalt. Zvelt, dar nu slab. Armonios, spuse ea, după ce se mai gândi câteva secunde. Foarte prezentabil. Cu păr negru, destul de lung, cu șuvițe argintii. Îmi amintesc că era foarte elegant, foarte politicos și știa foarte bine ce dorea.

— Descrieți-mi vocea.

— Vocea? întrebă Kates și clipi pentru un mo ment. Am… Cultă, aș spune. Cu puțin accent. European, presupun. Liniștită. Sunt sigură că aș recunoaște-o, dacă aș mai auzi-o. Îmi amintesc că am primit un telefon de la el, și am știut din prima cu cine stau de vorbă, de când a deschis gura.

— A sunat?

— O dată sau de două ori, am impresia, ca să verifice cum stau lucrurile cu colierul.

— O să am nevoie de discurile de securitate și de înregistrările de pe video telefon.

— Am să fac rost de ele, pentru dumneata. Se ridică imediat în picioare.

— S-ar putea să dureze un timp, adăugă ea.

— McNab, ajut-o pe doamna Kates să rezolve problema.

— Să trăiți!

— Trebuia să fie conștient de faptul că vom face verificări, îi spuse Eve lui Peabody, după ce rămaseră singure. A lăsat colierul la locul faptei, o piesă unicat pe care a comandat-o el însuși, înseamnă că a știut că vom face cercetări chiar aici.

— Poate că nu a crezut că o să ne mișcăm așa de repede, sau că doamna Kates are o memorie așa de bună.

— Nu, spuse Eve nemulțumită, apoi se ridică în picioare. Știa. Tocmai aici voia să fim. E un alt spectacol. A jucat un rol aici, și nu mai seamănă cu omul pe care o să-l vedem pe discuri, așa cum nu seamănă nici cu Moș Crăciun.

Păși cadențat până la ușă, apoi se întoarse.

— Recuzită diferită, costume diferite, o scenă diferită, dar e în continuare spectacolul lui. Și-a ascuns urmele, Peabody, dar nu e așa de deștept pe cât se crede. Amprentele vocale de pe video telefon or să-l dea în gât.

16

— Doamne, Dumnezeule, Dallas! Spuse Feeney și își scutură umărul pe care se sprijinise Eve. Nu-mi mai sufla-n ceafă!

— Scuze, răspunse Eve și se dădu mai în spate cu un singur centimetru. Cât timp îți ia să programezi amprentele în chestia asta?

— De două ori mai mult decât mi-ar lua dacă nu m-ai cicăli atâta.

— În regulă, în regulă!

Eve se depărtă de el și se postă în dreptul ferestrei din camera de conferințe.

— E lapoviță, spuse ea mai mult pentru ea decât pentru el. Mai târziu, o să se înrăutățească traficul.

— Traficul e întotdeauna rău în perioada asta a anului. Sunt prea mulți nenorociți de turiști. Aseară am încercat să fac niște cumpărături. Nevastă-mea vrea nu știu ce pulover. Oamenii sunt ca lupii călare pe o căprioară moartă. Nu mă mai întorc acolo.

— E mai ușor să faci cumpărături video.

— Da, da' nenorocitele alea de circuite sunt suprasolicitate. Toată lumea, și încă câțiva pe deasupra, se conectează și scobesc din răsputeri să găsească chilipiruri. Dacă nu îngrămădesc o duzină de cutii frumoase sub brad, numai pentru ea, o să dorm în pivniță până la primăvară.

— O duzină?

Eve se răsuci cu fața spre el, ușor îngrozită.

— Adică trebuie să-i cumperi mai mult de unul?

— Frateee, da' știu că ești necoaptă în chestia asta cu mariajul, Dallas, pufni bărbatul, în timp ce lucra mai departe la programarea manuală. Un singur cadou nu face nici doi bani. Ocazia, amice. Gândește-te tot timpul la cantitate.

— Minunat. Fantastic. Sunt în găleată!

— Mai ai câteva zile la dispoziție. Și iată-le!

Dilema Evei legată de cumpărături se risipi imediat din minte, în timp ce se grăbi să se întoarcă lângă birou.

— Dă-i drumul.

— Ajung și acolo. Uite-l pe omul nostru pe video telefon.

Doamna sau domnișoara Kates este cumva disponibilă?

— Am tăiat celelalte voci. De-aia sunt pauze, explică Feeney.

Bună dimineața, doamnă Kates. Nicholaus Claus la telefon. Mă întrebam cum merge treaba la colierul meu:

— Pot să las să curgă și restul, dar e de ajuns pentru o potrivire.

— Accentul e destul de vag, reflectă Eve. Nu îl accentuează deloc. Destul de deștept din partea lui. Îl ai și pe Rudy acolo?

— Vine. Asta e de pe înregistrarea anchetei. Doar el. *Ne sfătuim toți clienții să se întâlnească cu perechile lor potrivite în locuri publice. Oricare dintre ele alegeau să-l întâlnească și după aceea, în intimitate, luau această decizie pe riscul lor.*

În curs de procesare…

Eve ascultă convorbirea de pe video telefon și privi liniile colorate care tresăltau și săreau de-a latul monitorului.

— Împarte imaginea de pe monitor, îi spuse ea. Așază caseta cu interviul sus, sub cealaltă.

— Așteaptă puțin.

Feeney dădu comanda, apoi strânse din buze.

— Avem o problemă, spuse el.

— Ce? Ce nu merge?

— Combină amprentele pe ecran, ordonă el, apoi oftă când văzu vârfurile și coborâșurile care se suprapuneau. Nu se potrivesc, Dallas. Nici pe departe. Avem de-a face cu două voci diferite.

— Rahat!

Eve își trecu degetele prin păr, săpându-și șanțuri. Și pentru că își dădea și singură seama, uitân-du-se pe monitor, începu să aibă arsuri la stomac.

— Stai să mă gândesc. În regulă, și dacă a folosit o distorsiune la capătul dinspre el al legăturii?

— L-ar fi încurcat puțin, dar tot aș fi obținut niște puncte comune. Cel mai bun lucru pe care îl pot face e să rulez o scanare, să caut semne de mascare electronică și să o curăț, dacă o găsesc. Dar am văzut destule din astea ca să știu când am de-a face cu doi ținți diferiți.

Bărbatul oftă și se uită la ea cu una dintre moacele lui de înmormântare.

— Îmi pare rău, Dallas. Asta dă puțin lucrurile înapoi.

— Mda, spuse Eve și-și frecă ochii. În orice caz, rulează scanarea aia, bine, Feeney? Ce-arfi să o iei trăsătură cu trăsătură, din imaginile video?

— O să fie foarte… foarte încet. Dar pot compara cu forma urechii lui Rudy și a ochiului.

— Hai să mergem și pe varianta asta. Mă duc să vorbesc cu Mira, să văd dacă e gata profilul ei.

Ca să mai câștige timp, Eve sună la biroul Mirei. Doamna doctor își terminase programul, însă fusese transmis un raport preliminar pe video telefonul din biroul Evei. Se îndreptă într-acolo, încercând să separe amprentele vocale pe drum.

Tipul era isteț, reflectă ea. Poate că își dăduse seama cum stau lucrurile cu analiza amprentelor vocale. O anticipase și găsise o

modalitate de a păcăli sistemul. Dacă pusese pe altcineva să sune la bijutier?

Era foarte puțin probabil, admise Eve în sine ei. Dar nu era imposibil.

Auzi ceva ce putea jura că era un chicotit, apoi intră în birou și o găsi pe Peabody, care purta o conversație amiabilă cu Charles Monroe.

— Peabody?

— Sâ trăiti!

»

Peabody sări numaidecât în picioare, toată numai urechi.

— Charles… ăăă… domnul Monroe are niște… voia să…

— Ține-ți hormonii în frâu, ofițer. Charles?

— Dallas, răspunse el și zâmbi, ridicându-se de la locul său, de pe brațul singurului și pateticului ei fotoliu. Ajutorul tău mi-a ținut companie, foarte șarmantă de altfel, cât te-am așteptat pe tine.

— Da, sunt sigură. Ce e nou?

— S-ar putea sâ nu fie nimic, dar… Charles ridică din umeri și continuă:

— Una dintre femeile de pe lista mea de perechi potrivite m-a sunat acum câteva ore. Se pare că a picat înțelegerea cu unul dintre partenerii ei, de a face o excursie la țară, la sfârșitul săptămânii ăsteia. S-a gândit că poate mi-ar face plăcere să-i țin eu locul tipului, cu toate că înainte nu ne prea potriviserăm.

— Fascinant, Charles!

Nerăbdătoare să-și continue munca, Eve se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Dar nu mă simt autorizată să-ți dau sfaturi în legătură cu viața ta socială.

— Mă descurc și singur.

Ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze spusele, Charles îi făcu cu ochiul lui Peabody, făcând-o să roșească de plăcere, ca un trandafir.

— Cochetam cu ideea de a merge eu cu ea, dar știu prea bine cum se întâmplă de obicei, așa că am mai tras-o puțin de limbă, ca să văd cum stă treaba.

— Vrei să ajungi undeva cu toată povestea asta? Bărbatul se aplecă un pic în față.

— Îmi place să gust momentele de relaxare, doamnă locotenent Mult Iubită.

Ignorară amândoi răsuflarea sforăită a lui Peabody la auzul apelativului.

— A început să toarne ce avea pe suflet. Cică a avut o mare ceartă cu tipul cu care se vedea. Așa că mia povestit toată dandanaua. L-a prins când o înșela cu nu știu ce roșcată. Și apoi îmi zice cum tipul a crezut că-și poate răscumpăra greșeala, dacă îl trimite pe Moșul să-i aducă un cadou, chiar aseară.

Eve se îndreptă încetișor în scaun, cu atenția îndreptată asupra lui:

— Zi mai departe.

— Știam eu că asta o să te prindă. Charles se lăsă satisfăcut pe spate.

— Zice că a sunat la sonerie aseară, în jur de zece, și când s-a uitat pe vizor l-a văzut pe Moșul, cu o cutie mare, argintie.

Charles scutură din cap și continuă:

— Trebuie să-ți mărturisesc că, așa cum știam eu că stau lucrurile, aproape că mi-a stat inima. Dar ea-i tot dădea mai departe cum nu a avut chef să-i ofere nenorocitului satisfacția de a-i deschide ușa. Cică nu are nevoie de cadoul lui jalnic de împăcare.

— Nu i-a deschis ușa, murmură Eve.

— Și cred că ăsta-i motivul pentru care a rămas în viață, și m-a sunat să-și verse amarul.

— Se întâmplă să știi cu ce se ocupă?

— E dansatoare. Balerină.

— Da, se potrivește, murmură Eve. Am nevoie de un nume și o adresă. Peabody?

— Sunt gata.

— Cheryl Zapatta, stă pe Strada de Vest. Asta-i tot ce am aflat.

— O găsim noi.

— Uite ce e, nu știu dacă am făcut bine ce am făcut, dar i-am spus. Interviul tău cu Nadine tocmai fusese dat pe post, așa că m-am gândit că oricum s-a aflat, l-am spus să pornească monitorul și i-am dat detaliile.

Charles lăsă să-i scape un oftat.

— S-a panicat. Rău de tot. Zicea că pleacă din oraș. Nu știu dacă o s-o mai găsiți o perioadă.

— Dacă a dat bir cu fugiții, putem face rost de un mandat ca să intrăm și să cercetăm. Ai procedat corect, Charles, spuse Eve după un moment.

Dacă nu ar fi auzit știrea, poate că s-ar fi răzgândit și data viitoare ar fi deschis ușa. Apreciez faptul că ai venit să ne povestești.

— Orice de dragul tău, doamnă locotenent Mult Iubită.

Se ridică în picioare.

— Mă poți ține la curent?

— Uită-te pe monitor, îl sfătui Eve.

— Mda. Ah, te superi dacă mă conduci, dom ni - șoară ofițer? întrebă el și-i aruncă lui Peabody un zâmbet mortal. Sunt un pic zăpăcit.

— Sigur că da. Doamnă locotenent?

— Duceți-vă. Eve le făcu semn cu mână să iasă, apoi se cufundă în raportul Mirei.

Concentrată și frustrată, nici nu observă că dură douăzeci de minute până când Peabody îl conduse pe Charles la liftul sau la glisorul de persoane pe care îl dorea.

— L-a dezvinovățit pe nenorocit.

Când se întoarse Peabody în birou, Eve se lăsase pe spate în scaun și-și freca fața cu mâinile.

— Nu mai am nicio acuzație la adresa lui.

— A lui Rudy?

— Indexul de personalitate nu se potrivește cu profilul. Capacitatea lui de violență fizică e jos de tot pe scală. Are un comportament reprobabil, e inteligent, obsedat, posesiv și limitat din punct de vedere sexual, dar, în opinia doamnei doctor, nu e omul nostru. Fir-ar să fie! Dacă pune avocatul lui mâna pe o copie a raportului, nu o să mai pot pune niciun deget pe târâtorul ăsta.

— Încă mai crezi că el e vinovatul?

— Nici nu mai știu cine e vinovatul.

Eve încercă să-și păstreze calmul și capul limpede:

— Mergem înapoi și o luăm de la capăt. Luăm iarăși declarații, începând cu prima victimă.

La ora opt și patruzeci și cinci de minute, Eve urca scările. Era deja agasată de faptul că Summerset o întâmpinase în foaier, cu privirea sa irascibilă, și o informase că avea la dispoziție exact cincisprezece minute pentru a se face prezentabilă, înainte să înceapă să apară invitații.

Nu o ajută cu nimic faptul că se grăbi spre dormitor și-l găsi pe Roarke deja dușat și punându-și hainele pe el.

— O să fiu gata la timp, îi aruncă ea, și se năpusti în baie.

— Draga mea, e o petrecere, nu un test de rezistență.

Roarke se plimba prin spatele ei, mai mult pentru plăcerea de a o vedea dezbrăcându-se.

— Nu te grăbi.

— Da, să crezi tu că am să întârzii, ca să-i mai dau lui, față ăla de cur, un motiv să se plângă. Duș, pornește toate capetele, la treizeci și opt de grade Celsius.

— Dar nu trebuie să-i faci pe plac lui Summerset. Roarke se sprijini într-o doară de perete, ca să o poată privi. Se dușa așa cum făcea aproape totul: repede și eficient, fără nicio risipă de timp sau de mișcări.

— În orice caz, în general oamenii întârzie când e vorba de evenimente de genul ăsta.

— Sunt puțin în urmă, atâta tot.

Eve scuipă, în timp ce șamponul îi intră în ochi și o ustură.

— Mi-am pierdut principalul suspect, și acum o iau de la zero.

Sări din duș, făcu un pas înspre tubul pentru uscare și apoi se opri.

— Rahat, ar trebui să-mi pun zoaiele alea în cap pe părul ud sau uscat?

Cunoscând prea bine la ce se referea Eve când spunea zoaie, Roarke culese un tub de pe raft și își turnă un strop în palmă.

— Lasă-mă pe mine.

După cum se mișcau mâinile prin părul ei, Eve ar fi vrut să toarcă, în schimb îi aruncă o privire cu ochii strânși.

— Nu te prosti cu mine, amice. N-am timp de tine.

— Habar n-am la ce te referi.

Simțindu-se-n largul său, Roarke alese un alt tub și-și turnă în palmă o cantitate generoasă de loțiune pentru corp.

— Te ajutam numai să te pregătești, începu el, în timp ce își lăsă mâinile unsuroase să alunece peste umeri și peste sâni. De vreme ce tu pari așa de ametită.

— Uite ce e…

Apoi închise ochii și scoase un oftat, când mâinile lui se strecurară mai jos de talie și trecură peste fund.

— Cred că ți-a scăpat un loc.

— Ce neatent sunt.

Își lăsă capul în jos, îi adulmecă gâtul. Și mușcă.

— Ai vrea să întârzii foarte, foarte mult?

— Da, dar nu am să o fac, spuse ea, apoi se în de părtă clătinându-se și păși în tubul pentru uscare. Dar nu uita unde ai rămas.

— Ce păcat că nu ai ajuns cu douăzeci de minute mai devreme.

După ce se convinse că nu îl ajuta cu nimic să se răcorească, dacă o privea în continuare, se duse înapoi în dormitor.

— Trebuie doar să-mi dau cu nițel smac pe față. Ieși învârtindu-se din tub și se repezi la oglindă, fără a se mai obosi să-și pună vreun halat.

— Ce-ar trebui să port cu așa ceva?

— Am aranjat eu.

Încetă să mai bâjbâie neștiutoare, cu rimelul în mână, și îi aruncă o privire încruntată:

— Eu îți aleg ție hainele?

— Eve, te rog frumos. Izbucni în râs:

— În regulă, e un exemplu prost, dar nu am timp să mă gândesc la altul mai bun.

Rezolvă problema coafurii, trecându-și rapid degetele prin ce avea deja în cap, apoi se întoarse repede în dormitor și-l văzu pe Roarke care studia ceva ce presupuse că alții ar fi numit rochie.

— Du-te de aici! Nu port eu așa ceva.

— A adus-o Mavis, serile trecute. Leonardo a creat-o, special pentru tine. O să-ți stea foarte bine.

Eve aruncă o privire încruntată înspre fâșiile de material fluide, argintii, prinse în lateral cu cleme subțiri și strălucitoare. Clemele se repetau și la umeri, unde prindeau o bucată de material ce se drapa în față și mult, mult mai jos pe spate.

— Ce-ar fi să merg dezbrăcată și să nu mai pierdem timpul?

— Hai să vedem cum arată.

— Și ce port pe dedesubt? Roarke își înfipse limba în obraz.

— O porți, pur și simplu.

— Doamne, Dumnezeule!

Plină de dezgust, intră în rochie și se scutură ca să o ridice pe corp.

Materialul era mătăsos ca o cascadă și se prindea de ea ca un amant, iar despicăturile seducătoare de pe laturi lăsau la vedere pielea moale și curbele delicate.

— Draga mea Eve, spuse Roarke și o luă de mână, întorcându-i palma și îngropându-și nasul în ea, cu un gest care-i înmuia Evei picioarele. Câteodată, îmi tai cu totul respirația. Uite, încearcă-i pe ăștia.

Scoase din sertar o pereche de cercei ca niște picături de diamante și-i dădu Evei.

— Ăștia erau deja ai mei, sau cum?

Acum era rândul lui să zâmbească până la urechi.

— Îi ai de luni de zile. Nu mai primești niciun cadou până la Crăciun.

Eve își puse cerceii și, în timp ce Roarke îi alegea pantofii, se hotărî să abordeze problema într-un fel filosofic:

— Nu am unde să-mi pun comunicatorul, în chestia asta. Sunt în alertă.

— Poftim.

Îi oferi geanta de seară, ridicol de minusculă, asortată la pantofi.

— Altceva?

— Arăți perfect.

Roarke zâmbi când auzi semnalul care anunța prima mașină care ajungea în dreptul porții.

— Și punctuală. Hai să mergem jos și să mă dau mare cu nevasta mea.

— Da' nu-s pudel, mormăi ea, făcându-l să râdă.

În mai puțin de o oră, casa se umplu de oameni, muzică și lumină. Privind cu atenție prin sala de recepții, Eve nu se putu abține să nu-i fie recunoscătoare lui Roarke pentru că nu o angrenase în pregătiri.

Erau mese imense care gemeau sub platourile de argint, pline cu mâncare: șuncă unsă cu miere din Virginia, rață glazurată din Franța, friptură de vacă în sânge, din Montana; homari, somon, scoici pescuite din bancurile îmbelșugate de pe Silas I; un șir nesfârșit de legume proaspete, culese chiar în acea dimineață și aranjate în diferite modele iscusite. Deserturi, care ar fi tentat și un prizonier politic aflat în greva foamei, înconjurau un brad înalt de un metru modelat din prăjituri însiropate, ca un adevărat păcat, și atârnate cu niște ornamente strălucitoare, din martipan.

Încă se mai minuna de ceea ce putea pune la cale omul cu care se măritase.

La fiecare capăt al sălii de recepții era așezat câte un pin înalt, decorat cu mii de luminițe albe și steluțe de argint. Prin ferestrele de la podea până la tavan nu se vedea lapovița urâtă care cădea deasupra orașului, ci holograma unei scene de ninsoare ca un vis, în care se vedeau cupluri care patinau pe un lac de argint și copilași care se întreceau de-a lungul unei pante line, pe săniuțe roșii și strălucitoare.

Asemenea detalii îi erau caracteristice lui Roarke, își spuse ea în gând.

— Hei, draga mea. Singurică în tot palatul ăsta?

Când simți o mână pe fund, Eve își arcui o sprânceană, își întoarse încetișor capul și se uită țintă la McNab.

McNab se făcu roșu ca racul, apoi alb ca varul, apoi se făcu roșu la loc:

— Dumnezeule! Doamnă locotenent. Să trăiți!

— Mâna ta e pe fundul meu, McNab. Nu cred că acolo vrei să fie.

Și-o trase repede, de parcă l-ar fi ars.

— Doamne! Frate! Rahat. Mă scuzați. Nu v-am recunoscut. Vreau să spun…

Își îndesă în buzunar mâna, pe care spera din tot sufletul că-l va lăsa să o păstreze acolo, și continuă:

— Nu știam că ești tu. Am crezut că… Arăți… Dar nu-și găsi cuvintele potrivite ca să termine fraza.

— Am impresia că detectivul McNab încearcă să-ți facă un compliment, Eve.

Roarke se strecurase pe lângă ei și, cum tentația era prea mare, se uită fix în ochii îngroziți ai lui McNab.

— Nu-i așa, Ian?

— Da. Exact asta…

— Și, dacă aș crede că și-a dat seama că acela era chiar fundul tău, pe care îl drăgălea el, ar trebui să-l omor. Chiar aici, spuse Roarke, și întinse o mână cu care lovi peste dungile cravatei roșu-aprins a lui McNab. Pe loc, adăugă el.

— Oo, aș avea chiar eu grijă să se întâmple acest lucru, spuse Eve pe un ton sec. Ți-ar prinde bine ceva de băut, detectiv, după fața pe care o ai.

— Da, să trăiți! Tare bine.

— Roarke, ce-arfi să ai tu grijă de el? Tocmai a intrat Mira. Vreau să vorbesc cu ea.

— Aș fi încântat.

Roarke îl luă pe McNab pe după umeri și-l strânse doar un pic mai tare decât ar fi fost normal.

Dură mai mult decât i-ar fi plăcut Evei până când reuși să-și facă loc de-a lungul sălii. Era uluită de cât de mult le plăcea oamenilor să vorbească la petreceri. Despre nimic special. Ca și cum nu ar fi fost

deja în întârziere, o surprinse cu coada ochiului pe Peabody, care arăta foarte ne-Peabody, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de seară până la pământ, de un auriu mat, și o jachetă cambrată, fără mâneci. Brațul gol îi era trecut peste al lui Charles Monroe, și așezat acolo confortabil.

Eve decise că Mira mai putea aștepta.

— Peabody, strigă ea.

— Dallas. Oau, totul arată fantastic!

— Mda.

Eve își mută privirea și-l țintui pe Charles cu mânie în ochi:

— Monroe.

— Ai o casă fabuloasă, locotenente.

— Nu-mi aduc aminte ca numele tău să fi fost trecut pe lista invitaților.

Peabody se înroși toată și-și îndreptă spatele.

— Pe invitație scria clar că pot aduce un partener, spuse ea.

— Și despre asta e vorba? întrebă Eve, cu ochii ațintiți în continuare asupra lui Charles. Un partener?

— Da.

Charles coborî vocea, în timp ce ochii îi fură adumbriți de o urmă de durere:

— Delia știe foarte bine cu ce mă ocup, adăugă el.

— Și îi oferi reducerea standard pentru polițiști?

— Dallas! exclamă Peabody, oripilată, și făcu un pas în față.

— E-n regulă, spuse Charles și o trase înapoi Sunt în timpul meu liber, Dallas, și sper să petrec o seară plăcută în compania unei femei atractive, a cărei prezență îmi face plăcere. Dacă preferi să plec, e casa ta, și e decizia ta.

— E fată mare, spuse Eve.

— Da, așa este, murmură Peabody. Doar o se cundă, Charles, adăugă ea și o apucă pe Eve de un braț, trăgând-o deoparte.

— Hei!

— Nu, hei ție, replică Peabody cu o voce ce fierbea din pricina mâniei, în timp ce o îngrămădea pe Eve într-un colț. Nu trebuie să-ți dau ție socoteală despre ce fac în timpul meu liber, sau despre relațiile mele, și nu ai niciun drept să mă faci de râs.

— la stai o clipă…

— Nu am terminat.

Mai târziu, Peabody avea să-și amintească privirea șocată de pe chipul Evei și faptul că rămăsese fără grai, dar în momentul acela se ambalase prea tare ca să-și dea seama, sau ca să reacționeze.

— Ce fac în afara orelor de program nu are nicio legătură cu slujba mea, continuă ea. Dacă vreau să mă apuc să dansez pe mese în timpul meu liber, e treaba mea. Dacă vreau să plătesc șase prostituați licențiați, care să mă reguleze duminica până-mi sar ochii din cap, e treaba mea. Și dacă vreau să am o întâlnire cu un bărbat atractiv și interesant, care, dintr-un motiv necunoscut, vrea și el același lucru, e treaba mea.

— Voiam doar să…

— Nu am terminat, spuse Peabody, cu dinții încleștați. Când suntem la datorie, tu ești șefa. Doar acolo. Dacă nu vrei să fiu aici, alături de Charles, atunci am să plec.

În timp ce Peabody se întoarse pe călcâie, Eve o apucă de încheietura mâinii și-i spuse:

— Nu vreau să pleci.

Vocea Evei era calmă, controlată și încordată precum o scândură pietrificată.

— Îmi cer scuze pentru că m-am amestecat în viața ta personală. Sper că nu ți-am stricat seara. Scuzămă.

Se îndepărtă, rănită, peste măsură de rănită. Când o întâlni pe Mira, stomacul încă nu i se potolise, după scena de mai devreme.

— Nu vreau să te răpesc din mijlocul petrecerii, dar aș vrea să schimbăm câteva cuvinte. Între patru ochi.

— Sigur că da.

Îngrijorată din pricina ochilor întunecați ai Evei și de paloarea din obrajii ei, Mira o întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat, Eve?

— Între patru ochi, repetă ea, și își ordonă să-și ascundă sentimentele, în timp ce o conducea afară din sală. Putem sta de vorbă în bibliotecă.

— O!

De cum păși în încăpere, Mira își prinse mâinile una în alta, clătinându-se de plăcere:

— Ce cameră minunată! O, ce comori inestimabile! Nu prea mai sunt oameni pe pământul ăsta care să aprecieze mirosul unei cărți adevărate atunci când o țin în mână. Sau încântarea de a te cuibări într-un fotoliu și de a te învălui cu căldura unei cărți, în locul eficienței reci a unui disc.

— Lui Roarke îi plac cărțile, spuse Eve pe un ton neutru, și închise ușa. Testul lui Rudy, continuă ea. Pun la îndoială unele dintre descoperirile tale.

— Da, știam eu c-ai să le pui la îndoială.

Mira se plimbă prin bibliotecă, apoi se așeză într-un fotoliu moale, din piele, aranjându-și cămașa costumului ei de recepții, roz ca trandafirul.

— Nu e criminalul pe care-l cauți, Eve, și nici monstrul care ai vrea tu să fie.

— Nu are nicio legătură cu ce vreau eu.

— Relația pe care o are cu sora sa te deranjează, pe plan personal. Dar, totuși, nu e la fel ca tine; nu e copilă, nu e lipsită de apărare, și, deși cred că exercită un control nesănătos asupra ei, nu o forțează să accepte relația.

— Se folosește de ea.

— Într-adevăr, iar ea de el. E reciproc. Sunt de acord cu faptul că este obsedat când vine vorba de ea. Și că este imatur din punct de vedere sexual. Iar amănuntul care îl șterge de pe lista ta de suspecți, Eve, este chiar faptul că sunt foarte sigură că este impotent alături de oricine altcineva în afară de sora lui.

— A fost șantajat, iar acum șantajistul este mort. Un client se dădea la sora lui; acum, clientul este mort.

— Într-adevăr, și sunt de acord că, în fața acelor probe, mă așteptam să descopăr că ar fi capabil să comită acele crime. Dar nu este. Are un potențial de violență fizică atunci când este excitat, sau atunci când este amenințat. Dar numai pentru o secundă, pe moment. Nu îi stă în fire să plănuiască, să pună la cale și să ducă la bun sfârșit genul acesta de crime de care te ocupi tu.

— Înseamnă că-i dăm drumul, pur și simplu? întrebă Eve și se îndepărtă de ea. Îl lăsăm să plece?

— Incestul este în afara legii, însă trebuie dovedit, pentru a putea fi pedepsit conform legii. Și nu e cazul. Înțeleg de ce simți nevoia să-l pedepsești și, în viziunea ta, să o eliberezi pe sora sa de sub dominația lui.

— Dar nu e vorba despre mine.

— Da, știu asta, Eve.

Și pentru că o durea inima să o privească, Mira se întinse și o apucă pe Eve de mână, ca să-i oprească mersul agitat:

— Nu te mai chinui de una singură.

— M-am concentrat asupra lui din pricina asta. Știu că așa am făcut.

Obosită dintr-odată, se lăsă să cadă în fotoliu, alături de Mira.

— Și din cauza asta s-ar putea să fi ratat ceva, un detaliu important, care m-arfi condus la criminal.

— Ai făcut niște pași logici, foarte corecți. Tre bu ia eliminat de pe listă.

— Dar mi-a luat prea mult să fac asta. Și mi-am ignorat de fiecare dată instinctul, atunci când îmi spunea că urmăresc suspectul greșit. Pentru că mi se părea mereu că mă vedeam pe mine. Mă uitam la ea și mă gândeam, undeva în fundul minții mele, mă gândeam: „Aș putea fi chiar eu. Dacă nu l-aș fi omorât pe nenorocitul ăla, aș fi putut fi și eu la fel".

Își lăsă capul în mâini și apoi și le trecu prin păr.

— Dumnezeule, cum încurc lucrurile. Pe toate le încurc.

— Cum așa?

— Nu are rost să intrăm în amănunte.

Mira o mângâie pe Eve pe păr, abia atingând-o.

— Cum așa? repetă ea întrebarea.

— Se pare că nu pot face față nici măcar unei vacanțe obișnuite. Numai la gândul că ar trebui să mi dau seama ce să fac, ce să cumpăr, sau cum să mă port, și mă iau durerile de stomac.

— Of, Eve, spuse Mira și scutură din cap, în timp ce izbucni într-un râs ușurel. Crăciunul înnebunește aproape pe toată lumea, cu problemele astea. E absolut normal.

— Nu și pentru mine, nu e deloc normal. Niciodată până acum nu a trebuit să-mi fac griji despre așa ceva. Nu am avut aproape pe nimeni, toată viața.

— Și acum ai pe cineva.

Mira zâmbi și își permise să mai mângâie o dată părul Evei.

— De cine vrei să scapi?

— Cred că tocmai am reușit să o dau pe Peabody afară în șuturi.

Dezgustată, Eve se ridică iarăși în picioare.

— A venit însoțită de un prostituat licențiat. Of, tipul e de treabă, în principiu, dare un nenorocit de cocotă, și încă unul foarte arătos, șmecher și amuzant.

— Te deranjează faptul că îl placi, pe de o parte, dar îl respingi din pricina meseriei sale, îi sugeră Mira.

— Nu e vorba de mine. E vorba de Peabody. Tipul zice că vrea o relație adevărată, iar ei îi sclipesc ochii când îl vede, și e șucărită pe mine nevoie mare, din pricina faptului că am spus ceva în legătură cu asta.

— Viața e complicată, Eve, și mă tem că tu ți-ai croit o viață a ta, cu toate conflictele, și problemele și sentimentele rănite care reies de aici. Dacă e supărată pe tine, e din pricină că te respectă și te admiră mai mult decât pe oricine altcineva.

— Of, Dumnezeule!

— E o mare responsabilitate să fii iubit. Ai să pui lucrurile la punct cu Peabody, pentru că ții la ea.

— Mă umplu de oameni la care țin.

În acel moment se aprinse monitorul casei, din cealaltă parte a încăperii. Imaginea chipului chinuit al lui Summerset umplu ecranul.

— Doamnă locotenent, oaspeții întreabă despre dumneata.

— Du-te dracului!

Eve afișă un zâmbet abia schițat, în timp ce Mira se abținu să nu râdă.

— Măcar de ăsta nu trebuie să-mi fac griji că aș ține la el. Dar nu ar fi trebuit să-ți acaparez seara.

— Nu mi-ai acaparat-o. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

— Ei bine…

Eve vru să-și bage mâinile în buzunare, apoi își aduse aminte că nu avea și oftă.

— Te superi dacă mai aștepți aici două secunde? întrebă ea. Vreau să aduc ceva din biroul meu.

— În regulă. Mă pot uita la cărți?

— Sigur că da, servește-te.

Eve nu voia să întârzie prea mult coborând scările, așa că se strecură în lift. Cu toate că lipsi mai puțin de trei minute, o găsi pe Mira șezând confortabil într-un fotoliu, cu o carte în mână.

— ”Jane Eyre”, spuse ea oftând și lăsă cartea deoparte. Nu am mai citit-o de când eram doar o fetiță. Este incredibil de romantică.

— O poți împrumuta dacă dorești. Roarke nu s-ar supăra.

— Am și eu exemplarul meu. Doar că nu mi-am mai făcut timp de ea. Dar îți mulțumesc.

— Voiam să-ți dau asta. Știu că mai sunt câteva zile, dar… s-ar putea să nu te mai văd până atunci.

Eve îi întinse cutia împachetată deosebit de elegant, și se simți încurcată și ridicolă.

— Vai, ce gest dulce!

Vădit încântată, Mira strânse cutia cu amândouă mâinile.

— O pot deschide acum? întrebă ea.

— Normal, doar așa se face, nu?

Eve se mută de pe un picior pe altul și își dădu ochii peste cap, în timp ce Mira desfăcu cu delicaețe funda întortocheată, apoi dezdoi colțurile hârtiei cu nețărmurită lentoare.

— Îi înnebunesc și pe ai mei de acasă, spuse ea râzând. Dar nu mă pot hotărî, pur și simplu, să o rup; apoi păstrez hârtia și funda ca un adevărat șobolan. Am un dulap plin cu din astea, pe care nu le folosesc niciodată, pentru că uit de ele. Dar…

Mira se întrerupse, în timp ce deschise capacul cutiei, și descoperi sticla de parfum dinăuntru.

— Măi, să fie, e minunat, Eve. Și are numele meu gravat pe ea.

— E un fel personalizat de aromă. Îi dai unui tip caracteristicile fizice și de personalitate, iar el creează o aromă individualizată.

— Charlotte, murmură Mira. Nu eram.sigură dacă îmi știi prenumele.

— Cred că l-am auzit pe undeva.

Mira clipi și îi dădură lacrimile, din pricina sentimentalismului.

— E un gest absolut minunat, spuse ea, apoi așeză sticla deoparte și o trase pe Eve înspre ea, ca să o îmbrățișeze. Mulțumesc.

Prinsă între căldura gestului și stingherealã, Eve se lăsă îmbrățișată.

— Mă bucur că-ți place, spuse ea. Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Mira se dădu în spate și cuprinse chipul Evei între palme.

— Sunt așa mândră de tine! Acum trebuie să merg la toaletă, pentru că o altă tradiție de-a mea de Crăciun este să vărs câteva lacrimi când văd cadourile. Știu unde este, adăugă ea, bătând-o ușurel pe Eve pe obraji. Mergi și dansează cu bărbatul tău și bea ceva mai multă șampanie. Lumea de afară va fi tot acolo și mâine.

— Trebuie să-l opresc.

— Și ai să o faci. Dar, în seara asta, ai nevoie de viața ta. Mergi, găsește-l pe Roarke și ai parte de viață.

17

Eve făcu așa cum îi recomandase doctorul. Nici nu era o socoteală chiar rea, decise ea, în timp ce amețea ușor, legănată de brațele lui Roarke, pe o muzică melancolică, într-o cameră plină de culori, arome și lumină.

— Pot trăi așa, murmură ea.

— Mmm?

Eve zâmbi, în timp ce buzele lui Roarke îi atinseră ușor urechea.

— Pot trăi așa, repetă ea, și se dădu înapoi cât să-l poată privi în ochi. Cu toate chestiile astea, stil Roarke.

— E, bine.

Mâinile bărbatului o mângâiară urcându-i pe spate, și apoi coborâră iarăși.

— E bine de știut, adăugă el.

— Ai o grămadă de chestii, Roarke.

— Am, într-adevăr, o grămadă de chestii.

Și nevastă, își spuse el în gând, în timp ce în ochi îi apăru o scânteiere amuzată, care anunța beția.

— Câteodată e înfricoșător. Dar nu acum. Acum e chiar drăguț.

Eve își frecă ușor obrazul de al lui și oftă.

— Ce fel de muzică e asta? întrebă ea.

— Îți place?

— Da, e seducătoare.

— E din sec. XX, în special din anii ‘40. Se chema „big band”[7]. Aia e o hologramă a orchestrei lui Tommy Dorsey, care-și făcea numărul. „Moonlight Serenade”.

— Înseamnă că-i de acum un milion de ani.

— Aproape.

— Cum se face că știi toate chestiile astea?

— Poate că nu m-am născut la timpul potrivit. Eve oftă în brațele lui, în timp ce muzica devenea din ce în ce mai ritmată.

— Nu, ai nimerit la timpul potrivit, spuse ea, și-și înclină capul pe umărul lui, ca să poată privi sala. Toată lumea pare fericită. Feeney dansează cu nevasta lui. Mavis stă în colțul ăla, în brațele lui Leonardo, alături de Mira și de soțul ei. Râd cu toții. McNab se dă la toate tipele din încăpere și se uită urât la Peabdoy, în timp ce dă pe gât whisky-ul tău.

Cu mișcări lenețe, Roarke se întoarse să priveas că și ridică dintr-o sprânceană.

— L-a luat Trina în primire. Doamne, o să-l mănânce de viu pe băiatul ăsta!

— Nu pare să-și facă griji din pricina asta, spuse Eve și se sprijini iarăși de umărul lui. E o petrecere frumoasă.

Muzica se schimbă, cu o bătaie rapidă, care anunță sfârșitul piesei. Eve rămase cu gura căscată.

— Doamne ferește, uită-te la Dickhead, spuse ea. Ce face acolo?

Cu zâmbetul până la urechi, Roarke își strecură o mână în jurul taliei Evei și o întoarse, astfel încât acum aveau șoldurile alăturate.

— Cred că se numește „jitterbug”[8]. Uimită, Eve îl privea pe șeful laboratorului care o împingea și o trăgea pe Nadine Furst prin toată camera, învârtindo și răsucind-o la loc în brațele sale.

---

[7] Big band - orchestră mare de jazz formată din până la douăzeci și una de persoane.

— Da, văd și eu. În laborator nu-l pot face niciodată să se miște așa de repede. Uau!

Ochii Evei se făcură și mai mari, în timp ce Dickie aproape că mătură podeaua cu Nadine, trecând-o printre picioarele lui. Nadine izbucni întrun hohot de râs, când atinse iarăși pământul cu picioarele, iar mulțimea scoase urale aprobatoare.

Eve se trezi zâmbind până la urechi, în timp ce se sprijinea tovărășește de Roarke.

— Pare amuzant.

— Vrei să încerci?

— O, nu, spuse ea, dar izbucni în râs și începu să bată pământul cu piciorul. Dar e haios să privesc.

— Nu e super? întrebă Mavis, care venea înspre ei plină de entuziasm, trăgându-l pe Leonardo după ea. Cine s-ar fi gândit că Nadine știe să se miște așa? Ce tare e petrecerea, Roarke! Ca o băutură bună!

— Mersi. Ești tare festivă, Mavis.

— Mda. Noi îi zicem uniforma de sărbătoare.

Mavis izbucni în râs și făcu o piruetă, ca să-și etaleze fâșiile de material multicolore, care fluturau de la piept până la glezne. Mișcarea le făcu să se desprindă una de alta și lăsară la iveală bucăți de piele care fusese pudrată cu aur și se asorta cu părul, care cădea la rândul lui în valuri dintr-un coc extravagant, prins în vârful capului.

— Leonardo a considerat că a ta ar trebui să fie mai rafinată, îi spuse Mavis Evei.

— Nimeni nu-mi pune în valoare modelele așa bine ca tine, Mavis.

---

[8] Jitterbug - un stil de dans acrobatic rapid, agitat, dezlănțuit, practicat la sfârșitul anilor '30 pe muzică de jazz.

Privind de deasupra amândurora, Leonardo trase unul dintre zâmbetele sale formidabile.

— Crăciun fericit, Dallas, spuse el și se aplecă să îi sărute obrazul. Avem ceva pentru voi, amândoi. Ceva simbolic.

Scoase un pachet, de undeva de la spate, și îl așeză în mâinile Evei.

— Eu și Mavis sărbătorim primul nostru Crăciun împreună, mulțumită ție, în cea mai mare parte.

Ochii săi aurii se umplură de lacrimi.

Pentru că nu-și putea da seama ce ar fi putut spune, Eve așeză pachetul pe una dintre mesele de festivități și începu să-l desfacă.

Înăuntru era o cutie de lemn, sculptată și șlefuită, cu balamale sclipitoare, de alamă.

— E foarte frumoasă, spuse Eve.

— Deschide-o, o îndemnă Mavis, care nu mai avea stare. Spune-le ce înseamnă, Leonardo.

— Lemnul e semn al prieteniei, iar metalul simbol al dragostei, spuse bărbatul și așteptă până când Eve ridică capacul și dădu la iveală cele două compartimente căptușite cu mătase, dinăuntru. O parte este pentru amintirile voastre, iar celălalt pentru dorințe, continuă el.

— El s-a gândit la asta, spuse Mavis, și strânse mâna mare a lui Leonardo. Nu-i așa că-i super?

— Mda, îngăimă Eve și reuși să dea din cap în semn de încuviințare.

Înțelegând prin ce trecea nevasta sa, Roarke îi puse o mână pe umăr, apoi făcu un pas înainte și o întinse pe cealaltă către Leonardo:

— E un cadou minunat. E perfect. Mulțumim. Apoi zâmbi și o sărută pe Mavis.

— Amândurora, adăugă el.

— Acum puteți să vă puneți amândoi o dorință, de Crăciun.

Încântată, Mavis își aruncă brațele în jurul Evei, o strânse cu putere, apoi reveni lângă Leonardo.

— Hai să dansăm!

— O să devin foarte siropoasă, murmură Eve în timp ce prietenii ei se îndepărtau.

— E anotimpul potrivit.

Roarke îi ridică bărbia și zâmbi, privind în ochii ei care înotau în lacrimi.

— Îmi place la nebunie să te văd cum simți.

Eve se lăsă purtată de valul de emoții, așa că îl apucă cu o mână de după ceafă și îl trase în jos, până când gura lui o întâlni pe a ei. Urmă un sărut lung și cald, care o alină mai degrabă decât să o excite.

Când se dădu înapoi, Eve zâmbea.

— Asta e prima amintire pentru caseta noastră.

— Doamnă locotenent.

Eve se întoarse și-și drese glasul, în timp ceși îndreptă atenția către Whitney. O traversă o urmă de fâstâceală, când își dădu seama că o prinsese cu ochii umezi și cu buzele încă moi de la sărutul lui Roarke.

— Să trăiți!

Îmi cer scuze că deranjez, spuse el și-i aruncă lui Roarke o privire în care se puteau citi scuzele. Tocmai am fost înștiințat că Piper Hoffman a fost atacată.

Polițistul reveni imediat la locul său.

— Știți unde se află?

— Este pe drum, spre Spitalul Memorial Hayes. În acest moment, starea sănătății este incertă. E vreun loc mai retras, în care să vă pot pune la curent cu informațiile pe care le avem până acum?

— Biroul meu.

— Îl conduc eu pe domnul comandant, spuse Roarke. Adună-ți oamenii.

— A fost atacată în apartamentele locuibile de deasupra birourilor „Confidențial", începu Whitney.

Din obișnuință, se retrăsese în spatele biroului, însă nu se așeză pe scaun.

— În acest moment, se presupune că era singură. Polițistul care a răspuns apelului a raportat că, după câte se pare, fratele ei a intervenit chiar în timpul atacului. Atacatorul a fugit.

— Martorul a fost capabil să se identifice?

— Până în acest moment, nu. Este la spital, împreună cu sora lui. Locul atacului a fost securizat. Am ordonat polițiștilor să lase totul neatins și să aștepte sosirea voastră.

— Îl iau pe Feeney cu mine. Mergem mai întâi la spital.

Eve surprinse tresărirea puternică a lui Peabody, din pricina șocului, însă rămase cu privirea ațintită asupra lui Whitney.

— Nu vreau să deconspir încă acoperirea Iul Peabody și a lui McNab. Prefer ca cei doi să rămână pe poziții, până când ajungem la locul atacului.

— E decizia ta, spuse simplu Whitney, care era de acord cu spusele Evei.

— De data asta avem martori, iar criminalul a fost pus pe fugă. E speriat. Nu poate fi sigur de faptul că nu a fost recunoscut. Și dacă Piper rămâne în viață, ar însemna că este a treia oară când dă greș, spuse Eve și se întoarse către echipa ei. Trebuie să mă schimb de hainele astea. Feeney, cobor în cinci minute. Peabody, ia legătura cu cei de la spital și vezi ce poți afla despre starea victimei. McNab, am să trimit un polițist să-ți aducă discurile de la securitate. Vreau să le vizionezi până ne întoarcem noi.

— Dallas, spuse Whitney în timp ce mergea cu pași apăsați către lift. Hai să-l băgăm pe nenorocitul ăsta la zdup.

— Într-una din zilele astea, începu Feeney în timp ce mergeau de-a lungul holului de spital, tot am să plec eu cu nevastă-mea de la una din petrecerile tale.

— Fruntea sus, Feeney. Poate avem noroc și îi dăm de cap, ca să se termine toată povestea asta, și o să ai și tu parte de un Crăciun drăguț și liniștit.

— Da, și cu asta basta.

În timp ce trecură prin dreptul unei uși, se auzi un geamăt care-l făcu pe Feeney să strângă din umeri.

— Prea multe trupuri dezasamblate pentru gustul meu, continuă el. După cum arată drumurile în seara asta, probabil că au dat cu toții buzna în accidente rutiere, cât a fost noaptea de lungă.

— Ce gând vesel. Uite-l pe Rudy. Mă ocup eu de el. Vezi dacă o poți găsi pe sora care are grijă de ea, și un raport despre starea ei.

O singură privire înspre omul trântit în scaun, cu capul în mâini, îi fu de-ajuns lui Feeney ca să-și dorească să fie oriunde în altă parte.

— E numai al tău, fetițo, spuse el.

O luară în direcții diferite, iar Eve o luă drept înainte, până când ajunse în dreptul lui Rudy, unde se opri.

Bărbatul își lăsă încet mâinile în jos și privi mai întâi la cizmele ei, apoi își ridică, încet-încet, chipul, pe care ieșeau în evidență ochii pustiiți.

— A violat-o. A violat-o și a rănit-o. A legat-o. Am auzit-o cum plângea. Am auzit-o cum plângea și îl implora.

Eve se așeză lângă el.

— Cine era?

— Nu știu. Nu am văzut. Cred că… trebuie să mă fi auzit când am intrat. Trebuie să mă fi auzit. Am alergat până în dormitor și am văzut-o. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

— Oprește-te!

Eve nu mai ținu cont de reguli și îl prinse de în cheieturi, ca să-i tragă mâinile în jos, depărtându-ile iarăși de chip.

— Nu o ajută cu nimic, dacă faci așa. Ai intrat și ai auzit-o. Unde fusesei plecat?

— La cumpărături. La cumpărături pentru Crăciun. O singură lacrimă i se scurse pe obraz.

— Văzuse o sculptură cu o zână lângă un iaz. A lăsat semne prin tot apartamentul. Un desen micuț cu sculptura, adresa galeriei. Totul a fost așa de confuz, că nici nu am avut timp să mă duc să o cumpăr până în seara asta. Nu ar fi trebuit să o las singură niciun moment.

Putea verifica galeria, ora la care fusese acolo, și ar fi putut ști sigur, își spuse Eve în gând. Ar fi putut fi sigură că omul care o băgase pe Piper în spital nu stătea chiar lângă ea. Știa, știa că nu trebuia să lase niciun necunoscut să intre.

— Când ai ajuns, ușa era securizată?

— Da. Am introdus codul. Apoi am auzit-o cum plângea, cum striga. Am alergat în dormitor.

Lui Rudy i se tăie respirația. Închise ochii și strânse pumnii.

— Am văzut-o întinsă pe pat, continuă el. Era goală, cu mâinile și picioarele legate. Cred că - nu sunt sigur - dar cred că am văzut ceva cu coada ochiului. O mișcare. Sau poate am simțit-o numai. Apoi m-a împins cineva și am căzut. Capul.

Cu o privire absentă, își puse mâna pe o parte a capului.

— M-am lovit cu capul de ceva, poate de tăblia pa tutui? Nu știu. Se poate să-mi fi pierdut cunoștința pentru câteva secunde. Nu cred că a durat mai mult de atât, pentru că l-am auzit cum fugea. Nu am fugit după el. Ar fi trebuit să fug, dar ea era întinsă pe pat, și nu m-am mai putut gândi la altceva decât la ea. Nu mai plângea. Am crezut că… Am crezut că murise.

— Și ai chemat medi-tehnicienii, sau o ambulanță?

— Mai întâi, am dezlegat-o și am acoperit-o. Trebuia. Nu suportam să… Apoi am sunat. Nu am putut să o trezesc. Nu am putut. Nu s-a mai trezit. Iar acum nu mă lasă să o văd.

De data asta, când își acoperi fața cu mâinile, Eve îl lăsă să plângă în continuare. Îl văzu pe Feeney, așa că se ridică și se întâlniră la jumătatea drumului.

— E în comă, începu el. Doctorii sunt de părere că e mai mult din cauza șocului, decât din cauze fiziologice. A fost violată și sodomizată. l-a jupuit încheieturile de la mâini și de la picioare. Câteva vânătăi. A fost tranchilizată cu… același rahat, care nu are nevoie de rețetă. Tatuajul e pe coapsa dreaptă.

— Au dat vreo estimare?

— Spun că nu pot face nimic. O grămadă de termeni medicali, dar, în principiu, fata s-a închis în ea. O să revină dacă și când are ea chef.

— În regulă, nu mai avem ce căuta aici. Hai să punem un polițist de gardă, la ușa salonului ei, și altul pe urmele fratelui.

— Dallas, încă mai crezi că e suspect?

Eve aruncă o privire în spate și-l privi pe Rudy care plângea în hohote. O lovi un val de milă, care o uimi.

— Nu, dar am să pun un polițist pe urmele lui, pentru orice eventualitate.

Își scoase comunicatorul, și transmise ordinele în timp ce se îndreptau către lift.

— Tipul e destul de bulversat, comentă Feeney. Mă întreb dacă plânge pentru sora lui, sau pentru iubita lui.

— Mda, e o adevărată dilemă.

Eve păși în lift și comandă nivelul străzii.

— Așadar, cum de-a știut omul nostru că urma să rămână singură în seara asta? își continuă Eve șirul gândurilor. Nu ar fi

încercat să o atace, dacă ar fi știut că Rudy era cu ea. Nu e stilul lui. Știa că era singură.

— Era cineva pe care îl cunoștea. Poate că a supravegheat locuința. Poate că a sunat și a verificat.

— Da, o cunoștea. Îi cunoaște pe amândoi, de fapt. Și nu cred că ea este vreo dragoste de-a Iui, din cele adevărate.

Eve păși în holul de la intrare și se îndreptă către uși.

— Ea iese din schemă, continuă Eve. Piper nu se află pe nicio listă de perechi potrivite. A fost la ea, ca să ne concentrăm cu atenția asupra lui Rudy. Așa cred eu că stau lucrurile.

Eve se întrerupse ca să intre amândoi în mașină, trecu la volan, apoi continuă:

— Știe că l-am dus pe Rudy în camera de anchetă și că îl suspectez de a fi comis crimele. Mai are câteva de recuperat, oricum, de când le-a ratat pe Cissy și pe dansatoarea de balet. E destul de deștept cât să își dea seama că, dacă pune mâna pe Piper, o să-l luăm iarăși pe Rudy la puricat. E logic. Asta nu a fost din dragoste, ci pentru a-și asigura spatele.

Feeney se lăsă pe spate și-și băgă mâna în buzunar, după punga cu alune, apoi își aduse aminte că nu-l lăsase nevastă-sa să o ia cu el la petrecere. Inspiră o dată puternic, de enervare.

— El o cunoștea pe ea, ea-l cunoștea pe el. Poate așa a intrat.

— N-ar fi deschis ea ușa unui necunoscut, și mai mult ca sigur că nu ar fi deschis ușa unui tip îmbrăcat în costum de Moș. Trebuie să se ducă McNab și să verifice discurile alea de securitate.

— Știi ce cred eu, Dallas? Eu cred că nu o să găsim niciun disc.

Feeney era pe poziții. Primi raportul de la polițistul aflat la locul accidentului - camerele de securitate fuseseră închise de la panoul central, la ora nouă și cincizeci de minute.

— Nicio urmă de intrare forțată, spuse Eve după ce examină încuietorile și panoul pentru amprenta palmei. Se duce la ușă și

vede o față cunoscută. Deschide imediat. Nu o să găsim niciun disc, nici de la camerele interne de securitate.

Eve păși în apartament. În fața ferestrei dinspre Strada Cinci era un brad alb, împodobit cu fire și ghemotoace de cristal. Sub el era o grămadă mare de cadouri frumos împachetate, iar în vârf, acolo unde tradiționaliștii ar fi pus o stea sau un înger, era un singur porumbel alb.

Din pragul ușii și până la intrarea boltită din partea dreaptă a camerei principale, erau împrăștiate tot felul de pungi de cumpărături. Și-l putea imagina pe Rudy intrând, auzind-o pe sora lui cum țipa, aruncându-și pungile și luând-o la fugă. Urmărind șirul pungilor, Eve trecu peste covorul alb și pufos și traversă o a doua zonă pentru relaxare, amenajată pentru a putea privi la monitor.

Și mai mult alb. Scaune din material pufos, ecru, mese cu suprafețe strălucitoare, în nuanțe ivorii. Boluri și urne curate ca lacrima, din care dădeau pe dinafară buchete de flori albe.

Parcă ar fi pășit într-un norișor, își spuse Eve în gând.

Ca un abur înecăcios.

Dincolo de zona pentru relaxare, era o sală de întreținere corporală, echipată cu o cadă cu ape termale, încrustată în podea, greutăți de aer, un tub pentru dispoziție și o bandă pentru alergare, multifuncțională.

— Dormitoarele sunt la celălalt capăt, indică Eve.

Chiar dacă a alergat, tot i-a luat secunde bune lui Rudy să ajungă din dreptul ușii de la intrare până acolo.

Se întoarse și intră într-un dormitor imens. Monitorul pentru păstrarea intimității era tras peste fereastră, lăsând să intre numai noaptea și alungând privirile curioase.

De-a lungul unui perete se afla un raft alb, imens, pe care erau înșirate sute de sticluțe, recipiente și tuburi, de diferite culori. O

regină a vanității, cugetă Eve, privind cu atenție oglinda triplă și luminile dispuse pe un inel. Mai observă și două fotolii căptușite, unul lângă altul.

Se și machiau în același timp.

Patul avea forma unei inimi, și când îl văzu îi veni să-și dea ochii peste cap. Era înconjurat de tuburi spiralate de crom, precum glazura de pe marginea torturilor. De cele patru colțuri erau atârnate niște cătușe improvizate din frânghii.

— Nu și-a mai luat jucăriile cu el, spuse Eve și se așeză pe vine să examineze cutia argintie deschisă pe podea. Sunt tot felul de bunătăți aici, Feeney. Uite și seringa pentru presurizare, adăugă ea și o bătu cu degetul izolat. Uneltele pentru tatuare și ceva foarte special.

În cutie era o altă cutie. Era dintr-o imitație de lemn, lungă cam de jumătate de metru. Când ridică ca pacul, se iviră trei rafturi care se aranjară ca un amfi teatru. Toate pline cu produse de înfrumuseț ță re marca „Perfecțiunea naturală".

— Nu mă prea pricep eu la rahaturile astea, dar chestia asta nu prea arată ca o sculă de civil. Arată mai degrabă ca uneltele unui profesionist.

— Ho, ho, ho! exclamă Feeney și se aplecă să ridice o barbă albă ca zăpada. Poate că a venit totuși gătit pentru petrecere, adăugă el.

— Eu cred că mai întâi a pus-o pe ea la pământ, și abia după aia s-a costumat. Din obișnuință, spuse Eve și se dădu pe spate, sprijinindu-se pe tocuri. Intră și o tran chilizează. După aceea o aduce aici, o leagă bine și se apucă să se dichisească. Îi face tatuajul, îi machiază chi pul, așa cum vrea el, și își așază tot timpul uneltele, cu minte, înapoi la locul lor. Nu face nicio mizerie. Și când ea își mai revine, destul cât să își dea seama ce se întâmplă…

Eve privi fix către pat, cu ochii îngustați, încercând să recreeze scena în minte.

— Își revine. E dezorientată, cu mintea tulbure. Se zvârcolește. Știe cine e individul. E șocată, înfricoșată, pentru că știe ce are de gând să-i facă. Poate că îi vorbește, în timp ce-i taie hainele.

— Ăsta arată ca un halat, spuse Feeney în timp ce ridică niște fâșii călcate dintr-un material alb și ușor ca un voal.

— Da, era acasă, se făcuse comodă, și nu mai avea de gând să iasă nicăieri. Probabil că era emoționată la gândul că fratele ei era în oraș ca să-i cumpere cadouri. Și se trezește dintr-odată dezbrăcată, în grozită, și privește fix la chipul pe care îl cunoaște. Nu vrea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Nimeni nu vrea să creadă așa ceva.

Dar se întâmplase, își spuse ea în gând, în timp ce un val de sudoare ieși deodată prin piele. Nu putea fi oprit.

— l-a scos hainele. Pun pariu că le-a împăturit frumos și cu grijă. Își scoate și barba. Când e cu ea, nu are nevoie să fie deghizat.

Ca ea să-i vadă chipul contorsionat, cu ochii aprinși.

— Acum e excitat. Chiar îl ajută faptul că ea știe cine este. Nu are nevoie să fie deghizat, și nici nu vrea. Poate că e convins chiar că o iubește, deja. Îi aparține numai lui. E neajutorată. Iar puterea e de partea lui. Și are și mai multă putere pentru că ea îi strigă numele când îl imploră să se oprească. Dârei nu se oprește. Nu vrea să se oprească. Continuă să se opintească în ea. Sfâșiind-o, înfigându-se cu forță.

— Hei, hei!

Emoționat, Feeney se lăsă pe vine și-și așeză mâinile pe umerii Evei. Ochii ei deveniseră sticloși și respira gros și neregulat.

— Revino-ți, copilă.

— Scuze, spuse ea și închise ochii.

— E-n regulă, spuse el și o bătu stângaci pe umăr. Știa ce păți̧se în copilărie, însă știa de la Roarke, pentru că-i spusese el, și nu era

sigur dacă Eve își dădea seama că el știa. Era mai bine dacă se prefăceau amândoi că nu știa, își spuse el în gând.

— Câteodată te implici prea tare, asta e, adăugă el.

— Da, așa e, răspunse Eve și trebui să-și șteargă buzele cu dosul palmei.

Încă se mai simțea mirosul rânced de sex și sudoare, care umplea camera. Și de teroare feminină, neajutorată, își dădu Eve seama.

— Vrei niște..ăăă… apă, sau ceva?

— Nu, sunt bine. Doar că… urăsc crimele sexuale de felul ăsta. Hai să băgăm astea în pungi și să terminăm cercetările. Poate aici avem noroc și găsim niște amprente, spuse Eve mai sigură pe ea și se ridică în picioare. Apoi să vedem ce mai găsesc cri-minaliștii. Stai așa, spuse Eve dintr-odată și îl apucă pe Feeney de un braț. Lipsește ceva.

— Ce?

— Cinci, asta e cu cinci… ce erau? întrebă Eve și recapitulă cântecul în gând. Unde sunt cele cinci inele de aur?

Se apucară să caute cu minuțiozitate în fiecare încăpere, dar nu găsiră nimic care să se potrivească cu bijuteriile pe care ar fi trebuit să le lase la locul crimei. Evei îi îngheță sângele în vine.

— Le-a luat cu el. Încă mai are nevoie de victima cu numărul cinci. Dar nu mai are uneltele. Mă duc jos, să verific salonul, să văd dacă a dat spargere acolo. Termini tu aici și chemi criminaliștii?

— Da. Ai grijă, Dallas.

— A plecat, Feeney. S-a dus înapoi în văgăuna lui. Dar înaintă cu grijă până la nivelul magazinelor. Nu era niciun semn de intrare forțată prin ușile elegante ale salonului. Dincolo de geam, era întuneric beznă.

Din instinct, se folosi de card ul ei de activare pentru a deschide ușile. Apoi scoase arma.

— Aprinde luminile, ordonă ea, apoi clipi din pricina luminii puternice.

După ce i se obișnuiră ochii cu lumina, văzu sertarul de credit și numerar, din spatele tejghelei, care era deschis. Și gol.

— Într-adevăr, te-ai oprit și pe aici.

Mai întâi, măsură din ochi încăperea, cu ochii și cu arma. Apoi păși într-o parte, către vitrine. Sticla era neatinsă, și nu era niciun spațiu gol între rândurile ordonate de produse. O luă către stânga și se îndreptă către camerele de tratament.

Fiecare dintre ele era golită și curată ca o sală de operații.

Introduse codul și deschise o altă ușă, care ducea către zona de recreere a angajaților și cea cu dulapuri. Aici, ca și în restul salonului, totul era curat ca lacrima. Curățat aproape cu ostentație, decise

Eve, în timp ce sângele începea să-i fiarbă.

Cercetă cu atenție dulapurile și, preț de o clipă, își dori să-l aibă alături pe Roarke, și îndemânarea lui când venea vorba de încuietori mecanice. Cu codul pe care îl avea, nu putea avea acces la compartimente. Îi trebuia un mandat.

Următoarea încăpere era magazia. Aici se termina ordinea impecabilă. Erau scoase capacele unor cutii cu produse, și peste tot erau împrăștiate sticle și tuburi. Și-l imagină dând buzna în grabă, disperat să-și refacă trusa de produse, furios că s-a lăsat cuprins de panică într-atât încât să o uite sus.

Rupsese cutiile, de-a valma, luând ce-i trebuia și îndesând totul într-o pungă sau în altă cutie.

Eve se grăbi să verifice biroul fiecărui consultant. Unul singur era deranjat, iar sertarele fuseseră smulse din suportul alb-strălucitor, și cineva răscolise prin ele. În mijloc se scursese o baltă mare de lichid necunoscut, care fusese lăsat să se răspândească în voia lui și să se închege.

Cu toate că știa deja, acționă conform rutinei și căută licența consultantului. O găsi și privi cu atenție la fotografie.

— De data asta ai uitat să-ți cureți zona de lucru, Simon? Și te-am prins.

Scoase în grabă comunicatorul și se îndreptă cu pași mari către ușă, ca să izoleze zona.

— Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve, toate unitățile să se prezinte la Lastrobe, Simon, ultima adresă cunoscută la 4530, Est, 63, apartament 35. Suspectul este înarmat și periculos. Se va transmite imediat o fotografie recentă. Arestați-l cu acuzația de crime sexuale multiple, de gradul întâi.

„Dispecer, am luat la cunoștință și am transmis ordinul mai departe."

— Feeney, transmise Eve prin comunicatorul ei, în timp ce încuie la loc ușile și trase o bandă cu însemnele de Joc al unei crime" din trusa ei de mână. Încuie totul sus. O chemă pe Peabody să se ocupe de criminaliști. Trebuie să mergem.

— Suspectul nostru e un machior. Doamne, Dumnezeule!

Feeney scutură din cap, dezgustat, în timp ce Eve conducea spre est, ca o săgeată.

— Să mor eu, Dallas, ce o să se aleagă de lumea asta?

— Da, le machia fețele, corpurile, se juca cu părul lor, le asculta poveștile despre viața lor, se îndrăgostea de ei, și, pe chestia asta, îi ucidea.

— Crezi că a lucrat cu toți, acolo, la salon?

— Poate, dar, chiar dacă nu a lucrat cu toți, tot i-a văzut, l-a ales. Îi era destul de ușor să acceseze listele de perechi potrivite și să obțină datele despre ei.

— Dar nu explică fetișul legat de Crăciun.

— O să iasă la iveală, odată ce-l prindem.

Eve frână scrâșnit, făcând să derapeze fundul mașinii, și opri în spatele a două unități de poliție care blocau deja trecerea. Ieși valvârtej din mașină, cu insigna de polițist în mână.

— Ați urcat? strigă ea ca să se facă auzită prin vânt și lapoviță.

— Da, să trăiți! Suspectul nu răspunde la ușă. Sunt oameni de pază și la ieșirea din spate. Înăuntru e întuneric. Nu se aude nicio mișcare.

— Feeney? A venit mandatul ăla pentru intrare?

— Așteptăm.

— Ba intrăm. La naiba cu mandatul, spuse Eve și o luă în sus, trecând de poarta cu grilaj.

— Dacă intri fără mandat, strici tot cazul, îi reaminti

Feeney, mârâind când o văzu pe Eve cum tropăi în sus pe trepte, fără să mai aștepte liftul.

— Poate am găsit ușa nesecurizată, spuse ea și aruncă o privire aprinsă înspre Feeney, care venea pe scări, în urma ei. Ce, nu se poate?

— La dracu', Dallas! Mai lasă-mă cinci minute. Îi pun pe toți pe jar, să-mi trimită mandatul.

Când ajunseră la etajul al treilea, Feeney gâfâia puțin și i se aprinseseră obrajii Dar se băgă în fața Evei și se pironi în fața ușii de la apartamentul 35:

— Așteaptă un pic, ce Dumnezeu! Hai să-l ridicăm ca la carte. Doar știi cum stă treaba.

Eve ar fi vrut să se ia la harță cu el și ar fi vrut să simtă senzația satisfacției fizice intense de a dărâma ușa. Pentru că avea ceva personal cu el, își spuse ea în gând, simțind clar cum îi tremurau oasele printre mușchii încordați.

Voia să pună mâna pe el, și voia să simtă și el teama, și neajutorarea, și durerea. Își dorea prea mult acest lucru, realiză ea cu un fior de greață.

— În regulă, spuse ea și făcu un efort să se abțină. Dacă îl găsim, când intrăm, vreau să-l arestezi tu, Feeney.

— Dar e captura ta, copilă.

— Arestează-l tu. Eu nu pot promite cu mâna pe inimă că îl arestez ca la carte.

Feeney se uită cu atenție la fața Evei, văzu chinul prin care trecea și încuviință din cap.

— Îl arestez eu în locul tău, Dallas.

Smulse comunicatorul de la locul lui, când îl auzi sunând.

A venit și permisul nostru de trecere. Avem voie să intrăm. Vrei sus, sau jos?

Buzele Evei se arcuiră, fără nicio urmă de veselie.

— Mai demult, voiai întotdeauna sus.

— Și acum vreau la fel. Mă dor genunchii, dacă mă dau în jos.

Se întoarseră din aceeași mișcare, traseră amândoi adânc aer în piept, apoi izbiră ușa. În timp ce săriră balamalele, Eve se lăsă în jos și se chirci sub brațul lui Feeney, cu arma la vedere.

Acoperindu-se unul pe altul, cuprinseră cu privirea întreaga încăpere, luminată slab de luminile care veneau din stradă.

— E curat ca la mănăstire, șopti Feeney. Și miroase ca la spital.

— De la dezinfectant. Ordonez să aprindă luminile. Eu o iau la stânga.

— Du-te.

— Aprinde luminile, ordonă ea și se dădu spre stânga. Simon? E poliția. Suntem înarmați și avem mandat pe numele tău. Toate ieșirile sunt blocate.

Eve făcu un semn către cadrul unei uși și primi încuviințarea din cap a lui Feeney. Înaintă cu laserul întins și dădu ușa de perete, cu umărul.

— A trecut pe aici, îi spuse ea lui Feeney, privind cu atenție prin camera dezordonată. A împachetat ce-a apucat. S-a dat la fund.

18

— Știm următoarele lucruri, începu Eve de îndată ce echipa se reuni în biroul ei de acasă. Că se pricepe foarte bine la deghizări. Putem da presei ortografie de-a lui, și îi putem lăsa să o arate la fiecare jumătate de oră, că oricum nu o să arate ca-n fotografie. E de așteptat să aibă destui bani și credite, și să-și schimbe actele de identitate, ca să călătorească fără probleme. O să punem patrule pe urmele lui, dar avem puține șanse să-i dăm de urmă în felul ăsta.

Își frecă fața ca să înlăture oboseala și își mai turnă niște cofeină în organism.

— Vreau și opinia Mirei, dar eu cred că, din moment ce a fost întrerupt în seara asta, după viol, înainte să apuce să-și termine treaba, înseamnă că e frustrat sexual, nervos și tulburat. E un tip obsedat de ordine, care și-a lăsat spațiul de lucru și cel de locuit în dezordine, grăbit fiind să ia ce-i trebuie și să plece.

— Doamnă locotenent, începu Peabody să vor bească fără să fi ridicat mâna mai înainte, deși simțea că ar fi trebuit să o facă.

Eve se uită la ea, ca la orice alt polițist.

— Credeți că mai e încă în oraș? întrebă ea.

— Din informațiile pe care am reușit să le obținem până acum, reiese că s-a născut și a fost crescut aici. Aici și-a petrecut întreaga viață, așadar, e puțin probabil că s-ar simți în siguranță în altă parte. Căpitanul Feeney, împreună cu McNab, continuă să caute informații noi, dar deocamdată credem că e încă în zonă.

— Nu dispune de mijloace proprii de transport, adă ugă Feeney. Nu a fost niciodată la niciun test pentru pilotarea vreunui vehicul. Înseamnă că de pinde de transportul public, ca să se învârtă prin oraș.

— Care este folosit la maxim în perioada asta, și în oraș, și în afara orașului, prin tot orașul, spuse McNab, care nici nu-și ridică privirea de pe monitorul calculatorului. Singurul fel în care ar putea ieși din oraș, dacă nu are deja o rezervare, e să întindă aripile și să-și ia zborul.

— Exact. Mai mult decât atât, toate celelalte victime de pe lista lui sunt aici. Toate celelalte victime au fost din oraș. Speriat sau nu, va fi nevoit să treacă la cea de-a cincea victimă. Crăciunul e ținta lui.

Eve se duse în dreptul monitorului de pe perete.

— Rulează „Discul cu probe, Simon, secțiunea l-H\ ordonă ea. Am confiscat zeci de discuri video despre vacanță, din apartamentul lui, continuă ea în timp ce primele imagini începură să se deruleze pe monitor. Asta e o chestie veche. Un film de prin sec. XX…

— ”It’s a Wonderful Life”, spuse Roarke din pragul ușii. Cu Jimmy Stewart și Donna Reed, adăugă el și zâmbi amabil, în timp ce Eve îi aruncă o privire încruntată. Vă întrerup cumva?

— Sunt chestii care țin de poliție, îi spuse Eve.

Omul ăsta nu dormea niciodată? se întrebă ea în gând.

Roarke o ignoră, intră și se așeză pe brațul fotoliului lui Peabody.

— Sunteți treji de o grămadă de vreme. Să vă comand ceva de mâncare?

— Roarke…

— Doamne, ce-aș mai mânca ceva, spuse McNab acoperind obiecțiile Evei.

— Mai sunt și alte câteva filme de acest fel, continuă ea și se întoarse cu fața spre monitor, în timp ce Roarke se ridică și o luă înspre zona bucătăriei. Lea colecționat pe acestea, precum și

discurile editate, cum ar fi „Poveste de Crăciun”. În plus, am găsit și foarte multe materiale pornografice, atât video, cât și scrise, pe aceeași temă. Rulează „discul cu probe, Simon, secțiunea 68-a”. Ca de exemplu, spuse ea pe un ton sec, în timp ce imaginea umplu monitorul din spatele ei.

Roarke se întoarse la timp să vadă femeia dezbrăcată, cu coarne de ren și o codiță prinsă la spate, care spuse pe o voce toarsă: „Spune-mi Dansatoarea” și luă în gură penisul lui Moș Crăciun, care-i aștepta buzele.

— Heei, ăsta da divertisment, comentă el.

— Sunt mai mult de zece asemenea filmulețe și alte zeci de filme porno ilegale, tot vechi, care nu mai sunt la fel de vesele. Ăsta e capul de afiș. Rulează „Discul cu probe, Simon, secțiunea 72”.

Îi aruncă o privire lui Roarke, apoi se dădu la o parte.

Pe monitor apăru Marianna Hawley, care se zbătea să scape de legături. Își trăgea cu disperare capul de la dreapta la stânga. Plângea. În cadru apăru Simon, îmbrăcat în costumul de Moș Crăciun și cu barbă.

Se uită în cameră, apoi zâmbi până la urechi către femeia din pat.

— la spune, fetițo, ai fost cuminte sau obraznică?

„Fă liniște, fetițo.” Mirosul de bomboane din respirație și, cel mai îndepărtat, al alcoolului. „Tăticul are să-ți facă un cadou.”

Vocea îi invadă mintea, ca o șoaptă în ureche, însă Eve își forță mâinile să rămână la locul lor și rămase cu privirea pe monitor.

— Aa, eu cred că ai fost obraznică, foarte, foarte obraznică, dar o să-ți dau ceva drăguț, oricum.

Se întoarse iarăși cu fața înspre cameră și începu un număr elegant de striptis. Își lăsă numai peruca și barba, și începu să se satisfacă singur.

— Este prima zi de Crăciun. Dragostea mea adevărată.

O violă Rapid și brutal. În timp ce dinspre monitor răzbateau țipetele femeii, Eve își ridică ceașca de cafea. O înghiți, cu toate că era amară și rea la gust.

O sodomiză. Iar femeia încetă să mai țipe; în schimb scâncea ca un copil.

Când termină, bărbatul avea o privire sticloasă, iar pieptul bine făcut se mișca ritmic. Scoase ceva din trusa de machiaj și înghiți.

— Suntem de părere că îngurgitează un amestec pe bază de plante și substanțe chimice, printre care și Exotica, ca să-și mențină erecția.

Tonul vocii Evei era plat, și privea în continuare monitorul. Pentru ea, era o responsabilitate față de victime și o încercare pentru ea însăși. Avea să privească și avea să vadă. Și avea să supraviețuiască experienței.

Marianna nu se mai zbătu în timpul celui de-al doilea viol. Se retrăsese, așa cum știa Eve. Departe, unde nu o mai ajungea nicio durere, înăuntrul ei, unde era singură-singurică, în beznă Și nu se mai zbătu nici când Simon începu să plângă, să o înjure și să o numească curvă, nici când îi trecu frumoasa ghirlandă în jurul gâtului și începu să tragă până când o întinse și plesni, și fu nevoit să-și folosească mâinile.

— O, Doamne Dumnezeule! Vocea șoptită și înecată a lui McNab era plină de groază și milă. Nu e de ajuns?

— Acum o decorează, continuă Eve pe același ton sec. Îi primenește chipul, îi coafează părul, îi aranjează ghirlanda. După cum vedeți aici, când o ridică, tatuajul este deja aplicat. Lasă camera să o filmeze în continuare. Așa își dorește. Vrea să mai vadă o dată, și încă o dată, când este singur. Să o vadă așa cum a lăsat-o. Așa cum a aranjat-o.

Monitorul se făcu negru.

— Nu avea nevoie de înregistrarea momentului curățeniei. Discul durează 33 de minute și 12 secunde. Atât i-a luat să-și îndeplinească partea asta din ritual. Mai sunt și alte discuri, cu crimele care au urmat. Toate urmează aceeași schemă. E un tip cu tabieturi, disciplinat. O să se ducă într-un loc din oraș pe care-l știe deja, ca să se odihnească și să se poată recupera. Nu o să se ducă în cine știe ce fundătură, ci într-un hotel, sau într-un alt apartament.

— Nu i-ar fi ușor să-și găsească o cameră de hotel în perioada asta, comentă Feeney.

— Nu, dar de acolo începem să căutăm. Începem cu cele de la marginea orașului. O să-i luăm la întrebări pe prietenii lui și pe colegii lui de muncă, mâine, la prima oră. Poate ne dă careva o idee despre unde s-ar fi putut duce. Peabody, ne întâlnim mâine dimineață la ora nouă fix, la salon, în uniformă.

— Da, să trăiți!

— Cel mai bine ar fi să tragem un pui de somn, cât a mai rămas din noaptea asta.

— Dallas, mai pot rezista o oră. Dacă mă pot culca aici, mă pot apuca mâine-dimineață direct de unde am rămas.

— În regulă, McNab. Dar acum hai să strângem.

— Sunt de acord, spuse Feeney. Hai, Peabdoy, te conduc până acasă.

— Nu-ți băga nasul în jucăriile mele, McNab, spuse Eve în timp ce ieșea. Mă enervez tare.

— În seara asta ai nevoie de un stimulent de somn, îi spuse Roarke în timp ce o apucă de braț și porniră către dormitor.

— Nu începe iarăși.

— Nu ai nevoie de vise în noaptea asta. Ai nevoie să tai orice contact, măcar câteva ore, dacă nu pentru tine, măcar de dragul femeilor ălora pe care le-am văzut cum au fost brutalizate.

— Pot să-mi fac treaba.

Eve începu să se dezbrace de cum intră în dormitor, scoțându-și hainele în grabă. Avea nevoie de un duș cu apă foarte fierbinte, care să-i curețe pielea de duhoare.

Își lăsă hainele morman, pe podea, păși direct în baie și comandă apă la intensitate maximă.

Roarke o aștepta, pur și simplu, afară. Mai întâi, urma să se împotrivească, știa deja asta. Chiar și lui, și sugestiei lui de a se relaxa. Acea capsulă ghimpoasă și tare, care constituia una dintre trăsăturile ei care-l fascinau.

Și știa deja, ca și cum ar fi intrat în capul ei și în inima ei, știa deja prin ce trecuse atunci când se uitase la discuri.

Așa că, atunci când ieși de la duș, înfofolită într-un halat, cu ochii întunecați și un pic cam palidă în obraji, își desfăcu, pur și simplu, brațele și o cuprinse.

— O, Dumnezeule, Dumnezeule! izbucni Eve și se agăță de el, iar degetele începură să sape în spatele lui. l-am simțit mirosul pe pielea mea. l-am simțit mirosul.

Pe Roarke îl durea să o vadă cum ceda, să o simtă tremurând și să audă bătăile inimii ei lângă a lui.

— Nu te mai poate atinge.

— Mă atinge, spuse ea și-și îngropă fața în umărul lui, inspirând mirosul lui. Mă atinge ori de câte ori pătrunde în mintea mea. Și nu am ce-i face.

— Dar pot face eu ceva.

Roarke o ridică în brațe și se așeză pe pat cu ea în brațe.

— Nu te mai gândi la nimic în seara asta, Eve, îi spuse el. Stai în brațele mele.

— Îmi pot face treaba.

— Știu.

— Dar cu ce costuri? se întrebă el și o legănă ca pe un copil.

— Nu vreau droguri. Doar pe tine. Tu îmi ești de ajuns.

— Atunci, culcă-te. Lasă totul la o parte, spuse el și-și întoarse capul ca să o sărute pe păr. Și dormi.

— Nu pleca.

Se înghesui și mai tare la pieptul lui și oftă o dată, prelung.

— Am nevoie de tine, adăugă ea. Prea mult.

— Nu prea mult. Nu e niciodată prea mult.

Ea așezase o amintire în cutia lor, își spuse el în gând. Acum era rândul lui să așeze o dorință. Ca ea să doarmă în liniște o noapte, sau cele câteva ore care mai rămăseseră din ea.

Așa că o ținu în brațe până când Eve se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

Și când se trezi o ținea în continuare în brațe. Erau încolăciți unul în jurul celuilalt, iar capul ei era culcușit în curbura umărului bărbatului ei. Cândva, în timpul nopții, Roarke se dezbrăcase, pe el și pe ea, și se strecuraseră amândoi în pat.

Rămase un moment nemișcată și îi privi chipul cu atenție. Părea deosebit de frumos, în lumina slabă a dimineții. Trăsături accentuate, gene lungi și groase, și o gură de poet. O îmboldea impulsul de a-i mângâia părul și de a-i simți atingerea mătăsoasă, însă brațele îi erau prinse.

În schimb îl sărută ușor, și ca să-i mulțumească, și ca să-l trezească într-atât cât să-i elibereze mâinile. Dar strânsoarea lui deveni un pic mai fermă.

— Mmm. Doar un minut.

Sprâncenele Evei se arcuiră. Avea o voce groasă, mâloasă, iar ochii îi rămăseseră închiși.

— Ești obosit.

— O, Doamne, și încă cum. Eve își strânse buzele.

— Dar tu nu ești niciodată obosit.

— Acum sunt. Stai liniștită.

O făcu să chicotească, cu tonul lui de supărare somnoroasă.

— Mai rămâi un pic în pat.

— Ba bine că nu.

— Eu trebuie să mă scol.

Își eliberă un braț și îi mângâie părul.

— Culcă-te la loc, îi spuse ea.

— M-aș culca, dacă nu ai mai vorbi atâta.

Pufni în râs, apoi se strecură din strânsoarea lui.

— Roarke?

— Oh, Dumnezeule! exclamă el, apoi se întoarse defensiv pe cealaltă parte și-și îngropă fața în pernă. Ce e?

— Te iubesc.

Roarke își întoarse capul și întredeschise ochii în care se citea o licărire somnoroasă, care-o făcu să o treacă fiorii. Ăsta era numărul lui de magie, își spuse ea în gând. Că îi putea aprinde toate dorințele, chiar și după ceea ce văzuse, chiar și după experiențele prin care trecuse.

— Păi atunci, treci înapoi aici. Poate reușesc să stau treaz destul timp.

— Mai târziu.

Roarke îi răspunse cu un mormăit și-și îngropă fața la loc în pernă.

Eve decise să nu i-o ia în nume de rău, așa că se îmbrăcă, comandă cafea și-și prinse arma. Când ieși din cameră, Roarke nici nu mișcă.

Se hotărî să vadă mai întâi cum stăteau lucrurile cu McNab și-l găsi răsturnat în fotoliul ei de dormit, cu Galahad înfășurat în jurul capului, ca o pereche imensă de căști. Sforăiau amândoi.

Când o simți că se apropie, pisica miji un ochi, îi aruncă o privire plictisită, apoi îi oferi un „miau” enervat.

— McNab.

Cum nu primi niciun răspuns din partea lui, Eve își dădu ochii peste cap și-i înghionti ușor umărul.

McNab se mulțumi să sforăie puternic, apoi își întoarse capul.

Această mișcare făcu pisica să alunece puțin mai jos. În schimb, Galahad își înfipse ghearele. McNab mai sforăi o dată și zâmbi prin somn.

— Ai grijă la unghii, draga mea.

— Dumnezeule!

Eve îl mai înghionti o dată, de data asta mai tare:

— Fără vise murdare, despre sex, în fotoliul meu de dormit, amice.

— Ăăă? Haide, iubito, începu McNab, apoi deschise ochii, grei și încețoșați, și se uită cu atenție la chipul Evei. Ău, Dallas, ce? Unde?

Apoi duse o mână înspre greutatea care-i apăsa pe umăr și îl atinse pe Galahad.

— Cine? mai întrebă el.

— Oi fi uitat tu de ce, dar nu mă întreba pe mine. Adună-te.

— Da, da. Fratee!

Întoarse capul și se trezi nas în nas cu Galahad.

— Asta-i pisica ta?

— Locuiește aici. Ești îndeajuns de treaz cât să-mi spui ce-ai mai aflat?

— În regulă, sigur.

McNab se chinuia să se ridice și-și trecu limba peste dinți.

— Cafea, te implor!

Pentru că și ea era dependentă de același lichid, își făcu milă de el și se duse în bucătărie, unde-i comandă o porție dublă de cafea, neagră și tare.

Când se întoarse, pisica stătea în poala lui McNab, frământându-i coapsele și privindu-l de parcă ar fi vrut să verifice dacă îndrăznea

să protesteze. McNab apucă cana de cafea cu amândouă mâinile și dădu pe gât jumătate.

— În regulă. Oau! Am visat că eram pe altă planetă, într-o stațiune de pe o insulă, și îmi făceam de cap cu o mutantă extrem de bine făcută, care avea blană în loc de piele.

Dădu iarăși cu ochii de Galahad, și zâmbi până la urechi.

— Doamne!

— Nu mă refeream la fanteziile tale libidinoase. Ce ai aflat?

— Așa. Am verificat la toate hotelurile elegante din oraș. Aseară, niciun bărbat singur nu a închiriat vreo cameră. Le-am verificat și pe cele de clasă medie, același rezultat. Am făcut rost de informațiile personale. Discul e la tine pe birou, i-am făcut un semn.

Se duse până la birou, îl ridică și-l strecură în geantă.

— Zi-mi doar ce-i mai important.

— Bărbatul nostru are patruzeci și șapte de ani și s-a născut aici, în New York. Mama lui era părintele lui custode.

McNab căscă de-i trosniră fălcile.

— Scuze. Nu s-a mai recăsătorit niciodată. A lucrat ca actriță, în special în producții de nimica toată. A avut o serie întreagă de boli mentale. A tot fost prin tot felul de instituții de boli nervoase - de cele mai multe era vorba de depresie. Dar nimic nu a funcționat, pentru că și-a pus capăt zilelor anul trecut. Ghici când?

— De Crăciun.

— Ai nimerit la țanc. Simon a avut parte de o educație aleasă și a terminat două școli superioare.

De teatru și de cosmetologie. Este licențiat în ambele domenii. A avut niște contracte ca producător de machiaj. Acum doi ani a preluat salonul. Nu s-a căsătorit niciodată și a împărțit treburile casnice cu mama sa.

Se opri din vorbit ca să mai soarbă din cafea.

— Nu se poate plânge de lipsă de credite, însă tratamentele mamei sale i-au cam făcut gaură în conturi. Nu are cazier. Nu a făcut niciun alt test în afară de cele standard, plus controale fizice, dar nimic pe partea mentală.

— Trimite-i și Mirei informațiile personale, apoi vezi ce poți afla despre tată. Și ține-te și de controalele hotelurilor. Undeva tot trebuie să se ducă.

— Pot să mănânc ceva de dimineață?

— Știi unde e bucătăria. Eu o să ies pe teren. Să mă ții la curent.

— Sigur că da. Ăăă, Dallas, între tine și Peabody e totul în regulă?

Eve ridică din sprâncene.

— De ce nu ar fi?

— Părea ceva în neregulă cu voi două.

— Ține-mă la curent, spuse ea încă o dată și-l lăsă să-și bea cafeaua, în timp ce scărpina pisica între urechi și își frământa mintea.

Eve hotărî că ajutorul ei fie dormise pe o planșetă, fie își apretase uniforma mai abitir decât de obicei. Peabody era bățoasă și zgrumțuroasă ca o pâine prea prăjită.

În schimb, era rapidă. Intrară împreună în salon, înțelegându-se mai degrabă prin semne decât prin vorbe. Yvette era deja în spatele consolei, preocupată să introducă programul zilei care tocmai începea.

— O să ajungeți clienți fideli, îi spuse ea Evei. Ar trebui să mă lași să-ți aranjez manichiura sau ceva.

— Ai o cameră de tratamente liberă?

— Am câteva, dar nu am niciun consultant liber înainte de ora două.

— la-ți cinci minute libere, Yvette.

— Poftim?

— Oprește cronometrul. Vreau să vorbesc cu tine. O să folosim una dintre camerele libere.

— Sunt ocupată până peste cap.

— Aici, sau la sediul central. Hai odată!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu un accent de enervare, Yvette își dădu scaunul la o parte.

— Stai să instalez droidu! de rezervă. Nu ne place să folosim droizi. Nu sunt la fel de personali.

Se grăbi să ajungă într-un colț și introduse codul ca să deschidă un dulap înalt. Droidul dinăuntru era frumos aranjat și coafat, și îmbrăcat cu un costum pe lângă corp ingenios, în culori pastelate, care-i punea în valoare pielea auriuînchisă și părul roșu-aprins. Când îl activă, droidul deschise niște ochi mari și albaștri, ca de bebeluș, clipi greoi cu gene lenețe, apoi îi zâmbi.

— Vă pot fi de ajutor?

— Preia recepția.

— Mă bucur că pot fi de ajutor. Arătați minunat astăzi.

— Sigur că da, spuse Yvette vizibil enervată, și se întoarse cu spatele. Ar spune același lucru și dacă aș avea fața acoperită cu negi, completă ea. Asta e problema cu droizii. Sper să rezolvăm repede ce avem de discutat, adăugă ea și se îndreptă către încăperile din spate, țocăindu-și tocurile. Lui Simon nu-i place să ne părăsim posturile, decât în pauzele programate.

Nu o să fie o problemă.

Eve păși în sala de tratament și-și dori să nu-i mai amintească în asemenea grad de o sală de autopsie.

— Când ai vorbit ultima dată cu Simon? întrebă ea.

— Ieri.

De vreme ce tot se afla într-o sală de tratament, Yvette alese o mănușă de masaj, își strecură o mână în ea și o activă. În timp ce și-o trecu peste gât și peste umeri, mănușa scoase un bâzâit abia auzit.

— La ora patru a avut programată o rotunjire de sâni și a terminat la șase. Dacă ai nevoie de el, trebuie să apară. De fapt, el

trebuia să deschidă azi de dimineață. Avem toată ziua programări, până peste cap, în ajun de Crăciun.

— În locul tău, nu m-aș aștepta să apară astăzi. Yvette clipi, îi tresări mâna, iar mănușa de masaj dădu rateuri.

— I s-a întâmplat ceva lui Simon? A avut un accident?

— S-a întâmplat ceva cu Simon, dar nu, nu a avut niciun accident. A atacat-o pe Piper Hoffman aseară.

— A atacat-o? Simon?

Yvette izbucni într-un hohot de râs.

— Ai ieșit rău de pe orbită, doamnă locotenent.

— A omorât patru oameni, a violat și a omorât patru oameni, și aproape că i-a făcut același lucru și lui Piper, aseară. Acum s-a dat la fund. Știi cumva unde s-ar putea duce?

— Te înșeli, spuse Yvette și-și dădu mănușa jos de pe mâna tremurândă. Te înșeli, altfel nu se poate. Simon e drăguț și dulce. Nu ar face niciun rău, nimănui.

— De cât timp îl cunoști?

— Eu… De câțiva ani, de când a preluat salonul. Trebuie să te înșeli.

Yvette își ridică mâinile, apoi și le așeză pe obraji și apăsă.

— Piper? Ai spus că Piper a fost atacată? Cât de grav e rănită? Unde e?

— E în comă, la spital. Simon a fost întrerupt, înainte de a-i face felul, și a fugit. S-a dus înapoi în apartamentul lui, dar acum nu mai e acolo. Unde sar putea duce?

— Habar nu am. Nu-mi vine să cred. Ești sigură de ce spui?

Eve își păstră privirea rece și egală.

— Foarte sigură.

— Dar o adora pe Piper. Era consultantul ei, al ei și al lui Rudy. El le făcea toate tratamentele. Îi numea „îngerii de vis".

— De cine mai e apropiat? Cu cine vorbește despre viața lui personală? Despre mama lui?

— Mama lui? A murit anul trecut. Simon a fost devastat. A avut un accident și a murit.

— El ți-a spus că a avut un accident?

— Da, că a leșinat sau nu mai știu ce, în cada de baie. S-a înecat. A fost îngrozitor. Erau foarte apropiați.

— Și-a vorbit despre ea?

— Da, munceam împreună, petreceam multe ore împreună la salon. Suntem prieteni, mai spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Nu pot să cred ce-mi spui tu acolo.

— Ai face bine să crezi, pentru propria ta siguranță. Unde s-ar putea duce, Yvette? Nu se poate duce acasă, dacă e speriat. Dacă trebuie să se ascundă undeva.

— Habar nu am. Întreaga lui viață e aici. În salon, mai ales după ce a pierdut-o pe mama lui. Nu cred că mai are și alte rude. Tatăl lui a murit când el era doar un puștan. Nu m-a sunat. Jur că nu m-a sunat.

— Dacă te sună, te rog să mă contactezi numaidecât. Nu te juca cu el. Nu te întâlni de una singură cu el. Trebuie să deschid dulapul lui și să iau declarații și celorlalți membri ai personalului.

— În regulă. Aranjez eu totul. Nici măcar nu s-a purtat ciudat, sau ceva de felul ăsta.

Yvette se ridică din fotoliu și pe obraz i se scurse o lacrimă.

— Era foarte încântat de Crăciun, adăugă ea. E un tip foarte sensibil, să știi. Și anul trecut a pierdut-o pe mama lui, și asta i-a adumbrit cumva sărbătorile.

— Mda, ei bine, recuperează pentru pierderile suferite, în perioada asta.

Eve păși în spațiul angajaților și îi aruncă o privire scurtă unui consultant grăsuț, care dădea pe gât o băutură nutritivă, verde ca menta.

— A schimbat combinația, murmură Yvette. A blocat ușa. Nu o pot deschide fără codul cel nou.

— Cine e șef aici, când e el plecat? Yvette scoase un oftat.

— Presupun că eu.

Eve își scoase arma la vedere și își înclină capul.

— Cu asta pot deschide ușa, spuse ea, dar am nevoie de consimțământul tău ca să o forțez.

Yvette închise ochii și-i răspunse:

— Da.

— S-a înregistrat, Peabody?

— Da, să trăiți!

Eve își reglă arma, ochi și trase în direcția încuietorii. Arma scoase o pocnitură înfundată și scoase o lumină puternică. Apoi săriră bucăți de metal în toate părțile și aterizară pe podea.

— Dumnezeule, ce naiba-i asta, Yvette?

— E o chestie cu poliția, Stevie, spuse Yvette și-i făcu un semn de concediere cu mâna consultantului care rămăsese cu ochii holbați. Ai o programare la nouă jumătate, pentru un limitator. Mergi și pregătește totul.

— Simon o să fie foarte șucărit, spuse el în timp ce ieșea din încăpere, scuturând dezaprobator capul.

Eve se dădu într-o parte, astfel încât Peabody să poată înregistra din unghiul potrivit, și puse un deget pe mâner.

— La dracu'l exclamă Eve, clipind, apoi își lăsă vârful degetului în gură. E prea fierbinte.

— Încearcă asta, îi spuse Peabody și-i dădu o batistă curată și călcată, din buzunarul ei. Privirile li se intersectară în treacăt.

— Mulțam'.

Folosindu-se de batistă, Eve acoperi mânerul și deschise ușa dulapului.

— Moșul a trecut în viteză, murmură ea.

În dulap fusese îngrămădit costumul de Moș, așa mototolit cum se nimerise. Deasupra era o pereche de cizme negre, înalte. Eve își întinse mâinile, scoase un flacon de spray de izolare din geanta ei și-și acoperi mâinile.

— Hai să vedem ce mai găsim.

Mai erau două doze de dezinfectant, jumătate de cutie de săpun din plante, tuburi cu cremă de protecție și tot felul de aparate, care se puteau cumpăra de la orice colț de stradă și care promiteau să distrugă microbii cu ajutorul ultrasunetelor. Mai găsi pe deasupra o cutie cu instrumente pentru tatuat și șabloane pentru niște modele extrem de complicate.

— Asta îl înfundă definitiv, spuse Eve și scoase o foaie subțire pe care stătea scris, cu litere stilizate:

DRAGOSTEA MEA ADEVĂRATĂ

— Pune totul în pungi, Peabody, și aranjează tu transportul. Vreau să ajungă în laborator în mai puțin de-o oră. Eu mă duc în camerele de tratamente, să iau declarațiile.

Nu mai află nimic nou de la membrii personalului. Simon era iubit și apreciat de către angajații săi. Eve auzi cuvinte precum „milostiv", „generos", sau „înțelegători'.

Și se gândi la groaza și durerea din ochii Marianei Hawley.

Drumul până la spital, ca să vadă care mai era sta rea lui Piper, îl făcură în liniște. Cu toate că insta la ția de climatizare a noului vehicul trimitea o căi dură plăcută, în mașină atmosfera era destul de rece.

Foarte bine, își spuse Eve în gând. Era foarte bine. Dacă Peabody voia să umble tot timpul de parcă i-ar fi intrat un băț în fund, foarte bine. Nu-i va afecta munca.

— Dă-i un telefon lui McNab, spuse Eve care păși în lift și se uită drept înainte. Vezi dacă a mai aflat vreo locație unde s-ar putea afla Simon. Apoi vezi dacă Mira a primit informațiile personale.

— Da, să trăiți!

— Și dacă-mi mai spui „să trăiți" pe tonul ăsta de bebeluș, am să te pocnesc cu o curea.

Spunând acestea, Eve coborî din lift și o lăsă pe Peabody în urma sa, uitându-se urât.

— Starea lui Piper, spuse Eve și trânti insigna pe tejgheaua din camera asistentelor.

— Pacienta Piper este sedată.

— Cum adică sedată? Vrei să spui că și-a revenit din comă?

Sora purta o tunică colorată, decorată cu flori de primăvară, și avea o expresie chinuită.

— Pacienta Piper și-a revenit în urmă cu aproximativ douăzeci de minute.

— Și de ce nu am fost contactată? Fișa ei era monitorizată.

— Era, doamnă locotenent. Însă pacienta Piper și-a recăpătat cunoștința și a început să zbiere. Era incoerentă, isterică și violentă. Am fost nevoiți să o legăm și să o sedăm, la recomandarea doctorului care se ocupă de ea și cu consimțământul celei mai apropiate rude.

— Și unde este cea mai apropiată rudă în acest moment?

— Este cu ea în salon, acolo unde a stat toată noaptea.

— Cheamă-l pe medicul ei. Spune-i să vină aici, spuse Eve, apoi se întoarse pe călcâie și traversă holul cu pași mari, până în salonul lui Piper.

Semăna cu o zână care dormea. Palidă, blondă și drăguță. Sub ochi avea umbre delicate, iar obrajii îi erau puțin aprinși din pricina medicamentelor.

La mică distanță de pat, se auzea zumzăitul monitoarelor. Toată camera era împodobită de parcă ar fi fost salonul unui apartament dintr-un hotel de lux. Pacienții înstăriți își permiteau să se însănătoșească în condiții luxoase și confortabile.

Cea mai veche amintire a Evei despre tratamente medicale era o cameră oribilă și îngustă, în care erau aliniate niște paturi oribile și înguste, în care erau întinse femei și fete tinere, care gemeau din pricina durerii și a mizeriei. Pereții erau gri, ferestrele negre, iar aerul era greu din pricina mirosului de urină.

Avea opt ani, era singură și devastată, și nu se mai putea consola nici măcar amintindu-și numele, căci îl uitase.

Însă Piper nu se va trezi în asemenea condiții. Lângă pat se afla fratele ei și o ținea de mână cu blândețe, de parcă era o bucată de sticlă subțire, care s-ar fi putut sparge.

Florile erau deja îngrămădite peste tot și cădeau în valuri din toate părțile, din coșuri, din boluri sau din vaze înalte și subțiri ca niște sulițe. Se auzea și muzică în surdină, o muzică de coarde, liniștitoare.

— S-a trezit urlând.

Rudy nu se uită la Eve, ci continuă să o privească pe sora lui, cu ochii încercănați.

— Urla după mine să o ajut. A scos niște sunete care nici măcar nu păreau umane.

Bărbatul ridică mâna lungă și subțire și și-o trecu peste obraz.

— Dar nu m-a recunoscut; a dat cu pumnii în mine și în asistente. Nu știa cine sunt, sau unde era. A crezut că era tot în… A crezut că mai era și el tot aici.

— A spus ceva, Rudy? l-a spus numele?

— L-a țipat cât a putut.

Când își îndreptă capul spre Eve, chipul bărbatului părea să-și fi pierdut orice urmă de culoare sau structură. Era plat, ca de ceară.

— l-a spus numele. „O, Doamne, te rog!" - a spus - „Simon, nu! Nu, nu, nu!". Și tot așa, de mai multe ori.

Inima Evei fu cuprinsă de un sentiment de milă, față de amândoi.

— Rudy, trebuie să vorbesc cu ea.

— Trebuie să doarmă. Trebuie să uite, spuse el și ridică și cealaltă mână, cu care mângâie părul lui Piper. Și când o să fie mai bine, când o să poată, am să o duc departe. Undeva unde e cald și soare, și sunt flori peste tot. O să se vindece acolo, departe de toate astea. Știu ce crezi despre mine, despre noi. Nu-mi pasă.

— Nu contează ce părere am eu despre voi. Doar ea contează.

Eve se apropie de pat, așa încât se aflau față în față, de o parte și de alta a patului

— Nu îi va fi mai ușor să se vindece, Rudy, dacă va ști că cel care i-a făcut asta e închis? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu poate fi forțată să vorbească despre asta. Nu poți înțelege ce va simți, ce înseamnă asta pentru ea.

— Ba pot înțelege. Știu prin ce a trecut. Știu exact prin ce a trecut, spuse Eve, măsurându-și cuvintele, în timp ce Rudy îi studia chipul cu atenție. Nu am să o rănesc. Vreau să-l închid pe omul ăsta, Rudy, înainte de a mai face ce i-a făcut ei, sau și mai rău, altcuiva.

— Trebuie să fiu și eu de față, spuse el după un moment lung de tăcere. O să aibă nevoie de mine… și de doctor. Doctorul trebuie să rămână. Dacă se supără prea tare, vreau să o sedeze iarăși.

— În regulă. Dar trebuie să mă lași să-mi fac treaba.

Rudy încuviință din cap, apoi își mută iarăși privirea către Piper.

— O să… Cât timp… Dacă știi prin ce trece, cât timp îi va lua ca să uite?

— O, Doamne!

Nu o să uite niciodată, spuse Eve pe un ton neutru. Dar o să poată trăi cu asta.

19

— Asta o să o readucă treptat la viață.

Doctorul era tinerel, iar în ochi i se putea încă citi înțelegerea și devotamentul față de meseria sa. Adăugă chiar el medicamentul în perfuzie, fără să paseze sarcina plictisitoare vreunei sore medicale sau vreunei asistente.

— Are să rămână ceva mai calmă decât de obicei, ca să nu fie peste măsură de agitată.

— Vreau să fie coerentă, spuse Eve și se uită la chipul doctorului cu ochii ei căprui.

— Știu ce vrei, doamnă locotenent. În mod normal, nu aș fi de acord ca unei femei în starea pacientei Piper să i se dezactiveze sedarea. Însă în acest caz, vă înțeleg dorința. Dar, mă înțelegeți, trebuie să rămână cât mai calmă cu putință.

Își îndreptă atenția asupra monitoarelor, în timp ce degetele îi rămăseseră pe încheietura mâinii lui Piper.

— Starea ei este stabilă, spuse el, apoi se uită iarăși către Eve. Recuperarea fizică și psihică, după o traumă ca aceasta, este o călătorie extrem de dificilă.

— Ai fost vreodată în secția violuri, din spitalul din Orașul Alfabetului?

— Nu e nicio secție de violuri în spitalul din acea zonă.

— A fost până acum cinci ani, când au schimbat cerințele de autorizare și prețurile standard pentru prostituatele autorizate de pe

străzi. În secția violuri erau mai ales târfe de stradă, cei mai mulți dintre ei tineri. Băieți și fete veniți direct de pe plantație, care habar n-aveau cum să se descurce cu câte un client drogat cu Zeus sau Exotica. Am lucrat în zona aia șase luni mizerabile. Știu ce fac, da?

Doctorul încuviință din cap și ridică geana pacientei.

— Își revine. Rudy, treci să te vadă mai întâi pe tine. Vorbește-i, încurajeaz-o. Păstrează-ți vocea calmă și liniștită.

— Piper, spuse Rudy și afișă un zâmbet grotesc, în chip de scuză, în timp ce se aplecă deasupra patului. Draga mea, sunt eu, Rudy. Ești bine. Ești cu mine. Nu mai este absolut nicio primejdie. Ești cu mine. Mă auzi?

— Rudy? Piper îngăimă numele bărbatului, cu ochii închiși, întorcându-și chipul în direcția din care venise sunetul vocii lui. Rudy, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

— Acum sunt aici, răspunse el în timp ce pe obraz îi alunecă o lacrimă. Voi fi aici, lângă tine.

— Simon îmi face rău. Nu mă pot mișca.

— A plecat. Ești în siguranță.

— Piper.

Eve citi în ochii femeii fiorul de panică ascuns sub calmul indus de medicamente.

— Îți aduci aminte de mine? o întrebă ea.

— Poliția. Doamna locotenent. Ai vrut să spun lucruri rele despre Rudy.

— Nu, vreau doar să-mi spui adevărul. Rudy e chiar aici. O să stea chiar aici, în timp ce noi două stăm de vorbă. Spune-mi ce ți s-a întâmplat. Povestește-mi despre Simon.

— Simon.

Luminile de pe monitoare urcară vertiginos.

— Unde e? continuă Piper.

— Nu e aici. Nu te mai poate răni.

Cu blândețe, Eve apucă mâna cu care Piper făcu un gest, ca și cum s-ar fi apărat în fața unei lovituri.

— Nu o să te rănească nimeni. Am să-l țin la o mare distanță de tine, dar trebuie să mă ajuți. Trebuie sămi spui ce a făcut.

— A venit la ușă.

Piper închise ochii și Eve putea vedea mișcările rapide de sub pleoapele delicate.

— Eram fericită să-l văd. Aveam cadoul lui de Crăciun, iar el avea o cutie mare, argintie. Un cadou. M-am gândit că Rudy a adus un cadou pentru mine și pentru Rudy. Rudy nu e acasă, i-am spus. Știa –"Nu e, ești singură-singurică, doar cu mine". Mi-a zâmbit și a… și a pus o mână pe umărul meu.

— Ametită, murmură ea. Eram așa de ametită, și nici nu puteam vedea prea bine. Trebuie să mă întind, mă simt așa ciudat. Îl aud, îl aud cum îmi vorbește, dar nu pricep nimic, nu mă pot mișca, nu pot deschide ochii. Nu pot gândi.

— Îți aduci aminte ceva din ce ți-a spus atunci?

— Că eram frumoasă. Iar el știa cum să mă facă și mai frumoasă. Am simțit ceva rece pe picior, caremi gâdila coapsa, în timp ce el îmi vorbea. Mi-a spus că mă iubea, numai pe mine. Adevărata dragoste, voia ca eu să fiu adevărata lui dragoste. Nu eram eu aleasa, dar aș fi putut fi. Celelalte nu contau. Doar eu. Continua să vorbească, dar eu nui puteam răspunde. Toate celelalte iubiri au murit pentru că nu erau cele adevărate. Nu erau pure, nu erau inocente. Nu! dintr-odată Piper își smulse mâna dintr-a Evei și încercă să se rostogolească într-o parte.

— E-n regulă. Ești în siguranță. Știu că te-a rănit, Piper. Știu și cât de tare te-a rănit, și știu cât de teamă ți-a fost. Dar acum nu mai trebuie să-ți fie frică.

Hotărâtă, Eve îi apucă iarăși mâna lui Piper.

— Uită-te la mine, vorbește cu mine, îi spuse ea. Nu am să-l mai las să-ți facă vreun rău.

— M-a legat, spuse ea în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. M-a legat de pat. Mi-a luat hainele. L-am implorat să nu o facă. Era prietenul meu. S-a costumat. Arăta oribil. Mai era și o cameră de filmat, iar el poza și mi-a spus că am fost o fată rea. Și ochii, era ceva în neregulă cu ochii lui. Urlam, dar nu mă auzea nimeni. Unde e Rudy?

— Sunt aici, spuse el cu o voce înecată și-și apăsă buzele peste sprânceana ei, peste tâmpla ei. Sunt aici.

— Mi-a făcut multe. M-a violat, și a durut așa de tare. Mi-a spus că sunt o târfă. Cele mai multe femei erau târfe, actrițe care se prefăceau a fi altceva, dar care nu erau decât niște târfe. Iar cei mai mulți dintre bărbați se foloseau de ele, iar apoi le părăseau. Iar eu eram tot o târfă, și-mi putea face ce voia el. Și mi-a făcut, a continuat să mă rănească. Rudy, team tot strigat să vii și să-l oprești. Oprește-l!

— Rudy a venit, îi spuse Eve. Rudy a venit și l-a oprit.

— A venit Rudy?

— Da, te-a auzit și a venit, și a avut grijă de tine.

— S-a oprit. Da, s-a oprit, spuse Piper și închise ochii la loc. Se auzeau țipete și zgomote, și cineva care striga foarte tare. Striga după mama sa. Altceva numi mai amintesc.

— În regulă. Te-ai descurcat de minune.

— Nu o să-i permiți să se întoarcă, nu-i așa? întrebă Piper, iar degetele ei se agățară de ale Evei. Nu ai să-i permiți să mă găsească, nu-i așa?

— Nu, nu am să-i permit să se întoarcă.

— A pus niște lucruri pe mine, își aminti Piper. Mi-a dat cu un spray pe tot corpul. Își mușcă buza. Și în mine. Iar corpul lui fusese epilat. Nu mai avea niciun fir de păr. Are un tatuaj pe șold.

Asta era o noutate, medită Eve. În filmulețele pe care le analizase ea nu se vedea niciun tatuaj pe corpul lui.

— Îți mai amintești cum arăta?

— Scria „Dragostea mea adevărată". Mi l-a arătat, a ținut morțiș să mă uit la el. A spus că era nou, permanent, nu era temporar. Pentru că se plictisise să fie temporar pentru toți cei pe care îi iubea. Iar eu plângeam și-i spuneam că nu l-am rănit niciodată. Și atunci a plâns și el. A spus că știa, și-i părea rău. Dar nu știa ce altceva să facă.

— Altceva îți mai amintești?

— A spus că eu am să-l iubesc mereu, pentru că va fi ultimul meu iubit. Și că el își va aminti mereu de mine, pentru că eu fusesem prietena lui.

Ochii lui Piper nu mai erau deloc sticloși. Acum păreau doar obosiți.

— Avea de gând să mă omoare. Nu mai era Simon, doamnă locotenent. Nu-l cunoșteam pe omul care mi-a făcut asta. S-a transformat în altcineva, în camera aceea. Și cred că s-a speriat și el la fel de tare ca și mine.

— Acum nu mai trebuie să-ți fie frică. Îți promit. Eve se dădu înapoi și se uită la Rudy.

— Hai să ieșim un minut și să-l lăsăm pe domnul doctor să o examineze pe sora ta.

— Mă întorc imediat, spuse Rudy și sărută încheieturile lui Piper. O să fiu de partea cealaltă a ușii. Nu vreau să o las singură, îi spuse el Evei de îndată ce ușa se închise în urma lor.

— O să aibă nevoie să stea de vorbă cu cineva.

— A vorbit destul. Și-a spus totul, pentru numele lui Dumnezeu…

— O să aibă nevoie de ajutor psihologic, îl întrerupse Eve. O să aibă nevoie de tratament. Dacă o duci undeva departe, nu o să o

ajute cu nimic să revină la lumea reală. Acum câteva zile, i-am dat o carte de vizită, o carte de-a mea de vizită, cu un alt nume pe spate și un număr de telefon. Contacteaz-o pe doamna doctor Mira, Rudy. Las-o să o ajute pe sora ta.

Rudy deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc, și părea că face un efort ca să rămână calm.

— Te-ai purtat foarte frumos cu Piper, adineaori, doamnă locotenent. Foarte blând. Și când am auzito povestind ce i s-a întâmplat, am înțeles de ce nu te-ai purtat nici frumos, nici blând cu mine, atunci când ai crezut că eu eram cel responsabil de… ceea ce li s-a întâmplat celorlalți. Îți sunt recunoscător pentru asta.

— Îmi poți fi recunoscător atunci când îl voi aresta. Eve se dădu pe spate, pe tocuri.

— Îl cunoști destul de bine pe individ, așa-i?

— Credeam că-l cunosc.

— Unde s-ar putea duce? în vreun loc anume, la cineva anume?

— În mod normal, aș fi spus că ar veni la mine sau la

Piper. Petreceam foarte mult timp împreună, și profesional, și personal.

Rudy închise ochii și continuă:

— Ceea ce explică cum a făcut rost de listele de perechi potrivite. Nu ar fi fost luat la întrebări de nimeni din cadrul companiei. Dacă v-aș fi spus acest amănunt, dacă v-aș fi deschis toate ușile, în loc să încerc să mă feresc, pe mine și afacerea mea, poate că aș fi putut opri toate astea.

— Deschide-le acum. Povestește-mi despre el, despre mama lui.

— Mama lui s-a autoexterminat. Nu știu dacă mai cunoaște careva acest amănunt, în afară de mine.

Rudy se ciupi, din reflex, de rădăcina nasului, apoi continuă:

— A cedat, într-o noapte, și mi-a povestit totul. Era o femeie cu probleme, instabilă din punct de vedere mental. El dădea vina pe

tatăl lui. Au divorțat când Simon era copil, iar mama lui nu și-a revenit niciodată. Era sigură că bărbatul ei se va întoarce într-o bună zi.

— Dragostea ei adevărată?

— O, Doamne!

De data asta, Rudy își acoperi fața.

— Da, da, presupun că da. Era actriță, nu prea avea cine știe ce succes, dar Simon era de părere că era nemaipomenită, uluitoare. O venera. Dar de multe ori îl dezechilibra felul ei de a se purta. Câteodată cădea în câte o depresie, și atunci apăreau bărbații.

Se folosea de bărbați ca să-și alunge stările rele. Iar el era, în general, un tip foarte tolerant, dar la capitolul ăsta era foarte îngust la minte. Ea era mama lui, și nu avea niciun drept să se dăruiască din punct de vedere sexual. Mi-a vorbit o singură dată despre chestia asta, la puțin timp după moartea ei, când era plin de suferință. Se spânzurase. O găsise în dimineața de Crăciun.

— Se potrivește perfect.

Peabody stătea țeapănă în scaunul pasagerului, în timp ce Eve se lupta cu traficul.

— Este complexat din pricina mamei, și de fiecare dată când alege câte o victimă vrea să o înlocuiască, să o pedepsească, să o iubească. Cei doi bărbați îl reprezintă fie pe tatăl său, fie propria sa înclinație sexuală.

— Mulțumesc pentru comunicat, spuse Eve pe un ton sec, apoi lovi volanul cu podul palmei, căci era iarăși înconjurată din toate părțile de mașini. Nenorocitul ăsta de Crăciun! Nu-i de mirare că în decembrie înfloresc afacerile spitalelor și instituțiilor de boli mentale.

— Dar e Crăciunul, Eve.

— Știu și eu ce zi e, la dracu'l izbucni Eve și trase manetele în poziție verticală, luă un viraj scurt la stânga și trecu peste capotele mașinilor oprite.

— Aa, maxibuzul.

— Văd și eu, spuse Eve și trecu milimetric pe lângă autobuz.

— Taxiul ăla Rapid o să… Peabody se încordă și închise ochii în timp ce taxiul, care era evident în aceeași stare de spirit ca și Eve, țâșni în sus din coloana de vehicule.

Eve înjură, derapă, jupui niște tampoane și puse sirena în funcțiune, la maximum.

— Oprește, proasta dracului, exclamă ea și frână vehiculul până veni în bot, în timp ce i se ridică fundul, și-l abandonă în timp ce încă se mai clătina, jumătate pe stradă, jumătate pe trotuar, în fața unei mase mari de pietoni enervați.

Eve ieși din mașină trântind ușa și păși țanțoș către taxi. Șoferul ieși din taxi trântind ușa și păși țanțoș către Eve. Peabdoy i-ar fi putut spune că, dacă voia să se ia la harță cu un polițist, nu-l alesese pe cel mai potrivit.

Dar, se gândi ea, în timp ce se dădea jos și-și făcea loc cu coatele prin mulțime, poate că de asta avea Eve nevoie ca să se simtă mai bine, să tăbăcească fundul unui taximetrist.

— Am semnalizat. Și eu am dreptul să mă ridic pe verticală, la fel ca și tine. Nu aveai nici luminile, nici sirena pornite, nu-i așa? O să plătească orașul pentru ăla, nu-i așa? Voi ăștia, polițiștii, să știți că nu e strada voastră de acasă. Să știi că nu o să-mi asum eu să plătesc creditele pentru stricăciunea de aici, surioară.

— Surioară?

Peabody se cutremură de-a dreptul când auzi tonul înghețat al vocii Evei. Pe la spatele Evei, își scutură dezaprobator capul, plină de compasiune față de șoferul de taxi, și-și scoase codul de infracțiuni.

— Hai să-ți spun eu ceva, frate! Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te predai, până nu-ți scriu un proces-verbal pentru că ai atacat un ofițer de poliție.

— Hei, dar eu nu m-am atins nici cu un deget de…

— Am spus să te predai. Hai să vedem cât de repede te poți executa.

— Doamne, dar e doar un tampon zgâriat.

— Vrei să-ți mai scriu unul, pentru că opui rezistență?

— Nu, răspunse el cu o voce mârâită, apoi se întoarse cu spatele, își depărtă picioarele și-și puse mâinile pe caroseria taxiului. Nene, e ajunul Crăciunului. Hai să ne dăm pace unul altuia. Ce părere ai?

— Sunt de părere că ar fi mai bine să ai ceva mai mult respect față de polițiști.

— Duduie, și văr-miu e polițist, la secția patru-unu.

Rânjind, Eve își smulse insigna din buzunar și i-o băgă sub nas:

— Vezi ce scrie aici? Locotenent, nu surioară, nici duduie. L-ai putea întreba pe văr-tu, polițistul de la secția patru-unu.

— Brinkleman, murmură el. Sergent Brinkleman.

— Spune-i sergentului Brinkleman de la secția patru unu să ia legătura cu locotenent Dallas, de la departamentul omucideri, de la sediul central, și să-i spună cum se face că vărul lui e un nenorocit. Și dacă reușește să-mi explice acest lucru, cât să înțeleg și eu, n-am să-ți ridic licența și nici n-am să-ți fac proces-verbal pentru faptul că ai tăiat calea aeriană a unui vehicul oficial. Ai priceput?

— Da, am priceput, doamnă locotenent.

— Și acum, dispari naibii de aici.

După ce-și mâncă papara cuvenită, șoferul se sui la loc în mașină, cu coada între picioare, se ghemui în scaun și aștepta răbdător să se mai elibereze traficul ca să poată pleca. Pentru că sângele îi fierbea în continuare, Eve se întoarse pe călcâie și vârî un deget chiar sub nasul lui Peabody

— Iar tu, dacă mai vrei să călătorești astăzi alături de mine, ai face bine să-ți scoți bățul ăla din fund.

— Cu tot respectul, locotenent, nu știam să am vreun obiect străin în acea regiune a corpului.

— Nu apreciez în acest moment tentativa ta de a face glume, ofițer Peabody. Dacă ești nemulțumită de poziția ta de ajutor al meu, poți cere să primești altă poziție.

Lui Peabdoy i se puse un nod în gât.

— Nu vreau să primesc altă poziție. Nu sunt nemulțumită de poziția mea, să trăiți!

Eve se abținu din greu să nu scoată un țipăt, apoi se roti ca un pivot și se aruncă în traficul de pietoni, căpătă câteva vânătăi și comentarii răutăcioase, apoi se aruncă înapoi:

— Ține-o tot așa. Continuă să folosești tonul ăsta de academie militară cu mine, și ne luăm la harță.

— Tocmai m-ai amenințat că mă dai afară.

— Nu-i adevărat. Ți-am oferit șansa să primești altă poziție.

Vocea lui Peabody începu să tremure, așa că, își înghiți cuvintele. În schimb spuse:

— Am fost de părere, și încă mai sunt de părere, că ai întrecut limita aseară, în legătură cu relația mea cu Charles Monroe.

— Da, ai fost foarte răspicată în această privință.

— Nu a fost deloc corect, din partea ofițerului meu superior, să-mi critice alegerea mea în ce privește escorta. Era o problemă personală și…

— Da, la dracu', era o problemă personală.

Ochii Evei se întunecară, dar nu din pricina furiei, remarcă Peabody șocată. Eve se simțea jignită.

— Aseară nu ți-am vorbit din poziția de ofițer superior. Nu am considerat niciun moment că mă adresez ajutorului meu. Credeam că vorbesc cu o prietenă.

Peabody simți rușinea care o făcu să roșească până în vârful urechilor.

— Dallas…

— O prietenă, continuă Eve să bolborosească, căreia i se scurgeau ochii după un prostituat autorizat. Un prostituat licențiat, suspect într-o crimă a cărei investigație este încă în curs de desfășurare.

— Dar Charles…

— Era în josul listei, izbucni Eve, dar se afla pe listă, căci se nimerise perechea potrivită a uneia dintre victime și a uneia dintre persoanele atacate.

— Dar nu ai crezut niciun moment că Charles ar putea fi criminalul.

— Nu. Am crezut că era Rudy și m-am înșelat. M-aș fi putut înșela și în ceea ce-l privește pe Charles Monroe.

Iar gândul la această posibilitate i se înfipse direct în inimă.

— Du vehiculul înapoi la sediul central, continuă ea. Informează-i pe căpitanul Feeney și pe comandantul Whitney cu privire la ultimele noutăți care privesc cazul nostru. Spune-le că eu rămân pe teren.

— Dar…

— Du nenorocitul de vehicul la sediul central, când îți spun, izbucni Eve. Ăsta e un ordin de la un ofițer superior către ajutorul său.

Se întoarse și își croi drum prin mulțime. De data asta nu se mai întoarse.

— Of, la dracu', exclamă Peabody și se lăsă să alunece de pe capota mașinii, ignorând claxoanele supărate, sau muzica insidioasă și dată la maximum, care se revărsa din fața magazinului de pe cealaltă parte a trotuarului supraaglomerat.

— Peabody, ești o idioată, comentă ea.

Își trase nasul și băgă mâna în buzunar după batistă, dar își aminti că i-o dăduse Evei și nu o mai primise înapoi de la ea. Își

șterse nasul cu dosul palmei, apoi se urcă în mașină și se pregăti să îndeplinească ordinele.

Până să ajungă la colțul Străzii Patruzeci și unu, Eve se calmase deja îndeajuns cât să-și dea seama că nu avea de gând să mai meargă pe jos încă treizeci de blocuri, până la laborator, ca să se ia de Dickie.

O singură privire către populația îngrămădită în glisoarele pentru persoane care treceau pe deasupra fu de ajuns ca să-și dea seama că nu era pregătită să o ia nici pe acolo.

Un nou val de pietoni năvăli din spatele ei și o mai purtă jumătate de cvartal, înainte să apuce să sape și să-și croiască drum prin mulțime. Se înecă din pricina aburului care ieșea de la o tarabă glisantă care desfășura o afacere prosperă cu cârnăciori de soia la grătar, își șterse lacrimile care-i țâșniseră cu această ocazie și băgă mâna în buzunar, după insignă.

Își făcu loc cu unghiile până la bordură și-și riscă viața sau pierderea unei mâini sau a vreunui picior, pășind drept în calea unui taxi care se apropia, apoi își trânti insigna de polițist direct pe parbriz.

Se urcă și încercă să-și alunge stresul ultimelor minute frecându-și fața, apoi își lăsă mâinile în poală și întâlni ochii triști ai șoferului, în oglindă.

Îl recunoscu pe vărul detectivului Brinkleman, de la secția patru-unu, și scoase un hohot scurt de râs:

— Era de așteptat, nu-i așa?

— A fost o zi de rahat, ce mai, murmură el.

— Urăsc Crăciunul.

— Nici mie nu-mi mai place foarte tare.

— Lasă-mă la 18. De acolo o iau pe jos.

— Se ajunge mai repede pe jos.

Eve se mai uită o dată la trotuarul înțesat de oameni.

— Calc-o, și dă-i înainte. Mă ocup eu de cei de la Trafic, dacă ești luat la ochi.

— Tu ești șefa, locotenent.

Șoferul demară ca un fulger, iar Eve închise ochii și-și dădu seama că durerea de cap care îi bătea în tâmple nu avea de gând să elibereze incinta, dacă nu primea un ghiont de la un medicament.

— O să ai necazuri din pricina tamponului ăla? îl întrebă ea.

— La felul în care sunt forțate vehiculele astea? Neah, răspunse el și luă curba spre 18. Nu trebuia să dau dovadă de așa mare lipsă de respect, doamnă locotenent. Dar traficul ăsta de sărbători te poate transforma într-o persoană foarte rea.

— Așa e.

Eve băgă mâna în buzunar, scoase creditele, le strecură prin fantă și spuse:

— Atunci suntem chit.

— Vă sunt recunoscător. Oricum, vă urez un Crăciun bizar de fericit!

Râsul Evei se destinse în timp ce păși afară din mașină.

— La fel și ție.

Nu prea erau pietoni în zona aceea, în care erau mai multe laboratoare criminalistice, morgi și secții de arestare. Nu prea avea nimeni ce să cumpere de acolo, reflectă Eve în timp ce sprintă pe ultima bucată de drum, cam jumătate de bloc.

Intră în clădirea mare și urâtă de oțel, care reprezenta viziunea unui arhitect tâmpit despre economia avansată tehnologic, traversă holul impersonal și trecu prin bolta cu sistem de securitate.

Droidul de serviciu încuviință din cap, atunci când ea își trânti palma pe platou, își recită rangul, numele, codul și destinația. Primi acordul, luă glisorul în jos și se încruntă când observă că toate holurile și birourile erau goale. Era abia dupăamiază, pe la mijloc, la

mijloc de săptămână, își spuse Eve în sinea ei. Unde naiba plecase toată lumea?

Primi acordul să intre în laborator. Și acolo descoperi o ditamai petrecerea care era în toi.

Muzica zbiera peste niște hohote asurzitoare de râs. cineva îi îndesă în mână o cană în care clipocea un lichid verde și ciudat. Pe undeva peaproape dansa o femeie care nu purta decât un halat de laborator și niște micro-ochelari. Eve reuși să o tragă de mâneca hainei și să o învârtă cu fața spre ea.

— Unde-i Dickie?

— Aa, pe undeva pe-aici. Trebuie să-mi mai fac rost de un rând.

— la-o pe asta, îi spuse Eve și-i îndesă cana în mână, apoi începu să-și facă loc printre corpuri și aparatură. Îl văzu pe Dickie, care stătea pe o masă pentru probe, cu o mână băgată bine pe sub fusta unei tehniciene, beată criță.

Cel puțin așa presupuse Eve, că tehniciană respectivă era beată. Altfel cum ar fi putut permite să i se strecoare printre picioare degetele alea ca niște păianjeni?

— Hei, Dallas, bine ai venit la petrecere. Nu e așa stilată ca mica ta reuniune, dar facem ce putem.

— Unde naiba sunt rapoartele mele? Unde sunt rezultatele mele? Ce dracu' se întâmplă aici?

— Hei, Eve, e Crăciunul. Potolește-te!

Mâna Evei izbucni afară din buzunar, îl apucă de pieptul cămășii și-l trase de pe masă dintr-o miș - care.

— Am patru cadavre și o femeie în spital. Să nu care cumva să-mi spui să mă potolesc, nenorocit sașiu ce ești. Vreau rezultatele testelor mele!

— În ajunul Crăciunului, laboratorul se închide la ora două fix, îi spuse el și încercă să-i dea mâna la o parte, dar nu reuși să o

clintească din loc. Oficial, continuă el. Acum e trecut de ora trei, deșteapto!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ăla umblă undeva pe-acolo. Nu ai văzut ce le-a făcut oamenilor ălora? Vrei să-ți arăt și nenorocitele de filmulețe, pe care le-a făcut în timp ce-i omora? Vrei să te trezești mâine-dimineață și să descoperi că a mai comis o crimă, pentru că tu nu ți-ai putut face treaba? îți mai alunecă gâscă de Crăciun pe gât, la gândul ăsta?

— La naiba, Dallas! Oricum nu am aflat aproape nimic nou. Dă-mi drumul!

După ce-l eliberă din strânsoare, Dickie își netezi cămașa cu o demnitate surprinzătoare.

— O să mergem în celălalt laborator să ne uităm, adăugă el. Nu are niciun rost să stricăm cheful tuturor.

Se strecură prin mulțime și descuie ușa unei camere alăturate.

— Dumnezeule, Feinstein, nu te poți apuca să i-o tragi tocmai aici. Du-o în magazie, ca toată lumea. Eve își apăsă degetele peste ochi, în timp ce doi tineri preocupați de cuplare se desprinseră unul de altul și se împrăștiară să-și culeagă hainele aruncate peste tot. Oare înnebunea toată lumea în perioada asta? se întrebă Eve cât timp cei doi țâșniră afară din încăpere chicotind ca doi zărghiți.

— Am preparat o băutură dată dracului, îi explică

Dickie. Am pus numai chestii legale, dar e un amestec din care ies adevărate amestecături.

Se trânti în fotoliul din fața computerului și comandă dosarul.

— De data asta i-am găsit amprentele, dar știai deja. Nu există nicio îndoială asupra identității. La locul faptei s-au găsit urme din același dezinfectant. Produsele de înfrumusețare se potrivesc cu cele folosite în cazul celorlalte victime. Costumul și celelalte rahaturi pe care le-ai trimis conțin aceleași fibre pe care le-am identificat deja. L-ai bunghit pe tip, Dallas. Dacă ajung toate astea la tribunal, s-a prăjit.

— Și cu examinarea criminalistică cum a rămas? Am nevoie de ceva ca să-l găsesc, Dickie.

— Din examinarea criminalistică nu a reieșit ni mic neobișnuit, în afara lucrurilor care se găsesc de regulă. Sau te referi la cea privind lucrurile lui? N-a ieșit mare lucru. Tipul ăsta e un fanatic al cură țeniei. Totul a fost curățat și frecat, și aspirat. Dar mai erau acolo și niște fibre - aceleași cu costumul, câteva fire de păr care se potrivesc cu cele găsite în cazul celorlalte crime, și barba pe care a lăsat-o la locul faptei, seara trecută. Dacă îl prinzi, adu-l aici, că am destule probe ca să-i închidem ușa de la cușcă. Asta e tot ce am să-ți spun.

— În regulă. Vreau să trimiți informațiile astea către aparatul meu de la sediul central. Și o copie lui Feeney.

Și, din moment ce amândoi știau că făcuse deja acest lucru, Dickie se mulțumi să ridice dintr-un umăr.

— Îmi cer scuze că te-am întrerupt de la jocuri și distracție.

— Oricum o să se închidă orașul peste o oră sau două, Dallas. Oamenii au nevoie de vacanță. Au dreptul la ea.

— Da. Știu eu o femeie care-și va petrece vacanța în patul de spital. Și ea are drepturi.

Eve ieși afară și lăsă aerul rece să-i răcorească capul, dorindu-și să-i fi cerut lui Dickie ceva destul de puternic, ca să nu-i mai bubuie capul. Își dădu seama că se întuneca deja. Urmau nopțile lungi, luna întunecată a lui decembrie, când lumina zilei abia apărea, că se și ducea.

Își scoase video telefonul și sună acasă.

— Lucrezi, spuse ea când Roarke răspunse de la linia sa privată și lăsă să se vadă lumina laserului de la faxul din spatele lui, care scuipa raze de lumină.

— Încă un pic.

— Mai am și eu câteva lucruri de făcut. Nu cred să ajung acasă mai devreme de câteva ore.

Roarke citi pe chipul ei semnele durerii de cap.

— Unde te duci?

— Vreau să reiau cercetările în apartamentul lui Simon. Nu am făcut o cercetare sistematică, eu însămi. Poate că echipa a scăpat vreun amănunt. Tre buie să mă uit, Roarke.

— Știu.

— Uite, am trimis-o pe Peabody cu mașina mea. Poți trimite o mașină, sau ceva, la locația respectivă?

— Sigur că da.

— Mulțumesc. Te mai sun când termin și îți spun când ajung acasă.

— Fă ce știi că trebuie să faci, Eve, dar ai grijă să iei un medicament ca să alini durerea de cap.

Eve schiță un zâmbet.

— Nu am niciunul. O să bem mult vin când vin acasă, bine? Și o să facem dragoste ca niște animale.

— Ei bine, plănuisem o seară liniștită și o partidă de șah pe trei nivele, dar dacă asta îți dorești să facem…

Fusese al naibii de bine să râdă din tot sufletul, reflectă Eve în timp ce termina transmisiunea.

Așa că nu ar fi trebuit să o mire faptul că, în fața blocului lui Simon, o aștepta nu numai mașina, dar și Roarke.

— Ai fi putut să o trimiți cu un droid, îi spuse ea.

— Chiar credeai că aș face așa ceva?

— Nu, răspunse ea și-și dădu părul la o parte cu o mână. Și nu cred nici că o să fii de acord să aștepți în mașină până termin eu acolo.

— Vezi ce bine ne cunoaștem noi, unul pe altul? Roarke băgă mâna în buzunarul imens al pardesiului său superb și scoase o cutiuță mică, emailată, din care scoase o pastilă mititică și albastră.

— Gura mare, adăugă el.

Eve se încruntă și își încleștă buzele într-o linie îndârjită, la vederea căreia Roarke se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană:

— E doar un remediu anti cefalee, Eve. Ai să gândești mai bine fără durerea de cap.

— Fără șiretlicuri?

— Niciunul. Gura mare!

Îi ținu bărbia în mâini, după ce deschise gura, și o închise tot cu mâna, după ce îi plasă pastila pe limbă.

— Înghite. Ce fetiță cuminte!

— Să mă pupi.

— Draga mea, toată ziua numai la asta m-am gândit. Și-am adus trusa de teren de rezervă.

— Ei bine, măcar unul dintre noi are mintea limpede. Mulțumesc, spuse ea când Roarke scoase trusa din mașină. L-am prins la rece, adăugă ea când porniră spre clădire. Probe fizice, martori oculari, motivul, ocazia, felul în care a acționat.

— Mai poți adăuga și faptul că trusa cu produse de înfrumusețare pe care a lăsat-o în urma lui, în apartamentul lui Piper Hoffman, e unică. A fost făcută la comanda lui.

Roarke puse o mâna pe gâtul Evei și, masă ușor, ca să ajute blocatorul să-și facă efectul.

Compania mea oferă această opțiune cosmeticienilor profesioniști, adăugă el.

— Minunat. Acum nu mai trebuie decât să-l găsesc.

— Nu s-a cazat la niciun hotel, spuse Roarke. Apoi zâmbi către Eve și continuă:

— McNab a fost foarte ocupat. Niciun hotel, și niciun apartament privat - cel puțin niciunul dintre cele la care ar putea avea acces într-o zi în care nimeni nu vrea să meargă la muncă.

— Mie-mi spui? Am dat peste o adevărată orgie, la laborator.

— Și noi nu am fost invitați. E revoltător.

— Am senzația că cei invitați s-au putut bucura și de ocazia rară de a-l vedea pe Dickhead complet dezbrăcat.

Eve scoase codul și trecu de sigiliul poliției și de încuietoarea de la apartamentul 35.

— Așa ceva chiar că nu-mi doresc de Crăciun. Dacă vrei să intri, trebuie să te izolezi.

Roarke privi tubul și oftă din toți rărunchii.

— Nu puteți și voi să folosiți ceva cu o mireasmă ceva mai îmbietoare? întrebă el retoric, însă își pulveriză și pe mâini, și pe pantofi, apoi o așteptă pe Eve până când făcu și ea același lucru.

— Pornește înregistrarea. Locotenent Dallas, Eve, intră în locuința privată a suspectului Simon, pe 24 decembrie, la 16:12. Ofițerul care se ocupă de an chetă este însoțit de Roarke, civil, în calitate de ajutor.

Eve intră, ordonă să se aprindă luminile, apoi rămase în picioare și studie, pur și simplu, încăperea. Acum nu mai era la fel de bine pusă la punct. Echipa de curățători criminaliști își făcuse treaba și lăsase un luciu fin pe toate suprafețele, tot căutând am prente și încercând să găsească probe. Criminaliștii trăseseră mobila de la locul ei, desfăcuseră căp tu șeala pernelor și îndepărtaseră operele de artă de pe pereți, video telefonul fusese deconectat, iar aparatul fusese luat cu totul.

— Și dacă tot ești aici, îi spuse ea lui Roarke, uită-te și tu în jur. Cheamă-mă, dacă îți atrage ceva atenția în mod deosebit. Mă duc în dormitor.

Abia își începuse treaba în dulap, când intră Roarke în cameră, ținând un disc între degetul mare și arătător.

— Asta îmi atrage atenția în mod deosebit, doamnă locotenent.

— Unde naiba l-ai găsit? Criminaliștii ar fi trebuit să ia toate discurile de aici, drept probe.

— Ajutor de sărbători, n-ai ce-i face. Era ascuns întro ramă a unei holograme - presupun că femeia din imagine era mama lui. Părea genul de ascunzătoare sentimentală.

— Nu am pe ce-l rula. Au luat toate aparatele electronice. Va trebui să mă duc să…

Eve se întrerupse, în timp ce Roarke scoase o cutie neagră și îngustă din buzunar, roti capacul, îl deschise și scoase la iveală un ecran micuț.

— O nouă jucărie, spuse el în timp ce Eve se uita încruntată la el. Nu am reușit să îndepărtăm toate neajunsurile ca să-l scoatem pe piață de Crăciun, continuă el. O să fie gata de vânzare până de Ziua Președintelui.

— Și e bun? Nu vreau să se strice discul.

— Aparatul ăsta l-am refăcut eu, personal. E o mică bijuterie.

Roarke strecură discul printr-o fantă în aparat și mai ridică o dată din sprânceană:

— Să-i dau drumul? întrebă el.

— Da, hai să vedem ce-am găsit.

20

Era un jurnal intim, dezlânat și cam patetic. Un an din viața unui om, din momentul în care viața aceea se spulberă în mii de bucăți și începe să se de râpă, din interior.

Eve presupuse că Mira l-ar fi numit țipăt după ajutor.

Făcuse mai mult de zece referiri la mama sa. Dragostea sa adevărată, pe care o canonizase întruna din înregistrări, pentru ca în următoarea să o denigreze.

Era o sfântă. Era o târfă.

Singurul lucru de care Eve era sigură era acela că fusese o povară pentru el, una de care Simon nu reușise niciodată să scape și pe care nu o înțelesese niciodată.

Cu ocazia fiecărui Crăciun, așezase încă o dată în cutie și împachetase brățara din aur pe care o cumpărase pentru soțul ei, pe care erau gravate cuvintele „Dragostea mea adevărată", și o așezase sub brad, pentru bărbatul care o părăsise, pe ea și pe băiețelul ei. Și cu ocazia fiecărui Crăciun, îi spusese băiatului că tatăl său urma să se întoarcă chiar în acea dimineață.

Mult timp, el chiar o crezuse.

Și, pentru și mai mult timp, o lăsase și pe ea să creadă.

Apoi, în ajunul Crăciunului din anul anterior, sătul până peste cap, revoltat din pricina bărbatului căruia mama îi permisese să o folosească, spărsese cutia și îi distrusese iluzia.

Iar ea se spânzurase cu ghirlanda pe care fiul ei o înfășurase în jurul bradului.

— Nu e genul de poveste veselă, de sezon, murmură Roarke. Sărman nenorocit.

— O copilărie mizerabilă nu e o scuză destul de bună ca să violezi și să ucizi.

— Așa e. Dar e un punct de pornire. Creștem după voia noastră, Eve, și fiecare alegere ne duce către următoarea.

— Și suntem responsabili pentru alegerile pe care le facem.

Eve ridică o pungă pentru probe și o deschise. După un moment, Roarke scoase discul din aparat și îl lăsă să cadă în pungă.

Eve își scoase comunicatorul și îl sună pe McNab.

— Nu-i nicio urmă în vizuina lui, Dallas. Am dat de tatăl lui. A fost relocat pe stația Nexus, acum vreo treizeci de ani. Are o altă nevastă, doi copii și nepoți. Dacă vrei, am datele lui de contact.

— Ce rost are? murmură ea. Am un jurnal video, găsit în apartamentul lui Simon. Nu l-au găsit nici tehnicienii care s-au prezentat la fața locului, nici criminaliștii. Am să-l trimit la Departamentul pentru Investigații Electronice. Du-te tu și bagă-l la dosar, McNab, bine? Și apoi ești liber. Transmite-i și lui Peabody același status. Cât timp suspectul este încă în libertate, trebuie să rămâneți amândoi

1 i pregătiți să vă prezentați oricând la datorie.

— Confirmat. Hei, tot trebuie să scoată capul la iveală la un moment dat, Dallas. Și atunci, îl prindem.

— Așa e. Du-te și agață-ți ciorăpeii de șemineu, McNab. Și să sperăm că vom primi cu toții ce ne dorim, de Crăciun. Dallas, încheiat transmisiunea.

Roarke o privi cum bagă comunicatorul la locul lui, în buzunar.

— Ești prea aspră cu tine însăți, Eve.

— O să trebuiască să acționeze în noaptea asta. O să fie nevoit să acționeze. Și e singurul care știe unde o să meargă. Și pe cine are să omoare, spuse ea și se întoarse înapoi la dulap. Hainele îi sunt organizate - după culoare și după material. E mai obsedat de chestia asta chiar mai tare decât tine.

— Nu văd de ce trebuie să fii obsedat ca să îți aranjezi garderoba.

— Da, mai ales când ai două sute de cămăși negre din mătase. Doar nu vrei să apuci una greșită și să faci vreo gafă în materie de modă și stil.

— Să înțeleg prin asta că nu mi-ai cumpărat o cămașă neagră de mătase, pentru Crăciun?

Eve îi aruncă o privire peste umăr și se strâmbă la el.

— Am cam dat-o în bară la capitolul cumpărăturilor pentru Crăciun. Nu am priceput cum stă treaba, până nu mi-a explicat Feeney că pentru consoartă trebuie să cumperi cu mormanul. Eu am luat o singură chestie.

Roarke își înfipse limba în obraz.

— Și îmi dai și mie un indiciu?

— Nu, te pricepi prea bine la puzzle-uri, spuse ea și își îndreptă atenția înapoi către dulap. Așa că rezolvă puzzle-ul ăsta. Avem aici cămăși și pantaloni, de la alb, crem, până la culoarea asta, cum s-o fi numind ea.

— Aș spune că e petit-gris.

— Cum vrei tu. Apoi merg înspre albastru și verde. Agățate toate în ordine. Și acum e o pauză, apoi trece la marouri, griuri și negre. Ce culoare crezi că lipsește?

— Cel mai la îndemână răspuns e roșu.

— Corect. Nu e nimic roșu aici. Poate că poartă roșu numai la ocazii speciale. Avea un costum de rezervă, pe care l-a luat cu el. Alt amănunt pe care criminaliștii nu l-au observat. Și restul articolelor. Șase găște și ce mai era. Le-a luat și pe alea. O să fie gata de

spectacol. Dar unde le-a ascuns pe toate? Unde le ține ascunse, și unde se ascunde el?

Eve dădu roată camerei.

— Nu are cum să se întoarcă aici. Știe asta. A riscat să se întoarcă pentru că trebuia să-și termine treaba, și nu o poate termina fără unelte, costum și restul recuzitei. Dar e prea deștept, și prea organizat, și prea analitic, ca să nu aibă și undeva unde să le ducă.

— Toată viața lui era aici, cu mama lui și cu amintirile lui, sublinie Roarke. Și mai era la locul de muncă.

Eve își dădu seama și închise ochii:

— Dumnezeule, s-a dus înapoi în clădire. E în clădirea aia.

— Atunci hai să-l găsim.

Era un trafic infernal, iar străzile erau acoperite, ici și colo, cu o pojghiță subțire de gheață, în schimb afluxul de pietoni se redusese acum la o mână de oameni. Oamenii mergeau grăbiți pe trotuare, către casă și familie, sau către prieteni. Cei câțiva, care erau disperați să mai găsească un cadou în al treisprezecelea ceas, hălăduiau prin cele câteva magazine care mai rămăseseră deschise.

Luminile de pe străzi clipeau și formau mici insulițe de lumină rece. Eve privi o reclamă animată care prezenta un Moș Crăciun în sania sa, care ura tuturor sărbători fericite.

Și începu o ploaie înghețată Perfect.

Când Roarke trase mașina lângă bordură, Eve ieși repede, introduse supra-codul său, apoi ezită. După un moment scurt de lupte interne, se aplecă și scoase o armă din tocul de la gleznă.

— la tu arma mea de rezervă. Pentru orice eventualitate.

— Intrară în lumina camerelor de supraveghere, la adăpost de vremea rece de afară.

— Toată ziua s-au perindat oameni prin salon, prin magazine și prin sălile de sănătate. El are nevoie de liniște. Probabil că mai sunt birouri goale, și am putea verifica, ca să nu mai pierdem timpul, dar

am senzația că folosește apartamentul lui Piper. Știe că e în spital, și mai știe și că Rudy nu ar pleca de la căpătâiul ei, nici măcar cât să dea o fugă până aici. Ar fi liniștit și în siguranță. Nici polițiștii nu mai au de ce să vină înapoi aici, odată ce locul a fost examinat de echipa criminalistică.

Eve înghionti butoanele de control ale liftului, apoi înjură.

— E oprit.

— Doriți să le activez pentru dumneavoastră, doamnă locotenent?

— Nu mai face pe deșteptul.

— Presupun că ăsta e un fel de „da".

Roarke puse arma deoparte și scoase o cutiuță de unelte.

— O să dureze numai un minut.

Scoase placa cu comenzile de control și trecu rapid niște chei peste placa de bază, cu degetele sale rapide și dibace. Urmă un zumzăit în surdină, apoi începură să clipească luminile de deasupra ușilor.

— Foarte bine lucrat… pentru un om de afaceri.

— Mulțumesc, răspunse Roarke, apoi făcu un gest cu mâna și o urmă în mașinărie. Apartamentul familiei Hoffman, adăugă el.

„Ne cerem scuze. Etajul respectiv poate fi accesat numai cu un cod de intrare sau de acces." Eve își arătă dinții și începu iarăși să caute supra-codul ei de acces, dar Roarke deconectase deja butoanele de control:

— Tot aia e, spuse el și suprascrise fără probleme codul de blocare.

Liftul se ridică ușurel, rapid și în liniște. Când începu să încetinească, Eve își schimbă poziția, așezându-se între Roarke și ușa liftului.

Roarke strânse din ochi în spatele ei și aşteptă. Când se deschiseră uşile, o dădu la o parte, țâşni afară din lift şi dădu roată holului de la intrare, cu arma țintită.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, îi spuse ea printre dinți, sărind din lift ca să-i acopere spatele.

— Să nu te mai foloseşti niciodată drept scut pentru mine. Cred că aici e curat. Eşti gata să trecem de uşă?

Eve încă tremura din pricina mâniei. Încă ceva ce urma să rezolve mai târziu, decise ea.

— Eu stau jos, murmură ea descuind uşa. Aşa îmi place.

— Foarte bine. Atunci la trei. Unu, doi.

Loviră uşa, uşor, ca într-un program pentru antrenamente.

Înăuntru luminile erau aprinse la maximum, iar sistemul audio fusese pornit şi cânta melodii dansante, de Crăciun. Cu toate că ecranele pentru intimitate fuseseră trase cât se putea de bine, bradul de Crăciun strălucea în dreptul geamului.

Eve făcu semn cu degetul către stânga. Remarcă câteva mici lucruri pe drumul către dormitor. Toate unsorile şi petele, care ar fi rămas în mod normal în urma criminaliştilor, fuseseră curățate. Aerul mirosea a flori şi a dezinfectant.

Deasupra căzii plutea un abur abia perceptibil. Apa era încă fierbinte.

Dormitorul era pus în ordine, patul era făcut şi toate petele fuseseră curățate.

Eve smulse aşternuturile şi trase o înjurătură în barbă.

— A pus cearşafuri curate. Nenorocitul ăsta a dormit în patul în care a violat-o.

În timp ce furia îi clocotea undeva, în jurul stomacului, Eve deschise uşa dulapului cu o mişcare bruscă. Înăuntru, printre hainele lungi pe care le preferau Rudy şi Piper, erau şi câteva cămăşi şi pantaloni marinăreşti, agățate în ordine.

— Se simte ca acasă.

Se lăsă pe vine și deschise valiza neagră, subțire și ordonată, așezată pe podeaua dulapului.

— Restul lucrurilor, continuă ea.

În timp ce inima-i bătea să-i sară din piept, Eve răscoli printre bijuterii, recapitulând numerele și versurile.

— Le are pe toate, până la numărul doisprezece - clama asta are doisprezece țipi care bat la tobe.

Sunt toate aici, mai puțin numărul cinci. Pe ăla l-a luat cu el.

Eve se ridică în picioare, apoi continuă:

— Și-a făcut, frumos, o baie, s-a relaxat, s-a îmbră cat cu costumul de Moș, și-a strâns uneltele și a ieșit. Și are de gând să se întoarcă.

— Așa că îl așteptăm.

Eve ar fi vrut să fie de acord cu el. Mai mult decât era gata să recunoască că dorea să fie ea cea care îl aresta și să-l privească direct în ochi atunci când ar fi făcut-o. Să știe că îl înfrânsese, și acea parte din ea pe care era nevoită să o înfrunte în coșmaruri.

— Am să anunț arestarea. Or să apară câțiva haplea, care să fi rămas la datorie și în seara asta. O să fie nevoie de câțiva oameni în clădire și alți câțiva înăuntru. O să dureze în jur de o oră, sau cam așa, ca să fie totul gata. Și apoi mergem acasă.

— Dar nu vrei să lași asta pe mâna altcuiva, Eve.

— Nu, nu vreau. Poate chiar de asta trebuie să o fac. În plus - se întoarse către el, reflectând la cuvintele Mirei - am dreptul la viața pe care am început să mio croiesc. Alături de tine.

— Atunci dă telefon, spuse el și întinse mâna să-i atingă obrazul. Și hai să mergem acasă.

Peabody își termină de completat ultimele hârtii, scoase un oftat prelung și plin de autocompătimire, apoi îl surprinse cu coada ochiului pe McNab, care stătea în pragul ușii.

— Ce vrei?

— Eram în trecere pe aici. Și-am spus deja că Dallas a zis că suntem liberi.

— O să fiu liberă după ce îmi termin rapoartele și le așez în dosare.

McNab zâmbi afabil când computerul lui Peabody anunță că dosarele erau complete.

— Atunci înseamnă că ești liberă. Ai vreo întâlnire fierbinte cu domnul Dibăcie?

— Ești de-a dreptul ignorant, McNab. Nimeni nu-și petrece ajunul Crăciunului alături de un tip cu care nu s-a întâlnit decât o dată. Și în plus, își spuse ea în gând, Charles fusese deja rezervat altcuiva pentru seara aceea.

— Familia ta nu e de pe aici, nu-i așa?

— Nu.

Peabody trăgea de timp și dorea din tot sufletul ca el să plece, așa că se foia în jurul biroului.

— Nu ai putut ajunge acasă de Crăciun?

— Anul ăsta nu.

— Nici eu. Cazul ăsta mi-a mâncat viața socială. Nici eu nu am niciun plan, spuse McNab și-și agăță degetele mari de buzunarele pantalonilor. Ce zici, Peabody, vrei să facem un armistițiu, așa, ca un fel de moratoriu de Crăciun?

— Nu mă lupt cu tine, spuse ea și se întoarse ca să-și ia haina din cuier.

— Pari nițel deprimată.

— A fost o zi lungă.

— Ei bine, dacă tot nu ai de gând să-ți petreci ajunul Crăciunului alături de domnul Dibăcie, ce-ar fi să-l petreci alături de un coleg polițist? Nu e bine să fii singur în noaptea asta. Îți fac cinste cu cina și ceva de băut.

Peabody rămase cu capul în jos cât timp își încheie nasturii de la haină. Ajunul Crăciunului singură, sau alături de McNab. Niciuna dintre variante nu suna prea promițător, dar să rămână singură ar fi fost cea mai rea, decise ea.

— Nu-mi place de tine de ajuns de mult cât să te las să-mi faci cinste cu cina, spuse ea ridicând privirea, apoi dădu din umeri. Împărțim nota.

— De acord.

Nu se aștepta să se distreze, dar după câteva rânduri de „St. Nick Specials", ajunse la concluzia că nu era nici pe departe nefericită. Puteai petrece măcar câteva ore tot discutând despre cumpărături.

Mai luă câteva guri din bucățelele de pui, despre care știa cu siguranță că urmau să i se depună direct pe fund. Dieta ei n-avea decât să se ducă dracului.

— Cum poți mânca așa? îl întrebă ea pe McNab, privind cu ură și invidie la felul în care rădea o felie de pizza cu blat gros și cu de toate. Cum de nu ești gras ca un porc? adăugă ea.

— Metabolismul, răspunse el cu gura plină. La mine arderile au fost întotdeauna iuți. Vrei și tu niște pizza?

Dar Peabody știa că nu trebuia să zică da. Se lupta mereu să scape de rotunjimi. Luă totuși o jumă tate de felie și se lăfăi cu ea.

— Ai rezolvat lucrurile cu Dallas?

Peabody înghiți cu greutate, apoi se uită țintă la el.

— Ți-a vorbit ea despre asta?

— Hei, sunt detectiv. Observ chestii.

Cele două rânduri de mai devreme îi dezlegaseră limba.

— E enervată rău pe mine, spuse ea.

— Ai greșit cu ceva?

— Presupun că da. Și ea la fel, spuse Peabody, în timp ce sprâncenele i se încruntară. Dar eu am greșit mai tare. Și nici nu știu dacă mai pot îndrepta lucrurile.

— Dacă ai pe cineva care ar merge până-n pânzele albe pentru tine, și tu o dai în bară, atunci pui lucrurile la punct. În familia mea se urlă, apoi se analizează lucrurile, apoi se cer scuze.

— Dar asta nu e o familie. McNab izbucni în râs.

— Ei, pe naiba, nu e, spuse el, apoi zâmbi. Mănânci toate bucățile alea de pui?

Peabody simți cum ceva din suflet i se eliberă. Bărbatul ăsta era o adevărată bătaie de cap, își spuse ea în gând, dar când avea dreptate în câte o privință, apăi atunci chiar că așa era.

— Îți dau șase bucăți de pui pentru o felie de pizza.

Eve făcu un adevărat efort să-și scoată din minte operațiunea de supraveghere. Chemase ofițeri de poliție competenți, cu experiență, și instalase scanere electronice pe o rază de patru blocuri. Simon avea să fie reperat din clipa în care urma să intre în perimetrul respectiv.

Nu se putea întreba, nu-și putea pune problema și nu se putea gândi unde era, și ce făcea. Sau dacă urma să mai moară și altcineva. Nu putea controla aceste lucruri.

Urma să-l prindă înainte de sfârșitul serii. Avea un caz bine pus la punct, iar el avea să intre în cușcă. Și nu avea să mai iasă niciodată de acolo. Trebuia să fie de ajuns.

— Ai spus ceva de vin.

— Da, așa am spus.

Era mai simplu să zâmbească decât se aștepta. Să ia paharul pe care i-l întindea Roarke era cel mai simplu lucru din lume.

— Și despre făcut dragoste ca animalele.

— Îmi amintesc și această sugestie.

Dar fu și mai simplu să așeze paharul deoparte și să sară pe el.

Peabody rămase în oraș, mult peste ora la care ar fi vrut să se întoarcă acasă, și se distră mult mai tare decât și-ar fi imaginat. Sigur că toate astea erau pro babil rezultatul băuturii, și nu al

companiei, re flectă ea în timp ce se împleticea pe scările care du ceau către apartamentul ei.

Deși, admise ea, McNab nu se mai comportase ca un dobitoc, ca de obicei.

Și acum, că era puțin abțiguită, se gândi că abia aștepta să se înfofolească în halatul ei răpănos, să aprindă luminile în brad și să se bage în pat, ca să se uite la monitor, la cine știe ce program siropos de Crăciun. La miezul nopții avea să-și sune părinții, și aveau să devină cu toții siropoși și sentimentali.

Până la urmă, avusese parte de un ajun de Crăciun cât de cât plăcut.

Dădu colțul, în capătul scărilor și se îndreptă către ușă, fredonând ușurel.

De după colț apăru Moș Crăciun, cărându-și cutia mare și argintie în brațe, și o privi țintă, cu ochi furioși.

— Bună, fetițo! Ai întârziat. Mi-a fost teamă că nu am să mai apuc să-ți dau cadoul de Crăciun.

O, *nu*, gândi Peabody. O, *la dracu'l* Avu la dispoziție o singură fracțiune de secundă ca să se hotărască. Să fugă sau să se apere. Arma ei era prinsă în interiorul hainei, iar haina era încheiată. Comunicatorul era însă în buzunar, la îndemână.

Alese să rămână pe loc. Se căzni să zâmbească, în timp ce-și strecură mâna în buzunar și activă aparatul.

— Oau, Moș Crăciun! O mie de ani nu aș fi crezut cam să te întâlnesc chiar aici, în fața ușii mele. Bărbatul își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Eve mormăi, se rostogoli într-o parte și se întinse. Până la urmă nu mai ajunseseră în pat, ci săriseră unul pe altul direct acolo, pe podea. Se simțea plină de lovituri, folosită, și minunată.

— A fost un început destul de bun.

Roarke chicoti alături de ea și își lăsă un deget să alunece peste sânii ei calzi și umezi.

— Și eu mă gândeam la același lucru. Dar îmi vreau cadoul de Crăciun.

— Nu ăsta era? întrebă ea, dar apoi izbucni în râs, se ridică și-și așeză părul cu mâinile. La anu' însă… continuă ea, dar se întrerupse când auzi vocea lui Peabody care răzbea de sub un morman dezordonat de haine: „Oau, Moș Crăciun! O mie de ani nu aș fi crezut c-am să te întâlnesc chiar aici, în fața ușii mele."

— O, Doamne, Dumnezeule! O, Doamne!

Se ridicase deja în picioare și-și alegea lucrurile la iuțeală, trăgându-și pantalonii pe ea.

— Anunță dispeceratul, anunță dispeceratul. Ofițer de poliție are nevoie de ajutor. O, Doamne, Roarke!

Bărbatul își trăgea pantalonii cu o mână și porta-nexul cu cealaltă.

— Să mergem. Hai odată. Anunțăm de pe drum.

— Te-am așteptat, îi spuse Simon. Cu ceva foarte special.

Trage de timp, trage de timp, trage de timp.

— Îmi dai vreun indiciu?

— Ceva ce a ales special pentru tine cineva care te iubește foarte mult.

O porni către ea, iar Peabody își păstră zâmbetul pe buze, în timp ce-și desfăcea cu disperare nasturii hainei.

— Chiar așa? Cine mă iubește?

— Moșul te iubește, Delia. Frumoasă Delia!

Văzu mâna bărbatului care se ridica și prinse cu coada ochiului imaginea seringii sub presiune pe care o palmase. Se întoarse pe călcâie și-și ridică cotul ca să pareze, în timp ce se zbătea să treacă de lâna groasă a hainei și să ajungă la armă.

— Fetiță rea! spuse el cu o voce gâtuită și o țintui de perete. Peabody contracara cu o lovitură cu dosul palmei, care se lovi însă

de cutie. Iar acum mâna cu care ar fi trebuit să prindă arma era prinsă între perete și propriul ei corp.

— Dă-te de pe mine, nenorocitule!

Peabody se răsuci și lovi în spate, astfel încât să-și poată trece piciorul peste glezna lui, blestemându-și zi lele pentru că-și permisese să bea un pahar în plus. Simți în gât împunsătura rapidă a seringii, care veni chiar în timp ce el se prăbușea la pământ, în spatele ei.

— La dracu', of, la dracu', mai reuși ea să îngăime, și mai făcu câțiva pași, împleticindu-se, apoi se lăsă pur și simplu să se scurgă pe lângă perete, lipsită de vlagă.

— Uite ce-ai făcut. Uită-te și tu, o dojeni el, în timp ce-i deschise geanta și începu să cotrobăie după cardul de intrare. Poate ai spart ceva. Dacă mi-ai spart ceva, am să fiu foarte supărat. Acum, fii fată cuminte și hai să mergem înăuntru.

O trase mai întâi pe ea de pe jos și o mână către ușă, unde dezactivă încuietorile, apoi o lăsă pur și simplu să cadă.

Peabody simți șocul căderii undeva departe, de parcă corpul i-ar fi fost împachetat în spumă. Mintea îi urla să se miște, iar mesajul era așa de clar, încât se și imagina rupând-o la fugă, dar nu-și simțea picioarele.

Îl auzi undeva, distant, cum intră și închise ușa.

— Și acum, hai să te băgăm în pat. Avem foarte multe de făcut. E aproape Crăciunul, știi? Și uite-o pe dragostea mea, murmură el și o purtă spre dormitor, de parcă ar fi fost o păpușă.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe echipajele fantomă și pe unitățile libere, țipă Eve în video telefonul său. Ofițerul Peabody este căzut la datorie! E căzută la datorie, naiba să te ia!

„Blestemele nu sunt acceptate pe această linie, locotenent Dallas, Eve. Această ofensă a fost înregistrată. Unitățile sunt mobilizate chiar acum. AMR douăspreze-ce minute."

— Dar nu are douăsprezece minute. Dacă e cumva rănită, dobitocule, am să vin personal și am să-ți smulg fiecare circuit în parte.

Eve amenință video telefonul cu pumnul.

— Droizi, au pus nenorociți de droizi pe post de dispeceri, la birou și peste tot, pentru că e Crăciun. Doamne, Roarke, poți face chestia asta să meargă mai repede de atât?

Roarke gonea deja cu o sută zece, iar motorul urla prin perdeaua infernală de ploaie înghețată. Dar apăsă accelerația.

— Suntem aproape acolo, Eve. O să ajungem la timp.

Eve suferea agonii nebănuite în timp ce asculta vocea lui Simon prin comunicator. Își imagina scena cu mult prea multă acuratețe.

Îi strângea legăturile și îi tăia cu grijă hainele. Evei i se usca gura.

O dădu cu spray, pe dinăuntru și pe dinafară, ca să fie curată și perfectă.

Sări din mașină înainte că Roarke să fi reușit să frâneze complet, scrâșnind roțile.

Cizmele îi alunecară, apoi se înfipseră în zăpadă și zbură către ușă. Pentru că-i tremurau mâinile, reuși să deblocheze încuietorile abia după a doua încercare.

Când o luă la goană în sus, pe scări, Roarke era chiar în spatele ei.

Și abia acum se auziră în depărtare sirenele mașinilor de poliție. Eve trecu cardul prin fantă și dădu ușa de perete.

— Poliția!

Scană dormitorul, cu arma scoasă.

Peabody avea ochii larg deschiși și privirea neclară. Era goală și legată, și tremura din toți rărunchii, în timp ce aerul rece năvălea prin fereastră.

— A ieșit, a coborât pe ieșirea de incendiu. A fugit. Eu sunt bine.

Eve ezită o secundă, apoi se aruncă înspre fereastră.

— Rămâi cu ea, îi strigă lui Roarke.

— Nu, nu. spuse Peabody scuturând cu putere din cap și zbătându-se în legături. O să-l omoare, Roarke. Vrea să-l omoare. Încearcă să o oprești.

— Stai așa, spuse Roarke, apoi trase repede cuver tura de pe podea, o aruncă peste ea, apoi ieși pe fereastră, după nevasta sa.

Gleznele Evei trosniră atunci când ea sări de la jumătate de metru înălțime, iar picioarele zburară de sub ea, pe pământul alunecos. Căzu tare pe unul dintre genunchi, apoi se ridică iarăși în picioare. Îl vedea cum se îndepărta către miazăzi cu un mers șchiopătat, iar costumul său roșu sclipea ca un far.

— Poliția! Stai pe loc, îl somă ea în timp ce pornise deja pe urmele lui, căci știa prea bine că-și irosea degeaba puterile dându-i acel ordin.

O mie de albine îi bâzâiau în creier, iar altă mie îi străpungea pielea. În stomac i se formase un ghem de ură atât de tare și de amar, încât o ardea. Cu o mișcare deliberată, își înfipse arma la brâul pantalonilor marinărești. Voia să-l doboare cu propriile ei mâini.

Îi sări în spate, asemeni unui tigru care-și vâna prada, și îl făcu să alunece cu burta și cu fața pe asfalt.

Îl zgâria, îl lovea cu pumnii, dar nu simțea nimic. Îl blestema printre gâfâituri adânci și grele, dar nu auzea nimic.

Apoi îl întoarse cu fața în sus, cu arma în mână. La gâtul lui.

— Eve.

Roarke rămase pe loc, la mai puțin de jumătate de metru distanță, iar tonul vocii îi era jos.

— Ți-am spus să rămâi cu ea. Nu te băga.

Eve privea în continuare la chipul însângerat și plâns de sub ea. Și, pe numele Domnului, își vedea propriul tată.

Arma ei era setată să amețească - și însemna că nu era fatală. Decât dacă era apăsată direct pe arteră. Îi înghionti și mai tare beregata Și își dorea din toată inima, tânjea.

— L-ai înfrânt. L-ai oprit, îi spuse Roarke care suferea alături de ea.

Apoi se apropie de ea, se ghemui lângă ea și o privi în ochi.

— Pasul următor nu e pe drumul tău. Tu nu ești așa. Degetul Evei tremura pe trăgaci. Picăturile de gheață, mici ca niște alice, sâsâiau și se loveau de cal da râm, înțepându-i pielea.

— Ar putea fi.

— Nu, spuse el și-i mângâie părul cu o mișcare blândă a mâinii. Nu mai este.

— Nu, spuse ea și scutură din umeri, apoi lăsă arma în jos. Nu mai este.

Eve se ridică în picioare, în timp ce bărbatul de la pi cioarele ei plângea după mama sa. Rămas pe caldarâm, Simon se strânse ghem.

Peste vopseaua veselă cu care își vopsise chipul, curgeau lacrimi fierbinți.

Și arăta jalnic.

Învins, se gândi Eve. *Distrus. Terminat.*

— Vreau să aduci câțiva polițiști aici, îi spuse ea lui Roarke. Nu am cătușele la mine.

— Le am eu pe ale mele.

Feeney venea către ea, călcând pe caldarâm.

— Aveam în continuare comunicatorul potrivit pe frecvența ei și a lui McNab, continuă el. Am ajuns imediat după tine, cu băiatul.

Se uită o clipă fix în ochii ei.

— Ai făcut treabă bună, Dallas. Îl arestez eu pentru tine. Ar trebui să te duci să vezi cum se simte ajutorul tău.

— Da, în regulă.

Își șterse sângele de pe față, chiar dacă nu era sigură dacă era al ei sau al lui Simon.

— Mulțumesc, Feeney, adăugă ea.

Roarke își trecu brațul pe după umerii Evei. Niciunul din ei nu mai pierduse vremea îmbrăcându-și haina. Cămașa Evei era udă leoarcă, iar ea începuse să tremure.

— O luăm pe ocolite, sau direct în sus?

— Direct în sus.

Eve aruncă o privire către treptele de fier de deasupra capului.

— E mai repede pe aici. Dă-mi un avânt, și apoi te trag și pe tine.

Roarke își prinse mâinile una de alta și o ajută să se ridice când puse cizma în căușul palmelor lui, apoi o privi cum se cățără cu agilitate pe platformă.

— Te aștept afară, în față, îi spuse el. Ai nevoie de puțin timp alături de ea.

— Da, am.

Rămase acolo, îngenunchind în bătaia vântului. Începea să-i curgă nasul de la frig și de la furtuna de emoții care mai răzbătea încă din interiorul ei.

— Nu am fost în stare, Roarke. M-am tot întrebat dacă aș fi fost în stare. Mi-era teamă că aș fi fost. Dar când a fost să fie, nu am putut.

— Știu. Ai mers pe drumul tău, Eve.

Se întinse și strânse mâna pe care ea o întindea în jos, către el.

— Mergi înăuntru, e frig. Te aștept în mașină.

Fusese mult mai simplu să iasă pe fereastră, realiză Eve, decât să intre înapoi înăuntru. Trase adânc aer în piept, de câteva ori, apoi ridică fereastra și-și trecu piciorul peste pervaz.

Peabody stătea în pat înfășurată în cuvertură, iar McNab, alb la față, avea un braț în jurul ei.

— E bine, spuse el repede. Nu a… E doar în stare de șoc. Le-am spus polițiștilor să rămână afară.

— Foarte bine. Totul e sub control, McNab. Du-te acasă și odihnește-te.

— Pot să… Pot să mă culc pe canapea dacă vrei, îi spuse el lui Peabody.

— Nu. Mulțumesc. Vorbesc serios. Sunt în regulă.

— Am să… Habar nu avea ce să facă sau cum să facă, așa că se ridică jenat de pe pat.

— Să raportez mâine-dimineață, ca să se termine cu toate astea?

— E bine și poimâine. Bucură-te de Crăciun. Îl meriți din plin.

Reuși să-i arunce Evei o privire:

— Da, presupun că îl meritățm cu toții. Ne vedem peste câteva zile.

— A fost chiar drăguț.

Peabody scoase un oftat prelung după ce ieși McNab din cameră.

— Nu a lăsat pe nimeni să intre, mi-a desfăcut legăturile și m-a lăsat să stau pur și simplu. A închis fereastra pentru că mi-era așa de frig. Așa de frig. O, Doamne!

Peabody își acoperi fața cu mâinile.

— Vrei să te duc la un centru pentru sănătate?

— Nu, sunt bine. Sunt încă un pic amețită. Mai ta re de cât de obicei, presupun, pentru că mai băusem și câ teva pahare înainte să ajung acasă. L-ai prins, nu-i așa?

— Da, l-am prins.

Peabody își lăsă mâinile să-i cadă. Făcu tot posibilul să-și păstreze chipul calm, însă ochii îi sclipeau.

— Și mai e în viață?

— Da.

— Foarte bine. Am crezut că…

— Și eu la fel. Dar nu a fost cazul. Dintr-odată, ochii lui Peabody se umplură de lacrimi și o podidi plânsul:

— Mamă, frate! Să fie al dracului! Hai că începe.

— E-n regulă. Lasă-le să curgă.

Eve se așeză pe pat, își aruncă brațele în jurul lui Peabody și o ținu strâns, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie.

— Mi-era așa de frică, așa de frică! Nu mă așteptam să fie atât de puternic. Nu ajungeam să-mi iau arma.

— Ar fi trebuit să fugi.

— Tu ai fi fugit? întrebă ea și trase adânc aer în piept, apoi expiră puternic. Cunoșteau amândouă răs - punsul.

— Știam că ai să vii să mă acoperi, continuă ea. Dar când mi-am revenit, și eram aici, și… am crezut că nu o să ajungi la timp.

— Ai procedat corect. Ai tras de timp și l-ai ținut la distanță destul de mult timp.

Eve ar fi vrut să mai rămână așa, să simtă în continuare în brațe forța din care era făcută Peabody. În loc de asta însă se ridică în picioare.

— Vrei un calmant, ceva? Poți lua un stimulent de somn. Folosea numai produse fără rețetă.

— Nu, prefer să nu iau nimic. Alcoolul și tranchilizantele sunt un amestec destul de nefericit, fără să mai adaug și un calmant pe deasupra.

— Am să dau drumul polițiștilor. Vrei să chem pe careva să stea cu tine?

— Nu.

Distanța intervenea din nou între ele, după cum observă Peabody. Centimetru cu centimetru.

— Dallas, îmi cer scuze. Pentru seara trecută.

— Nu e momentul să discutăm acum despre asta. Peabody închise gura, apoi dădu pătura la o parte și o trase repede la loc.

— Nu port uniforma, deci nu mă adresez ca un ajutor către ofițerul său superior. Asta înseamnă că pot spune orice naiba îmi trece prin cap. Nu mi-au făcut plăcere lucrurile pe care le-ai spus. Nu-mi fac nici acum, nicio plăcere. Dar mă bucur că au contat atât

de mult cât să le spui. Nu-mi pare rău că am sărit la tine din pricina asta, dar îmi pare rău că nu mi-am dat seama că exprimau grija unei prietene.

Eve așteptă o secundă

— În regulă, dar dacă ai să angajezi vreodată o duzină de prostituați autorizați care să te reguleze până-ți ies ochii, vreau să-mi dai detalii.

Peabody își trase nasul și reuși să zâmbească printre lacrimi.

— E doar o mică fantezie de-a mea. De fapt, nu câștig atât cât să-mi permit doisprezece în același timp. Dar mai aveam o mică fantezie care mi s-a îndeplinit în seara asta. M-a văzut Roarke dezbrăcată.

— Dumnezeule, Peabody!

Eve o trase aproape de ea, izbucnind într-un hohot de râs zgomotos. De data asta, nu-i mai dădu drumul.

— Hai că suntem bine.

Părea atât de sigură pe ea, se gândi Roarke în timp ce o privea pe Eve care ieși din clădire cu pași apăsați. Părea atât de stăpână pe ea și pe situație, în timp ce stătea în vântul tăios numai în cămașa udă și împărțea ordine, în stânga și-n dreapta, polițiștilor de la ușă.

Avea sânge pe mâini. Se îndoi că ea își dăduse seama.

Și un val de dragoste îl izbi precum un pumn în stomac, când o văzu trecându-și una din mâinile acelea tremurânde prin păr, pentru că apoi să o pornească înspre mașină.

— Vrei să rămâi cu ea?

Eve se instală comod în mașina încălzită.

— E bine. E un polițist bun.

— Ca și tine.

Îi dădu capul pe spate și îi atinse buzele cu ale sale, într-un sărut blând, dulce și amețitor.

Eve clipi și deschise ochii, apoi își așeză mâna peste a lui.

— Cât e ceasul?
— E aproape miezul nopții.
— În regulă. Mai fă o dată chestia aia.
Își potrivi buzele lângă ale lui, se instală comod și oftă.
— Uite încă o amintire pentru cutie - și un obicei. Crăciun fericit!

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025